

Lit. Graec. B
5055

In dem Camp alle Tage
 bestand die Ordnung
 dass jeder Soldat
 seinen Platz haben sollte
 und die Officiere
 die Aufsicht daruber
 hatten.

Plat. 1000

aus expl. opera. Acced. Plut. quae feruntur scripta, ad vrb. lib. fidem rec. in lat. verbis an. indic. Fr. Astius, T. I. (Prolog. Phae
Gorg. Phaedo) 8. impr. 2 v. 22 f. 8 v. 2 f. 18 v. membr. 4 f. — Tom. II. (Theat. Sophist. politicae) 2 v. 1 f. 18 v. 2 f. 18 v. 3 f. 18 v. 4 f.
8 v. 18 v. 5 f.

hilebur rec. Dr. S. Stallbaum, 2 v. 22 f. 16 v. 4 f. — Ginnif. 1844

p

PLATONIS

DIALOGI IV

MENO, CRITO, ALCIBIADES UTERQUE

CUM

ANIMADVERSIONIBUS

VIRORUM CLARISSIMORUM

GEDIKE, GOTTLER, SCHNEIDER

PRIORUMQUE EDITORUM

CURAVIT BIESTER.

EDITIO ALTERA EMENDATIO AUCTIOR.

BEROLINI

SUMTIBUS AUGUSTI MYLII

MDCCLXXX.

LECTORIBUS.

Quum POTENTISSIMUS REX Idemque SAPIENTISSIMUS, post tot in remp. collatas curas, etiam de re scholastica, imo de tota re literaria atque omni vera et solida eruditione bene mereri vellet; jussit anno praeterito, Auctores, qui dicuntur, Classicos tum latinos tum graecos (quorum utrorumque gravissimos Ipse nominavit) diligentius atque accuratius in Gymnasiis tractari. Minime tamen fugit Regem Sapientissimum, omnem quidem doctrinae fontem e veteribus esse derivandum, sed hanc ipsam doctrinam non cuilibet civium ordini, ideoque non cuilibet scholae convenire. Quare Ipse Gymnasia tantum quaedam praecipuarum urbium indicavit, ubi istud consilium esset capessendum. Vix equidem mihi temperare possum, quin plura capita hujus de re scholastica mandati regii persequar, quorum quodlibet admiratione dignum est; sed, quod huic libro propius convenit, solum illud de auctoribus classicis attingam.

Mandati vero istius tria sunt momenta praecipua: *primum*, scriptores hi quam diligentissime cum juventute legantur eique explicentur, duntaxat in majoribus illis scholis, quae in praecipuis cujusque provinciae urbibus sint; *tum*, viri docti incitentur ad vertendos illos germanice, quae res et ad studium linguae patriae (quod graviter Ille commendat) et ad intelligendos hos ipsos auctores multum sit collatura; *denique*, scriptorum horum non vocabula graeca aut latina, juvenum memoriae; sed res, sententiae, tractationis modus, doctrina, et quae reliqua occurrunt, intelligentiae tradantur.

Illustrissimus ZEDLIZ, quem curae rerum academi-
 carum scholasticarumque praeposuit Rex, et cui quid resp.
 literaria debeat, nemo facile est qui ignoret, admiranda
 sane industria operam dedit, ut et quod Rex juberet, et
 quod jubere voluisse videri posset, et quod praeterea ad
 utilitatem rei augendam conferret, effectum praestaret.
 Pluribus nempe viris doctis partes, aliis alias, hujus ne-
 gotii ita distribuit, ut alii in conscribendis libris schola-
 sticis, alii in edendis auctoribus, alii in vertendis, alii in
 explicandis, alii denique in docenda explicationis me-
 thodo, operam collocarent. Ita Cl. ADELUNG, vir fe-
 licis industriae et acuminis, in conscribenda grammatica
 linguae patriae est occupatus *); Cl. EBERHARD vero,
 vir et ingenii et doctrinae laude praestans, in vertendo
 Andronici in Aristotelis Ethica Commentario.

Quod vero ad Platonem attinet, primus cum Viro
 Illustrissimo consilia de hac re contulit Cl. ENGEL, vir
 qui multis eisque diversis ingenii speciminibus editis in-
 notuit. Is igitur auctor fuit, ut disciplinarum studium
 cum veterum linguarum studio conjungeretur, sed ita ut
 scientia quaelibet non tam ex auctoribus, quam inter
 illos legendos addiscatur. Cujus consilii jam in Gym-
 nasiis Berolinensibus fructum videre licet. Cl. enim
 MEIEROTTO, Joachimici Gymnasii Rector meritissi-
 mus, ita Ciceronis orationes praelegit atque explicat, ut
 in his summis artis oratoriae exemplis simul doceat
 praecepta Rhetorices, adhibito una Quintiliano. GE-
 DIKE vero, vir doctissimus, Fridericiani Gymnasii Di-
 rector, Logicam occasione legendi Platonis utens, Geo-
 graphiam antiquam occasione Taciti, antiquitates deni-
 que, quae dicuntur, occasione Suetonii, explicat; idem-
 que de hac re elegans Programma (*über die Verbindung
 des wissenschaftlichen und philologischen Unterrichts.*

*) Quam admiranda sollertia ab eo absolutam esse, et quidem tri-
 pliciter, latiori, angusto, et angustiori campo, cuilibet notum est.

Von Friederich Gedike. Berlin, 1780, 4.) in lucem emisit. — Cl. ENGEL quidem, praecipue de studio Philosophiae recte atque puerorum naturae convenienter constituendo sollicitus, methodum analyticam unice veram putans, censuit opus aliquod summa rationis vi elaboratum esse eligendum, indeque regulas, quibus ratio utatur, eliciendas. Quod prorsus melius fieri nequire existimavit, quam in *dialogis quibusdam Platonis*. Ad Logicam igitur addiscendam eos dialogos elegit, qui et rebus et sententiis animos juvenum maxime allicere possent, neque subtilioribus aut nimis argutis philosophicis disquisitionibus essent involuti; elegit ergo hos, qui nunc prodeunt, *quatuor*. Totum vero consilium Viri Cl. cognoscetur ex libello his nundinis prodeunte: *Versuch einer Methode, die Vernunftlehre aus Platonischen Dialogen zu entwickeln. An S. Excell. den Königl. Staatsminister Freyherrn von ZEDLIZ. Von I. I. Engel. Berlin 1780, 8.* Ubi simul praeclara dat specimina methodi propositae. GEDIKE vero noster statim sibi vindicavit provinciam dialogos eisdem germanice vertendi; quae versio hoc ipso tempore venalis prodit (Berol. 8.), magnum sane emolumentum et graecis literis et studio philosophico, magnamque interpreti laudem allatura.

Qui nunc proxime quaerebatur, editor horum dialogorum, quum nemo dignior esse vellet, equidem prodire ausus sum; sed satis timide, atque mearum virium mihi conscius. Nam neque ignorabam, me non sat continuam operam his literis navasse, et sentiebam ad hanc ipsam edendi provinciam me accedere instructum copiis nullis. Sed, quum vel ipse HEYNE, Vir et hic et alibi Summus, mihi rescriberet: ejusmodi editioni non opus esse magno apparatu critico; et quum Viri doctissimi, ad quos per hoc breve temporis, quod dabatur, spatium partim ipse confugeram, partim Illustrissimus ZEDLIZ petendo se converterat, humanissime

atque amicissime mihi auxilium et promitterent et praestarent: non amplius detrectare hunc laborem volui, qui mihi quidem laudis nihil, utilitatis vero juvenibus plurimum posset afferre. Viri igitur docti, quorum ope sum adjutus, merentur, ut et ego et lectores ipsis agamus gratias maximas: FR. GEDIKE, jam pluries mihi laudatus; GOTTLIEBER, cujus eruditionis atque industriae copiam Plato jam saepius expertus est; SCHNEIDER denique, vir in graecis literis inter primos facile numerandus. Animadversiones Viri Cl. GEDIKE doctae atque ingeniosae omnes quidem dialogos attingunt, uberius tamen priorem seu Menonem, quippe qui a Criticis adhuc quasi neglectus jacebat. Ad Alcibiadem secundum, prout par erat, notas doctissimas GOTTLIEBERI Viri Cl., quae una cum Animadversionibus in Phaedonem (Lips. 1771, 8.) prodierunt, contuli; sed Vir, non minus humanitate quam doctrina insignis, qualem jam Summus HEYNE mihi illum laudarat, addidit alias calamo exaratas et ad Alcibiadem istum secundum et ad primum. Ad utrumque sunt denique breves illae, sed eruditionem redolentes, jam longo abhinc tempore scriptae, nunc vero petente ZEDLIZIO conquistae, animadversiones Cl. SCHNEIDERI.

His igitur copiis, pro brevitate temporis sat feliciter, instructus, accinxi me ad opus hocce, cui me impari sentiebam; in quo perficiendo hanc sum sequutus rationem. — Verba Platonis curavi typis exprimenda ita ut leguntur in editione notissima *Stephani*, quae cum versione *Serrani* prodiit; ubi vero aperte oratio laborabat, medelaque non minus aperta a viris doctis afferebatur, mutare ea loca non dubitavi. Argumenta porro breviter adjeci; dialogos in capita dispersivi, excepto Critone, ubi Cl. FISCHERI partitionem recepi; animadversiones doctorum illorum virorum, de quibus supra, et aliquas priorum editorum et commentatorum,

rum,

rum, ut FISCHERI ad Critonem, DACIERII, etc. *) suis locis reposui; denique adpersi breves illas notas, quibus nullum nomen adscriptum legitur.

Ex tota hac ingenua narratione lector videbit, quantum absit, ut arrogantia impulsus ad edendum auctorem hunc gravissimum accesserim; et quantum festinationi, quae nos omnes urgebat, sit condonandum. Illud tamen certo scio, magnam inde redundaturam esse utilitatem, si dialogi hi, inter Platonis minores dialogos propter rerum praestantiam et sermonis pulchritudinem facile principes, manu nocturna atque diurna a juvenibus versentur; majorem, si praeceptores cum eorum lectione studium Logices conjungant, quam viam Berolini in altero Gymnasio Cl. GEDIKE, in altero Cl. ENGEL ipsi ingredi coeperunt. Nec, si quid opera mea eo contulerit, ingrata mihi unquam fuisse videbitur, etiamsi laudis nihil mihi pepererit. Berolini d. x. April. MDCCLXXX.

* * *

Pauca sunt, quae ante novam hanc editionem monenda esse videntur. — Paulo plura loca in textu, virorum doctorum jussu, mutavi; notas, quas ipse scripseram, partim refeci, alias addidi; Excursum tertium in Menonem adjeci, quum prioris editionis κριτης doctissimus idemque elegantissimus (*Allgem. Deutsche Bibliothek*, L, 1, pag. 279) tale quid postularret. — Quum, quod sane miror, et docti viri accentus desiderabant, quamvis nec ipsi, spero, in legendo discipulos regulis accentuum, quae, quantitati syllabarum contrariae, omnem naturae ordinem omnemque pulchritudinem destruunt, adstrictos esse volent; facilis,

*) Nunc etiam, qui novissime Platonem ediderunt, BIPONTINORUM.

quod postulabant, addidi, licet et supervacaneum, et, nisi recta admonitio accedat, noxium crederem. — GEDIKE noster notas suas, et doctrina et ingenio prae-cellentes, iterum sub iudicium revocavit, et quaedam addendo, quaedam immutando, Platoni nostro novam operam navare voluit. — Indicem denique adjecit Vir Juvenis eleganter doctus, P. C. BUTTMANN, qui, ut videre est, non sine fructu scholas Virorum Illustrum, HEYNI Gottingensis, et SCHWEIGHAUSERI Argentoratensis, frequentavit. In Indice elaborando id sibi propositum sumsit, ut, praetermissis quae in Lexicis Hederico-Ernestianis invenire licet, tironibus ea horum dialogorum vocabula explicaret, quae Platoni propria sunt, et in quibus offendere possint. Methodo optima in eo utitur, quod, quae prima verbi significatio est, primo loco ponat, dein, quomodo in alium sensum paullatim inflecti potuit, monstret; ac, moderate tamen, etiam ex aliis scriptoribus exempla afferat.

His igitur qualibuscumque copiis instructus Plato noster denuo prodeat in lucem; et ad augendam cupiditatem thesaurorum Graecae linguae penitus perno-scendorum, ad corroborandam recte et bene sentiendi judicandique vim, ad promovenda denique studia humanitatis, quantum fieri per eum potest, conferat!

Scr. Berolini, Calend. Octobr. MDCCLXXX.

J. E. BIESTER,

Bibliothecae Regiae Praefectus.

M E N Ω N.

И. А. К. Т. М.

Μ Ε Ν Ω Ν
Η
Π Ε Ρ Ι Α Ρ Ε Τ Η Σ.
Πειρασιτικός. *)

ARGUMENTUM.

Colloquuntur hic inter se:

SOCRATES,
MENO,
PUER MENONIS VERNA,
ANYTUS.

Scena dialogi autem videtur esse campus aut certe locus liber atque spatiosus, ubi inter ambulandum, sed ita ut interdum sederent, interdum consisterent, disceptabant Socrates et Meno. Hunc sequebantur servi pedissequi; e quibus unum,

*) Petita haec esse verba e Diog. Laert. III, 58 dubitari nequit. Alii, Athen. VII, p. 314 A. B., Diog. Laert. II, 38, Philopon. in Aristotel. Metaphys. 6, Anall. 2, 5, laudant simpliciter; Πλάτων εν Μένωνι. BIFONT.

eumque vernulam, evocat Socrates, atque colloqui per aliquod tempus facit participem. Dein offendunt Anytum, quem idem Socrates innectit interrogando; ac mox illi duo, qui initio erant soli colloquentes, finem faciunt dialogi.

Disputatio est de virtute, et tota res versatur in hac quaestione: utrum virtus possit addisci necne? Quae quidem fuit celebris quaestio veterum philosophorum, et saepius a Nostro, ut in Protagora, et ab Aeschine in dialogo primo, qui inscribitur: *περί ἀρετῆς, εἰ διδασκτὸν*, et ab aliis, proposita. Potest vero fieri (sic disputabant veteres), ut virtus aut addiscatur, aut exercitatione comparetur, aut nata nobiscum sit, aut a deo data. Socrates negat et refutat prolixè tria priora capita; breviter in fine quartum amplectitur. — Praeclare vero hic dialogus inservit studio Logices; quoniam omnia illa, quae de notionibus, judiciis, enunciatis, definitionibus, syllogismis; porro de problematibus, solutionibus; denique de analogia, quam dicunt, inductione, hypothese, vel. in scholis logicis sunt dicenda, hic occurrunt aut omnino a Socrate ipso enucleata, aut ita ut facile ex ejus dictis eliciantur.

DISQUISITIO
DE
DIALOGI HUIUS PERSONIS.

Priusquam ad ipsum dialogum accedamus, haud alienum nec inutile erit quaerere, quis & qualis MENO iste fuerit, quem hic loquentem facit Plato. Haud rarum erat Menonis nomen inter Graecos: Assyrius enim Meno, prior Semiramidis maritus, cui eam eripuit Ninus, fatis notus est. Xenophon hist. Gr. l. 5 Menonis cujusdam Thespiensis mentionem facit; et Plutarchus in Pericle de alio quodam Menone loquitur, Phidiae statuarii socio ejusdemque accusatore. Qui vero in hoc dialogo loquitur, Thessalus fuit, ut ex ipso statim dialogi initio patet: non tamen *Larissae*, ut GROU interpres Gallicus existimat, sed *Pharsali* natus, ut statim apparebit. Nullus enim dubito, quin hic idem ille sit Meno, cujus in Xenophontis Anabasi Cyri frequentissima mentio est, siquidem inter duces Graecorum Cyro contra fratrem Artaxerxem auxiliantium haud postremum locum tenebat. Semper enim Xenophon eum vocat Θεσσαλόν. Porro ejusdem plane aetatis fuit. Nam bello isti interfuit simul cum Xenophonte, et Proxeno, discipulo Gorgiae (Xenoph. 'Ανάβ. l. 2. ad fin.), cujus etiam Platonicus Meno discipulus erat. Denique etiam Aristippus, qui hic in ipso dialogi initio ut familiarissimus Menonis amicus memoratur, stabat a Cyri partibus (vid. init. 'Ανάβ.). Quem enim Xenophon a regione Aristippum Thessalum vocat, haud diversum esse ab hoc, quem ab urbe Larissaeni nominat Plato, eo minus dubitari potest, quum Xenophon

(ad finem libri secundi) in descriptione morum Menonis affirmet, adolescentem eum propter pulcritudinem ab Aristippo praefecturam militarem consecutum esse. Eiusdem Menonis meminit Diogenes Laert. l. 2. Segm. 50, ubi simul Xenophontis in eum odium refert. *Εχθρῶς διέκειτο πρὸς Μένωνα τὸν Φαρσάλιον περὶ τὸν χρόνον τῆς ἀναβασέως.* Thucydides etiam hujus Pharsalii Menonis mentionem facit l. 2, 22, eumque in bello Peloponnesiaco Atheniensibus copias Thessalorum auxiliares adduxisse narrat (*ἐκ δὲ Φαρσάλου Μένων*). Idem bis narrat Demosthenes, in orat. de rep. ordinanda, et in orat. contra Aristocratem. Utroque loco iisdem verbis narrat, Menonem Pharsalium ad bellum gestum ad Ejonem et Amphipolim (octavo anno belli Pelop.) duodecim talenta sponte contulisse, et cum trecentis suis equitibus opitulatum esse Atheniensibus. Simul exponit, quale praemium pro hoc beneficio nactus sit. Hic tamen mirum in modum ipse sibi contradicit Demosthenes *). Priori enim loco dicit, Menonem non civitatem, sed solam immunitatem accepisse ab Atheniensibus. Altero tamen loco disertis verbis contrarium affirmat, donatum eum esse civitate, tanquam factis magno praemio. Aequè aperte in utroque loco de Perdicca sibi contradicit Demosthenes. Equidem tamen posteriori loco maxime credam. Sic enim magis patet, qui factum sit, ut Meno Thessalus Athenis commoraretur, inque Socratis notitiam perveniret. — Quanta autem hujus Menonis in exercitu Cyri auctoritas fuerit, inde apparet, quod in proelio contra Artaxerxem, quum Clearchus dextrae Graecorum alae praeesset, ipse sinistrae praererat. Sed cum caeteris ducibus postea, Tissaphernis Sa-

*) Hanc ipsam contradictionem explicare conatur doctissimus *Wolf* in egregia editione orationis Demosth. adversus Leptinem, Proleg. p. LXXIV.

trypae insidiis, circumventus, & graviori supplicio quam collegae a Persarum rege affectus est. Quae omnia legi possunt in primo et secundo Xenophontis libro de expeditione Cyri. Addit idem vividam morum Menonis imaginem, qua apparet, improbiissimum & sceleratissimum hominem eum fuisse, nisi forte Xenophon suo illius odio aliquid dedit. Hanc tamen teterrimam Menonis descriptionem totidem verbis e Xenophonte sine illius mentione exscripsit Suidas (in voce Μένων), itemque Stobaeus (Serm. 2. de malitia). Improbitas illius tanta fuit, ut cum Tissapherne et Ariaeo, hospite suo, (qui, quum antea ipse in exercitu Cyri ducis officio functus esset, postea deseruit Graecos, iisque cum Tissapherne insidias struxit) ut, inquam, cum his consilia comunicaret, et Clearchum, supremum Graecorum ducem, caeterosque collegas apud Tissaphernem calumniaretur. Saltem Clearchum hoc suspicatum esse, Xenophon tradit. Athenaeus tamen (Δειπνοσοφ. L. XI. p. 505 edit. Casaub.) ubi Platonem acriter perstringit, Menonem dicit Clearchum Tissapherni prodidisse, simulque vituperat Platonem, quod sceleratum hunc virum (τὸν τὰς Ἑλλήνας πρόδοντα, ut paullo post p. 506 eum vocat) laudibus ornarit, et ita quasi mendacii arguerit Xenophontem. Excusari tamen Plato ita potest, ut dicamus, Menonem adolescentem, qualis in hoc dialogo est, nondum talem fuisse, qualem depingit Xenophon. Superbia tamen illius ac insolentia ex hoc ipso etiam dialogo elucent. Et revera proditio, cujus eum accusat Athenaeus, non aperte legitur apud Xenophontem, quippe qui praeter ea, quae jam commemoravi, hoc solum narrat, Ariaeam a Tissapherne missum nunciasse Graecis, Clearchum quidem, quia foedus cum Persis ictum violavit, morte poenas luisse, Proxenum vero et Menonem (simul cum Clearcho comprehensos) in magno honore esse,

esse, quoniam Clearchi insidias detulere. Sed haec dolose mentitum esse Ariaeum, vel ex eo verisimile est, quod, quum Graeci postulassent, ut remitterentur Proxenus et Meno, quippe tam bene de ipsis meriti, repulsam tulerunt. Cum caeteris enim, ut dixi, Graecorum ducibus supplicio affectus est, imo graviore quam hi. Τιμωρηθεὶς ὑπὸ βασιλέως απέθανεν, ἔχ ὡσπερ Κλέαρχος καὶ οἱ ἄλλοι στρατηγοὶ ἀποτμηθέντες τὰς κεφαλὰς ἀλλὰ ζῶν αἰκισθεὶς ἐνιαυτὸν ὡς πονηρὸς λέγεται τελευτῆς τυχεῖν. Ita Xenophon. Caeterum Menonis genus in Thessalia illustre fuerit necesse est. Plutarchus enim (in initio Pyrrhi) matrem hujus regis Phthiam Menonis Thessali filiam fuisse narrat, additque, hunc Menonem in bello Lamiaeo egregiam operam praestitisse; qua de re videndus idem in Phocione, ubi bellum hoc describitur. Non equidem Menonem hunc eundem esse puto, ac Xenophonteum et Platonicum nostrum Menonem, siquidem inter Cyri expeditionem et bellum Lamiaicum contra Antipatrum gestum octoginta fere annorum spatium intercessit; sed quum itidem Thessalus fuerit, non dubito, quin eodem genere ortus sit, imo nepotem huius nostri Menonis fuisse credo. Nomina enim avorum ad nepotes plerumque transisse in Graecia, notum est.

Certius tamen est, **ANYTVM** eum, qui ad finem dialogi colloquentis personam suscipit, eundem eum esse, qui postea cum Melito in iudicium vocaret Socratem. Nominat enim hic Socrates patrem eius Anthemionem, quem accusatoris istius patrem fuisse apud multos scriptores legi potest. **GEDIKE.**

MENON.

MΕΝΩΝ. Ἐχεις μοι εἰπεῖν, ὦ Σώκρατες, ἄρα διδά- C. 1.
κτὸν ἢ ἀρετῆ; ἢ οὐ διδακτὸν, ἀλλ' ἀσκητὸν; ἢ οὔτε
ἀσκητὸν, οὔτε μαθητὸν, ἀλλὰ φύσει παραγίγνεται τοῖς
ἀνθρώποις; ἢ ἄλλω τινὶ τρόπῳ¹; ΣΩΚΡΑΤΗΣ. ὦ Μέ-
νων, προτοῦ μὲν Θετταλοὶ εὐδόκιμοι ἦσαν ἐν τοῖς Ἑλλησι,
καὶ ἐθαυμάζοντο ἐφ' ἵππικῇ τε καὶ πλούτῳ, νῦν δὲ, ὡς
ἐμοὶ δοκεῖ, καὶ ἐπὶ σοφίᾳ² καὶ οὐχ ἠκίστα οἱ τοῦ σοῦ ἐταί-
ρου Ἀρισίππου³ πολῖται τοῦ Λαρισσαίου, τούτου δὲ

¹ His verbis ἢ ἄλλ. τ. τρόπῳ videtur id innuere, quod hujus quaestionis quartum caput posuimus in Argum., nempe: *an virtus sit a deo data?* Nimirum in fine hujus dialogi ἀρετὴν dicit θεῖα μοῖρα παραγιγνομένη, οἷς ἀν παραγίγνηται. Monuit hoc Cl. ENGEL. — Apud Aeschin. dial. I. quaestio ita se habet: Ἄρα διδακτὸν ἐστὶν ἢ ἀρετῆ ἢ ἢ διδακτὸν, ἀλλὰ φύσει οἱ ἀγαθοὶ γίγνονται ἄνδρες, ἢ ἄλλω τινὶ τρόπῳ; — Caeterum quaestio, quae summam dialogi sistit, hic in ipso limine simplicissimis verbis est proposita; quod mirum in Platone, qui alias semper exordiis, iisque pulcherrimis elegantissimisque, utitur. Sed videtur hac re innui et pungi Sophistarum, eorumque discipulorum, fastus, quaelibet differendo se facile explicaturos et demonstraturos ἀφόβως καὶ μεγαλοπρεπῶς (vid. mox p. 10) credentium; qui in Menone, vix ac ne vix quidem illis sacris initiato, etiam manifestior risuque dignior erat.

² Meno *Thessalus* natione erat, v. Disqu. de dial. h. perss. Thessalos autem olim *re equestri* valuisse maxime, testantur plurimi.

Hinc in Thessalia nata est fabula de Centauris, qui ibi sedem habere fingebantur. Pausanias Phocic. inquit laudat Thessalorum τῆς ἵππικῆς τὸ πλῆθος, καὶ ὁμῶς τῆς ἀριστερῆς τῆν ἐς τὰς ἀγῶνας τῶν τε ἵππων καὶ αὐτῶν μελετῆν τῶν ἵππέων. Idem mercaturae maxime operam dabant. Sed *metallicis* etiam abundabat Thessalia. Laudantur illius aurifodinae Iustin. 8, 3. Diodor. 16, 8. Sumtuosissimos Graecorum Thessalos fuisse affirmat Athenaeus l. 14. p. 663. Ironice tamen, ut solet, Socrates loquitur, quum dicit, Thessalos, re equestri et divitiis olim insignes, jam et *sapientia* praestare. Thessalos enim stupidiores fere fuisse, discimus ex Plutarch. de aud. poet., ubi Simonides interrogatus, quare solos Thessalos non deciperet, dixisse narratur: ἀμαθεῖς εἰσὶν, ἢ ὡς ὑπ' ἐμῶ ἑκαπατάσθαι. GED. Caeterum Thessali ab ipso Nostro, in Criton. c. 15., arguuntur intemperantiae & legum incuriae: quae vitia fere ex divitiis et inscitia oriri solent.

³ Aristippus Larissaeus non confundendus cum ejusdem aetatis Philosopho celebriori Aristippo.

ἡμῖν ⁴ αἰτίος ἐστὶ Γοργίας. ἀφικόμενος γὰρ εἰς τὴν πόλιν, ἔραζας ἐπὶ σοφίᾳ εἴληφεν Ἀλευαδῶν ⁵ τε τοὺς πρώτους (ὧν ὁ σὸς ἔραζής ἐστιν Ἀρίσιππος), καὶ τῶν ἄλλων Θετταλῶν. καὶ δὴ καὶ τοῦτο τὸ ἔθος ὑμᾶς εἶθικεν, ἀφόβως τε καὶ μεγαλοπρεπῶς ἀποκρίνεσθαι, εἴαν τις τί ἔρηται, ὥσπερ εἰκὸς τοὺς εἰδότας ⁶. ἄτε καὶ αὐτὸς παρέχων αὐτὸν ἐρωτᾶν τῶν Ἑλλήνων τῷ βουλομένῳ ὅ τι ἂν τις βούληται, καὶ οὐδενὶ ὅτῳ οὐκ ἀποκρινόμενος ⁶. Ἐνθάδε δὲ, ὦ φίλε Μένων, τὸ ἐναντίον περιέζηκεν ⁶. ὥσπερ αὐχμὸς τις τῆς σοφίας γέγονε, καὶ κινδυνεύει ἐκ τῶνδε τῶν τόπων παρ' ὑμᾶς οἴχεσθαι ἢ σοφία. εἰ γοῦν τινα ἐθέλεις οὕτως ἔρρεσθαι τῶν ἐνθάδε, οὐδεὶς ὅστις οὐ γελάσεται, καὶ ἐρεῖ, ⁷ ὦ ξένε, κινδυνεύω σοὶ δοκεῖν μακάριος ⁷ τις εἶναι ἀρετὴν γοῦν, εἴτε διδακτὸν, εἴθ' ὅτῳ τρόπῳ παραγίνεται, εἰδέναί

stippo Cyrenaico. GED. -Vid. disquis. de dial. huj. persf.

⁴ ἡμῖν. Leg. necessario ὑμῖν, uti e seqq. apparet. Ficinus quum vertat vobis, in suis Codd. etiam ὑμῖν legerit necesse est. GED. — At potest esse expletivum illud, quod saepius occurrit, etiam apud Latinos, et quod Ironiae & simplicitati Socratis mire convenire videtur. *Vos Thessali, vos Graecos omnes superatis; quod nobis efficit ille Gorgias, quod Gorgiae acceptum ferimus.* Alioqui, credo, esset ὑμῖν αἰτ. ἢν, non ἐστὶ.

⁵ Ἀλευαδῶν. Alevadae antiqui Thessaliae principes erant. De his vid. in primis Herodot. 7, 6. Larissa praecipua eorum sedes fuit. Suidas: *Ἀλευαδαὶ αἱ ἐν Λαρίτῃ τῆς Θεσσαλίας εὐγενέστατοι, ἀπὸ Ἀλευα βασιλέως τὸ γένος ἔχοντες.* GED.

⁶ Hanc Gorgiae confidentiam, imo impudentiam, saepius commemorat Cicero, e. g. de Fin.

II, 1. de Orat. I, 22; III, 32. item Quintil. II, 21; XII, 11. Nec morem hunc Gorgiae neglexit Plato in dialogo nomine illius insignito. Ibi enim statim in initio eadem Gorgias profitetur. Peragrabat vero rhetor ille Leontinus universam Graeciam, et ubique *ἐπειθε τῶν νεῶν τῆς γενναιοτάτης καὶ πλεσιωτάτης*, ut in Theage loquitur Plato. Idem in initio Hippiae majoris tradit, Athenas cum a Leontinis legatum missum esse. Praecipue tamen in Thessalia commoratus est, teste Cicero, qui in Orat. c. 52. senem Gorgiam in Thessalia ab Isocrate auditum esse narrat. Hinc illius cum Menone Thessalo commercium. GED.

⁷ μακάριος, non beatus, sed deus aliquis. Dii enim κατ' ἐξοχὴν dicuntur μακάρες et μακάριοι. Eodem modo de incerta ac difficili quaestione Cicero loquitur: „harum sententiarum quae „vera sit, deus aliquis viderit.“ Tuscul. I, 11. GED.

x Ulti-

ἔγω δὲ τοσοῦτον δέω, εἴτε διδακτὸν, εἴτε μὴ διδακτὸν, εἰδέναι, ὡς οὐδὲ αὐτὸ ὅ τι ποτ' ἐσὶ τοπαράπαν ἀρετῆ, τυγχάνω εἰδώς. Ἐγὼ οὖν καὶ αὐτὸς, ὦ Μένων, οὕτως 2 ἔχω συμπένομαι τοῖς πολίταις τούτου τοῦ πράγματος, καὶ ἑμαυτὸν καταμέμφομαι, ὡς οὐκ εἰδώς περὶ ἀρετῆς τοπαράπαν. ὃ δὲ μὴ οἶδα τί ἐσὶ, πῶς ἂν ὁποῖόν γέ τι, εἰδείην; ἢ δοκεῖ σοι οἶόντε εἶναι, ὅστις Μένωνα μὴ γιγνώσκη τοπαράπαν ὅστις ἐσὶ, τοῦτο εἰδέναι, εἴτε καλὸς, εἴτε πλούσιος, εἴτε καὶ γενναῖός ἐστιν· εἴτε καὶ τὰναντία τούτων; δοκεῖ σοι οἶόντ' εἶναι 1; ΜΕΝ. Οὐκ ἔμοιγε. ἀλλὰ σὺ, ὦ Σώκρατες, ἀληθῶς οὐδ' ὅ τι ἀρετῆ ἐστιν, οἶσθα; ἀλλὰ ταῦτα περὶ σοῦ καὶ οἴκαδε ἀπαγγέλωμεν; ΣΩ. Μὴ μόνον γε, ὦ ἑταῖρε· ἀλλὰ καὶ ὅτι οὐδ' ἄλλω πω ἐνέτυχον εἰδότη, ὡς ἐμοὶ δοκῶ. ΜΕΝ. Τί δέ; Γοργία οὐκ ἐνέτυχες, ὅτε ἐνθάδε ἦν; ΣΩ. Ἐγώ γε. ΜΕΝ. Εἶτα 2 οὐκ ἐδόκει σοι εἰδέναι; ΣΩ. Οὐ πάνυ εἰμὶ μνήμων, ὦ Μένων· ὥστε οὐκ ἔχω εἰπεῖν ἐν τῷ παρόντι, πῶς μοι τότε ἔδοξεν. ἀλλ' ἴσως ἐκεῖνός τε οἶδε, καὶ σὺ, ἃ ἐκεῖνος ἔλεγεν. ἀνάμνησον οὖν με, πῶς ἔλεγεν. εἰ δὲ μὴ βούλει, αὐτὸς εἶπε. δοκεῖ γὰρ δήπου σοὶ, ἅπερ ἐκεῖνῳ. ΜΕΝ. Ἐμοίγε. ΣΩ. Ἐκεῖνον μὲν τοίνυν ἐῷμεν, ἐπειδὴ καὶ ἄπεσι· σὺ δὲ αὐτὸς, ὦ πρὸς θεῶν, Μένων, τί φῆς ἀρετὴν εἶναι 3; εἰπόν, καὶ

1 Ultima haec verba: δοκεῖ σ. ὅ. εἶναι; ex proxime antecedentibus mihi repetita videntur ab oscitante librario. Sensus impediunt. Saltem post τέτων major interpunctio faciēda, ut jam Socrates quaestionem suam: num id videatur fieri posse, iteret. GED.

2 Εἶτα particulae magnus usus est in objurgatione et indignationis quadam testificatione. v. Viger. de Id. p. 385. edit. Zeun. Quid vero? Tibine nescire ille vi-

debat? GED. — German. Nun? Nun denn?

3 Quaestio: Num virtus possit addisci? relinquitur quodammodo, quia Socrates nunc aliam profert, valde cum illa conjunctam: *Ecquid sit virtus?* De qua disputant, ita ut Socrates redarguat tantum Menonem falso definiētem, non ipse definiat. Occurrunt vero etiam in hac disputatione multa emblemata, ut ita dicam, seu episodica; de quibus & de tota serie disputationis infra suis locis.

μὴ φθονήσης· ἵνα εὐτυχέσατον ψεῦσμα ἐψευσμένος ᾦ, ἂν
 Φανῆς σὺ μὲν εἰδώς καὶ Γοργίας, ἐγὼ δὲ εἰρηκῶς μηδενὶ
 3 πώποτε εἰδῶτι ἐντετυχηκέναι. ΜΕΝ. Ἄλλ' οὐ χαλεπὸν,
 ᾧ Σώκρατες, εἰπεῖν. πρῶτον μὲν, εἰ βούλει, ἀνδρὸς ἀρε-
 τήν, ῥάδιον· ὅτι αὕτη ἐστὶν ἀνδρὸς ἀρετὴ¹, ἱκανὸν εἶναι τὰ
 τῆς πόλεως πράττειν, καὶ πράττοντα τοὺς μὲν φίλους εὖ
 ποιεῖν, τοὺς δ' ἐχθροὺς κακῶς· καὶ αὐτὸν εὐλαβεῖσθαι,
 μηδὲν τοιοῦτον παθεῖν. εἰ δὲ βούλει, γυναικὸς ἀρετὴν, οὐ
 χαλεπὸν διελθεῖν· ὅτι δεῖ αὐτὴν τὴν οἰκίαν εὖ οἰκεῖν, σώ-
 ζουσάν τε τὰ ἔνδον, καὶ κατήκοον οὔσαν τοῦ ἀνδρός. καὶ
 ἄλλη ἐστὶ παιδὸς ἀρετὴ, καὶ θηλείας, καὶ ἀρρέενος, καὶ πρεσ-
 βυτέρου ἀνδρός· εἰ μὲν βούλει, ἐλευθέρου· εἰ δὲ βούλει,
 δούλου. καὶ ἄλλαι πάμπολλαι ἀρεταὶ εἰσὶ· ὥστε οὐκ ἀπο-
 ρία εἰπεῖν ἀρετῆς πέρι, ὅ τι ἐστὶ. καθ' ἑκάστην γὰρ τῶν πρά-
 ξων καὶ τῶν ἡλικιῶν, πρὸς ἕκαστον ἔργον, ἑκάστῳ ἡμῶν ἡ
 ἀρετὴ ἐστὶ. ὡσαύτως δὲ, οἶμαι, ᾧ Σώκρατες, καὶ ἡ κακία.
 ΣΩ. Πολλῇ γέ τινι εὐτυχίᾳ ἕοικα κεχρησθαι, ᾧ Μένων,
 εἰ μίαν ζητῶν ἀρετὴν, σμῆνός τι ἀνεύρηκα ἀρετῶν παρά
 σοι κειμένων². ἀτὰρ, ᾧ Μένων, κατὰ ταύτην τὴν εἰκόνα
 τὴν περὶ τὰ σμῆνη, εἴ μου ἐρομένου μελίττης πέρι οὐσίας·
 ὅ τι ποτ' ἐστὶ; πολλάς καὶ παντοδαπὰς ἔλεγεσ αὐτὰς
 εἶναι, τί ἂν ἀπεκρίνω μοι, εἴ σε ἠρόμην· ἄρα τούτῳ φῆς
 πολλάς καὶ παντοδαπὰς εἶναι, καὶ διαφερούσας ἀλλήλων,
 τῷ μελίττας εἶναι; ἢ τούτῳ μὲν οὐδὲν διαφέρουσιν, ἄλλω

I Incipit prima responsio Menonis, quam falsam esse mox docemur; loco enim genericae definitionis, ut in scholis loquuntur, recenset M. species virtutum.

2 κειμένων. Socrates non laudat Menonem, quod ipse multis virtutibus ornatus sit; sed εἰσανικῶς, quod tam magnam virtutum multitudinem detexerit et επιμνησθῆται. Hinc mihi legem-

dum videtur: Παρά τῃ κινημένων, vel: κεκινημένων, a te excitatae. Ita sine dubio Plutarchus legit, qui in exordio scripti de πολυφιλία, ex hoc ipso dialogo sumpto, Socratem Menoni multas virtutes nominanti ita respondisse dicit: εὐγε, ὅτι μίαν ἀρετὴν ἐρωτηθεὶς σμῆνος ἀρετῶν κεκίνηκας. Vox haec optime convenit examini aprium. Ex κινημένων vel κεκινημένων vero facillime κειμένων nasci potuit. GED.

δε τῶ; οἶον, ἢ κάλλει, ἢ μεγέθει, ἢ ἄλλῳ τῶ τῶν τοιού-
 των; εἶπέ, τί ἂν ἀπεκρίνω, οὕτως ἐρωτηθεῖς; ΜΕΝ.
 Τοῦτ' ἐγώ γε, ὅτι οὐδέν διαφέρουσιν, ἢ μέλιτται εἰσίν, ἢ
 ἑτέρα τῆς ἑτέρας. ΣΩ. Εἰ οὖν εἶπον μετὰ ταῦτα· τοῦ-
 το τοίνυν μοι αὐτὸ εἶπέ, ὦ Μένων, ὦ οὐδέν διαφέρουσιν,
 ἀλλὰ ταυτὸν εἰσιν ἅπασαι, τί τοῦτο φῆς εἶναι; εἶχες δὴ
 που ἂν τι μοι εἶπεῖν; ΜΕΝ. Ἐγώ γε. ΣΩ. Οὕτω δὴ 4
 καὶ περὶ τῶν ἀρετῶν, καὶ εἰ πολλαὶ καὶ παντοδαπαὶ εἰ-
 σιν, ἔν γε τι εἶδος ταυτὸν ἅπασαι ἔχουσι, δι' ὃ εἰσὶν ἀρε-
 ταί. εἰς ὃ καλῶς που ἔχει ἀποβλέψαντα τὸν ἀποκρινού-
 μενον τῷ ἐρωτήσαντι, ἐκείνο δηλῶσαι, ὃ τυγχάνει οὕσα
 ἀρετή. ἢ οὐ μανθάνεις, ὅ τι λέγω; ΜΕΝ. Δοκῶ γέ μοι
 μανθάνειν· οὐ μέντοι, ὡς βούλομαι γέ, πῶ κατέχω τὸ
 ἐρωτώμενον. ΣΩ. Πότερον δὲ περὶ ἀρετῆς μένον σοὶ οὕ-
 τω δοκεῖ, ὦ Μένων, ἄλλη μὲν ἀνδρὸς εἶναι, ἄλλη δὲ γυ-
 ναικός, καὶ τῶν ἄλλων· ἢ καὶ περὶ ὑγείας, καὶ περὶ με-
 γέθους, καὶ περὶ ἰσχύος ὡσαύτως; ἄλλη μὲν ἀνδρὸς δο-
 κεῖ σοι εἶναι ὑγεία, ἄλλη δὲ γυναικός; ἢ ταυτὸν παντα-
 χῆ εἶδος ἐσιν, εἴανπερ ὑγεία ἦ, εἴαν τε ἐν ἀνδρὶ, εἴαν τε ἐν
 ἄλλῳ ὄτωοῦν ἦ; ΜΕΝ. Ἡ αὐτὴ μοι δοκεῖ ὑγεία τε εἶναι
 καὶ ἀνδρὸς καὶ γυναικός. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ μέγεθος καὶ
 ἰσχύς; εἴαν περ ἰσχυρὰ γυνὴ ἦ, τῷ αὐτῷ εἶδει καὶ τῇ αὐ-
 τῇ ἰσχυρῇ ἰσχυρὰ εἶσαι; τὸ γὰρ τῇ αὐτῇ, τοῦτο λέγω,
 οὐδέν διαφέρει πρὸς τὸ ἰσχύς εἶναι, ἢ ἰσχύς, εἴαν τε ἐν ἀν-
 δρὶ ἦ, εἴαν τε ἐν γυναικί. ἢ δοκεῖ τι σοὶ διαφέρειν; ΜΕΝ.
 Οὐκ ἔμοιγε. ΣΩ. Ἡ δὲ ἀρετὴ, πρὸς τὸ ἀρετὴ εἶναι, διοί-
 σει τί, εἴαν τε ἐν παιδί ἦ, εἴαν τε ἐν πρεσβύτῃ, εἴαν τε ἐν
 γυναικί, εἴαν τε ἐν ἀνδρὶ; ΜΕΝ. Ἐμοιγέ πως δοκεῖ, ὦ
 Σώκρατες, τοῦτο οὐκέτι ὅμοιον εἶναι τοῖς ἄλλοις τούτοις.
 ΣΩ. Τί δέ; οὐκ ἀνδρὸς μὲν ἀρετὴν ἔλεγες, πόλιν εὖ διοι-
 κεῖν, γυναικός δὲ, οἰκίαν; ΜΕΝ. Ἐγώ γε. ΣΩ. Ἄρ' οὖν
 οἰόντες, εὖ διοικεῖν ἢ πόλιν, ἢ οἰκίαν, ἢ ἄλλο ὀτιοῦν, μὴ σο-
 φρόνως καὶ δικαίως διοικοῦντα; ΜΕΝ. Οὐ δῆτα. ΣΩ.
 Οὐκοῦν

Οὐκοῦν

Οὐκοῦν ἄνπερ δικαίως καὶ σωφρόνως διοικῶσι, δικαιοσύνη καὶ σωφροσύνη διοικήσουσιν; ΜΕΝ. Ἀνάγκη. ΣΩ. Τῶν αὐτῶν ἄρα ἀμφοτέρωθεν δέονται, εἴπερ μέλλουσιν ἀγαθοὶ εἶναι, καὶ ἡ γυνὴ καὶ ὁ ἀνὴρ, δικαιοσύνης καὶ σωφροσύνης. ΜΕΝ. Φαίνονται ¹. ΣΩ. Τί δὲ; παῖς καὶ πρεσβύτης, μῶν ἀκόλαστοι ὄντες καὶ ἀδικοὶ, ἀγαθοὶ ἂν ποτε γένοιτο; ΜΕΝ. Οὐ δῆτα. ΣΩ. Ἀλλὰ σώφρονες καὶ δίκαιοι; ΜΕΝ. Ναί. ΣΩ. Πάντες ἄρ' ἀνθρώποι τῷ αὐτῷ τρόπῳ ἀγαθοὶ εἰσι; τῶν αὐτῶν γὰρ τυχόντες, ἀγαθοὶ γίνονται. ΜΕΝ. Ἔοικεν. ΣΩ. Οὐκ ἂν δὴ που, εἴγε μὴ ἡ αὐτὴ ἀρετὴ ἦν αὐτῶν, τῷ αὐτῷ ἂν τρόπῳ ἀγαθοὶ ἦσαν. ΜΕΝ. Οὐ
 5 δῆτα. ΣΩ. Ἐπειδὴ τοίνυν ἡ αὐτὴ ἀρετὴ πάντων ἐστὶ, πει-
 ρεῖ εἰπεῖν καὶ ἀναμνησθῆναι, τί αὐτὸ φησὶ Γοργίας εἶναι,
 καὶ σὺ μετ' ἐκείνου. ΜΕΝ. Τί ἄλλο γ', ἢ ἄρχειν οἷόν τ'
 εἶναι τῶν ἀνθρώπων ¹; εἴπερ ἓν γέ τι ζητεῖς κατὰ πάν-
 των. ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν ζητῶ γε. ἄλλ' ἄρα καὶ παιδὸς
 ἀρετὴ ἡ αὐτὴ, ὧ Μένων; καὶ δούλου, ἄρχειν οἷωτε εἶναι
 τοῦ δεσπότη ²; καὶ δοκεῖ σοι ἔτι ἂν δοῦλος εἶναι ὁ ἄρ-
 χων; ΜΕΝ. Οὐ πάνυ μοι δοκεῖ, ὧ Σώκρατες. ΣΩ. Οὐ
 γὰρ εἰκὸς, ὧ ἄριστε. ἔτι γὰρ καὶ τόδε σιόπει ἄρχειν φῆς
 οἷόντ' εἶναι. οὐ προσθήσομεν αὐτόσε τὸ δικαίως, ἀδίκως δὲ

¹ φαίνονται. Multum interest inter φαίνεται et ἔοικε vel δοκεῖ. Illa voce collocutor utitur, si quaestio alterius aperte vera est; his, si vera ipsi videtur. Monendum id erat, ne forte credant adolescentes, ad verissima quaeque in Platone dubitanter responderi. GED.

¹ Alia definitio Menonis; sed simul nimis angusta, quia pueros et servos excludit; simul nimis lata, quia non addit *juste* esse imperandum.

² ἄρχειν οἷωτε εἶναι. Dativus pendet a praecedenti ἢ αὐτῇ.

Num es servi virtus eadem tibi videtur, talis nimirum, qua domino imperare queat? Sed displicet τῷ δεσπότη. Non enim statim necesse est, ut servus imperans ipse imperet domino; sed potest pro domino, et ab hoc constitutus, aliis servis imperare. Quare malletm ἀντὶ δεσπότη. Quae sequitur quaestio: δοκεῖ σ. ἔ. ἀ. δ. ε. ὁ ἄρχων; eo spectat, ut Menoni repugnantiam inter servi et imperantis notionem ostendat. Servus, si imperat, num adhuc servus esse tibi videtur? GED.

μή; ΜΕΝ. Οἶμαι ἔγωγε. ἢ γὰρ δικαιοσύνη, ὧ Σώκρα-
τες, ἀρετὴ ἐστὶ. ΣΩ. Πότερον ἀρετὴ, ὧ Μένων, ἢ ἀρετὴ
τις³; ΜΕΝ. Πῶς τοῦτο λέγεις; ΣΩ. Ὡς περὶ ἄλλου
ὄπου οἶον, εἰ βούλει, ξρογγυλότητος πέρι, εἵπομι' ἂν
ἔγωγε, ὅτι σχῆμά τι ἐστὶν οὐχ οὕτως ἀπλῶς, ὅτι σχῆμα.
διὰ ταῦτα δὲ οὕτως ἂν εἵπομι, ὅτι καὶ ἄλλα ἐστὶ σχή-
ματα. ΜΕΝ. Ὁρθῶς γε λέγων σύ. ἐπεὶ καὶ ἐγὼ λέγω,
οὐ μόνον δικαιοσύνην, ἀλλὰ καὶ ἄλλας εἶναι ἀρετάς. ΣΩ.
Τίνας ταύτας εἶπέ. οἶον καὶ ἐγὼ σοι εἵπομι ἂν καὶ ἄλλα
σχήματα, εἶγε κελεύεις; καὶ σὺ οὖν ἐμοὶ εἶπέ ἄλλας ἀρε-
τάς. ΜΕΝ. Ἡ ἀνδρεία τοίνυν ἐμοίγε δοκεῖ ἀρετὴ εἶναι,
καὶ σωφροσύνη, καὶ σοφία, καὶ μεγαλοπρέπεια, καὶ ἄλ-
λαι πάμπολλαι. ΣΩ. Πάλιν, ὧ Μένων, ταυτὸν πεπόν-
θαμεν. πολλὰς αὖ εὐρήκαμεν ἀρετάς, μίαν ζητοῦντες, ἄλ-
λον τρόπον ἢ νῦν δὴ· τὴν δὲ μίαν, ἢ διὰ πάντων τούτων
ἐστὶν, οὐ δυνάμεθα ἀνευρεῖν. ΜΕΝ. Οὐ γὰρ δύναμαι. ΣΩ.
Ὡς σὺ ζητεῖς, μίαν ἀρετὴν λαβεῖν κα-
τὰ πάντων, ὡς περὶ ἐν τοῖς ἄλλοις. ΣΩ. Εὐκότως γε.
ἀλλ' ἐγὼ προθυμήσομαι, ἐὰν οἴός τ' ὦ, ἡμᾶς προσβιβά-
σαι. μανθάνεις γὰρ που, ὅτι οὕτως ἔχει περὶ παντός. εἵ-
τις σε ἀνέροιτο τοῦτο, ὃ νῦν δὴ ἐγὼ ἔλεγον· τί ἐστὶ σχῆμα,
ὧ Μένων; εἰ αὐτῷ εἶπες, ὅτι ξρογγυλότης, εἴ σοι εἶπεν
ἄπερ ἐγὼ· πότερον σχῆμα ἢ ξρογγυλότης ἐστὶν, ἢ σχῆμά
τι; εἶπες δὴ που ἂν, ὅτι σχῆμά τι; ΜΕΝ. Πάνυ γε. ΣΩ.
Οὐκοῦν διὰ ταῦτα, ὅτι καὶ ἄλλα ἐστὶ σχήματα; ΜΕΝ.
Ναί. ΣΩ. Καί, εἴ γε προσανηρώτα σε· ὅποια; ἔλεγες ἂν;

3 πότερον ἀρετὴ, ἢ ἀρετὴ τις.
Nostrates, melius quam ipse
Graeci, discrimen hoc enun-
ciant: Die Tugend, et eine Tu-
gend. GED. — Locus Protago-
rae congruus est: καὶ αὖ πολλα-
χῶ ἐν τοῖς λόγοις ἐλέγετο ὑπὸ τῆς
ἢ δικαιοσύνης, καὶ σωφροσύνης, καὶ
οἰσιότητος, καὶ πάντα ταῦτα, ὡς ἐν

τι εἴη συλλήβδην ἀρετὴ. ταῦτ'
ἂν αὐτὰ διελάττει μοι ἀκριβῶς τῶ
λόγῳ· πότερον ἐν μὲν τι ἐστὶν ἢ
ἀρετὴ, μόρια δὲ αὐτῆς ἐστὶν ἢ δι-
καιοσύνη, καὶ σωφροσύνη, καὶ
οἰσιότης· ἢ ταῦτ' ἐστὶν, ἃ νῦν δὴ
ἐγὼ ἔλεγον πάντα, ὀνόματα τῆς
αὐτῆς ἐνός ὄντος; τὰτ' ἐστὶν, ὃ ἔτι
ἐπιπελάτω.

MEN. Ἐγωγε. ΣΩ. Καὶ αὐ, εἰ περὶ χρώματος ὡσαύτως ἀνήρετο· ὅ τι ἐστὶ; καὶ εἰπόντος σου, ὅτι τὸ λευκόν, μετὰ ταῦτα ὑπέλαβεν ὁ ἐρωτῶν· ποτερον τὸ λευκόν, χρώμα ἐστίν, ἢ χρώμα τι; εἶπες ἂν, ὅτι χρώμα τι, διότι καὶ ἄλλα τυγχάνει ὄντα; MEN. Ἐγωγε. ΣΩ. Καὶ εἰ γέ σε ἐκέλευε λέγειν ἄλλα χρώματα, ἔλεγες ἂν ἄλλα, ἃ οὐδὲν ἦττον τυγχάνει ὄντα χρώματα τοῦ λευκοῦ; MEN. Ναί. ΣΩ. Εἰ οὖν, ὡσπερ ἐγὼ, μετήει τὸν λόγον, καὶ ἔλεγεν· ὅτι αἰεὶ εἰς πολλὰ ἀφικνούμεθα· ἄλλα, μὴ μοι οὕτως· ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ πολλὰ ταῦτα ἐνὶ τινι προσαγορεύεις ὀνόματι, καὶ φῆς οὐδὲν αὐτῶν ὅ τι οὐ σχῆμα εἶναι, καὶ ταῦτα, ἐναντία ὄντα ἀλλήλοις· ὅ τι ἐστὶ τούτο, ὃ οὐδὲν ἦττον κατέχει τὸ σρογγύλον ἢ τὸ εὐθύ, ὃ δὴ ὀνομάζεις σχῆμα, καὶ οὐδὲν μᾶλλον φῆς τὸ σρογγύλον σχῆμα εἶναι, ἢ τὸ εὐθύ; ἢ οὐχ οὕτω λέγεις; MEN. Ἐγωγε. ΣΩ. Ἄρ' οὖν, ὅταν οὕτω λέγῃς, τότε οὐδὲν μᾶλλον φῆς τὸ σρογγύλον εἶναι σρογγύλον, ἢ εὐθύ; οὐδὲ τὸ εὐθύ, εὐθύ, ἢ σρογγύλον; MEN. Οὐ δήπου, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν σχῆμά γε οὐδὲν μᾶλλον φῆς εἶναι τὸ σρογγύλον τοῦ εὐθέος, οὐδὲ τὸ ἕτερον τοῦ ἑτέρου. MEN. Ἀληθῆ λέγεις.

7 ΣΩ. Τί ποτε οὖν τούτο, οὗ τούτο ὀνομά ἐστὶ τὸ σχῆμα, πειρῶ λέγειν. εἰ οὖν τῷ ἐρωτῶντι οὕτως ἢ περὶ σχήματος, ἢ περὶ χρώματος, εἶπες· ὅτι ἀλλ' οὐδὲ μανθάνω ἔγωγε, ὅ τι βούλει, ὦ ἀνθρώπε, οὐδὲ οἶδα ὅ τι λέγεις· ἴσως ἂν ἐθαύμασε, καὶ εἶπεν· οὐ μανθάνεις, ὅτι ζητῶ τὸ ἐπὶ πᾶσι τούτοις ταυτόν; ἢ οὐδὲ ἐπὶ τούτοις, ὦ Μένων, ἔχουσιν ἂν εἰπεῖν, εἴ τις ἐρωτῶν· τί ἐστὶν ἐπὶ τῷ σρογγύλῳ καὶ εὐθεῖ, καὶ ἐπὶ τοῖς ἄλλοις, ἃ δὴ σχήματα καλεῖς, ταυτόν ἐπὶ πᾶσι; πειρῶ εἰπεῖν, ἵνα καὶ γένηταί σοι μελέτη πρὸς τὴν

I Legendum τί, interrogativum pro relativo ὅ τι, quod ex praecedentibus male repetitum est. In iis vero, quae statim sequuntur, inter καὶ et ἄδεν inferi

velim ὅ (pro καθ' ὅ). GED. — Stephanus vult subaudiendum esse verbum ἀποκρίναι, primo post illa: ἀλλὰ μὴ μοι οὕτως· dein ante haec: ὅ τι ἐστὶ τούτο.

I Pro

περὶ τῆς ἀρετῆς ἀπόκρισιν. ΜΕΝ. Μὴ· ἀλλὰ σὺ, ὦ Σώ-
κρατες, εἶπέ. ΣΩ. Βούλει, σοὶ χαρίσωμαι; ΜΕΝ. Πάνυ
γε. ΣΩ. Ἐθελήσεις οὖν καὶ σὺ ἐμοὶ εἰπεῖν περὶ τῆς ἀρε-
τῆς; ΜΕΝ. Ἐγώ γε. ΣΩ. Προθυμητέον τοίνυν· ἀξίον
γάρ. ΜΕΝ. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΩ. Φέρε δὴ, πειρώμεθα
σοὶ εἰπεῖν, τί ἐστὶ σχῆμα. σκόπει οὖν, εἰ τόδε ἀποδέχη αὐτὸ
εἶναι. ἔσω γὰρ δὴ ἡμῖν τοῦτο τὸ σχῆμα, ὃ μόνον τῶν ὄν-
των τυγχάνει χρώματι ¹ αἰεὶ ἐπόμενον. ἰκανῶς σοι; ἢ
ἄλλως πως ζητεῖς; ἐγὼ γὰρ καὶν οὕτως ἀγαπήην, εἴ μοι
ἀρετὴν εἴποις. ΜΕΝ. Ἀλλὰ τοῦτό γε εὐήθεος, ὦ Σώκρα-
τες. ΣΩ. Πῶς λέγεις; ΜΕΝ. Ὅτι σχῆμά που ἐστὶ,
κατὰ τὸν σὸν λόγον, ὃ αἰεὶ χροῶν ἔπεται. ΣΩ. Εἶεν. ΜΕΝ.
Εἰ δὲ δὴ τὴν χροῶν τις μὴ φαίη εἶδέναι, ἀλλὰ ὡσκύτως ⁸
ἀποροῖ, ὡσπερ περὶ τοῦ σχήματος· τί ἂν οἶε σοὶ ἀποκε-
κρίσθαι; ΣΩ. Τάληθῆ ἔγώ γε. καὶ εἰ μὲν γε τῶν σοφῶν

¹ Pro χρώματι videtur mihi legendum σώματι. Nam primum, *figura* potest sine colore cogitari saltem, non item sine corpore. Deinde graviter in definiendo peccaret Socr., qui hic: *figuram* esse id quod semper *colorem* sequatur, dicit; ipsum vero *colorem* paullo post dicit, esse defluxum *figurarum* e corporibus. En *circulum*! At obstare videtur insequens vox χροῶν. Sed χροῶν non semper *colorem*, imo saepius corporis superficiem, ipsumque *corpus* significat. Firmatur mea emendatio, altera, quam Socrates statim affert, *figurae* definitione, ubi eam τῆς σερεῆς πύρας esse dicit. Quid vero σερεῶν et σώμα differunt? Ipsum quidem χρώμα *corpus*, aequae ac χροῶν, significat, licet rarissime. Sed vocem non retinendam censeo, ob amphiboliam, quum paullo post Socr. definiat χρώμα, quatenus *colorem* denotat. — Definitiones hae, *figurae* et *coloris*, non ita junctae sunt,

ut altera ad alteram declarandam opus sit; sed utraque ad regulas definiendi explicandas adhibetur. Sunt ergo *coordinatae*, ut cum Philosophis loquar, non *subordinatae*. Notiones vero ipsae, *coloris* et *figurae*, magno opere cohaerent, adeo ut alterius definitio alteri etiam quodammodo conveniat. Tales sunt *coloris* definitiones, Pythagorica quidem: ἐπιφανῆτα τῆς σώματος (Plutarch. de plac. Phil. l. I. c. 15.), Aristotelis vero (de sensu c. 3.): τῆς διαφανῆς ἐν σώματι ὀρεσμένου πύρας. GED. — Caeterum disputationes hae de definitione *figurae*, c. 7, 8. et *coloris*, c. 9. sunt emblemata; sed haud abs re. Exemplar definitionis praebent. (Conferantur, quae acutissime disputat Cl. Tiedemann in Argumentt. dialog. Platon. p. 125, l., qui vult, Empedoclis & Gorgiae de hac re opiniones obiter hic a Platone perstringi.)

B

I διαλεξ.

τις εἶη καὶ ἐριστικῶν τε καὶ ἀγωνιστικῶν ὁ ἐρώμενος, εἴποιμ' ἂν αὐτῷ· ὅτι ἐμοὶ μὲν εἴρηται· εἰ δὲ μὴ ὀρθῶς λέγω, σὸν ἔργον, λαμβάνειν λόγον καὶ ἐλέγχειν. εἰ δὲ, ὡσπερ ἐγὼ τε καὶ σὺ νυνὶ φίλοι ὄντες, βούλοιντο ἀλλήλοις διαλέγεσθαι, δεῖ δὴ πρῶτερον πῶς καὶ διαλεκτικώτερον¹ ἀποκρίνεσθαι. ἔστι δὲ ἴσως τὸ διαλεκτικώτερον, μὴ μόνον τὰ ληθῆ ἀποκρίνεσθαι, ἀλλὰ καὶ δι' ἐκείνων, ὧν ἂν προσομολογή² εἰδέναί ὁ ἐρωτώμενος. πειράσομαι δὴ καὶ ἐγὼ σοι οὕτως εἰπεῖν. λέγε γάρ μοι· τελευτὴν καλεῖς τι τοιόνδε λέγων, οἷον πέρας καὶ ἔσχατον³; πάντα ταῦτα, ταυτόν τι λέγω. ἴσως δ' ἂν ἡμῖν Πρόδικος διαφέροιτο. ἀλλὰ σὺ γέ που καλεῖς πεπεράνθαι τὶ καὶ τετελευτηκέναι; τὸ τοιοῦτον βούλομαι

¹ Διαλεκτικώτερον non est magis dialectico more, ut omnes interpretes intellexisse video; sed, quod vel ex praecedenti διαλέγεσθαι patet, convenientius regularis familiaris consuetudinis et sermonis, qui non, ut alteruter convincatur, instituitur, sed ut gradatim interrogando et respondendo (id enim est, διαλεκτικῶς) ad veritatem accedatur. Ita ipse Plato in Cratylo διαλεκτικὸν vocat τὸν ἐρωτᾶν καὶ ἀποκρίνεσθαι ἐπιστάμενον. GED. — Fortasse etiam lucem huic loco affert ille Protagorae; εἰ ἂν ἐπιθυμῆς ἐμῆ καὶ Πρωταγόρου ἀκθεῖν, τέττε δέξ, ὡσπερ τοπρῶτον μοι ἀπεκρίνατο διὰ βραχείων καὶ αὐτὰ τὰ ἐρωτώμενα, ἔτω καὶ νῦν ἀποκρίνεσθαι. εἰ δὲ μὴ, τίς ὁ τρόπος ἔσται τῶν διαλόγων; ἡσπίς γὰρ ἐγὼ γάρ μιν εἶναι τὸ συνεῖναι τε ἀλλήλοις διαλεγόμενης, καὶ τὸ δημηγορεῖν.

² Praestaret legi προσομολογή, per ea, quae is qui interrogatur i. e. Socratica methodo docetur, scire se iam antea fateatur. Ἐρω-

τώμενος h. l. male ab omnibus interpretibus pro eo, qui interrogat, sumi video. Cornarius quid voluerit, quum emendaret ἐρώμενος, nescio. GED. — Vid. c. 12, in fine, ubi Socr. εἰ γὰρ καὶ μέμνησαι, ὅτ' ἐγὼ σοι ἄρτι ἀπεκρίναμην περὶ τῆς σχήματος, ἀπεβάλλομεν περὶ τὴν τοιαύτην ἀπόκρισιν, τὴν διὰ τῶν ἐτι ζητημένων καὶ μήπω ὁμολογημένων ἐπιχειρῆσαν ἀποκρίνεσθαι. Qui locus firmat emendarionem Gedik. Nempe τῷ μήπω ὁμολογημένῳ oppositum est id quod ὁ ἐρωτώμενος προσομολογεῖ εἰδέναί.

³ Sensus est: num vox τελευτῆ ejusdem fere significationis esse tibi videtur, ac πέρας atque ἔσχατον? Leviter perstringit Prodicum aliosque Sophistas, qui talia aut eadem aut simillima subtilibus distinctionibus discriminare solerent, GED. — In Ald. καλεῖς τί, ut τί sit interrogativum. Sed τι τοιόνδε pro τοιόνδε τι, quod magis usitatum est, videtur dictum, BIP.

λέγειν, οὐδέν ποικίλον ⁴. ΜΕΝ. Ἄλλὰ καλῶ καὶ οἶμαι
 μανθάνειν ὃ λέγεις. ΣΩ. Τὸ δ' ἐπίπεδον καλεῖς τι, καὶ
 ἕτερον αὖ, σφαιρὸν, οἷον ταῦτα τὰ ἐν γεωμετρίας; ΜΕΝ.
 Ἐγώ γε καλῶ. ΣΩ. Ἦδη τοίνυν ἂν μανθάνοις μου ἐκ
 τούτων σχῆμα ὃ λέγω· κατὰ γὰρ πάντος σχήματος
 τοῦτο λέγω, εἰς ὃ τὸ σφαιρὸν περαίνει, τοῦτ' εἶναι σχῆμα
 ὅπερ ἂν συλλαβῶν εἴποιμι, σφαιροῦ πέρασ σχῆμα εἶναι.
 ΜΕΝ. Τὸ δὲ χρῶμα τί λέγεις, ὦ Σώκρατες; ΣΩ. Ὑβρι- 9 + //
 σῆς γ' εἶ, ὦ Μένων. ἀνδρὶ πρεσβύτῃ πράγματα προσ-
 τήττεις ¹ ἀποκρίνεσθαι· αὐτὸς δὲ οὐκ ἐθέλεις ἀναμνησθεῖς
 εἰπεῖν, ὃ τι ποτὲ λέγει Γοργίας ἀρετὴν εἶναι. ΜΕΝ.
 Ἄλλ' ἐπειδὴν μοι σὺ τοῦτ' εἶπης, ὦ Σώκρατες, ἔρω σοι.
 ΣΩ. Κἄν κατακεκαλυμμένος τις γνοίῃ, ὦ Μένων, δια-
 λεγομένου σου, ὅτι καλὸς εἶ, καὶ ἐρασταί σοι ἔτι εἰσί.
 ΜΕΝ. Τί δή; ΣΩ. Ὅτι οὐδέν ἄλλ' ἢ ἐπιτάττεις ² ἐν
 τοῖς λόγοις· ὅπερ ποιοῦσιν οἱ τρυφῶντες, ἅτε τυραννεύον-
 τες, ἕως ἂν ἐν ὄρα ὦσι· καὶ ἅμα ἐμοῦ ἴσως κατέγνωκας,
 ὅτι εἰμι ἥττων τῶν καλῶν. χαριῶμαι οὖν σοι καὶ ἀποκρι-
 νοῦμαι. ΜΕΝ. Πάνυ μὲν οὖν χάρισαι. ΣΩ. Βούλει ..
 οὖν σοι κατὰ Γοργίαν ἀποκρίνωμαι, ἢ ἂν σὺ μάλιστα

⁴ Pro τὸ τοῖσδε τοῖς λέγειν ταῦτά τινι, sicut paullo ante, ut oppositum sit τῷ ποικίλον. Omnibus his verbis non diversam, sed eandemque notionem exprimerem volo. Consilium Socratis illud est, ut logomachiam vitaturus sciat antea, num in vocibus earumque significatione conveniat sibi cum Menone. GED.

¹ Pro πράγματα malle παρὰ τὰ, ut sequenti ἀναμνησθεῖς oppositum esset. A me sene postulas, ut extemplo respondeam, quum tu, quae audita recordari tantum debes, nolis dicere. Ipse contextus talem emendationem flagitat. De ipso enim

respondendi officio, qui quaeso queri poterat Socrates, qui tam multa iam responderat; et quo pacto istud senibus, qui loquaciores esse solent, molestius esse possit, quam adolescentibus? Sed extemplo ad quaevis respondere, id vero seni difficilius est ob memoriam iam vacillantem. GED.

² ἐπιτάττειν verbum sollemne de iis, quae τὰ παιδικὰ suis ἐλάσαις injungunt. Aesch. in Tim. ed. Reisk. p. 98, ubi ex eo ipso, quod Timarchus tanta imperia exercuerit, illum παιδικὰ fuisse Orator colligit.

ἀκολουθήσαις³; ΜΕΝ. Βούλομαι. πῶς γὰρ οὐ; ΣΩ. Οὐκοῦν λέγετε ἀπορροάς τινὰς τῶν ὄντων κατὰ Ἐμπεδοκλέα; ΜΕΝ. Σφόδρα γε. ΣΩ. Καὶ πόρους, εἰς οὓς καὶ δι' ὧν αἱ ἀπορροαὶ πορεύονται; ΜΕΝ. Πάνυ γε. ΣΩ. Καὶ τῶν ἀπορροῶν τὰς μὲν ἀρμόττειν ἐνίοις τῶν πόρων τὰς δὲ, ἐλάττους ἢ μείζους εἶναι; ΜΕΝ. Ἔστι ταῦτα. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ὄψιν καλεῖς τι; ΜΕΝ. Ἐγωγε. ΣΩ. Ἐκ τούτων δὴ σύνεες ὅ τι λέγω, ἔφη Πίνδαρος⁴ ἔστι γὰρ χροά, ἀπορροὴ σχημάτων ὄψει σύμμετρος καὶ αἰσθητός⁵. ΜΕΝ. Ἄριστα μοὶ δοκεῖς, ὦ Σώκρατες, ταύ-

³ Pessime vertit Serranus: „Vin' te Gorgiae more interro- gem, et quatenus quidem me possis maxime adsequi?“ Sensus est: „vin' ut talem tibi proponam coloris definitionem, qualem propositurus esset Gorgias, praeceptor tuus? Hac quidem ratione optime me intelliges; vel: maxime mihi adfentieris.“ Vox enim ἀκολουθεῖν utrumque sensum admittit. Sed prius illud melius, magisque Platonicum. — At ex *Empedoclis* disciplina hausta est ea coloris definitio, quam statim profert Socrates. Recte quidem Empedoclis vero discipulus erat Gorgias, teste Diog. Laert. in Emped. VIII, 58. Idem Suidas testatur in voce Gorgias et Ἐμπεδοκλῆς. Dubitanter tamen loquitur Quintil. III, 1: „Gorgias Leontinus, Empedoclis, ut traditur, discipulus.“ — Caeterum de ea, quam statim profert Socrates, Empedoclis disciplina, videndus in primis Plutarch. de plac. Philos. IV, 9. Ἐμπεδοκλῆς παρὰ τὰς σύμμετρίας τῶν πόρων τὰς κατὰ μέρος αἰσθηταίς γινέσθαι (θεῖναι), τὰ οἰκεία τῶν αἰσθητῶν ἑκάστη (leg. ἑκάστω ἵε. πόρῳ) ἀρμόζοντος. GED.

⁴ Σύνεες ὅ τι λέγω. Ita nimirum incipiebat carmen deperditum Pindari, quod laudes Hieronis, regis Syracusani, celebrabat. Erat illud ex ὑπόρχημάτων numero. Schol. Pind. ad Pyth. II, 127: ἰστέον, ὅτι τὸν ἐτινίκιον ἐπὶ μισθῶ συντάξας ὁ Πίνδαρος, ἐκ περιττε συνέγραψεν αὐτῶ πρόικα ὑπόρχημα, ἃ ἢ ἀρχή. Σύνεες ὅ τι λέγω, ζαθέων ἱερῶν ἐπώνυμοι. Eiusdem carminis meminit Schol. ad Nem. VII, 1; nec non Schol. Aristophan. ad Ὀρνιθ. 927. Sed legendus omnino de toto hoc carmine Cl. Schneider in Carminum Pindar. fragm. p. 7-9, quo quidem libro ut aliis multis de literis graecis egregie meruit vir doctissimus, cuius equidem amicitia haud parum glorior. Idem locum Gregorii Nazianz. affert, ubi et hic respicit ad voces: σύνεες ὅ τι λέγω. Caeterum Plato his verbis, licet nihil eximii contineant, cum mentione poetae ita utitur, ut solemus in familiarī sermone. GED.

⁵ Vox αἰσθητός non simpliciter hic sumenda est, ut sumfisse eam omnes interpretes vident; sed, non minus quam σύμμετρος, referenda ad ὄψει. Color

την τὴν ἀπόκρισιν εἰρημέναι. ΣΩ. Ἴσως γάρ σοι κατὰ
 συνήθειαν εἴρηται⁶ καὶ ἄμα, οἴμαι, ἐννοεῖς ὅτι ἔχοις ἂν
 ἐξ αὐτῆς εἰπεῖν, καὶ φωνὴν, ὅ ἐστι, καὶ ὄσμην, καὶ ἄλλα
 πολλὰ τῶν τοιούτων. ΜΕΝ. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΩ. Τρα-
 γικὴ⁷ γάρ ἐστίν, ὦ Μένων, ἡ ἀπόκρισις. ὥστε ἀρέσκει
 σοι μᾶλλον ἢ ἡ περὶ τοῦ σχήματος. ΜΕΝ. Ἐμοιγε. ΣΩ.
 Ἄλλ' οὐκ ἐστίν, ὦ παῖ Ἀλεξιδήμου, ὡς ἐγὼ ἐμαυτὸν
 πείθω ἄλλ' ἐκείνη βελτίων. οἴμαι δὲ οὐδ' ἂν σοι δόξαι,
 εἰ μὴ, ὥσπερ χθές ἔλεγες, ἀναγκαῖόν σοι ἀπιέναι πρὸ
 τῶν μυστηρίων, ἀλλ' εἰ περιμείνας τε καὶ μυηθεῖς⁸.

tor est figurarum effluxus, visui
 congruus perque eum sensibilis.
 Eandem fere coloris definitio-
 nem affert noster in Timaeo, ubi
 eum esse dicit φλόγα τῶν σωμά-
 των ἐκάστων ἀπορρέουσαν, ὅψει
 σύμμετρα μόρια ἔχουσαν πρὸς
 αἰσθησιν, cuius definitionis me-
 minit etiam Plutarch. de plac.
 Phil. I, 15, omittens tamen vo-
 cem ἀπορρέουσαν, et pro πρὸς
 αἰσθησιν scribens π. τὴν ὄψιν.
 GED.

6 Sensus est: *Forsan iam au-*
disti hanc definitionem ex Gorgia,
Empedoclis discipulo. Allatam
 enim coloris definitionem Em-
 pedocleam esse, patet etiam ex
 Plutarch. l. I, ubi ait, secundum
 Emped. colorem esse τὸ τοῖς πο-
 ροῖς τῆς ὄψεως ἐνάρμοτον. Sed
 effluxus etiam notionem et vo-
 cem ex Empedoclis disciplina
 desumptam esse, ex eodem Plu-
 tarchi scripto patet, IV, 14, ubi
 philosophum istum dicit ima-
 gines, quae in speculis cernan-
 tur, explicasse κατὰ ἀπορρέου-
 &c. — Pergit Socrates: καὶ ἄμα
 ἐννοεῖς, ὅτι (sic enim legendum,
 non ὅτι) ἔχοις &c. „Intelligis
 „te ad huius definitionis simili-
 „tudinem vocis quoque et odoris
 „definitionem facile formare
 „posse.“ *Verum enim foret ἀπορ-*

ρρὴ ἀκοῇ σύμμετρος καὶ αἰσθη-
 τος. GED.

7 Definitionem illam cur
 tragicam Socrates vocet, nul-
 lam aliam equidem rationem
 video, quam quod idea ista de
 emanatione figurarum e corpo-
 ribus *sublimem* quandam et *pot-*
ticam imaginem animo offert.
 Simul tamen respicere mihi vi-
 detur ad *tragoedias Empedoclis*,
 quarum haud exiguum nume-
 rum adolescens scripsit, affir-
 mante Neanthe ap. Diog. Laert.
 VIII, 58; licet iam olim essent,
 qui ad alium Empedoclem, hu-
 jus nostri nepotem, tragoedias
 eas referrent, teste eodem Diog.
 I, I. Apud eundem, VIII, 70.
 Diodorus Ephesius tribuit ei
 τραγικὸν τυφόν, quod ad no-
 strum hunc locum explicandum
 mirifice valet. GED.

8 Ludit Socrates verbo *μυη-*
σθαι, quod non solum *initiari*
mysteriis, sed simpliciter etiam
doceri significat. Ita quidem apud
 ipsum Platon. occurrit, in Sym-
 pos. p. 178. ed. Fitch. *πάντα*
μὲν ἂν τὰ ἐρωτικά ἴσως καὶ ἐν
μυηθείης. Iam igitur quum Me-
 no Thessalus dixisset pridie So-
 crati, abeundum sibi esse ex At-
 tica ante mysteriorum celebra-
 tionem;

- MEN. Ἀλλὰ περιμένοιμι ἄν, ὦ Σώκρατες, εἴ μοι πολλὰ
 τοιαῦτα λέγοις. ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν προθυμίας γε οὐδὲν
 ἀπολείψω, καὶ σοῦ ἕνεκα καὶ ἑμαυτοῦ, λέγων τοιαῦτα·
 ἀλλ' ὅπως μὴ οὐχ οἷός τ' ἔσομαι πολλὰ τοιαῦτα λέγειν.
 .. + 10 Ἀλλ' ἴθι δὴ, πειρῶ καὶ σὺ ἐμοὶ τὴν ὑπόσχεσιν ἀποδοῦναι,
 κατὰ ὅλου εἰπὼν ἀρετῆς πέρι, ὅ τι ἐστί· καὶ παῦσαι πολ-
 λὰ ποιῶν ἐκ τοῦ ἐνός (ὅπερ φασὶ τοὺς συντρίβοντάς τι
 ἐκάστοτε οἱ σκώπτοντες), ἀλλὰ εἰσάσας ὅλην καὶ ὑγιῆ,
 εἰπέ τί ἐστὶν ἀρετή. τὰ δέ γε παραδείγματα παρ' ἐμοῦ
 εἴληφας. MEN. Δοκεῖ τοίνυν μοι, ὦ Σώκρατες, ἀρετὴ
 εἶναι, καθάπερ ὁ ποιητὴς λέγει, χαίρειν τε καλοῖσι καὶ
 δύνασθαι, καὶ ἐγὼ τοῦτο λέγω ἀρετὴν, ἐπιθυμοῦντα τῶν
 καλῶν, δυνατόν εἶναι πορίζεσθαι¹. ΣΩ. Ἄρα λέγεις
 τὸν τῶν καλῶν ἐπιθυμοῦντα, ἀγαθῶν ἐπιθυμητὴν εἶναι;
 MEN. Μάλιστα γε. ΣΩ. Ἄρα, ὡς ὄντων τινῶν, οἱ
 τῶν κακῶν ἐπιθυμοῦσιν· ἐτέρων δέ, οἱ τῶν ἀγαθῶν; οὐ
 πάντες, ὦ ἄριστε, δοκοῦσί σοι τῶν ἀγαθῶν ἐπιθυμεῖν;
 MEN. Οὐκ ἐμοί γε. ΣΩ. Ἀλλὰ τινες τῶν κακῶν; MEN.
 Ναί. ΣΩ. Οἰόμενοι τὰ κακὰ ἀγαθὰ εἶναι, λέγεις, ἢ καὶ
 γιγνώσκοντες ὅτι κακὰ ἐστὶν, ὅμως ἐπιθυμοῦσιν αὐτῶν;
 MEN. Ἀμφότερα ἔμ. γε δοκεῖ. ΣΩ. Ἡ γὰρ δοκεῖ τις
 σοί, ὦ Μένων, γιγνώσκων τὰ κακὰ ὅτι κακὰ ἐστὶν, ὅμως
 ἐπιθυμεῖν αὐτῶν; MEN. Μάλιστα. ΣΩ. Τί ἐπιθυμεῖν
 λέγεις; ἢ γενέσθαι αὐτῶ; MEN. Γενέσθαι· τί γὰρ ἄλλο;
 ΣΩ. Πότερον ἠγούμενος τὰ κακὰ ὠφελεῖν ἐκείνον ὢ ἄν

tionem; Socrates haec ejus ver-
 ba ad alterum illum sensum, ut
 in amicorum sermonibus fieri
 solet, transfert. Sensus igitur
 est: *Credo me tibi persuasurum,*
meam figurae definitionem melio-
rem esse hac coloris definitione,
nisi forte abeundum tibi sit, prius-
quam te hoc edocere queam (πρὸ
 τῶν μυστηρίων) *teque hac veritate*
quasi initiare; quod tamen fiet,

si adhuc morari volueris. — In
 initio hujus periodi pro *δοξαι*
 mallet *δόξειν*. GED.

¹ Tertia iam est virtutis de-
 finitio, quam Meno profert; quae
 iterum vitii non caret. Con-
 stat quippe duobus membris,
 quorum prius superflui aliquid
 ponit, c. 10; posterius omittit
 quae addenda erant, c. 11.

2 Opti-

γένηται, ἢ γιγνώσκων τὰ κακὰ ὅτι βλάπτει ὧ ἂν παρῆ;
 MEN. Εἰσὶ μὲν οἱ ἠγούμενοι τὰ κακὰ ὠφελεῖν, εἰσὶ δὲ καὶ
 οἱ γιγνώσκοντες ὅτι βλάπτει. ΣΩ. Ἡ καὶ δοκοῦσί σοι #
 γιγνώσκειν τὰ κακὰ ὅτι κακὰ ἐστίν, οἱ ἠγούμενοι τὰ κακὰ
 ὠφελεῖν; MEN. Οὐ πάνυ μοι δοκεῖ τοῦτό γε. ΣΩ. Οὐκ
 οὖν δῆλον, ὅτι οὗτοι μὲν οὐ τῶν κακῶν ἐπιθυμοῦσιν, οἱ
 ἀγνοοῦντες αὐτὰ, ἀλλὰ ἐκείνων ἀῶοντο ἀγαθὰ εἶναι. ἔστι
 δὲ ταῦτά γε κακὰ. ὥστε οἱ ἀγνοοῦντες αὐτὰ, καὶ οἴομε-
 νοι ἀγαθὰ εἶναι, δηλονότι τῶν ἀγαθῶν ἐπιθυμοῦσιν. ἢ
 οὐ; MEN. Κινδυνεύουσιν οὗτοί γε. ΣΩ. Τί δέ; οἱ τῶν
 κακῶν μὲν ἐπιθυμοῦντες, ὡς φῆς σὺ, ἠγούμενοι δὲ τὰ
 κακὰ βλάπτειν ἐκείνον, ὧ ἂν γίγηται, γιγνώσκουσι δὲ
 πού, ὅτι βλαβήσονται ὑπ' αὐτῶν; MEN. Ἀνάγκη. ΣΩ.
 Ἀλλὰ τοὺς βλαπτομένους οὗτοι οὐκ οἴονται ἀθλίου εἶ-
 ναι, καθόσον βλάπτονται; MEN. Καὶ τοῦτο ἀνάγκη.
 ΣΩ. Τοὺς δὲ ἀθλίους, οὐ κακοδαίμονας; MEN. Οἶμαι
 ἔγωγε. ΣΩ. Ἔστιν οὖν, ὅστις βούλεται ἀθλιος καὶ κα-
 κοδαίμων εἶναι; MEN. Οὐ μοι δοκεῖ, ὧ Σώκρατες. ΣΩ.
 Οὐκ ἄρα βούλεται, ὧ Μένων, τὰ κακὰ οὐδεὶς² εἶπερ
 μὴ βούλεται τοιοῦτος εἶναι. τί γὰρ ἄλλο ἐστὶν ἀθλιον
 εἶναι, ἢ ἐπιθυμεῖν τῶν κακῶν καὶ κτᾶσθαι; MEN. Κιν-
 δυνεύεις ἀληθῆ λέγειν, ὧ Σώκρατες· καὶ οὐδεὶς βούλεται

² Optima haec & verissima
 disputatio: neminem cupere, ac
 ne posse quidem cupere, malum
 quatenus malum sit, saepius oc-
 currit apud Nostrum. Locum
 exscribam Protagorae: Εἰ ἄρα
 τὸ ἡδὺ ἀγαθόν ἐστιν, οὐδεὶς ἔτε
 εἰδώς, ἔτε οἴομενος ἄλλα βελτίω
 εἶναι, ἢ ἃ ἐποίει καὶ δύναται,
 ἔπειτα ποιεῖ ταῦτα, ἔξον τὰ βελ-
 τίω. — Ἄλλοτι ἔν ἐπίγε τὰ
 κακὰ οὐδεὶς ἐκὼν ἐρχεται; οὐδὲ ἐπὶ
 ἃ οἴεται κακὰ εἶναι; οὐδὲ ἐστὶ τοῦ-
 το, ὡς εἴκεν, ἐν ἀνθρώπῳ φύσει,
 ἐπὶ ἃ οἴεται κακὰ εἶναι, ἐδέλειν
 ἕναι, ἀντὶ τῶν ἀγαθῶν. ὅταν δὲ

ἀναγκάσθῃ δυοῖν κακοῖν τὸ ἕτερον
 αἰρεῖσθαι, οὐδεὶς τὸ μείζον αἰρή-
 σεται, ἔξον τὸ ἐλαττον. — ὅσος
 καὶ φόβον προσδοκίαν τινα λέγω
 κακῆ. — ἄρα τις ἀνθρώπων ἐτε-
 λήσει ἐπὶ ταῦτα εἶναι ἃ δεδοικεν,
 ἔξον ἐπὶ ἃ μὴ; ἃ γὰρ δεδοικεν,
 ἢ μολογήται ἢ γεῖσθαι κακὰ εἶναι
 ἃ δὲ ἠγεῖται κακὰ, οὐδένα ἔτε
 εἶναι ἐπὶ ταῦτα, ἔτε λαμβάνειν
 ἐκόντα. Inde praeclare elicitur;
 a voluptate (h. e. quod falso
 bonum putatur) vinci, esse in-
 scitiam; voluptatem vincere, sa-
 pientiam.

† II τὰ κακά. ΣΩ. Οὐκοῦν νῦν δὴ ἔλεγες, ὅτι ἐστὶν ἡ ἀρε-
 τή, βούλεσθαι τε τὰγαθὰ καὶ δύνασθαι; ΜΕΝ. Εἶπον
 γάρ. ΣΩ. Οὐκοῦν τούτου λεχθέντος, τὸ μὲν βούλεσθαι
 πᾶσιν ὑπάρχει καὶ ταύτη γε οὐδὲν ὁ ἕτερος τοῦ ἑτέρου
 βελτίων; ΜΕΝ. Φαίνεται. ΣΩ. Ἀλλὰ δῆλον, ὅτι εἴπερ
 ἐστὶ βελτίων ἄλλος ἄλλου, κατὰ τὸ δύνασθαι ἂν εἴη ἀμεί-
 νων. ΜΕΝ. Πάνυ γε. ΣΩ. Τοῦτ' ἐστὶν ἄρα, ὡς εἴοικε,
 κατὰ τὸν σὸν λόγον ἀρετῆ, δύναμις τοῦ πορίζεσθαι τὰγα-
 θά. ΜΕΝ. Παντάπασι μοὶ δοκεῖ, ὦ Σώκρατες, οὕτως
 ἔχειν, ὡς σὺ νῦν ὑπολαμβάνεις. ΣΩ. Ἴδωμεν δὴ καὶ
 τοῦτο, εἰ ἀληθὲς λέγεις. ἴσως γάρ ἂν εὖ λέγοις. τὸ τὰ-
 γαθὰ φῆς οἶόντ εἶναι πορίζεσθαι, ἀρετὴν εἶναι; ΜΕΝ.
 Ἐγωγε. ΣΩ. Ἀγαθὰ δὲ καλεῖς οὐχί, οἶον ὑγείαν τε
 καὶ πλοῦτον, καὶ χρυσίον λέγω καὶ ἀργύριον κτᾶσθαι, καὶ
 τιμὰς ἐν πόλει καὶ ἀρχάς; μὴ ἄλλ' ἄττα λέγεις τὰγα-
 θά, ἢ τὰ τοιαῦτα; ΜΕΝ. Οὐκ' ἀλλὰ πάντα λέγω τὰ
 τοιαῦτα. ΣΩ. Εἶεν. χρυσίον δὲ δὴ καὶ ἀργύριον πο-
 ρίζεσθαι, ἀρετὴ ἐστίν· ὡς φησι Μένων, ὁ τοῦ μεγά-
 λου βασιλέως πατρικὸς ξένος¹. πότερον προστίθης

¹ Regem Persarum κατ' ἐξο-
 χὴν dici μέγαν βασιλέα, notum
 est: quare admodum facete Pla-
 to de Leg. I. 3, post Cyrum in
 Persia nullum fuisse dicit regem
 magnum, nisi solo nomine. Sed
 Menoni Thessalo unde hospitium
 cum rege Persarum? Strabo I.
 XI, p. 531, tradit Medos et
 Thessalos consanguineos esse ob
 utriusque nationis ex Medea et
 Iasone originem. Verum hoc
 nimis remotum est ab hoc loco.
 Puto equidem, regem Persarum,
 de quo hic sermo est, *Cyrum* il-
 lum *minorem* esse, in cuius exer-
 citu militavit postea Meno. Hu-
 jus hospes fuit amicus Menonis,
 in initio dialogi commemoratus,
 Aristippus Larissaeus, id quod
 disertis verbis testatur Xeno-

phon in initio Ἀναβ. Nam Ari-
 stippum illum, quem Xenophon
 Thessalum vocat, haud diversum
 esse ab eo, quem Larissaeum no-
 minat Plato, in praemissa de
 dialogi hujus perss. disputatione
 satis superque demonstravi. Hic
 Aristippus igitur hospes Cyri
 quum esset; quidni et Meno,
 amicus et commilito? Id qui-
 dem eo verisimilius est, quum
 Xenophon pluribus locis in
 Ἀναβ. e. g. in init. I. 2. testetur,
 fuisse Menonem hospitem Ariaei,
 qui summo in exercitu Cyri im-
 perioungebatur. Nec huic in-
 terpretationi repugnat, quod
 Cyrus non re vera fuit rex, sed
 tantummodo regnum affectavit,
 quod ipsum eo tempore, quo
 sere dialogus hic habitus fingi-
 tur,

τί² τούτω τῷ πόρῳ, ὦ Μένων, τὸ δικαίως καὶ ὀσίως;
 ἢ οὐδέν σοι διαφέρει; ἀλλὰ καὶ ἀδίκως τίς αὐτὰ πορίζη-
 ται, ὁμοίως σὺ αὐτὰ ἀρετὴν καλεῖς; ΜΕΝ. Οὐ δὴ που,
 ὦ Σώκρατες, ἀλλὰ κακίαν. ΣΩ. Πάντως δήπου δεῖ ἄρα,
 ὡς ἔοικε, τούτω τῷ πόρῳ δικαιοσύνην, ἢ σωφροσύνην, ἢ
 ὀσιότητα προσεῖναι, ἢ ἄλλο τι μῦριον ἀρετῆς· εἰ δὲ μὴ,
 οὐκ ἔσται ἀρετὴ, καίπερ ἐκπορίζουσα τὰγαθά. ΜΕΝ.
 Πῶς γὰρ ἄνευ τούτων ἀρετὴ γένοιτ' ἄν; ΣΩ. Τὸ δὲ μὴ
 ἐκπορίζειν χρυσίον καὶ ἀργύριον, ὅταν μὴ δίκαιον ᾖ, μήτε
 αὐτῷ, μήτε ἄλλῳ, οὐκ ἀρετὴ καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ ἀπορία;
 ΜΕΝ. Φαίνεται. ΣΩ. Οὐδέν ἄρα μᾶλλον ὁ πόρος τῶν
 τοιούτων ἀγαθῶν, ἢ ἡ ἀπορία, ἀρετὴ ἂν εἴη· ἀλλὰ, ὡς
 ἔοικεν, ὃ μὲν ἂν μετὰ δικαιοσύνης γίγνηται, ἀρετὴ ἔσται·
 ὃ δ' ἂν ἄνευ πάντων τῶν τοιούτων, κακία. ΜΕΝ. Δοκεῖ
 μοι ἀναγκαῖον εἶναι, ὡς λέγεις. ΣΩ. Οὐκοῦν τούτων ἕκα- 12 +
 στον, ὀλίγον πρότερον, μῦριον ἀρετῆς ἔφαμεν εἶναι, τὴν δι-
 καιοσύνην καὶ σωφροσύνην καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα; ΜΕΝ.
 Ναί. ΣΩ. Εἶτα, ὦ Μένων, παύσεις πρὸς με. ΜΕΝ.
 Τί δὴ, ὦ Σώκρατες; ΣΩ. Ὅτι ἐμοῦ ἄρτι δεηθέντος σοῦ

tur, nondum factum esse potuit. Solebant enim Graeci filios etiam ac fratres regum reges vocare. Quare idem Cyrus ab eodem Xenophonte in Oecon. c. 4. vocatur εὐδοκιμώτατος βασιλεύς. Quare et Cicero de Senect. c. 17. regem Persarum eum nominat. Quum vero Meno πατρικός ξένος regis Persarum vocetur, necesse est, ut jam ante Cyrum illum minorem, licet ad hunc proxime respexerit Socrates, Menonis generi cum regio Persarum genere hospitium factum sit. Factum id esse potuit, quo tempore Xerxes bellum Graeciae inferret. In hoc enim bello adjutum eum esse a Thesfalii notum est, immo teste Paulania I. VII, p. 215 ed. Xyl. ipsi

Alevadae, de quibus supra dixi, et ad quos non ipse quidem Meno, sed amicus tamen illius Aristippus pertinebat, prodiderant Xerxi Thesfaliam. — Caeterum hujus hospitii mentione Socrates irridere videtur Menonem, quasi ea, quam proposuerit, virtutis definitio talis sit, qualis a Persici regis auro ac divitiis abundantis hospite expectari potuerit. GED.

² Durus videtur pleonasmus, si vocula τὸ vacaret; durus etiam sensus foret, si clauditur interrogatio post verba: ὦ Μ., et nova incipit verbis τὸ δικ., subintelligendo nempe videlicet aut tale quid. Stephan. suspicabatur, Platonem scripsisse: τὸ τοιαῦτο.

μη καταγνύναι μηδὲ κερματίζειν τὴν ἀρετὴν, καὶ δόντος παραδείγματα, καθ' ἃ δέοι ἀποκρίνεσθαι, τούτου μὲν ἠμέλησας· λέγεις δέ μοι, ὅτι ἀρετὴ ἐστίν, οἷόντ' εἶναι τὰ γὰρ πορίζεσθαι μετὰ δικαιοσύνης· τοῦτο δὲ φῆς μόνον ἀρετῆς εἶναι ¹. ΜΕΝ. "Ἐγωγε. ΣΩ. Οὐκοῦν συμβαίνει, ἐξ ὧν σὺ ὁμολογεῖς, τὸ μετὰ μορίου ἀρετῆς πράττειν ὅτι ἂν πράττοις, τοῦτο ἀρετὴν εἶναι. τὴν γὰρ δικαιοσύνην μόνον φῆς ἀρετῆς εἶναι, καὶ ἕκαστα τούτων. ΜΕΝ. Τί οὖν δὴ τοῦτο λέγω; ΣΩ. "Ὅτι ἐμοῦ δεηθέντος, ὅλην εἰπεῖν τὴν ἀρετὴν, αὐτὴν μὲν πολλοῦ δεῖ σ' εἰπεῖν ὅτι ἐστὶ· πᾶσαν δὲ φῆς πρᾶξιν ἀρετὴν εἶναι, ἐάνπερ μετὰ μορίου ἀρετῆς πράττηται· ὡςπερ εἰρηκῶς ὅτι ἀρετὴ ἐστὶ τὸ ὅλον, καὶ ἤδη γνωστομένου ἐμοῦ, καὶ ἐὰν σὺ κατακερματίζῃς αὐτὴν κατὰ μέρη. δεῖ οὖν σοι πάλιν ἐξ ἀρχῆς, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, τῆς αὐτῆς ἐρωτήσεως, ὧ φίλε Μένων· τί ἐστὶν ἀρετὴ· ἢ μετὰ μορίου ἀρετῆς πᾶσα πρᾶξις, ἀρετὴ ἂν εἴη; τοῦτο γὰρ ἐστὶ λέγειν, ὅταν λέγῃ τις, ὅτι πᾶσα ἢ μετὰ δικαιοσύνης πρᾶξις ἀρετὴ ἐστίν. ἢ οὐ δοκεῖ σοι πάλιν δεῖσθαι τῆς αὐτῆς ἐρωτήσεως; ἀλλ' οἶει, τινὰ εἰδέναι μόνον ἀρετῆς ὅτι ἐστίν, αὐτὴν μὴ εἰδότα; ΜΕΝ. Οὐκ ἐμοίγε δοκεῖ. ΣΩ. Εἰ γὰρ καὶ μέμνησαι, ὅτ' ἐγὼ σοι ἄρτι ἀπεκρινάμην περὶ τοῦ σχήματος, ἀπεβάλλομέν που τὴν τοιαύτην ἀπόκρισιν, τὴν διὰ τῶν ἔτι ζητουμένων καὶ μὴπω ὁμολογημένων ἐπιχειροῦσαν ἀποκρίνεσθαι ². ΜΕΝ. Καὶ ὀρθῶς γε ἀπεβάλλομεν, ὧ Σώκρατες. ΣΩ. Μὴ τοίνυν, ὧ ἄριστε, μηδὲ σὺ, ἔτι ζητουμένης ἀρετῆς ὅλης ὅτι ἐστὶ, οἷου, διὰ τῶν ταύτης μορίων ἀποκρινόμενος, δηλώσειν αὐτὴν ὁπωσοῦν, ἢ ἄλλο ὅτιοῦν τούτῳ τῷ αὐτῷ τρόπῳ λέγων· ἀλλὰ πάλιν τῆς αὐτῆς δεήσεσθαι ἐρωτήσεως. τίνος ὄντος ἀρετῆς λέγεις, ἢ λέγεις ³; ἢ οὐδὲν σοι δοκῶ λέγειν; ΜΕΝ. "Ἐμοίγε

¹ Si tale quid admittitur, est
circuiter in definiendo.

² Ne admittatur, quae a Socrate
dicitur petitio principii.

³ Egregia graeci sermonis
brevitas. Quid eam virtutem esse
dicis, cui ea quae dicis, conve-
niant? GED.

δοκείς ὀρθῶς λέγειν. ΣΩ. Ἀποκρίναι τοίνυν πάλιν ἐξ ἀρ- 13 †
 χῆς· τί φῆς ἀρετὴν εἶναι, καὶ σὺ καὶ ὁ ἐταῖρός σου; ΜΕΝ.
 ὦ Σώκρατες, ἤκουον μὲν ἔγωγε, πρὶν καὶ συγγενέσθαι
 σοί, ὅτι σὺ οὐδὲν ἄλλο ἢ αὐτός τε ἀπορεῖς καὶ τοὺς ἄλ-
 λους ποιεῖς ἀπορεῖν· καὶ νῦν, ὡς γ' ἐμοὶ δοκεῖς, γοητεύεις
 με καὶ φαρμάττεις, καὶ ἀτεχνῶς κατεπάδεις, ὥστε με-
 ρὸν ἀπορίας γεγονέναι. καὶ δοκεῖς μοι παντελῶς, εἰ δεῖ τι
 καὶ σκῶψαι, ὁμοιότατος εἶναι, τό τε εἶδος καὶ τᾶλλα,
 ταύτη τῇ πλατεία νάρκη τῇ θαλαττία. ¹ καὶ γὰρ αὕτη
 τὸν αἰεὶ πλησιάζοντα καὶ ἀπτόμενον ναρκῶν ποιεῖ· καὶ σὺ
 δοκεῖς μοι νῦν ἐμὲ τοιοῦτόν τι πεποιημέναι, ναρκῶν. ἀλη- †
 θῶς γὰρ ἔγωγε καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα ναρκῶ, καὶ
 οὐκ ἔχω ὅ τι ἀποκρίνωμαί σοι. καίτοι μυριάκις γε περὶ
 ἀρετῆς παμπόλλους λόγους εἶρηκα, καὶ πρὸς πολλούς, καὶ
 πάνυ εὖ, ὥσγε ἐμαυτῷ ἐδόκουν· νῦν δὲ οὐδ' ὅ τι ἐσί, το-
 παράπαν ἔχω εἰπεῖν. καὶ μοὶ δοκεῖς εὖ βουλευέσθαι, οὐκ
 ἐκπλέων ἐνθένδε, οὐδ' ἀποδημῶν. εἰ γὰρ ξένος ἐν ἄλλῃ
 πόλει τοιαῦτα ποιεῖς, τάχ' ἂν ὡς γόης ἀπαχθεῖς ². ΣΩ.
 Παγοῦργος εἶ, ὦ Μένων, καὶ ὀλίγου ἐξηπάτησάς με.

¹ Hujus piscis vim, qua tor-
 poreni cuiusvis attingenti injicit,
 eleganter describit Oppianus
 Ἀλιευτ. l. 2. v. 56—85, et l. 3.
 v. 149 seqq. et Claudianus Epi-
 gr. 3. Praeter hos de hoc pisce
 deque mira illius vi legi meren-
 tur Aristotel. Hist. Animal. l. 9.
 c. 37. Aelianus de nat. anim. l.
 1. c. 36, et l. 9, c. 14. Antigo-
 nus Caryst. c. 43. Plutarch. de
 solert. anim. — Plinius H. N. l.
 32. c. 1, dicit: *torpedo etiamsi
 procul et e longinquo, vel si basta
 virgave attingatur, quamvis prae-
 validi lacerti torpescunt.* et l. 9, c.
 42: *novit torpedo vim suam, ipsa
 non torpescens,* cet. GED. — Phy-
 sicis notissimus piscis, nunc dici-
 tur *Raja torpedo*, praecipue in-
 venit in mari Mediterraneo.

Vis, quae inest ipsi, est electri-
 ca; nempe et torpedinem efficit,
 et subitaneum gravem impul-
 sum. Cujus electricae virtutis
 plus adhuc inest alii pisci, qui
 dicitur *Gymnotus electricus*, et
 provenit Surinama.

² Pro ποιεῖς melius esset
 ποιοῖς. Caeterum ἀπάγεσθαι
 simpliciter dictum saepissime
 eam vim habet, ut ad iudicium
 vel custodiam, imo ad suppli-
 cium rapi significet. Ita apud
 Demosthenem: ἐπειδὴν δὲ ὁμο-
 λογῶσιν, ἀπαγεῖν δὴ πρὸς προσῆ-
 κεν. Lysias contr. Agorāt. λα-
 ποδύτην ἀπήγαγε. Pollux l. 8,
 c. 9. segm. 102. περὶ τῶν ἐνδεκα:
 ἐπεμελῆντο τῶν ἐν τῷ δεσμοτη-
 ρίῳ, καὶ ἀπήγαγον κλεπτάς.
 GED.

3 Vide-

MEN. Τί μάλιξ, ὦ Σώκρατες; ΣΩ. Γινώσκω, οὐ ἔνεκα μὲ εἴκασας. MEN. Τίνος δὴ οἶει; ΣΩ. Ἴνα σε ἀντεικάσω. ἐγὼ δὲ τόδε οἶδα περὶ πάντων τῶν καλῶν, ὅτι χαίρουσιν εἰκαζόμενοι. λυσιτελεῖ γὰρ αὐτοῖς. καλαὶ γὰρ, οἶμαι, τῶν καλῶν καὶ αἱ εἰκόνες. ³ ἀλλ' οὐκ ἀντεικαύσομαι σε. ἐγὼ δὲ, εἰ μὲν ἡ νάρκη αὐτὴ νερκῶσα οὕτω καὶ τοὺς ἄλλους ποιεῖ νερκῶν, εἴοικα αὐτῇ· εἰ δὲ μὴ, οὐ. οὐ γὰρ εὐπορῶν αὐτὸς, τοὺς ἄλλους ποιῶ ἀπορεῖν. ⁴ ἀλλὰ παντὸς μᾶλλον αὐτὸς ἀπορῶν, οὕτω καὶ τοὺς ἄλλους ποιῶ ἀπορεῖν. καὶ νῦν περὶ ἀρετῆς, ὃ ἐστίν, ἐγὼ μὲν οὐκ οἶδα. σὺ μέντοι ἴσως πρότερον μὲν ἠδειςθα, πρὶν ἐμοῦ ἀφασθαι, νῦν μέντοι ὁμοίως εἰ οὐκ εἰδότη. ὁμῶς δὲ ἐθέλω μετὰ σοῦ **14** σκέψασθαι καὶ συζητῆσαι, ὃ τι ποτέ ἐστι ⁵. MEN. Καὶ τίνα τρόπον ζητήσεις, ὦ Σώκρατες, τοῦτο, ὃ μὴ οἶσθα τοπαράπαν, ὃ τι ἐστὶ; ποῖον γὰρ ὧν οὐκ οἶσθα προθέμενος, ζητήσεις ¹; ἢ, εἰ καὶ ὅτι μάλιξ ἐντύχοις αὐτῷ, πῶς εἴση

³ Videtur Meno et pulcher fuisse, et amatores plures habuisse; vid. supra c. 9. Quum de pulchritudine formae hic loquatur Socrates, ipseque Meno supra dixerit: τὸ τε εἶδος καὶ τ' ἄλλα, videtur Meno in comparatione Socratis cum torpedine, additoque epitheto τῆ πλατεία, respexisse simul ad formam capitis Socratis, quod ipsi erat grandius longiusque, et Silenum referebat, ut apud veteres legitur, et ipse saepius jocatus est. Meno nempe, toties refutatus, iram simul cum dolore concepit, neque abstinet ab acerbis dictionibus. At quam aequè hoc fert Socrates! quam hilari atque jucunda respondet ironia!

⁴ Ut ἀπορεῖν de haesitante ac dubitante dicitur, ita εὐπαρεῖν de eo, qui certam alicujus rei scientiam habet. Saepius Noster utramque vocem ita inter sese

opponit; e. g. in Phaedon. c. 35. εἰ ἀπορεῖτον, μηδὲν ἀποκνήσητε καὶ ἐμὲ συμπαράλαβεῖν, εἰ τι μᾶλλον οἰεῖτε μετ' ἐμοῦ εὐπορήσειν. Ita et adjectivo εὐπορος utitur ibid. c. 37. εἰ ἐν τις ὑμῶν εὐπορώτερος ἐμῶ, τί ἔκ ἀπεκρίνατο; GED.

⁵ Quod Socrates hic promittit, non praestat, postea impeditus ab ipso Menone: quaerente semel et iterum de alia re, postremo fastidiente, hanc disquisitionem de eo, quid sit virtus, et properante ad priorem illam, num possit addisci.

¹ Sensus est: „Nescis, virtus quid sit, et tamen de ea quaerere vis. Sed quaesiturus habere debet, unde quasi egrediatur. Tu vero quid habes, quo ante constituto disquisitionem superstruere queas?“ GED.

² Nimum

ὅ τι τοῦτό ἐστιν ὃ σὺ οὐκ ἤδεισθα; ΣΩ. Μανθάνω, οἷον
 βούλει λέγειν, ὡς Μένων. ὄρα²ς τοῦτον ὡς ἐριστικὸν λόγον
 κατὰ γεις²; ὡς οὐκ ἄρα ἐστὶ ζητεῖν ἀνθρώπῳ, οὔτε ὃ οἶδεν,
 οὔτε ὃ μὴ οἶδεν. οὔτε γὰρ ἂν γε, ὃ οἶδε, ζητοῖ³ (οἶδε γὰρ
 καὶ οὐδὲν δεῖ τῶγε τοιοῦτῳ ζητήσεως), οὔτε, ὃ μὴ οἶδεν.
 οὐδέ γὰρ οἶδεν, ὅ τι ζητήσει. ΜΕΝ. Οὐκ οὐν καλῶς σοι
 δοκεῖ λεγεσθαι ὁ λόγος οὗτος, ὡς Σώκρατες⁴; ΣΩ. Οὐκ
 ἔμοιγε. ΜΕΝ. Ἐχεις λέγειν ὅπη; ΣΩ. Ἐγώ γε. ἀκή-
 κοα γὰρ ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν σοφῶν περὶ τὰ θεῖα πρά-
 γματα. ΜΕΝ. Τίνα λόγον λεγόντων; ΣΩ. Ἀληθῆ,
 ἔμοιγε δοκεῖν, καὶ καλόν. ΜΕΝ. Τίνα τοῦτον; καὶ τίνες
 οἱ λέγοντες; ΣΩ. Οἱ μὲν λέγοντες εἰσὶ τῶν ἱερέων τε καὶ
 τῶν ἱερείων ὅσοις μεμέληκε, περὶ ὧν μεταχειρίζονται, λό-
 γον οἷοις τ' εἶναι διδόναι. λέγει δὲ καὶ Πίνδαρος, καὶ ἄλλοι
 πολλοὶ τῶν ποιητῶν, ὅσοι θεῖοί εἰσιν. ἅ δὲ λέγουσι, ταυτί
 ἐστίν. ἀλλὰ σκόπει, εἴ σοι δοκοῦσιν ἀληθῆ λέγειν. φασὶ γὰρ
 τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀθάνατον· καὶ τότε μὲν
 τελευτᾶν (ὃ δὴ ἀποθνήσκειν καλοῦσι), τότε δὲ πάλιν γί-
 γνεσθαι· ἀπόλλυσθαι δ' οὐδέποτε. δεῖν δὲ διὰ ταῦτα ὡς
 ὀσιώτατα διαβιῶναι τὸν βίον. „Οἷσι γὰρ⁵ ἂν φερσε-

² *Nimium probaret argumen-
 tandi haec ratio, quam a Sophi-
 stis accepit Meno, et qua mire
 sibi placere videtur.*

³ Stobaeus, qui haec et se-
 quentia exscripsit, ferm. 41. le-
 git: ἔτε γὰρ ἂν, ὄγε οἶδε, ζη-
 τεῖ. Melius omnino ὄγε, sed
 deterius ζητεῖ. GED.

⁴ Omnino addendum inter-
 rogationis signum, sic et legit
 Stobaeus l. c. In seqq. pro με-
 μέληκε apud Stob. vitiose exstat
 μεμελέτηκε, et ante ὀσιώτατα
 omissum ibi est ὡς. GED.

⁵ Locus Pindari, quem hic
 affert Plato, non exstat in inte-

gris illius carminibus. Ad Thre-
 nos hoc fragmentum refert Cl.
Schneider in *Carm. Pindaricor.
 Fragment.* p. 24. Idem Vir do-
 ctissimus in *Versuch über Pindars
 Leben und Schriften*, p. 53 seqq.
 fusius de hoc loco disputat, et
 alios consimiles ejusdem poetae
 locos de immortalitate excutit,
 ac simul egregie ostendit, unde
 Pindarus Pythagorica ista do-
 gmata haurire potuerit. Apud
 Stobaeum l. l. pro δέξεται exstat
 δέξεται, et ἐκ τῶν pro ἐκ τῶν.
 Utraque lectio vulgata melior.
 Ficinus, ut jam monuit Cl.
Schneider, legisse videtur ἐς ἂν
 — αὐξάνται· habet enim: *quous-
 que reges evadant.* De hac ipsa
 vero

„φόνα ποινὰν παλαιοῦ πένθεος δέξεται, εἰς τὸν ὑπερθεῖν
 „ἄλιον κείνων ἐνάτω ἔτει ἀντιδοῖ ψυχὰν πάλιν. — ἐκ τῶν
 „Βασιλῆες ἀγαυοὶ καὶ σθένει κραιπνοὶ, σοφία τε μέγιστοι
 „ἄνδρες αὖξονται· ἐς δὲ τὸν λοιπὸν χρόνον ἤρωες ἀγνοὶ
 15 „πρὸς ἀνθρώπων καλεῦνται.“ Ἄτε οὖν ἡ ψυχὴ ἀθά-
 νατὸς τε οὔσα, καὶ πολλάκις γεγонуῖα, καὶ ἐωρακυῖα καὶ
 τὰ ἐνθάδε καὶ τὰ ἐν ἄδου καὶ πάντα χρήματα, οὐκ ἔστιν ὅ
 τι οὐ μεμάθηκεν. ὥστε οὐδὲν θαυμαστὸν, καὶ περὶ ἀρετῆς
 καὶ περὶ ἄλλων οἶόντε εἶναι αὐτὴν ἀναμνησθῆναι, ἄγε καὶ
 .. πρότερον ἠπίσατο ^I. ἄτε γὰρ τῆς φύσεως ἀπάσης συγγε-

vero purgationum et migratio-
 num animorum doctrina prae-
 clare differit Vir summus, *Hei-*
nius, ad Virg. Aen. l. VI. v. 735
 seqq. tom. II. tum in notis, p.
 620 seqq. tum in excursu doctis-
 simo p. 664 seqq. Pro novem
 annis, quos Pindarus hic con-
 stituit, Platonem ipsum alibi,
 e. g. in Phaedr. p. 1223. ed.
 Francof. mille annos constitue-
 re, notum est. GED.

I Quae hic Socratem de *recor-*
datione differentem inducit Pla-
 to, non tam ex Socratis mente,
 quam ex ipsius Platonis, qui illa
 e schola Pythagorica accepit,
 disputantur. Saepius hanc opi-
 nionem non Socraticam Socrati
 tribuit, ut in Phaedon. c. 18.
 ubi Cebeus ait: ὦ Σώκρατες, εἰ-
 θας θαυμά λέγειν, ὅτι ἡμῶν ἡ μά-
 θησις ἐκ ἄλλο τι ἢ ἀνάμνησις
 τυγχάνει ἔσα, καὶ κατὰ τῆτο
 ἀνάγκη περὶ ἡμᾶς ἐν προτέρῳ τινὶ
 χρόνῳ μεμαθήκεναι, ἀ νῦν ἀνα-
 μιμνησκόμεθα. sqq. et in Phae-
 dr. p. 1223, f. (ed. Franc.) τῆτο
 δὲ ἔστιν ἀνάμνησις ἐκείνων, ἀ ποτ'
 εἶδεν ἡμῶν ἡ ψυχὴ συμπορευθεῖ-
 σα θεῶ. — ἀναμιμνησθεσθαι δ'
 ἐκ τῶνδε ἐκείνα, ἢ ῥαδίον ἀπάτη.
 &c. Videtur esse excogitata, par-
 tim ut doctrina de animi im-

mortalitate nitatur majori fun-
 damento, partim ut explicari
 possit, quod apud ignaros neque
 eruditos observatur, nempe pos-
 se elici quaerendo ex iis multa,
 quae non didicerint, et quae se
 scire ipsi sibi antea conscii non
 fuerint. Sed ultimum hoc ali-
 ter est explicandum. Insunt
 menti *ideae*, quae dicuntur *ob-*
scurae, ad quas nunquam ani-
 mum advertimus, quae advene-
 runt, ita ut non sentiremus,
 simul cum aliis clarioribus, qua-
 rum sumus conscii. Involant
 semper per apertos sensus; sed
 quia ad alias ideas sumus atten-
 tiores, involant quidem, sed in-
 observatae. Si quis vero, uti
 hic Socrates, apto modo, nos
 commonefacit redditque atten-
 tos ad has ipsas ideas, quae apud
 nos sunt, tum miramur quidem
 illas adesse, sed apertissimum est,
 illas jam dudum adfuisse. Mo-
 nuit hoc Vir acutissimus idem-
 que doctissimus CL. ENGEL, cui
 plura, quae in his notis philo-
 sophici argumenti occurrunt,
 debentur.

Conferendus ad dogma hoc
 de reminiscencia Cicero Tusc.
 I, 24. ad quem locum Davisius
 plures recenset patres ecclesia-
 sticos, qui hanc Platonis sen-
 tentiam

νοῦς οὐσης, καὶ μεμαθηκυίας τῆς ψυχῆς ἅπαντα, οὐδὲν κωλύει, ἐν μόνον ἀναμνησθέντα (ὃ δὴ μάθησιν καλοῦσιν ἄνθρωποι) τὰλλα πάντα αὐτὸν ἀνευρεῖν, εἴαν τις ἀνδρείος ᾗ, καὶ μὴ ἀποκάμη ζητῶν. τὸ γὰρ ζητεῖν ἄρα καὶ τὸ μανθάνειν, ἀνάμνησις ὅλον ἐσίν. οὐκ οὖν δεῖ πείθεσθαι τούτῳ τῷ ἐριστικῷ λόγῳ. οὗτος μὲν γὰρ ἂν ἡμᾶς ἀργούς ποιήσειε, καὶ ἔσι τοῖς μαλακοῖς τῶν ἀνθρώπων ἠδὺς ἀκοῦσαι. ὁδε δὲ ² ἐργασικούς τε καὶ ζητητικούς ποιεῖ. ὦ ἐγὼ πισεύων ἀληθῆ εἶναι, ἐθέλω μετὰ σοῦ ζητεῖν, ἀρετὴ ὃ τι ἐσί. MEN. Ναί, ὦ Σώκρατες. ἀλλ' ἀπλῶς λέγεις ³ τοῦτο, ὅτι οὐ μανθάνομεν, ἀλλὰ ἦν καλοῦμεν μάθησιν, ἀνάμνησις ἐσίν; ἔχεις με τοῦτο διδάξαι ὡς οὕτως ἔχει; ΣΩ. Καὶ ἄρτι εἶπον, ὦ Μένων, ὅτι πανούργος εἶ, καὶ νῦν ἐρωτᾷς, εἰ ἔχω σε διδάξαι. ὃς οὐ φημί διδαχὴν εἶναι, ἀλλ' ἀνάμνησιν· ἵνα δὴ εὐθύς φαίνωμαι αὐτὸς ἐμαυτῷ τάναντία λέγων. MEN. Οὐ μὰ τὸν Δία, ὦ Σώκρατες, οὐ πρὸς τοῦτο βλέψας εἶπον, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ ἔθους. ἀλλ' εἶπὼς μοι ἔχεις ἐνδείξασθαι, ὅτι ἔχει ὡσπερ λέγεις, ἐνδείξαι. ΣΩ. Ἀλλ' ἔσι μὲν οὐ ρᾶδιον· ὁμως δὲ ἐθέλω προθυμηθῆναι, σοῦ ἔνεκα. ἀλλά μοι προσκάλεσον τῶν πολλῶν ἀκολούθων τουτωνὶ τῶν σαυτοῦ ἕνα, ὃν τινα βούλει. ἵνα ἐν τουτῶι σοὶ ἐπιδείξωμαι. MEN. Πάνυ γε. Δεῦρο πρόσσελθε! ΣΩ. Ἑλλην μὲν ἐσί, καὶ ἑλληνίζει; MEN. Πάνυ γε σφόδρα, οἰκογενής. ΣΩ. Πρόσεχε δὴ τὸν νοῦν, ὁπότερ

tentiam refutarint. Eandem singulari dissertatione tractat Maximus Tyrius. Boethius in consol. ita cecinit: *Quod si Platonis Musa personat verum, Quod quisque discit, immemor recordatur.* GED.

² ὁδε δὲ, scil. λόγος ἐμὸς, oppositus τῷ ἐριστικῷ λόγῳ, omnem et notorum et ignotorum perscrutationem vetanti. GED.

³ Stob. pro ἀλλ' ἀπλ. λ. habet: ἀλλὰ πῶς λέγεις. Non prorsus incommode. Sed ὅτι, quod idem habet, pro ὅτι, vitiosum est. Sensus est: *Num id ita dicis, ut nulli exceptioni locus sit?* Hanc enim vocula ἀπλῶς vim saepius apud Nostrum habet, e. g. in Phaed. c. 51. συναμολογήκαμεν ἀπλῶς τῷ το. GED.

I Incipit

ἂν σοι φαίνεται, ἢ ἀναμνησκόμενος, ἢ μανθάνων παρ' ἐμοῦ. ΜΕΝ. Ἀλλὰ προσέξω.

† 16 ΣΩ. Εἰπέ¹ δὴ μοι, ὦ παῖ, γινώσκεις τετράγωνον χωρίον ὅτι τοιοῦτόν ἐστι; ΠΑΙΣ ΜΕΝΩΝΟΣ. Ἐγώ γε. ΣΩ. Ἔσιν οὖν τετράγωνον χωρίον, ἴσας ἔχον τὰς γραμμὰς ταύτας πάσας, τέτταρας οὖσας; ΠΑΙ. Πάνυ γε. ΣΩ. Οὐ καὶ ταυτασί τὰς διὰ μέσου² ἐσὶν ἴσας ἔχον; ΠΑΙ. Ναί. ΣΩ. Οὐκοῦν εἴη ἂν τοιοῦτον χωρίον καὶ μείζον καὶ ἔλαττον; ΠΑΙ. Πάνυ γε. ΣΩ. Εἰ οὖν εἴη αὕτη ἡ πλευρὰ δυοῖν ποδοῖν, καὶ αὕτη δυοῖν πόσων ἂν εἴη ποδῶν τὸ ὅλον; ὧδε δὲ σκόπει· εἰ ἐν ταύτῃ, δυοῖν

† Incipit episodium perquam elegans, quod praecclarissimum exemplar nobis offert *μαιευτικῆς τέχνης* Socratis. Maxima illius fuit solertia atque ars in eo, ut ideas obscuras, quae quasi in hominibus dormiunt, (cap. 15. n. 1.) excitaret, clarioresque efficeret. Ipse dixit *artem obstetriciam*, ludens simul in arte, qua victum quaerebat mater. Saepius hoc occurrit apud Platonem, clarissime in Theaeteto, ubi Socrates p. 110, s. ita: *ἀδινεῖς, ὦ φίλε Θ., δια τὸ μὴ κενός, ἀλλ' ἐγκύμων εἶναι. ἔκ ἀπήκοας, ὡς ἐγὼ εἰμι υἱὸς μαιίας; ὅρα καὶ ὅτι ἐπιτηδεύω τὴν αὐτῶν τέχνην, ἀπήκοας; — τῇ δὲ γ' ἐμῇ τέχνῃ τῆς μαιευσεως τὰ μὲν ἀλλὰ ὑπάρχει ὅσα ἐκείναις διαφέρει δὲ, τῶ τε ἀνδρῶν ἀλλὰ μὴ γυναικῶν μαιευεσθαι, καὶ τῶ τὰς ψυχὰς αὐτῶν τικτεσθαι ἐπισκοπεῖν, ἀλλὰ μὴ τὰ σώματα. μέγιστον δὲ τῶ ἐν τῇ ἡμετέρῃ τέχνῃ, βασανίζειν δυνατόν εἶναι παντὶ τρόπῳ, πότερον εἰδῶλον καὶ ψεύδος ἀποτίκτει τῶ νέῃ ἢ διάνοια, ἢ γόνιμόν τι καὶ ἀληθές.* (Quod si Socr. recepisset dogma de reminiscencia, forsitan hac allegoria usus non esset; quae contra optime docet, ideam conceptam

esse minimi initii, subinde crescere, ac si *ἄρταε* quaestiones adhibeantur, prodire in lucem, i. e. in iudicium mutari.) Simul notent tirones, quid *analyticam methodum* interlit et *syntheticam*. Haec in Mathesi usitata ideam ipsam s. definitionem statim in limine ponit, uti hic ideam quadrati; tum consectaria et corollaria ex ea elicit. *Ma* vero ex parte, similitudine, specie, tum ex quavis alia re elicit denique definitionem illius quod quaeritur, uti antea in quaestione de virtute. Quod ibi primum, hic est ultimum. Caeterum Socrates, obambulans in campo (vid. Argum.) putandus est figuras, de quibus loquebatur cum puero Menonis, delineasse in arena, uti mos erat veterum.

² Non de linea, quam *diagonalem* dicunt, fermo est; sed de ejusmodi linea, quae ex altero latere ad alterum oppositum latus per medium quadratum ducitur. GED. Socrates delineat quadratum majus, divisum in quatuor minora, uti videre est in figura mox sequenti; loquitur vero hic de majori illo quadrato.

3 ἄλλο

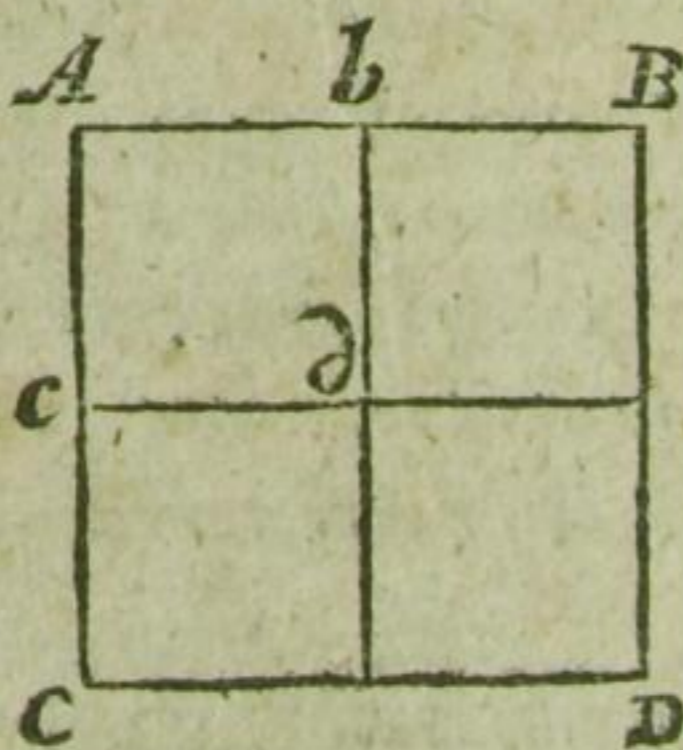
ποδοῖν, ταύτη δέ, ἐνὸς ποδὸς μόνον, ἄλλο τι ἄπαξ³ ἦν
 ἂν δυοῖν ποδοῖν τὸ χωρίον; ΠΑΙ. Ναί. ΣΩ. Ἐπειδὴ δέ
 δυοῖν ποδοῖν καὶ ταύτη, ἄλλο τι ἢ δις δυοῖν γίγνεται;
 ΠΑΙ. Γίγνεται. ΣΩ. Δυοῖν ἄρα δις γίγνεται ποδῶν. +
 ΠΑΙ. Ναί. ΣΩ. Πόσοι οὖν εἰσὶν οἱ δις δύο πόδες, λογι-
 σάμενος εἰπέ. ΠΑΙ. Τέτταρες, ὦ Σώκρατες. ΣΩ.
 Οὐκοῦν γένοιτ' ἂν τούτου τοῦ χωρίου ἕτερον διπλασίον,
 τοιοῦτον δέ, ἴσας ἔχον πάσας τὰς γραμμὰς ὡσπερ τοῦτο;
 ΠΑΙ. Ναί. ΣΩ. Πόσων οὖν ἔσαι ποδῶν; ΠΑΙ. Ὀκτώ.
 ΣΩ. Φέρε δὴ, πειρῶ μοι εἰπεῖν, πηλίκη τις ἔσαι ἐκείνου
 ἢ γραμμὴ ἐκάστη. ἢ μὲν γάρ τοῦδε, δυοῖν· τί δέ ἢ ἐκείνου
 τοῦ διπλασίου; ΠΑΙ. Δῆλον δὴ, ὦ Σώκρατες, ὅτι δι-
 πλασία. ΣΩ. Ὁρᾷς, ὦ Μένων, ὡς ἐγὼ τούτων οὐδὲν
 διδάσκω, ἀλλ' ἐρωτῶ πάντα; καὶ νῦν οὗτος οἶεται εἰδέναι
 ἐποία ἐσὶν, ἀφ' ἧς τὸ ὀκτάπουν χωρίον γενήσεται. ἢ οὐ
 δοκεῖ σοι; ΜΕΝ. Ἐμοιγε. ΣΩ. Οἶδεν οὖν; ΜΕΝ. Οὐ
 δῆτα. ΣΩ. Οἶεται δέ γε, ἀπὸ τῆς διπλασίας; ΜΕΝ.
 Ναί. ΣΩ. Θεῶ δὴ αὐτὸν ἀναμιμνησκόμενον ἐφέξῃς, ὡς
 δεῖ ἀναμιμνήσκεσθαι. Σὺ δέ μοι λέγε, ἀπὸ τῆς διπλα- 17 +
 σίας γραμμῆς φῆς τὸ διπλασίον χωρίον γίνεσθαι; τοιόνδε
 λέγω· μὴ ταύτη μὲν, μακρὸν, τῆ δέ, βραχύ· ἀλλὰ ἴσον
 πανταχῆ ἔσω, ὡσπερ τουτί· διπλασίον δέ τούτου, ὀκτά-
 πουν. ἀλλὰ ὄρα, εἰ ἔτι σοὶ ἀπὸ τῆς διπλασίας δοκεῖ ἔσε-
 σθαι. ΠΑΙ. Ἐμοιγε. ΣΩ. Οὐκοῦν διπλασία αὕτη ταύ-
 τῆς γίγνεται, ἂν ἐτέραν τοσαύτην προσθῶμεν ἐνθένδε¹;
 ΠΑΙ. Πάνυ γε. ΣΩ. Ἀπὸ ταύτης δὴ, φῆς, ἔσαι τὸ
 ὀκτάπουν χωρίον, ἂν τέτταρες τοσαῦται γένωνται; ΠΑΙ.
 Ναί. ΣΩ. Ἀναγραφώμεθα δὴ ἀπ' αὐτῆς ἴσας τέτταρας.
 ἄλλο τι ἢ τουτί ἂν εἴη, ὃ φῆς τὸ ὀκτάπουν εἶναι; ΠΑΙ.
 Πάνυ γε. ΣΩ. Οὐκοῦν ἐν αὐτῷ ἐσὶ ταυτί τέτταρα, ὧν

³ ἄλλο τι ἄπαξ. Inferendum
 necessario ἢ post τι. GED.

¹ Pro ἐνθένδε praestaret ἐνθά-
 δε. GED.

ἕκαστον ἴσον τούτῳ ἐστὶ τῷ τετράποδι; ΠΑΙ. Ναί. ΣΩ.
 Πόσον οὖν γίνεται; οὐ τετράκις τοσοῦτον; ΠΑΙ. Πῶς δ'
 οὐ; ΣΩ. Διπλάσιον οὖν ἐστὶ τὸ τετράκις τοσοῦτον; ΠΑΙ.
 Οὐ μὰ Δία. ΣΩ. Ἀλλὰ ποσαπλάσιον; ΠΑΙ. Τετρα-
 πλάσιον. ΣΩ. Ἀπὸ τῆς διπλασίας ἄρα, ὦ παῖ, οὐ δι-
 πλάσιον, ἀλλὰ τετραπλάσιον γίνεται χωρίον. ΠΑΙ.
 Ἀληθῆ λέγεις. ΣΩ. Τεττάρων γὰρ τετράκις, ἐστὶν ἐκ-
 καίδεκα. οὐχί; ΠΑΙ. Ναί. ΣΩ. Ὀκτάπουν δ' ἀπὸ
 ποίας γραμμῆς; οὐχὶ ἀπὸ μὲν ταύτης τετραπλάσιον;
 ΠΑΙ. Φημί. ΣΩ. Τέταρτον ² δὲ ἀπὸ τῆς ἡμίσεως ταυ-
 τησὶ τουτί; ΠΑΙ. Ναί. ΣΩ. Εἶεν. τὸ δὲ ὀκτάπουν, οὐ
 τοῦδε μὲν διπλάσιον ἐστὶ, τούτου δὲ, ἡμισυ ³; ΠΑΙ.
 Πάνυ γε. ΣΩ. Οὐκ ἀπὸ μὲν μείζονος ἔσαι ἢ τοσαύτης
 γραμμῆς, ἀπὸ ἐλάττονος δὲ ἢ τοσησδί; ἢ οὐ; ΠΑΙ.
 Ἐμοιγε δοκεῖ οὕτω. ΣΩ. Καλῶς! τὸ γὰρ σοι δοκοῦν,

² Cornarius (in Eclog. in Dial. Platon.) pro τέταρτον reponit τετράπην. Non profus incommode quidem; sed retinendum tamen τέταρτον, quum oppositum sit praecedenti τετραπλάσιον. Hoc vero quadratum (A b c d), quartam tantummodo hujus quadrupli (A B C D) constituens, nonne ex istius quadrati majoris lineae (A B) dimidia pars (A b) oritur?

GED.

³ Τὸ δὲ ὀκτάπην, ἢ τῷδε (A b c d) μὲν διπλάσιον ἐστὶ, τῷδε δὲ (A B C D) ἡμισυ. Nescio sane quid acciderit eidem Cornario; ut omisso, quod sequitur, pueri responso: πάνυ γε, legeret: τὸ δὲ ὀκτάπην, Εἰ τῷδε μὲν διπλάσιον ἐστὶ, τῷδε ἘΝ ἩΜΙΣΥ (sesquialterum, quasi majus illud quadratum duodecim tantum pedes contineret) οὐκ ἀπὸ μὲν μείζονος etc. In sequentibus deinde, eadem incogitantia ductus, ubi de quadratis octo et novem pedes complentibus sermo est, cogitavit semper de sex pedum quadrato. Etenim pro: δεῖ ἄρα τὴν τῷ ὈΚΤΑΠΟΔΟΣ χωρίῳ γραμμὴν μείζονα μὲν εἶναι τῆσδε τῆς ΔΙΠΟΔΟΣ (A b), legit: — ἑξαπόδος ἢ τριπόδος, et mox pro: ἄκην ἂν ἢ τῆσδε (A b) τριῶν, καὶ τῆσδε (A c) τριῶν, τὸ ὅλον χωρίον τριῶν ΤΡΙΣ ποδῶν γίνεται, corrigit: — τριῶν ΔΙΣ. Hinc et in seqq. pro: τρεῖς δὲ ΤΡΙΣ πόσοι εἰσὶ πόδες; ENNEA.

τοῦτο ἀποκρίνου. καί μοι λέγε· οὐχ ἦδε μὲν, δυοῖν ποδοῖν
 ἦν, ἢ δέ, τεττάρων; ΠΑΙ. Ναί. ΣΩ. Δεῖ ἄρα τὴν τοῦ
 οκτάποδος χωρίου γραμμὴν μείζω μὲν εἶναι τῆσδε τῆς
 δίποδος, ἐλάττω δέ τῆς τετράποδος. ΠΑΙ. Δεῖ. ΣΩ.
 Πειρῶ δὴ λέγειν, πηλίκην τινὰ φῆς αὐτὴν εἶναι. ΠΑΙ.
 Τρίποδα. ΣΩ. Οὐκοῦν ἀνπερ τρίπους ἦ, τὸ ἥμισυ ταύ-
 τῆς προσληψόμεθα, καὶ ἔσσι τρίπους; δύο μὲν γὰρ, οἶδε·
 ὁ δὲ, εἷς. καὶ ἐνθενδε ὡσαύτως. δύο μὲν, οἶδε· ὁ δέ, εἷς.
 καὶ γίγνεται τοῦτο τὸ χωρίον, ὃ φῆς. ΠΑΙ. Ναί. ΣΩ.
 Οὐκοῦν, ἂν ἢ τῆδε, τριῶν, καὶ τῆδε τριῶν, τὸ ὅλον χω-
 ρίον τριῶν τρεῖς ποδῶν γίγνεται; ΠΑΙ. Φαίνεται. ΣΩ.
 Τρεῖς δὲ τρεῖς πόσοι εἰσὶ πόδες; ΠΑΙ. Ἐννέα. ΣΩ. Ἔδει
 δὲ τὸ διπλάσιον πόσων εἶναι ποδῶν; ΠΑΙ. Ὀκτώ. ΣΩ.
 Οὐδ' ἄρα ἀπὸ τῆς τρίποδος πῶ τὸ οκτάπουν χωρίον γί-
 γνεται. ΠΑΙ. Οὐ δῆτα. ΣΩ. Ἄλλ' ἀπὸ ποίας, πειρῶ
 ἡμῖν εἰπεῖν ἀκριβῶς· καὶ εἰ μὴ βούλει ἀριθμεῖν, ἀλλὰ
 δεῖξον ἀπὸ ποίας. ΠΑΙ. Ἄλλα μὰ τὸν Δία, ὦ Σώκρα-
 τες, ἔγωγε οὐκ οἶδα. ΣΩ. Ἐννοεῖς αὖ, ὦ Μείων, οὗ 184
 ἔσιν ἦδη βαδίζων ὅδε τοῦ ἀναμιμνήσκεισθαι¹; ὅτι τὸ μὲν
 πρῶτον, ἦδει μὲν οὐ ἦτις ἔσιν ἢ τοῦ οκτάποδος χωρίου
 γραμμῆ, ὡςπερ οὐδὲ νῦν πῶ οἶδεν· ἀλλ' οὖν ὡςτο ταύτην
 τότε εἰδέναι, καὶ θαρραλέως ἀπεκρίνετο, ὡς εἰδώς, καὶ
 οὐχ ἠγεῖτο ἀπορεῖν· νῦν δὲ ἠγεῖται ἀπορεῖν ἦδη, καὶ
 ὡςπερ οὐκ οἶδεν, οὐδ' οἶεται εἰδέναι. ΜΕΝ. Ἀληθῆ
 λέγεις. ΣΩ. Οὐκοῦν νῦν βέλτιον ἔχει περὶ τὸ
 πρᾶγμα ὃ οὐκ ἦδει; ΜΕΝ. Καὶ τοῦτο μοι δοκεῖ. ΣΩ.

ENNEA, legit: τρεῖς δὲ ΔΙΣ π.
 ε. π.; ΕΞ. Credebat igitur
 Cornarius, quadratum, cujus
 hoc et illud latus tres pedes
 longum sit, non novem, sed sex
 pedum spatium complere. Ap-
 pareret, virum bonum, caetero-
 quin non male meritum de Pla-
 tone, prorsus ἀγεωμετρητον ad
 eum accessisse. GED.

¹ Ficinus, qui habet: „ad-
 „vertis, quo sit reminiscendo
 „jam progressus?“ videtur le-
 gisse τῶ ἀναμ. Sed praestat re-
 cepta lectio. Pendet iste Geni-
 tivus τῶ ἀναμ. ab ε (quo remi-
 niscenciae). Viden' quos in recor-
 datione (non per recordationem)
 progressus fecerit? GED.

Ἄπορειν οὖν αὐτὸν ποιήσαντες, καὶ ναριῶν ὡσπερ ἡ νάρκη², μῶν τι ἐβλάψαμεν; ΜΕΝ. Οὐκ ἔμοιγε δοκεῖ. ΣΩ. Προὔργου γοῦν τι πεποιθήκαμεν, ὡς εἴοικε, πρὸς τὸ ἐξευρεῖν³ ὅπῃ ἔχει. νῦν μὲν γὰρ καὶ ζητήσκειν ἂν ἰδέωσ, οὐκ εἰδώσ· τότε δὲ ῥαδίως ἂν καὶ πρὸς πολλοὺς καὶ πολλὰς ὡς ἂν εὖ λέγειν⁴ περὶ τοῦ διπλασίου χωρίου, ὡς δεῖ διπλασίαν τὴν γραμμὴν ἔχειν μήκει. ΜΕΝ. Ἔοικεν. ΣΩ. Οἶει οὖν ἂν αὐτὸν πρότερον ἐπιχειρήσαι ζητεῖν ἢ μανθάνειν τοῦτο, ὃ ὡς εἶδέναι, οὐκ εἰδώσ, πρὶν εἰς ἀπερίαν κατέπεσεν, ἠγησάμενος μὴ εἰδέναι, καὶ ἐπόθησε τὸ εἰδέναι; ΜΕΝ. Οὐ μοι δοκεῖ, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Ὡνήτο ἄρα ναρκήσας. ΜΕΝ. Δοκεῖ μοι. ΣΩ. Σκέψαι δὴ, ἐκ ταύτης τῆς ἀπορίας ὅτι καὶ ἀνευρήσει ζητῶν μετ' ἐμοῦ, οὐδὲν ἄλλ' ἢ ἐρωτῶντος ἐμοῦ καὶ μὴ διδάσκοντος. φύλαττε δὲ, ἂν που εὖρης με διδάσκοντα καὶ διεξιόντα αὐτῶ, ἀλλὰ μὴ τὰς τούτου δόξας ἀνερωτῶντα. Λέγε γὰρ μοι σύ· οὐ τὸ μὲν τετράπουν τοῦτο ἡμῖν ἐστὶ χωρίον; μανθάνεις; ΠΑΙ. Ἐγωγε. ΣΩ. Ἐτερον δὲ αὐτῶ προσθεῖμεν ἂν τουτὶ ἴσον; ΠΑΙ. Ναί. ΣΩ. Καὶ τρίτον τόδε ἴσον ἐκατέρω τούτων; ΠΑΙ. Ναί. ΣΩ. Οὐκοῦν προσαναπληρῶσαίμεθ' ἂν τὸ ἐν τῇ γωνίᾳ τόδε¹; ΠΑΙ. Πάνυ γε. ΣΩ. Ἄλλ' ὅτι οὖν γένοιτ' ἂν τέτταρα ἴσα

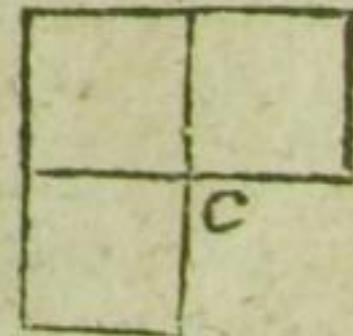
² En Socraticam rationem. Non statim redarguit, quod obijcitur; sed quasi verum sit relinquit, postea vero ita sermonem flecxit, exempla profert, caet. ut appareat, injuria sibi antea illud esse objectum. Ira hic optime refutat, quod M. supra cap. 13, de νάρκη jocatus erat.

³ Viam salutem struimus ad inveniendum. Haec enim fere vocis προὔργου vis est, ut ea quae ad aliquam rem constituendam praeparanda sint, denotet. GED.

⁴ Leviter perstringit Menonem, qui antea cap. 13 dixerat,

se sacrificasse et ad multos de virtute locutum esse. GED.

¹ Pro τόδε praestaret τῆδε. Socrates enim uni quadrato duo jam alia addiderat, hunc in modum:

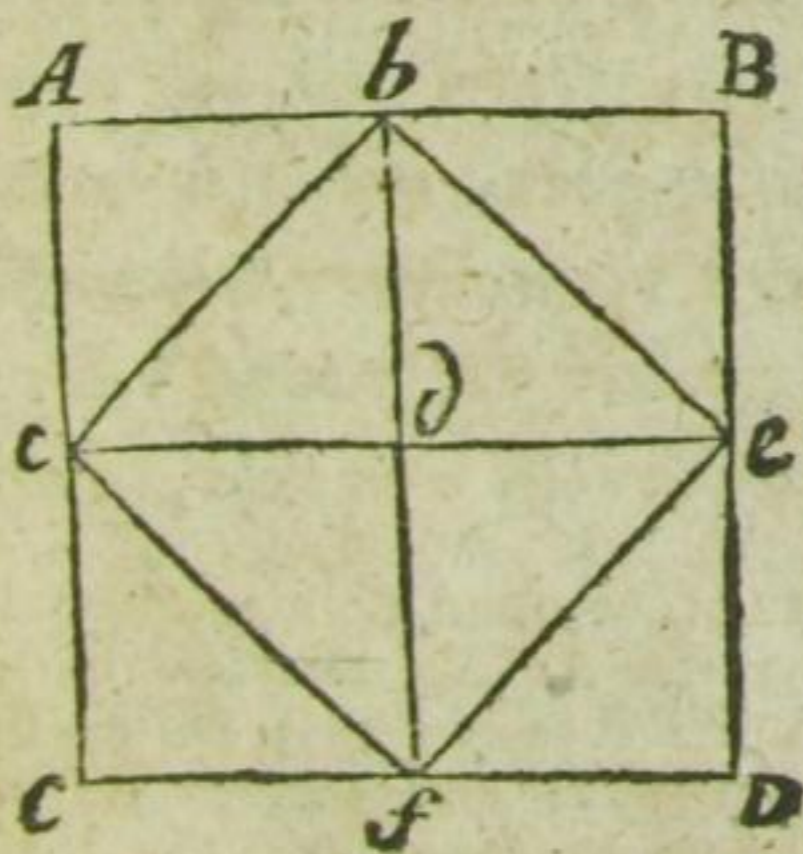
Restabat itaque, ut et quartum ad angulum C adderet. GED.

• Cor-

χωρία τὰδε ²; ΠΑΙ. Ναί. ΣΩ. Τί οὖν; τὸ ὅλον τόδε
 ποσαπλάσιον τοῦδε γίγνεται; ΠΑΙ. Τετραπλάσιον.
 ΣΩ. Ἐδει δὲ διπλάσιον ἡμῖν γενέσθαι. ἢ οὐ μέμνησαι;
 ΠΑΙ. Πάνυ γε. ΣΩ. Οὐκοῦν ἔστιν αὕτη γραμμὴ ἐκ
 γωνίας εἰς γωνίαν τινὰ τέμνουσα δίχα ἕκασον τούτων
 τῶν χωρίων ³; ΠΑΙ. Ναί. ΣΩ. Οὐκοῦν τέτταρες αὐ-
 ται γίνονται γραμμικὶ ἴσαι, περιέχουσαι τοῦτὶ τὸ χω-
 ρίον; ΠΑΙ. Γίνονται. ΣΩ. Σκόπει δὴ, πηλίκον τι ἐστὶ
 τοῦτο τὸ χωρίον. ΠΑΙ. Οὐ μανθάνω. ΣΩ. Οὐχὶ
 τεττάρων ὄντων τούτων, ἡμισυ ἑκάστου ἑκάστη ἢ γραμμὴ
 ἀποτέτμηκεν ἐντός; ἢ οὐ; ΠΑΙ. Ναί. ΣΩ. Πόσα οὖν
 τηλικαῦτα ἐν τούτῳ ἔνεστι; ΠΑΙ. Τέτταρα. ΣΩ. Πόσα

² Cornarius emendabat: ἄλλο τι ἐν ἢ γέν. κ. τ. λ.; Omnino frequens est vocis ἄλλοτι apud Platonem usus pro particula interrogacionis, et saepe Platoni ἄλλοτι ἢ aut simplex ἄλλοτι est; nonne? (Cf. Hogeveen, de partic. gr. ed. Schütz. p. 799, seqq.) Posset tamen locus ita quoque explicari: *Aequalia igitur ista quatuor quadrata sunt, quodcumque demum eorum consideres.* Sed praestat omnino cum Cornario legere ἄλλοτι. GED.

³ Ad haec et sequentia intelligenda Socrates hanc figuram delineasse putandus est:

Quaerit Socrates: ex qua et quanta linea enascatur quadratum medium inter quadrata $Abcd$ et $ABCD$, quod nimirum altero tanto majus sit quam illud, et altero tanto minus quam hoc? Interrogando puerulum tandem eo perducit, ut agnoscat, enasci ejusmodi quadratum ex linea diagonali (vel, ut tunc loqui etiam solebant, e diametro) bc ; et quadratum $bcef$, ex hac linea constructum, altero tanto majus esse quam quadratum $Abcd$, evidenter demonstrat, quoniam quatuor talia trigona ut bcd contineat, qualia duo tantum insunt quadrato $Abcd$. GED.

• δὲ ἐν τῷδε; ΠΑΙ. Δύο. ΣΩ. Τὰ δὲ τέτταρα, τοῖν δυοῖν τί ἐσι; ΠΑΙ. Διπλάσια. ΣΩ. Τόδε οὖν ποσάπουν γίνεσθαι; ΠΑΙ. Ὀκτάπουν. ΣΩ. Ἀπὸ ποίας γεχημῆς; ΠΑΙ. Ἀπὸ ταύτης. ΣΩ. Ἀπὸ τῆς ἐκ γωνίας εἰς γωνίαν πεινούσης τοῦ τετράποδος; ΠΑΙ. Ναί. ΣΩ. Καλοῦσι δὲ γε ταύτην διάμετρον οἱ σοφισταί· ὡς, εἰ ταύτη διάμετρος ὄνομα, τῆς διαμέτρου ἂν, ὡς σὺ φῆς, ὦ παῖ Μένωνος, γίγνοιτ' ἂν τὸ διπλάσιον χωρίον. ΠΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν, ὦ Σώκρατες.

20 ΣΩ. Τί σοι δοκεῖ, ὦ Μένων; ἔσιν ἤντινα δόξαν οὐχ αὐτοῦ οὗτος ἀπεκρίνατο; ΜΕΝ. Οὐκ, ἀλλ' ἐαυτοῦ. ΣΩ. Καί μὴν οὐκ ἤδει γε, ὡς ἔφαμεν ὀλίγον πρότερον. ΜΕΝ. Ἀληθεῖ λέγεις. ΣΩ. Ἐνήσαν δὲ γε αὐτῷ αὐταὶ αἱ δόξαι ἢ οὐ; ΜΕΝ. Ναί. ΣΩ. Τῷ οὐκ εἰδοτι ἄρα περὶ ὧν ἂν μὴ εἰδῆ, ἐνεῖσιν ἀληθεῖς δόξαι περὶ τούτων, ὧν οὐκ οἶδε¹. ΜΕΝ. Φαίνεται. ΣΩ. Καὶ νῦν μὲν γε αὐτῷ ἄσπερ ὄναρ ἄρτι ἀνακεινῆνται αἱ δόξαι αὐταί, εἰ δὲ αὐτόν τις ἀνερήσεται πολλάκις τὰ αὐτὰ ταῦτα, καὶ πολλαχοῦ, οἷσθ' ὅτι τελευτῶν οὐδενὸς ἦττον ἀκριβῶς ἐπισήσεται περὶ τούτων. ΜΕΝ. Ἔοικεν. ΣΩ. Οὐκοῦν οὐδενὸς διδάξαντος, ἀλλ' ἐρωτήσαντος, ἐπισήσεται, ἀναλαβὼν αὐτὸς ἐξ αὐτοῦ τὴν ἐπισήμην; ΜΕΝ. Ναί. ΣΩ. Τὸ δὲ ἀναλαμβάνειν αὐτόν ἐν αὐτῷ ἐπισήμην, οὐκ ἀναμνησθεσθαι ἐσί; ΜΕΝ. Πάνυ γε. ΣΩ. Ἄρ' οὖν οὐ τὴν ἐπισήμην, ἣν νῦν οὗτος ἔχει, ἦτοι ἔλαβέ ποτε, ἢ αἰεὶ εἶχε; ΜΕΝ. Ναί. ΣΩ. Οὐκοῦν εἰ μὲν αἰεὶ εἶχε, αἰεὶ καὶ ἦν ἐπισήμων· εἰ δὲ ἔλαβέ ποτε, οὐκ ἂν ἐν γε τῷ νῦν βίῳ εἰληφῶς εἶη· ἢ δεδίδαχέ τις τοῦτον γεωμετρεῖν. αὐτος γὰρ ποιήσει περὶ πάσης γεωμετρίας ταυτὰ ταῦτα, καὶ τῶν ἄλλων μαθημάτων ἀπάντων. ἔσιν οὖν, ὅστις

¹ Inanis proflus tautologia. Quae ut videtur, inferi post δόξαι velim ὡσπερ τέτω (scil. servatio); quod propter sequentia περὶ τέτων, facile excidere po-

tuit, et quod eo magis requiri videtur, quum Socrates hic in universum loquens, postea statim (αὐτῷ ἀνακεινῆνται) de ipso hoc sermo loquatur. GED.

τοῦτον πάντα δεδίδαχε²; δίκαιος γὰρ που εἶ εἰδέναι ἄλ-
 λως τε ἐπειδὴ ἐν τῇ σῆ οἰκίᾳ γέγονε καὶ τέθραπται.
 ΜΕΝ. Ἄλλ' οἶδα ἔγωγε, ὅτι οὐδεὶς πώποτε ἐδίδαξεν.
 ΣΩ. Ἐχει δὲ ταύτας τὰς δόξας, ἢ οὐχί; ΜΕΝ. Ἀνάγ- 21
 κη, ὦ Σώκρατες, φαίνεται. ΣΩ. Εἰ δὲ μὴ ἐν τῷ νῦν
 βίῳ λαβῶν οὐκ ἤδει τοῦτο, δῆλον ὅτι ἐν ἄλλῳ τινὶ χρόνῳ
 εἶχε καὶ ἐμεμαθήκει. ΜΕΝ. Φαίνεται. ΣΩ. Οὐκοῦν
 οὗτός γέ ἐστιν ὁ χρόνος, ὅτ' οὐκ ἦν ἄνθρωπος; ΜΕΝ. Ναί.
 ΣΩ. Εἰ οὖν ὅταν ἦ χρόνον ἢ καὶ ὄν ἂν μὴ ἦ ἄνθρωπος,
 ἐνέσονται αὐτῷ ἀληθεῖς δόξαι, αἱ ἐρωτήσεων, ἐπεγεγεθεῖ-
 σαι¹ ἐπισημαί γίνονται, ἅρ' οὖν τὸν αἰεὶ χρόνον μεμα-
 θηκυῖα ἔσαι ἢ ψυχὴ αὐτοῦ; δῆλον γὰρ, ὅτι τὸν πάντα
 χρόνον ἔστιν, ἢ οὐκ ἔστιν ἄνθρωπος. ΜΕΝ. Φαίνεται.
 ΣΩ. Οὐκοῦν, εἰ αἰεὶ ἡ ἀλήθεια ἡμῖν τῶν ὄντων ἔστιν ἐν τῇ
 ψυχῇ, ἀθάνατος ἂν ἡ ψυχὴ εἴη; ὥστε θαρροῦντα χρῆ,
 ὃ μὴ τυγχάνεις ἐπισάμενος νῦν (τοῦτο δ' ἔστιν, ὃ μὴ με-
 μνημένος) ἐπιχειρεῖν ζητεῖν καὶ ἀναμιμνήσκεσθαι. ΜΕΝ.
 Εὐ μοι δοκεῖς λέγειν, ὦ Σώκρατες, οὐκ οἶδ' ὅπως. ΣΩ.
 Καὶ γὰρ ἐγὼ ἐμοί, ὦ Μένων. ~~καὶ~~ τὰ μὲν γε ἄλλα οὐκ
 ἂν πάνυ ὑπὲρ τοῦ λόγου διίσχυρισαίμην· ὅτι δ' οἰόμενοι
 δεῖν ζητεῖν ἂ μὴ τις οἶδε, βέλτιους ἂν εἴημεν καὶ ἀνδρι-
 κώτεροι καὶ ἥττον ἀργοί, ἢ εἰ οἰόμεθα, ἂ μὴ ἐπισάμεθα,

² Pro πάντα malletm ταῦτα.
 — Δίκαιος γὰρ πρ εἶ εἰδέναι ex-
 quisitius dictum est, pro; δι-
 καίως τὸ εἰδέναι σε χρῆ, jure
 hoc scire debes. Ita Noster in Sym-
 ποί, c. 1. δικαιοτάτος εἶ πρς τῶ
 ἑταίρῃ λόγῃς ἀπαγγέλλειν. GED.

¹ Pro ἐρωτήσεις (quod vulg.
 legitur) correxeram jam ἐρωτη-
 σεσι, ut plane necessarium est;
 quum Cornarium et Gallicum
 interpretem Grou idem tentasse
 intelligerem. Ficinus quoque
 ita legit. Habet enim: scisei-
 sando expurgatae. — Pro ὅταν

ἢ χρόνον in praecedentt., idem
 Cornarius mavult ὄν ἂν ἢ χρόν.
 Eleganter, neque opus tamen.
 GED. — Ubi et corruptio loci
 et medela tam aperta sunt, non
 dubitavi ipsum textum ad ea
 quae monuit amicissimus Gedi-
 ke, mutare. Quare et hic re-
 cepi ἐρωτήσεις loco τῶ ἐρω-
 τησεις.

² Recte interpunxit Step-
 hanus post Μένων, subaudiendo;
 εὐ δοκῶ λέγειν. Quod sequeba-
 tur; κατὰ μ. γ. ἂ. legi jussit;
 καὶ τὰ μ. γ. ἂ. Denique pro
 οἰόμεθα malebat οἰοίμεθα.

μηδὲ δυνατόν εἶναι εὐρεῖν, μηδὲ δεῖν ζητεῖν· περὶ τούτου πάνυ ἂν διαμαχοίμην, εἰ οἴσστε εἶην, καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ. ΜΕΝ. Καὶ τοῦτο μὲν γε δοκεῖς μοι εὖ λέγειν, ὦ Σώκρατες.

22 ΣΩ. Βούλει¹ οὖν, ἐπειδὴ ὁμοουόμεν ὅτι ζητητέον περὶ οὗ μὴ τις οἶδεν, ἐπιχειρήσωμεν κοινῇ ζητεῖν, τί ποτ' ἐστὶν ἀρετή; ΜΕΝ. Πάνυ μὲν οὖν. οὐ μέντοι, ὦ Σώκρατες, ἀλλ' ἐγώ γε ἐκεῖνο ἂν ἤδιστα, ὅπερ ἠρόμην τοπρωτόν, καὶ σκεψαίμην καὶ ἀκούσαιμι· πρότερον ὡς διδασκῶ ὄντι αὐτῷ δεῖ ἐπιχειρεῖν, ἢ ὡς φύσει, ἢ ὡς τινὶ ποτὲ τρόπῳ παραγιγνομένης τοῖς ἀνθρώποις τῆς ἀρετῆς. ΣΩ. Ἄλλ' εἰ μὲν ἐγὼ ἤρχον, ὦ Μένων, μὴ μόνον ἐμαυτοῦ ἀλλὰ καὶ σοῦ, οὐκ ἂν ἐσκεψάμεθα πρότερον, εἴτε διδασκτὸν εἴτε οὐ διδασκτὸν ἢ ἀρετῇ, πρὶν ὃ τι ἐστὶ, πρῶτον αὐτὸ ἐζητήσαμεν. ἐπειδὴ δὲ σὺ σαυτοῦ μὲν οὐδ' ἐπιχειρεῖς ἀρχεῖν, ἵνα δὴ ἐλεύθερος ᾦς· ἐμοῦ δὲ ἐπιχειρεῖς τε ἀρχεῖν καὶ ἀρχεῖς, συγχωρήσομαί σοι. τί γὰρ χρεὶ ποιεῖν; ἔοικεν οὖν σκεπτέον εἶναι, ποῖόν τι ἐστίν, ὃ μὴπω ἴσμεν, ὃ τι ἐστίν. εἰ μὴ, τι ἔν², ἀλλὰ μικρόν γε μοι τῆς ἀρχῆς

I Optimus et Socrate profecto dignissimus finis factus est intertextae hujus disquisitionis, Socrates nempe dixerat: *σε τα μιν ἀλλὰ*, i. e. omnem scientiam vere esse reminiscenciam, atque ex hoc argumento probari posse immortalitatem animi, nolle valde asseverare; addideratque simul (quippe qui vel subtilissima semper eo deducere solebat, ut inde praestantiores, sapientiores, meliores denique homines evaderent), hoc autem se certo scire; qui nunquam desperet, res plane ignotas posse cura atque meditatione exquiri atque investigari, illum *βελτίον εἶναι καὶ ἀνδρικώτερον καὶ ἥττοιν ἀργον*, &c. — Nunc ergo iterum ad quaestionem: *quid sit virtus?*

accedere cupit; quum Meno mavult, hac omissa, illam ipsam, quae in limine dialogi proposita erat, tractari. In quo contentit Socrates. Rem igitur ita aggreditur, ut *hypothesin* (quae quid sit, exemplo mathematicorum docet) adhibeat; scilicet quaerit: *Quid? si virtus eorum aliquid est, quae circa animum versantur? quid porro, si virtus esset scientia? an tum διδασκτόν τι?* Respondetur: Omnino. Tum, c. 23, inquitur: *an sit scientia?*

Videtur inferendum esse de inter *εἰ* et *μὴ*, interrogationis signo addito. Dixerat Socrates: quaestio jam nobis est, *qualis ea res sit, quae quid sit nondum scimus*. Jam pergit dubi-

χάλασον· καὶ συγχώρησον, ἐξ ὑποθέσεως αὐτὸ σκοπεῖσθαι, εἴτε διδακτὸν ἐστίν, εἴτε ὄπωσοῦν. λέγω δὲ τὸ ἐξ ὑποθέσεως ὧδε, ὡσπερ οἱ γεωμέτραι πολλάκις σκοποῦνται, ἐπειδὴν τις ἔρηται αὐτούς, οἷον περὶ χωρίου, εἰ οἴοντε ἐς τίνδε τὸν κύκλον τόδε τὸ χωρίον τρίγωνον ἐντάθῃναι· εἴποι ἄν τις, ὅτι οὐπω οἶδα, εἰ ἐστὶ τοῦτο τοιοῦτον· ἀλλ' ὡσπερ μὲν τινα ὑπόθεσιν προὔργου οἶμαι ἔχειν πρὸς τὸ πρᾶγμα τοιάνδε· εἰ μὲν ἐστὶ τοῦτο τὸ χωρίον τοιοῦτον, οἷον παρὰ τῆι δοθεῖσαν αὐτοῦ γραμμὴν παρατείναντα³, ἐλλείπειν τοιούτῳ χωρίῳ οἷον ἂν αὐτὸ τὸ παρατεταμένον ἦ, ἄλλο τι συμβαίνειν μοι δοκεῖ· καὶ ἄλλο αὖ, εἰ ἀδύνατόν ἐστι ταῦτα παθεῖν. ὑποθέμενος οὖν, ἐθέλω εἰπεῖν σοι τὸ συμβαῖνον περὶ τῆς ἐντάσεως αὐτοῦ εἰς τὸν κύκλον, εἴτε ἀδύνατον, εἴτε μή.

Οὕτω δὴ καὶ περὶ ἀρετῆς ἡμεῖς, ἐπειδὴ οὐκ ἴσμεν 23 — 41 οὐθ' ὅτι ἐστίν, οὐθ' ὁποῖόν τι, ὑποθέμενοι αὐτὸ, σκοποῦμεν, εἴτε διδακτὸν, εἴτε οὐ διδακτὸν ἐστίν, ὧδε λέγοντες· εἰ ὁποῖόν τι ἐστὶ τῶν περὶ τὴν ψυχὴν ὄντων ἀρετῆ, διδακτὸν ἂν εἴη, ἢ οὐ διδακτὸν. πρῶτον μὲν, εἰ ἐστὶν ἀλλοῖον ἢ οἷον ἐπισήμη, ἄρα διδακτὸν, ἢ οὐ; ἢ (ὃ νῦν δὴ ἐλέγομεν) ἀναμνησόν; διαφερέτω δὲ μηδὲν ἡμῖν, ὁποτέρῳ ἂν τῷ ὀνόματι χρώμεθα· ἀλλ' ἄρα διδακτὸν; ἢ τοῦτό γε παντὶ δῆλον, ὅτι οὐδὲν ἄλλο διδάσκειται ἄνθρωπος, ἢ ἐπισήμην; ΜΕΝ. Ἐμοιγε δοκεῖ. ΣΩ. Εἰ δέ γ' ἐστὶν ἐπισήμη τις ἢ ἀρετῆ, δηλονότι διδακτὸν ἂν εἴη. ΜΕΝ. Πῶς γὰρ

dubitanter: εἰ δὲ μή, τί ἂν; Hoc vero si nescimus, quid tum agendum erit? *Saltem* (hanc enim vim saepe habet ἀλλά, adjuncto γε. Viger. de Idiot. ed. Zeun. p. 456.) remitte aliquid ex duro isto imperio tuo. Male enim Ficinus: Attamen paulisper a proposito tuo declina. GED. [Jam video, non opus esse emendatione; siquidem εἰ μή τι ἄλλα

saepius apud Platonem ita jungitur, hoc sensu: *si nihil aliud, hoc saltem.* Ergo et hoc loco vertendum: „Si igitur nihil aliud a te impetrare queam, hoc saltem oro, ut remittas aliquantulum imperii tui fraena.“ GED.]

³ Videantur, quae ad hunc locum difficillimum dicta sunt in Excursu I.

οὔ; ΣΩ. Τούτου μὲν ἄρα ταχὺ ἀπηλλάγμεθα, ὅτι τοιοῦδε μὲν ὄντος, διδακτὸν μὴ τοιοῦδε δ', οὔ. ΜΕΝ. Πάνυ γε. ΣΩ. Τὸ δὴ μετὰ τοῦτο, ὡς ἔοικε, δεῖ σκέψασθαι¹, πότερον ἐστὶν ἐπιστήμη ἢ ἀρετὴ, ἢ ἄλλοῖον ἐπιστήμης. ΜΕΝ. Ἐμοίγε δοκεῖ τοῦτο μετὰ τοῦτο σκεπτέον εἶναι. ΣΩ. Τί δὲ δὴ; ἄλλο τι ἢ ἀγαθὸν αὐτὸ φασί μὲν εἶναι τὴν ἀρετὴν; καὶ αὕτη ἢ ὑποθεσις μένει ἡμῖν, ἀγαθὸν αὐτὸ εἶναι. ΜΕΝ. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΩ. Οὐκοῦν εἰ μὲν τι ἐστὶν ἀγαθὸν καὶ ἄλλο, χωριζόμενον ἐπιστήμης, τάχ' ἂν εἴη ἢ ἀρετὴ οὐκ ἐπιστήμη τις· εἰ δὲ μηδὲν ἐστὶν ἀγαθὸν ὃ οὐκ ἐπιστήμη περιέχει, ἐπιστήμην ἂν τιν' ὑποπτεύοντες αὐτὸ εἶναι, ὀρθῶς ὑποπτεύοιμεν; ΜΕΝ. Ἔστι ταῦτα. ΣΩ. Καὶ μὴν ἀρετὴ γ' ἐσμὲν ἀγαθοί; ΜΕΝ. Ναί. ΣΩ. Εἰ δὲ ἀγαθοί, ὠφέλιμοι. πάντα γὰρ ἀγαθὰ ὠφέλιμα. οὐχί; ΜΕΝ. Ναί. ΣΩ. Καὶ ἢ ἀρετὴ δὴ ὠφέλιμὸν ἐστὶ. ΜΕΝ. Ἀνάγκη, ἐκ τῶν ὠμολογημένων. 24 ΣΩ. Σκεψώμεθα δὴ, καθ' ἕκαστον ἀναλαμβάνοντες, ποῖά ἐστὶν ἃ ἡμᾶς ὠφελεῖ. υἱεία, φασί μὲν, καὶ ἰσχύς, καὶ κάλλος, καὶ πλοῦτος δὴ· ταῦτα λέγομεν καὶ τὰ τοιαῦτα, ὠφέλιμα. οὐχί; ΜΕΝ. Ναί. ΣΩ. Ταῦτά δὴ ταῦτα φασί μὲν ἐνίοτε καὶ βλάπτειν, ἢ σὺ ἄλλως φῆς ἢ οὕτως; ΜΕΝ. Οὐκ' ἀλλ' οὕτως. ΣΩ. Σκόπει δὴ· ὅταν τί ἐκάστου τούτων ἡγῆται, ὠφελεῖ ἡμᾶς, καὶ ὅταν τί, βλάπτει. ἄρ'

I Ordo disquisitionis: *num virtus sit scientia?* ita se habet. Hoc saltem verum est: virtutem esse bonum aliquod. Num ulla sunt bona, sine scientia? — Quodvis bonum etiam utile est. Utile vero nihil (ex clarissimis exemplis), nisi quod homo recte adhibere intelligat. Ergo virtus sit quaedam *intelligentia* (φρόνησις) necesse est. — Ergo non potest *natura* hominibus inesse. Alioqui etiam praestantes virtute juvenes eligerentur

sedulo atque curiose custodirentur. (c. 25.) — Potest ergo *adisci*? Sed tum essent et *magistri* et *discipuli virtutis*, qui *nullis sunt*, ut et dialogo accedens Anytus (c. 26, l.) testatur. Nempe non sunt sophistae, contra quos fat acriter Anytus iste; neque ipsi homines virtute clari atque praestantes, ut Socrates exemplis summorum virorum docet, quippe qui ne filios quidem virtutem docere potuerint.

I Fici.

οὐχ, ὅταν μὲν ὀρθῆ χρεῖσις, ὠφελεῖ; ὅταν δὲ μὴ, βλάπτει; ΜΕΝ. Πάνυ γε. ΣΩ. Ἐτι τοίνυν καὶ τὰ κατὰ τὴν ψυχὴν σκεψώμεθα. σωφροσύνην τι καλεῖς, καὶ δικαιοσύνην, καὶ ἀνδρείαν, καὶ εὐμαθίαν, καὶ μνήμην, καὶ μεγαλοπρέπειαν, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα; ΜΕΝ. Ἐγωγε. ΣΩ. Σκόπει δὴ, τούτων ἅττα σοὶ δοκεῖ μὴ ἐπιστήμη εἶναι, ἀλλ' ἄλλο ἐπιστήμης. ἢ, οὐχὶ ποτὲ μὲν βλάπτει, ποτὲ δὲ ὠφελεῖ; οἷον ἀνδρεία, εἰ μὴ ἔστι φρόνησις ἢ ἀνδρεία, ἀλλ' οἷον θάρσος τι¹. οὐχ, ὅταν μὲν ἄνευ νοῦ θάρσῃ ἀνθρώπος, βλάπτεται, ὅταν δὲ σὺν νοῦ, ὠφελείται; ΜΕΝ. Ναί. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ σωφροσύνη ὡσαύτως, καὶ εὐμαθία, μετὰ μὲν νοῦ καὶ μανθανόμενα καὶ καταρτυόμενα, ὠφέλιμα, ἄνευ δὲ νοῦ, βλαβερά; ΜΕΝ. Πάνυ σφόδρα. ΣΩ. Οὐκοῦν συλλήβδην πάντα τὰ τῆς ψυχῆς ἐπιχειρήματα καὶ κερτερήματα, ἠγουμένης μὲν φρονήσεως, εἰς εὐδαιμονίαν τελευτᾷ, ἀφροσύνης δ', εἰς τούναντίον; ΜΕΝ. Ἐοικεν. ΣΩ. Εἰ ἄρα ἀρετὴ τῶν ἐν τῇ ψυχῇ τι ἐστὶ, καὶ ἀναγκαῖον αὐτῷ ὠφέλιμα εἶναι, φρόνησιν αὐτὰ δεῖ εἶναι· ἐπειδήπερ πάντα τὰ κατὰ τὴν ψυχὴν, αὐτὰ μὲν καθ' αὐτὰ οὔτε ὠφέλιμα οὔτε βλαβερά ἐστι, προσγενομένης δὲ φρονήσεως ἢ ἀφροσύνης βλαβερά τε καὶ ὠφέλιμα γίνονται. κατὰ δὴ τοῦτον τὸν λόγον, ὠφέλιμόν γε οὔσαν τὴν ἀρετὴν, φρόνησιν δεῖ τιν' εἶναι. ΜΕΝ. Ἐμοιγε δοκεῖ. ΣΩ. Καὶ μὲν δὴ καὶ τὰ ἄλλα, ἃ νῦν δὴ ἐλέ- 25 γομεν, πλοῦτόν τε καὶ τὰ τοιαῦτα, ποτὲ μὲν ἀγαθὰ, ποτὲ δὲ βλαβερά εἶναι· ἄρ' οὐχ, ὡσπερ τῇ ἄλλῃ ψυχῇ, ἢ φρόνησις ἠγουμένη, ὠφέλιμα τὰ τῆς ψυχῆς ἐποίει, ἢ

¹ Ficinus, qui habet: *veluti fortitudo reinita prudentia? num fortitudo aliud est, quam audacia quaedam? legisse videtur: οἷον ἀνδρεία εἰ μὴ ἔστι φρόνησις. Ἡ ἀνδρεία ἄλλοιοῦ ἢ θάρσος τι; Sic tamen nexus prolixus laceratur.*

Posses conijcere: ἀλλ' οἷον θάρσος τι, si fortitudo non est prudentia, sed tantummodo audacia quaedam. Sed neque id opus. Potest enim οἷον hic, ut antea, explicari; *exempli gratia*, GED,

δὲ ἀφροσύνη, βλαβερὰ, οὕτως αὖ καὶ τούτοις ἡ ψυχὴ ὀρθῶς μὲν χρωμένη καὶ ἠγουμένη, ὠφέλιμα αὐτὰ ποιεῖ, μὴ ὀρθῶς δὲ, βλαβερὰ; ΜΕΝ. Πάνυ γε. ΣΩ. Ὅρθῶς δέ γε ἡ ἔμφρων ἠγεῖται, ἡμαρτημένως δ' ἡ ἄφρων; ΜΕΝ. Ἔστι ταῦτα. ΣΩ. Οὐκοῦν οὕτω δὴ κατὰ πάντων εἰπεῖν ἔστι, τῷ ἀνθρώπῳ τὰ μὲν ἄλλα πάντα εἰς τὴν ψυχὴν ἀνηρτῆσθαι, τὰ δὲ τῆς ψυχῆς αὐτῆς, εἰς φρόνησιν· εἰ μέλλει ἀγαθὰ εἶναι. καὶ τούτῳ τῷ λόγῳ φρόνησις ἂν εἴη τὸ ὠφέλιμον. φαμέν δὲ τὴν ἀρετὴν ὠφέλιμον εἶναι; ΜΕΝ. Πάνυ γε. ΣΩ. Φρόνησιν ἄρα φαμέν ἀρετὴν εἶναι, ἥτοι ξύμπασαν, ἢ μέρος τι. ΜΕΝ. Δοκεῖ μοι καλῶς λέγεσθαι, ὦ Σώκρατες, τὰ λεγόμενα. ΣΩ. Οὐκοῦν, εἰ ταῦτα οὕτως ἔχει, οὐκ ἂν εἴεν φύσει οἱ ἀγαθοί. ΜΕΝ. Οὐ μοι δοκεῖ. ΣΩ. Καὶ γὰρ ἂν που καὶ τὸδ' ἦν· εἰ φύσει οἱ ἀγαθοὶ ἐγίγνοντο, ἦσαν που ἂν ἡμῖν, οἱ ἑγίγνωσκον τῶν νέων τοὺς ἀγαθοὺς τὰς φύσεις· οὐς ἡμεῖς ἂν παραλαβόντες, ἐκείνων ἀποφηνάντων, ἐφυλάττομεν ἐν ἀκροπόλει, κατασημηνάμενοι πολὺ μᾶλλον ἢ τὸ χρυσίον· ἵνα μηδεὶς αὐτοὺς διέφθειρεν², ἀλλ' ἐπειδὴ ἀφίκοιντο εἰς τὴν

1 Ita Aeschines: φέρε γὰρ, εἰσὶν ἡμῖν φύσεις ἰππων ἀγαθῶν; εἰσὶν. ἔχοντες, ἢ τὰς τῶν ἰππων τῶν ἀγαθῶν φύσεις γιγνώσκουσι, καὶ κατὰ τὸ σῶμα πρὸς δρόμον, καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν, οἰτινὲς τε θυμοειδεις καὶ ἄθυμοι; ναί. — ἔχοντες καὶ περὶ τῆς κυνας; — ἀλλὰ μὴν καὶ περὶ τὸ χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον. — καὶ μὴν οἱ παιδοτρέβαι — πάτερον ἢ σπυδαίου-τερόν ἐστι τῆς πόλεως, ἵπποι καὶ κυνὲς ἀγαθοί, καὶ τ' ἄλλα ταῦτοιαῦτα, ἢ ἀνδρες ἀγαθοί; ἀνδρες ἀγαθοί. τί ἔν; οἶει αὖ, εἴπερ ἦσαν φύσεις ἀγαθαὶ πρὸς ἀρετὴν ἀνθρώπων, ἔκ. ἂν πάντα μεμηχανῆσθαι τῆς ἀνθρώπου, ὥστε διαγιγνώσκουσαν αὐτάς; εἰκος γι.

ἔχεις ἔν τινὰ εἰπεῖν τέχνην, ἥτις ἐστὶν ἐπὶ ταῖς φύσεσι ταῖς τῶν ἀνδρῶν τῶν ἀγαθῶν ἀποδεδειγμένη, ὥστε δυνασθαι αὐτάς κρῖνειν; ἔκ. ἔχω. καὶ μὲν δὴ πλείους ἂν ἦν ἀξία, καὶ οἱ ἔχοντες αὐτήν. ἄτοι γὰρ ἂν ἡμῖν ἀπέφαινον τῶν νεῶν τῆς μελλούσης ἀγαθῆς ἐσεσθαι ἐπὶ παιδας ὄντας. ἔς αὖ ἡμεῖς παραλαβόντες ἐφυλάττομεν ἐν ἀκροπόλει δημοσίᾳ, ὥσπερ τὸ ἀργύριον, καὶ μᾶλλον τι, ἵνα μὴ τι φλαύρον ἡμῖν παθοῖεν, μήτε ἐν μάχῃ, μήτε ἐν ἄλλῳ τινὶ κινδυνῷ· ἀλλ' ἀπέκειντο τῇ πόλει σωτήρες τε καὶ εὐεργέται, ἐπειδὴ γε εἰς τὴν ἡλικίαν ἀφίκοιντο.

2 Lege διαφθείροι. Sequitur enim γίγνοντο. GED.

ηλικίαν, χρήσιμοι γίγνοιτο ταῖς πόλεσιν. ΜΕΝ. Εἰκός
 γέ τοι, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Ἄρ' οὖν, ἐπειδὴ οὐ φύσει οἱ ἀγαθοὶ ἀγαθοὶ γίνονται, ἄρα μαθήσει; ΜΕΝ. Δοκεῖ
 μοι ἤδη ἀναγκαῖον εἶναι· καὶ δῆλον, ὦ Σώκρατες, κατὰ
 τὴν ὑπόθεσιν, εἴπερ ἐπισήμη ἐστὶν ἀρετὴ, ὅτι διδασκτόν ἐστιν.
 ΣΩ. Ἴσως νῆ Δία· ἀλλὰ μὴ τοῦτο οὐ καλῶς ὠμολογήσα-
 μεν; ΜΕΝ. Καὶ μὴν ἐδόκει μὲν ἄρτι καλῶς λέγεσθαι.
 ΣΩ. Ἀλλὰ μὴ οὐκ ἐν τῷ ἄρτι μόνον δεῖ αὐτὸ δοκεῖν κα-
 λῶς λέγεσθαι, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ νῦν καὶ ἐν τῷ ἔπειτα, εἰ
 μέλλει τι αὐτοῦ ὑγιὲς εἶναι. ΜΕΝ. Τί οὖν δὴ; πρὸς τί
 βλέπων, δυσχεραίνεις αὐτὸ, καὶ ἀπιστεῖς μὴ οὐκ ἐπισήμη
 ἢ ἡ ἀρετὴ; ΣΩ. Ἐγὼ σοι ἐρῶ, ὦ Μένων. τὸ μὲν γὰρ δι-
 δασκτόν αὐτὸ εἶναι, εἴπερ ἐπισήμη ἐστὶν, οὐκ ἀνατίθεσθαι
 μὴ οὐ καλῶς λέγεσθαι. ὅτι δ' οὐκ ἐστὶν ἐπισήμη, σκέψαι,
 εἴαν σοι δοκῶ εἰκότως ἀπιστεῖν. τότε γάρ μοι εἶπέ, εἰ ἐστὶ
 διδασκτόν ὅτιοῦν πρᾶγμα, μὴ μόνον ἀρετὴ, οὐκ ἀναγκαῖον,
 αὐτοῦ καὶ διδασκάλους καὶ μαθητὰς εἶναι; ΜΕΝ. Ἐμοι-
 γε δοκεῖ. ΣΩ. Οὐκοῦν τούναντίον αὐ, οὐ μήτε διδάσκα-
 λοι μήτε μαθηταὶ εἶεν, καλῶς ἂν αὐτὸ εἰκάζοντες, εἰκάζ-
 ζοιμεν μὴ διδασκτόν εἶναι; ΜΕΝ. Ἐστὶ ταῦτα. ἀλλ' ἀρε-
 τῆς διδάσκαλοι οὐ δοκοῦσί σοι εἶναι; ΣΩ. Πολλάκις γοῦν
 ζητῶν, εἴτινες αὐτῆς εἶεν διδάσκαλοι, πάντα ποιῶν οὐ
 δύναμαι εὐρεῖν. καίτοι μετὰ πολλῶν γε ζητῶ, καὶ τούτων
 μάλιστα οἴους ἂν οἶωμαι ἐμπειροτάτους εἶναι τοῦ πράγμα-
 τος. Καὶ δὴ καὶ νῦν, ὦ Μένων, εἰς καλὸν ἡμῖν αὐτὸς ὄδε
 παρεκαθέζετο, ὦ μεταδῶμεν τῆς ζητήσεως. εἰκότως δ'
 αὐ μεταδοῖμεν ἂν. αὐτὸς γάρ ὄδε πρῶτον μὲν ἐστὶ πατρὸς
 πλουσίου τε καὶ σοφοῦ, Ἀνθεμίωνος· ὃς ἐγένετο πλούσιος,
 οὐκ ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου, οὐδὲ δόντος τινός (ὥσπερ ὁ νῦν
 νεωστὶ εἰληφώς τὰ Πολυκράτους χρήματα, Ἰσμηνίας ὁ
 Θηβαῖος), ἀλλὰ τῆ αὐτοῦ σοφίᾳ κτησάμενος καὶ ἐπιμε-
 λεία. ἔπειτα καὶ τὰ ἄλλα, οὐχ ὑπερήφανος δοκῶν εἶναι
 πολίτης, οὐδὲ ὀγκώδης τε καὶ ἐπαχθῆς, ἀλλὰ κόσμιος
 καὶ

καὶ εὐσαλῆς ἀνὴρ· ἔπειτα τοῦτον εὖ ἔθρεψε καὶ ἐπαίδευσεν, ὡς δοκεῖ Ἀθηναίων τῷ πλήθει. αἰροῦνται γοῦν αὐτὸν ἐπὶ τὰς μεγίστας ἀρχάς. δίκαιον δὴ μετὰ τοιούτων ζητεῖν ἀρετῆς περὶ διδασκάλους, εἴτ' εἰσὶν, εἴτε μὴ· καὶ οἵτινες.

† 27 Σὺ οὖν ἡμῖν, ὦ Ἄνυτε, συζήτησον ἐμοὶ τε καὶ τῷ σαυτοῦ ξένῳ Μένωνι τῷδε, περὶ τούτου τοῦ πράγματος. τίνας ἂν εἶεν διδάσκαλοι. ὧδε δὲ σκέψαι· εἰ βουλοίμεθα Μένωνα τόνδε ἀγαθὸν ἰατρὸν * γενέσθαι, παρὰ τίνας ἂν αὐτὸν πέμποιμεν διδασκάλους; ἄρ' οὐ παρὰ τοὺς ἰατρούς; ΑΝΥΤΟΣ. Πάνυ γε. ΣΩ. Τί δ', εἰ σκυτοτόμον ἀγαθὸν βουλοίμεθα γενέσθαι, ἄρ' οὐ παρὰ τοὺς σκυτοτόμους; ΑΝ. Ναί. ΣΩ. Καὶ τ' ἄλλα οὕτως; ΑΝ. Πάνυ γε. ΣΩ. Ὡδε δὴ μοι πάλιν περὶ τῶν αὐτῶν εἶπέ· παρὰ τοὺς ἰατρούς, φημὲν, πέμποντες τόνδε, καλῶς ἂν ἐπέμποιμεν, βουλομένοι ἰατρὸν γενέσθαι; ἄρ' ὅταν τοῦτο λέγωμεν, τότε λέγομεν, ὅτι παρὰ τούτους πέμποντες αὐτὸν, σωφρονοῖμεν ἂν, τοὺς ἀντιποιοιμένους τε τῆς τέχνης μᾶλλον, ἢ τοὺς μὴ; καὶ τοὺς μισθὸν πραττομένους, ἐπ' αὐτῷ τούτῳ ἀποφύνασθαι αὐτοὺς διδασκάλους τοῦ βουλευμένου ἵεναι τε καὶ μανθάνειν; ἄρ' οὐ πρὸς ταῦτα βλέψαντες, καλῶς ἂν πέμποιμεν; ΑΝ. Ναί. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ περὶ αὐλήσεως καὶ τῶν ἄλλων τὰ αὐτὰ ταῦτα; πολλὴ ἀνοιά ἐσι, βουλομένους αὐλητὴν τινὰ ποιῆσαι, παρὰ μὲν τοὺς ὑπισχνουμένους διδάξειν τὴν τέχνην καὶ μισθὸν πραττομένους μὴ ἐθέλειν πέμπειν, ἄλλοις δὲ τισὶ πράγματα παρέχειν, ζη-

† Aeschines hanc inductionem ἀναλογίᾳ ita expressit: φέρε, εἰ τις βεβλοῖτο ταύτην τὴν ἀρετὴν γενέσθαι ἀγαθός, ἢ ἀγαθοὶ εἰσὶν οἱ σοφοὶ μάγειροι, πόθεν ἂν γένετο; δηλονότι· εἰ παρὰ τῶν ἀγαθῶν μαγείρων μάδοι, τί δὲ; εἰ βεβλοῖτο ἀγαθός γίγνεσθαι ἰατρός, παρὰ τίνα ἂν ἔλθον γένετο ἀγαθός ἰατρός; δῆλον δὴ ὅτι παρὰ τῶν ἀγαθῶν τινῶν ἰατρῶν.

εἰ δὲ ταύτην τὴν ἀρετὴν ἀγαθός βεβλοῖτο γενέσθαι, ἢ ἢπερ οἱ σοφοὶ τέκτονες; παρὰ τῶν τεκτονῶν. εἰ δὲ ταύτην τὴν ἀρετὴν βεβλοῖται ἀγαθός γενέσθαι, ἢ ἢπερ οἱ ἀνδρες οἱ ἀγαθοὶ τε καὶ σοφοὶ, ποῖ χρη ἐλθόντα μαθεῖν; οἶμαι μὲν καὶ ταύτην, εἴπερ μαθητὸς ἐστὶ, παρὰ τῶν ἀνδρῶν τῶν ἀγαθῶν. πόθεν γὰρ ἄλλοθεν;

2 Quam

τοῦντα μανθάνειν παρὰ τούτων, οἱ μήτε προσποιούνται
 διδάσκαλοι εἶναι, μήτ' ἐσὶν αὐτῶν μαθητῆς μηδεὶς τούτου
 μαθήματος, ὃ ἡμεῖς ἀξιούμεν μανθάνειν παρ' αὐτῶν ὃν ἂν
 πέμπωμεν. οὐ πολλή σοι δοκεῖ ἀλογία εἶναι; ΑΝ. Ναὶ μὰ
 Δία ἔμοιγε, καὶ ἀμαθία² γε πρὸς. ΣΩ. Καλῶς λέγεις.
 Νῦν τοίνυν ἔξεσί σοι μετ' ἐμοῦ καινῇ βουλευέσθαι περὶ 28 --
 τοῦ ξένου τουτοῦ Μένωνος· οὗτος γὰρ, ὦ Ἄνυτε, πάλαι
 λέγει πρὸς με, ὅτι ἐπιθυμεῖ ταύτης τῆς σοφίας καὶ ἀρε-
 τῆς, ἣ οἱ ἄνθρωποι τὰς τε οἰκίας καὶ τὰς πόλεις καλῶς
 διοικοῦσι, καὶ τοὺς γονέας τοὺς αὐτῶν θεραπεύουσι, καὶ
 πολίτας καὶ ξένους ὑποδέξασθαι τε καὶ ἀποπέμψαι ἐπί-
 σανται, ἀξίως ἀνδρὸς ἀγαθοῦ. ταύτην οὖν τὴν ἀρετὴν²
 σκόπει, παρὰ τίνας ἂν πέμποντες αὐτὸν ὀρθῶς πέμπου-
 μεν. ἢ δῆλον δὴ, κατὰ τὸν ἄρτι λόγον, ὅτι παρὰ τούτους
 τοὺς ὑπισχνουμένους ἀρετῆς διδασκάλους εἶναι, καὶ ἀπο-
 φήναντας αὐτοὺς κοινούς τῶν Ἑλλήνων τῷ βουλομένῳ μαν-
 θάνειν, μισθὸν τούτου ταξασμένους τε καὶ πραττομένους;
 ΑΝ. Καὶ τίνας λέγεις τούτους, ὦ Σώκρατες; ΣΩ. Οἷσθα
 δήπου καὶ σὺ, ὅτι οὗτοι εἰσὶν οἴους οἱ ἄνθρωποι καλοῦσθαι
 σοφιστὰς. ΑΝ. Ἡράκλεις, εὐφήμει, ὦ Σώκρατες! μη-
 δέναι τῶν συγγενῶν, μήτε οἰκείων, μήτε φίλων, μήτε
 ἀστῶν, μήτε ξένων, τοιαύτη μανία λάβοι, ὥστε παρὰ
 τούτους ἐλθόντα λωβηθῆναι! ἐπεὶ οὗτοί γε φανερά ἐστι²
 λώβη τε καὶ διαφθορὰ τῶν συγγιγνομένων. ΣΩ. Πῶς
 λέγεις, ὦ Ἄνυτε; οὗτοι ἄρα μόνοι τῶν ἀντιποιοιμένων τί
 ἐπίστασθαι εὐεργετεῖν, τοσοῦτον τῶν ἄλλων διαφέρουσιν,
 ὅσον οὐ μόνον οὐκ ὠφελοῦσιν, ὥσπερ οἱ ἄλλοι, ὅτι ἂν
 τις αὐτοῖς παραδῶ, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐναντίον διαφθείρουσι;

2 Quam majorem vim habeat
 ἀμαθία, quam ἀλογία, equidem
 non video. Quare cum Corna-
 rio lego: μανία. GED.

1 Elliptica est dictio: Quod
 hanc virtutem attinet. Stephe-

nus conjiciebat addendum ΔΙΑ
 τ. ὁ. τ. ἀρετὴν.

2 Οὗτοι λώβη ἐστὶ, dictum esse
 potest pro: ἔτι εἰσι λώβη. Vel
 hoc ipsum εἰσι reponendum erit,
 ut vult Stephanus.

1 Mal-

.. 29 καὶ τούτων φανερώς χρήματα ἀξιοῦσι πράττεσθαι; ἐγὼ
 μὲν οὖν οὐκ ἔχω ὅπως σοὶ πιστεύσω. οἶδα γὰρ ἄνδρα ἓνα
 Πρωταγόραν πλείω χρήματα κτησάμενον ἀπὸ ταύτης
 τῆς σοφίας, ἢ Φειδίαν γε, ὃς οὕτω περιφανῶς καλὰ ἔργα
 εἰργάζετο, καὶ ἄλλους δέκα τῶν ἀνδριαντοποιῶν. καίτοι
 τέρας λέγεις, εἰ οἱ μὲν τὰ ὑποδήματα ἐργαζόμενοι τὰ πα-
 λαιὰ, καὶ τὰ ἱμάτια ἐξακούμενοι, οὐκ ἂν δύναιντο λαθεῖν
 τριάκονθ' ἡμέρας μοχθηρότερα ἀποδιδόντες ἢ παρέλαβον
 τὰ ἱμάτια τε καὶ ὑποδήματα· ἀλλ' εἰ τοιαῦτα ποιοῖεν,
 ταχὺ ἂν τῷ λιμῷ ἀποθάνοιεν· Πρωταγόρας δὲ ἄρα ὅλην
 τὴν Ἑλλάδα ἐλάνθανε διαφθείρων τοὺς συγγιγνομένους,
 καὶ μοχθηρότεροὺς ἀποπέμπων ἢ παρελάμβανε, πλεόν ἢ
 τετταράκοντα ἔτη. οἶμαι γὰρ αὐτὸν ἀποθανεῖν ἐγγὺς ἐβδο-
 μῆκοντα ἔτη γεγονότα, τετταράκοντα δὲ ἐν τῇ τέχνῃ
 ὄντα, καὶ ἐν ἅπαντι τῷ χρόνῳ τούτῳ ἔτι εἰς τὴν ἡμέραν
 ταυτηνὴν εὐδοκιμῶν οὐδὲν πέπαυται. καὶ οὐ μόνον Πρωτα-
 γόρας, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι πάμπολλοι· οἱ μὲν, πρότεροι γε-
 γονότες ἐκείνου, οἱ δὲ, καὶ νῦν ἔτι ὄντες. πότερον δὴ οὖν
 φῶμεν, κατὰ τὸν σὸν λόγον, εἰδότας αὐτοὺς ἐξαπατᾶν
 καὶ λωβᾶσθαι τοὺς νέους, ἢ ληληθέναι καὶ ἑαυτούς; καὶ
 οὕτω μαίνεσθαι ἀξιώσομεν τούτους, οὓς ἔνιοι φασὶ σοφω-
 τάτους ἀνθρώπων εἶναι; ΑΝ Πολλοῦ γε δέουσι μαίνε-
 σθαι, ὧ Σώκρατες· ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον οἱ τούτοις διδόν-
 τες ἀργύριον τῶν νέων· τούτων δ' ἔτι μᾶλλον, οἱ τούτοις
 ἐπιτρέποντες, οἱ προσήκοντες·¹ πολὺ δὲ μάλιστα πάν-
 των αἱ πόλεις, εἴσασιν αὐτοὺς εἰσαφικνεῖσθαι καὶ οὐκ ἐξε-
 λαύνουσαι, εἴτε τις ξένος ἐπιχειρεῖ τοιοῦτόν τι ποιεῖν,
 εἴτε ἀστός. ΣΩ. Πότερον δὲ, ὧ Ἄνυτε, ἠδίκηκέ τις σὲ
 τῶν σοφιστῶν; ἢ τί οὕτως αὐτοῖς χαλεπὸς εἶ; ΑΝ. Οὐδέ

¹ Mallem ἐπιτρέποντες τὰς ἀποφθεῖρας, qui committunt eis appositio ad οἱ τούτοις ἐπιτρέ-
 necessarios suos. GED. [Jam ponentes (τὰς νέας); ut sensus sit:
 video, non opus esse emenda- multo magis parentes atque neces-
 sarii, qui illis tradunt adolescen-
 tione. Est enim οἱ προσήκοντες tulos. GED.]

¹ Fici-

μα Δία ἔγωγε συγγέγονα πώποτε αὐτῶν οὐδενί, οὐδ' ἂν ἄλλον ἐάσαιμι τῶν ἐμῶν οὐδένα. ΣΩ. Ἄπειρος ἄρ' εἶ παντάπασι τῶν ἀνδρῶν. ΑΝ. Καὶ εἶην γέ ! ΣΩ. Πῶς οὖν ἂν, ὦ δαιμόνιε, εἰδείης περὶ τούτου τοῦ πράγματος, εἴτε τι ἀγαθὸν ἔχει ἐν ἑαυτῷ εἴτε φλαῦρον, οὐ παντάπασι ἀπειρος εἶης; ΑΝ. Ῥαδίως. τούτους γοῦν οἶδα οἱ εἶσιν, εἴτουν ἀπειρος αὐτῶν εἰμί, εἴτε μή. ΣΩ. Μάντις εἶ ἴσως, ὦ Ἄνυτε. ἐπεὶ ὅπως γε ἄλλως οἴσθαι τούτων πέρι, ἐξ ὧν αὐτὸς λέγεις, θαυμάζοιμι ἂν. Ἄλλα γὰρ οὐ τούτους ἐζητοῦμεν τίνες εἰσὶ παρ' οὓς ἂν Μένων ἀφικόμενος μοχθηρὸς γένοιτο. [οὔτοι μὲν γὰρ, εἰ σὺ βούλει, ἔσωσαν οἱ σοφισταί.] ἄλλα δὴ ἐκείνους εἶπε ἡμῖν, καὶ τὸν πατρικὸν τόνδε ἐταῖρον εὐεργέτησον, φράσας αὐτῷ, παρὰ τίνος ἀφικόμενος ἐν τῷ αὐτῆ πόλει, τὴν ἀρετὴν, ἣν νῦν δὴ ἐγὼ διήλθον, γένοιτ' ἂν ἀξίος λόγου. ΑΝ. Τί δὲ αὐτῷ οὐ σὺ ἔφρασας; ΣΩ. Ἄλλ' οὓς μὲν ἐγὼ ἰσχυρὰ διδασκάλους τούτων εἶναι, εἶπον· ἄλλα τυγχάνω οὐδὲν λέγων, ὡς σὺ φῆς. ΑΝ. Καὶ ἴσως τί λέγεις. ΣΩ. Ἄλλα σὺ δὴ ἐν τῷ μέρει αὐτῷ εἶπε, παρὰ τίνος ἔλθῃ Ἀθηναίων. εἶπε ὄνομα, ὅτου βούλει. ΑΝ. Τί δὲ ἐνός ἀνθρώπου ὄνομα δεῖ ἀκοῦσαι; ὅτω γὰρ ἂν ἐντύχη Ἀθηναίων τῶν καλῶν καὶ ἀγαθῶν, οὐδεὶς ἐστὶν ὃς οὐ βελτίω αὐτὸν

I Ficinus vertit: *Utinam vero ne experiar!* Eodem modo caeteri Interpp. omnes. Sed sermonis Platonici consuetudo et ipse sententiarum nexus docent, concessive potius quam optative voculam εἶην ἢ, I. esse explicandam. *Esto. Non expertus sum mores Sophistarum. Quid tum?* Germanice verti: *Mag ich doch!* GED.

I Aeschines: εἰ δὲ ταύτην τὴν ἀρετὴν βεληθείη ἀγαθὸς γένεσθαι, ἢ περὶ οἱ ἀνδρες ἀγαθοὶ τε καὶ σοφοί, ποῖ χρὴ ἐλθόντα μαθεῖν;

οἶμαι μὲν καὶ ταύτην, εἴπερ μαθητὸς ἐστὶ, παρὰ τῶν ἀνδρῶν τῶν ἀγαθῶν. πῶς γὰρ ἄλλοθεν; φερε δὴ, τίνες ἡμῖν ἀνδρες ἀγαθοὶ γεγονασιν; ἵνα σκεψώμεθα, εἰ ἔτι εἰσὶν οἱ τῶν ἀγαθῶν ποιῶντες. Θεκυδίδης καὶ Θεμιστοκλῆς καὶ Ἀριστοειδῆς καὶ Περικλῆς, τούτων ἐν ἐκάστῳ ἔχομεν διδάσκαλον εἰπεῖν: ἔκ ἐχομεν. ἔγὼ γὰρ λέγεται, τί δὲ μαθητὴν, ἢ τῶν ξένων τινὰ ἢ τῶν πολιτῶν, ἢ ἄλλον, ἐλεύθερον ἢ δέδωτο, ὅστις αἰτίαν ἔχει διὰ τῶν τούτων ὀμιλίαν σοφός τε καὶ ἀγαθός γεγονέναι; εἰ δὲ τῆτο λέγεται. — *Iisdem*

D

dem

ποιήσει ἢ οἱ σοφισταὶ, εἴνπερ ἐθέλη πείθεσθαι. ΣΩ. Πότερον δὲ οὗτοι οἱ καλοὶ καγαθοὶ ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου ἐγένοντο τοιοῦτοι, παρ' οὐδενὸς μαθόντες, ὅμως μέντοι ἄλλους διδάσκειν οἴοιτε ὄντες ταῦτα ἃ αὐτοὶ οὐκ ἔμαθον; ΑΝ. Καὶ τούτους ἔγωγε ἀξιῶ παρὰ τῶν προτέρων μαθεῖν, ὄντων καλῶν καγαθῶν. ἢ οὐ δοκοῦσί σοι πολλοὶ² καλοὶ τε καὶ ἀγαθοὶ γεγονέναι ἐν τῇδε τῇ πόλει ἄνδρες; ΣΩ. Ἐμοιγε, ὦ Ἄνυτε, καὶ εἶναι δοκοῦσιν ἐνθάδε ἀγαθοὶ τὰ πολιτικά, καὶ γεγονέναι ἔτι οὐχ ἥττον ἢ εἶναι³. ἀλλὰ μῶν καὶ διδάσκαλοι ἀγαθοὶ γέγονασι τῆς αὐτῶν ἀρετῆς; τοῦτο γὰρ ἐστὶ, περὶ οὗ ὁ λόγος ἡμῖν τυγχάνει ὢν· οὐκ, εἰ εἰσὶν ἀγαθοὶ ἢ μὴ ἄνδρες ἐνθάδε, οὐδ' εἰ γέγονασι ἐν τῷ πρόσθεν· ἀλλ', εἰ διδακτὸν ἐστὶν ἀρετῇ, πάλαι σκοποῦμεν. τοῦτο δὲ σκοποῦντες, τότε σκοποῦμεν ἄρα οἱ ἀγαθοὶ ἄνδρες, καὶ τῶν νῦν καὶ τῶν πρότερον, ταύτην τὴν ἀρετὴν, ἣν αὐτοὶ ἀγαθοὶ ἦσαν, ἐπίσαντο καὶ ἄλλω παραδοῦναι· ἢ οὐ παραδοτὸν τοῦτο ἀνθρώπῳ, οὐδὲ παραληπτὸν ἄλλω παρ' ἄλλου; τοῦτ' ἐστὶν, ὃ πάλαι ζητοῦμεν ἐγὼ τε καὶ Μένων. ὦδε οὖν σκόπει, ἐκ τοῦ σαυτοῦ λόγου· Θεμισοκλέα οὐκ ἀγαθὸν ἂν φαίης ἄνδρα γεγονέναι; ΑΝ. Ἐγωγε πάντων γε μάλισα. ΣΩ. Οὐκοῦν

dem fere argumentis exemplisque idem hoc adstruit Socrates in Protagora Platonis, uti: δῆλον γὰρ ὅτι ἔχ ἠγέρτα διδακτὸν εἶναι. μὴ τοίνυν ὅτι τὸ κοῖνον τῆς πόλεως ἔσως ἔχει, ἀλλὰ ἰδίᾳ ἡμῖν οἱ σοφώτατοι καὶ ἀριστοὶ τῶν πολιτῶν ταύτην τὴν ἀρετὴν, ἣν ἔχουσιν, ἔχ οἴοι τε ἄλλοις παραδιδόναι. ἐπεὶ Περικλῆς ὁ τριτῶν τῶν νεανίσκων πατήρ, τριτῆς, ἃ μὲν διδασκάλων εἶχετο, καλῶς καὶ εὖ ἐπαίδευεν, ἃ δὲ αὐτὸς σοφός ἐστιν, ἔτε αὐτὸς παιδεύει, ἔτε τῷ ἄλλω παραδίδωσιν· ἀλλ' αὐτοὶ περιϊόντες νέμονται ὡσπερ ἀφῆτοι, ἰαὶ πᾶς αὐτο-

ματοὶ περιτύχῃσι τῇ ἀρετῇ. — καὶ ἄλλες σοὶ παμπόλλες ἔχω λεγεῖν, οἱ αὐτοὶ ἀγαθοὶ ὄντες, ἔδνα πώποτε βελτίω ἐποίησαν, ἔτε τῶν οἰκείων, ἔτε τῶν ἀλλοτριῶν, ἐγὼ ἔν εἰς ταῦτα ἀποβλέπων, ἔχ ἠγέρμαι διδακτὸν εἶναι τὴν ἀρετὴν.

² Post πολλοὶ excidit καλοὶ τε, ut recte vidit Cornarius. GED. Quod igitur reposui.

³ καὶ γέγον· ἔτι — εἶναι. Istud ἔτι plane alieno loco infedit. Legendum: ἔχ ἥττον ἢ ἐτι εἶναι. GED.

I Legen-

καὶ διδάσκαλον ἀγαθόν, εἴπερ τις ἄλλος τῆς αὐτοῦ ἀρε-
 τῆς διδάσκαλος ἦν, καὶ κεῖνον εἶναι; ΑΝ. Οἶμαι ἐγώ γε,
 εἴπερ ἐβούλετό γε. ΣΩ. Ἄλλ' οἶει, οὐκ ἂν ἐβουλήθη
 ἄλλους τέ τινας καλοὺς καὶ ἀγαθοὺς γενέσθαι, μάλιστα δέ
 σου τὸν υἱὸν τὸν αὐτοῦ; ἢ οἶει αὐτὸν φθονεῖν αὐτῷ, καὶ
 ἐξεπίτηδες οὐ παραδιδόναι τὴν ἀρετὴν, ἣν αὐτὸς ἀγαθὸς
 ἦν; ἢ οὐκ ἀκήκοας, ὅτι Θεμισοκλῆς Κλεοφαντον τὸν υἱὸν
 ἵππεα μὲν ἐδιδάξατο ἀγαθόν; ἐπέμονε ¹ γοῦν ἐπὶ τῶν
 ἵππων ὀρθὸς ἐσηκῶς, καὶ ἠκόντιζεν ἀπὸ τῶν ἵππων ὀρ-
 θός· καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ θαυμαστὰ εἰργάζετο, ἃ ἐκεῖνος
 αὐτὸν ἐπαιδεύσατο, καὶ ἐποίησε σοφόν, ὅσα διδασκάλων
 ἀγαθῶν εἶχετο ². ἢ ταῦτα οὐκ ἀκήκοας τῶν πρεσβυτέ-
 ρων; ΑΝ. Ἀκήκοα. ΣΩ. Οὐκ ἂν ἄρα τὴν γε φύσιν τοῦ
 υἱέος αὐτοῦ ἠτιάσατ' ἂν τις εἶναι κακὴν. ΑΝ. Ἴσως
 οὐκ ἂν. ΣΩ. Τί δὲ τόδε; ὡς Κλεόφαντος ὁ Θεμισο-
 κλέους ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ σοφὸς ἐγένετο ἄπερ ὁ πατὴρ αὐ-
 τοῦ, ἢ δὴ τοῦ ἀκήκοας ἢ νεωτέρου ἢ πρεσβυτέρου; ΑΝ.
 Οὐ δῆτα. ΣΩ. Ἄρ' οὖν ταῦτα μὲν οἴομεθα βούλεσθαι
 αὐτὸν τὸν αὐτοῦ υἱὸν παιδεύσει, ἣν δὲ αὐτὸς σοφίαν ἦν
 σοφός, οὐδὲν τῶν γειτόνων βελτίω ποιῆσαι, εἴπερ ἦν γε
 διδασκτὸν ἢ ἀρετή; ΑΝ. Ἴσως μὰ Δί' οὐ. ΣΩ. Οὗτος
 μὲν δὴ σοι τοιοῦτος διδάσκαλος ἀρετῆς, ὃν καὶ σὺ ὁμολο-

¹ Legendum ἐπέμεινε, ut le-
 gitur in edit. Basil. secunda. Vid.
 Cl. Fischer. ad Aeschin. Dial. I.
 p. 61. Haec enim et quae se-
 quuntur, iisdem fere verbis fa-
 ctis impudenter exscripsit istius
 Dialogi Auctor. GED. — Ae-
 schines igitur, siue quisquis fuit
 auctor dialogi de virtute, ita:
 ἀκήκοας ἦν, ὅτι Θεμισοκλεῖ Κλεό-
 φαντος υἱὸς ἐγένετο; ἀκήκοα,
 ἔκῃ δὴ δηλονότι ἔδε τῷ υἱεῖ ἐφθό-
 νει, ὡς βελτίω γενέσθαι ὁ Θε-
 μισοκλῆς. — γαί, οἶσθα ἦν, ὅτι
 Θεμισοκλῆς τὸν υἱὸν ἵππια μὲν

ἐδιδάξατο σοφὸν εἶναι καὶ ἀγα-
 θόν. ἐπεβαινε γὰρ ἐπὶ τὸν ἵππον
 ὀρθὸς ἐσηκῶς καὶ ἠκόντιζεν, et
 quae hic sequuntur, usque ad
 finem cap. 32, levissimis muta-
 tionibus, ut θαυμαστὰ pro
 θαυμασὰ, ἐπαιδεύσατο pro ἐδί-
 दाξε, etc.

² ὅσα διδ. εἶχετο. Ficinus
 vertit: quae praecceptoribus prae-
 cepta sunt; et mox initio cap. seq.
 quae a praecceptoribus praecipuntur.
 Minus recte. Sensus est:
 quantum in praecceptoribus situm
 est. GED.

33 γείς ἐν τοῖς ἀρίστοις τῶν προτέρων εἶναι. ἄλλον¹ δὲ δὴ σκεψώμεθα, Ἀρισείδην τὸν Λυσιμάχου ἢ τοῦτον οὐχ ὁμολογεῖς ἀγαθὸν γεγονέναι; ΑΝ. Ἐγωγε, πάντως δήπου. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ οὗτος τὸν υἱὸν τὸν αὐτοῦ Λυσιμάχον², ὅσα μὲν διδασκάλων εἶχετο, κάλλιπα Ἀθηναίων ἐπαίδευσεν, ἄνδρα δὲ βελτίω δοκεῖ σοι ὅτουσιν πεποιημέναι; τούτῳ γάρ που καὶ σὺ συγγέγονας, καὶ ὄρας οἷός ἐστιν. εἰ δὲ βούλει, Περικλέα, οὕτω μεγαλοπρεπῶς σοφὸν ἄνδρα, οἷσθ' ὅτι δύο υἱεῖς ἔθρεψε, Πάρκλον καὶ Σάνθιππον. ΑΝ. Ἐγωγε. ΣΩ. Τούτους μέντοι, ὡς οἷσθα καὶ σὺ, ἰππέας μὲν ἐδίδαξεν οὐδενὸς χείρους Ἀθηναίων, καὶ μουσικὴν καὶ ἀγωνίαν καὶ τὰλλα ἐπαίδευσεν, ὅσα τέχνης ἔχεται, οὐδενὸς χείρους· ἀγαθοὺς δὲ ἄνδρας ἄρα οὐκ ἐβούλετο ποιῆσαι; δοκῶ μὲν, ἐβούλετο· ἀλλὰ μὴ οὐκ ἦ διδακτόν. ἵνα δὲ μὴ ὀλίγους οἷη, καὶ τοὺς φαυλοτάτους Ἀθηναίων, ἀδυνάτους γεγονέναι τοῦτο τὸ πρᾶγμα, ἐνθυμήθητι ὅτι Θουκυδίδης³ αὖ δύο υἱεῖς

¹ Etiam hoc caput fere totum exscripsit Aeschines: ἄλλον δὲ σκεψώμεθα Ἀρισείδην — ἀλλὰ γὰρ, ὡς ἱταῖρε, μὴ ἐκ ἢ διδακτόν ἢ ἀρετή.

² Lysimachus hic, et Melesias, Thucydidis filius, cujus statim mentio fit, in Lachete Platonis loquentes inducuntur, ubi ipsi pudorem suum declarant, quod tanto deteriores et ignobiliores patribus sint. GED. — Caeterum plurimum Graecorum heroum filii noxae: ut Phocus Phocionis, Ctesippus Chabriae. Plutarch. in Phoc. t. I, p. 744, 750.

³ Thucydides hic, quem adjungit Pericli, non confundendus est cum historico celeberrimo. Is, de quo hic sermo est, Periclis in republica adversarius erat; et, sicut hic plebis

studiosus erat, (ἀντὶ τῶν πλεσίων καὶ ὀλίγων τὰ τῶν πολλῶν καὶ πενήτων ἐλόμενος, ut ait Plutarch. in Pericl.), ita Thucydidem optimates ducem habebant, donec Periclis arte in exilium abire coactus est. De duabus his illius temporis factionibus legendus omnino Plutarchus in Pericle T. I. p. 155 seqq. ed. Franc. Transit autem Plato a Pericle ad hunc Thucydidem ita: ἵνα μὴ ὀλίγους οἷη καὶ τὰς φαυλοτάτους ἀδυνάτους γεγονέναι τοῦτο τὸ πρᾶγμα. Quid veno? Pericles, nobilissimo genere ortus, quo jure inter τὰς φαυλοτάτους referri potest? Vitium sane mihi latere videtur in φαυλοτάτους; et credo equidem, φιλοδημῶς pro eo legendum esse. Invenio enim apud Plutarchum l. c. p. 158, duas illas factiones ipsis etiam nominibus distin-

ἔθρεψε, Μελησίαν καὶ Στέφανον, καὶ τούτους ἐπαίδευσεν
 τὰ τε ἄλλα εὖ, καὶ ἐπάλαισαν κάλλιπα Ἀθηναίων. τὸν
 μὲν γὰρ Ξανθία ἔδωκε, τὸν δὲ, Εὐοδώρω· οὗτοι δὲ πού
 ἔδοκουν τῶν τότε κάλλιπα παλαίειν. ἢ οὐ μέμνησαι; ΑΝ.
 Ἔγωγε, ἀκοῆ. ΣΩ. Οὐκοῦν δῆλον, ὅτι οὗτος οὐκ ἂν 34 +
 ποτε, οὐ μὲν ἔδει δαπανώμενον διδάσκειν, ταῦτα μὲν
 ἐδίδαξε τοὺς παῖδας τοὺς αὐτοῦ· οὐ δὲ οὐδὲν ἔδει ἀναλώ-
 σαντα, ἀγαθούς ἀνδρας ποιῆσαι, ταῦτα δὲ οὐκ ἐδίδαξεν,
 εἰ διδακτὸν ἦν. ἀλλὰ γὰρ ἴσως ὁ Θουκυδίδης φαῦλος ἦν,
 καὶ οὐκ ἦσαν αὐτῷ πλείσοι φίλοι Ἀθηναίων καὶ τῶν
 συμμάχων; καὶ οἰκίας μεγάλης ἦν, καὶ ἐδύνατο μέγα ἐν
 τῇ πόλει καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις Ἑλλησιν. ὥστε, εἴπερ ἦν τοῦ-
 το διδακτὸν, ἐξευρεῖν ἂν ὅστις ἔμελλεν αὐτοῦ τοὺς υἱεῖς
 ἀγαθούς ποιήσειν, ἢ τῶν ἐπιχωρίων τίς ἢ τῶν ξένων, εἰ
 αὐτὸς μὴ ἐσχόλαζε διὰ τὴν τῆς πόλεως ἐπιμέλειαν. ἀλλὰ
 γὰρ, ὡς ἔταίρε Ἄνυτε, μὴ οὐκ ἦ διδακτὸν ἀρετῆ. ΑΝ.
 Ω Σώκρατες, ῥαδίως μοι δοκεῖς κακῶς λέγειν ἀνθρώ-

distingui solitas esse, ita ut opti-
 matium factio, cui praesesset
 Thucydides, ὀλίγοι, altera Pe-
 riclem sequens δῆμος vocaretur.
 Hinc totum locum ita corrigo:
 ἵνα δὲ μὴ τὰς μὴ ὀλίγας οἴη καὶ
 τὰς φιλοδήμους etc. Iam omnia
 optime ita cohaerent. Pericles,
 plebis dux, non potuit bonos
 reddere filios suos. Forsan id
 ex eo factum esse credis, quod
 destitutus esset amicitia τῶν κα-
 λῶν καὶ ἀγαθῶν (hac ipsa enim
 voce, qua Plato hic utitur ad
 viros virtutis amantes designan-
 dos, etiam Plutarchus utitur l.
 c. ad optimates significandos).
 Sed ne existimes, solos popu-
 lares eosque, qui non cum opti-
 matibus juncti essent (τὰς μὴ
 ὀλίγας), quorum scilicet amici-
 tia ad filiorum mores fingendos
 aliquid valere potuisset, hoc
 assequi non potuisse: ipsius

Thucydidis, optimatum ducis,
 exemplum tibi opponam. Ipsa
 vocula αὐτὸς Thucydidis nomini
 adjecta ostendit, Platonem hunc
 Thucydidem Pericli non solum
 adjungere, sed etiam opponere
 quodammodo voluisse. At φα-
 λώτατος, quemcunque huic voci
 sensum tribuas, neuter eorum
 erat. GED.

I Pro πλείσοι mallet equi-
 dem πῖσαι. Saepissime utram-
 que vocem connumeratam esse,
 nemo ignorat. In praecedenti-
 bus, pro: ταῦτα δὲ οὐκ ἐδίδαξεν,
 εἰ διδακτὸν ἦν, legendum om-
 nino: τὰτα etc. ut exstat in
 Aeschinis dialogo primo, ubi
 totus hic locus ipsissimis verbis
 occurrit. Ibidem pro εἰ μὲν
 ἔδει δαπανώμενον, legitur: οἱ etc.
 et in seqq. ἐξευρεῖν pro ἐξευρεῖν.
 GED.

πους. ἐγὼ μὲν οὖν ἂν σοι συμβουλεύσαιμι, εἰ ἐθέλεις ἐμοὶ πείθεσθαι, εὐλαβεῖσθαι. ὡς ἴσως μὲν καὶ ἐν ἄλλῃ πόλει ῥαδίον ἐστὶ κακῶς ποιεῖν ἀνθρώπους, ἢ εὖ, ἐν τῇδε δὲ καὶ πάνυ. οἶμαι δὲ σε καὶ αὐτὸν εἰδέναι.

ΣΩ. ὦ Μένων², "Ανυτος μὲν μοι δοκεῖ χαλεπαίνειν καὶ οὐδὲν θαυμάζω· οἶεται γὰρ με πρῶτον μὲν κακηγορεῖν τούτους τοὺς ἀνδρας· ἔπειτα ἡγεῖται καὶ αὐτὸς εἶναι εἰς τούτων. ἀλλ' οὗτος μὲν, εἴαν ποτε γνῶ οἶόν ἐστι τὸ κακῶς λέγειν, παύσεται χαλεπαίνων· νῦν δὲ ἀγνοεῖ.

|| + 35 Σὺ δὲ μοι εἶπέ, οὐ καὶ παρ' ἡμῖν¹ εἰσὶ καλοὶ καγαθοὶ ἄνδρες; ΜΕΝ. Πάνυ γε. ΣΩ. Τί οὖν; ἐθέλουσιν οὗτοι παρέχειν αὐτοὺς διδασκάλους τοῖς νέοις, καὶ ὁμολογεῖν διδάσκαλοί τε εἶναι, ἢ διδακτὸν ἀρετὴν; ΜΕΝ. Οὐ μὰ τὸν Δία, ὦ Σώκρατες· ἀλλὰ τοτὲ μὲν ἂν αὐτῶν ἀκούσαις ὡς διδακτὸν, τοτὲ δὲ, ὡς οὐ. ΣΩ. Φῶμεν οὖν τούτους διδασκάλους εἶναι τούτου τοῦ πράγματος, οἷς μὴδὲ αὐτὰ τοῦτο ὁμολογεῖται; ΜΕΝ. Οὐ μοι δοκεῖ, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Τί δὲ δὴ; οἱ σοφισταὶ σοὶ οὗτοι, οἵπερ μόνοι ἐπαγγέλλονται, δοκοῦσι διδάσκαλοι εἶναι ἀρετῆς; ΜΕΝ. Καὶ Γοργίου μάλισα, ὦ Σώκρατες, ταῦτα ἀγασμαι, ὅτι οὐκ ἂν ποτε αὐτοῦ τοῦτο ἀκούσαις ὑπισχνουμένου· ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων καταγελαῖ, ὅταν ἀκούσῃ ὑπισχνουμένων. ἀλλὰ λέγειν οἶεται δεῖν ποιεῖν δεινούς. ΣΩ. Οὐδ' ἄρα σοὶ δοκοῦσιν οἱ σοφισταὶ διδάσκαλοι εἶναι; ΜΕΝ. Οὐκ ἔχω λέγειν, ὦ Σώκρατες. καὶ γὰρ αὐτὸς ὅπερ οἱ πολλοὶ πέπονθα. τοτὲ μὲν μοὶ δοκοῦσι, τοτὲ δὲ οὐ. ΣΩ. Οἶσθα δὲ, ὅτι οὐ μόνον σοὶ τε καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς πολιτικοῖς

² Anytus, illis quidem adhuc assidens seu adstans (c. ult.), loquendi finem fecit. Socrates vero cum Menone pergit in differendo, et adhuc in eo est, ut demonstret, nullos magistros esse virtutis, ideoque virtutem non esse διδακτόν.

¹ Legendum ὑμῖν pro ἡμῖν. Antea enim jam dictum erat de bonis viris, qui Athenis essent. Jam vero Menonem Socrates interrogat: nonne etiam apud vos in Thessalia ejusmodi viri existant? GED.

² Marg.

τοῦτο δοκεῖ τότε μὲν εἶναι διδακτὸν, τότε δ' οὐ· ἀλλὰ
καὶ Θεόγνιν τὸν ποιητὴν οἷσθ' ὅτι ταῦτα ² λέγει; ΜΕΝ.
Ἐν ποίοις ἔπεσιν; ΣΩ. Ἐν τοῖς ἐλεγείοις· οὐ λέγει·

36 #

Καὶ παρὰ τοῖσι ¹ πῖνε καὶ ἔσθιε· καὶ μετὰ τοῖσιν

² Ἴξε, καὶ ἀνδανε τοῖς, ὧν μεγάλη δύναμις.

Ἐσθλῶν μὲν γὰρ ἀπ' ἐσθλά διδάξεαι· ἦν δὲ κακοῖσα
Συμμιγῆς, ἀπολείς καὶ τὸν ἔοντα νόον.

Οἷσθ' ὅτι ἐν τούτοις μὲν ὡς διδακτοῦ οὔσης τῆς ἀρετῆς
λέγει; ΜΕΝ. Φαίνεται γέ. ΣΩ. Ἐν ἄλλοις δέ γε ὀλί-
γον μεταβάς·

Εἰ δ' ἦν ποιητὸν (φησὶν) καὶ ἐνθετον ἀνδρὶ νόημα,
λέγει πως, ὅτι

Πολλοὺς ἂν μισθοὺς καὶ μεγάλους ἔφερον
οἱ δυνάμενοι τοῦτο ποιεῖν· καὶ·

Οὐποτ' ἂν ἐξ ἀγαθοῦ πατρὸς ἔγεντο κακὸς,
Πειθόμενος μύθοισι σαόφροσιν. ἀλλὰ διδάσκων
Οὐποτε ποιήσεις τὸν κακὸν ἀνδρ' ἀγαθόν.

Ἐννοεῖς, ὅτι αὐτὸς αὐτῷ πάλιν περὶ τῶν αὐτῶν τάναν-
τία λέγει; ΜΕΝ. Φαίνεται. ΣΩ. Ἐχεις οὖν εἰπεῖν ἄλ-
λου ἔτουοῦν πράγματος, οὐ οἱ μὲν φάσκοντες διδάσκαλοι
εἶναι, οὐχ ὅπως ² ἄλλων διδάσκαλοι ὁμολογοῦνται, ἀλλ'
οὐδὲ αὐτοὶ ἐπίσασθαι, ἀλλὰ πονηροὶ εἶναι περὶ αὐτὸ
τοῦτο τὸ πρᾶγμα, οὐ φασὶ διδάσκαλοι εἶναι; οἱ δὲ ὁμο-
λογούμενοι αὐτοὶ καλοὶ καγαθοὶ, τότε μὲν φασιν αὐτὸ

² Marg. Stephan. γρ. ὅτι ταυ-
τὰ ταῦτα λέγει.

¹ τοῖσιν legendum, propter
metrum. ἢ ἐφελκυστικόν, quod
alias tantum praecedit vocalem,
liberius apponunt poetae.

² Ficinus pro ὅπως legit
ὁμως. Vertit enim: haud alia-
rum sapient. rerum doctores esse

se fatentur. Perperam. Ita
omnia perturbantur. Notus est
Idionismus, quo ἔχ ὅπως dici-
tur pro non modo non. vid. Vi-
ger. p. 420. Etiam ὁμολογῶν-
ται non est: fatentur ipsi, ut hic
et in seqq. ὁμολογούμενοι accepit
Ficinus; sed: omnium consensu
consentur. GED.

διδασκτὸν εἶναι, τότε δὲ οὐ; τοὺς οὖν οὕτω τετραγμέ-
 νους ³ περὶ ὅτου οὖν, φαίης ἂν σὺ κυρίως διδασκάλους
 εἶναι; ΜΕΝ. Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε. ΣΩ. Οὐκοῦν, εἰ μήτε
 οἱ σοφισταί, μήτε οἱ αὐτοὶ καλοὶ ἀγαθοὶ ἄνθρωποι, διδάσκα-
 λοι εἰσὶ τοῦ πράγματος, δῆλον ὅτι οὐκ ἂν ἄλλοι γε. ΜΕΝ.
 Οὐ, μοι δοκεῖ. ΣΩ. Εἰ δέ γε μὴ διδάσκαλοι, οὐδὲ μα-
 θηταί. ΜΕΝ. Δοκεῖ μοι ἔχειν ὡς λέγεις. ΣΩ. Ὁμολο-
 γήκαμεν δέ γε, πράγματος οὐ μήτε διδάσκαλοι μήτε
 μαθηταί εἶεν, τοῦτο διδασκτὸν μὴ εἶναι; ΜΕΝ. Ὁμολο-
 γήκαμεν. ΣΩ. Οὐκοῦν ἀρετῆς οὐδαμοῦ φαίνονται διδά-
 σκαλοι. ΜΕΝ. Ἐσι ταῦτα. ΣΩ. Εἰ δέ γε μὴ διδάσκα-
 λοι, οὐδὲ μαθηταί; ΜΕΝ. Φαίνεται οὕτως. ΣΩ. Ἀρε-
 τὴ ἄρα οὐκ ἂν εἴη διδασκτὸν. ΜΕΝ. Οὐκ ἔοικεν, εἴπερ
 ὀρθῶς ἡμεῖς ἐσκεψάμεθα. ὥστε καὶ θαυμάζω δὴ, ὦ Σώ-
 κρατες, πότερον ποτὲ οὐδ' εἰσὶν ἀγαθοὶ ἄνθρωποι, ἢ τίς ἂν
 εἴη τρόπος τῆς γενέσεως τῶν ἀγαθῶν γιγνομένων. ΣΩ.
 Κινδυνεύομεν ¹, ὦ Μιένων, ἐγὼ τε καὶ σὺ, φαῦλοί τινες
 εἶναι ἄνθρωποι, καὶ σὲ τε Γοργίας οὐχ ἰκανῶς πεπαιδευκέ-
 ναι, καὶ ἐμὲ Πρόδικος, παντὸς μᾶλλον οὖν προσεκτέον τὸν

³ ἔτ. τετραγ. qui ita basistans.
 Saepius apud Nostrum τετραγ-
 τομαί πρὸ ἀπορρω, e. g. in Phae-
 done c. 49. τετραγτομαί ἐν τοῖς
 ἄλλοις πᾶσι. GED.

¹ Contradictionem, quam
 Meno videre se credit, ita So-
 crates tollit, ut quod antea ni-
 mis late atque indeterminate po-
 suebant, ad strictius examen re-
 vocet. Nempe haec est vera
 methodus Socratica, non quod
 indubitanter verum sit, statim
 in limine ponere, indeque con-
 clusiones elicere; sed, in er dif-
 ferendum vera invenire, ita ut
 nisi toto dialogo ad finem per-
 ducto, nescias quid statuendum
 sit, quia sententiae, quae propo-

sita est, aliquid semper aut ad-
 ditur aut demitur, donec per-
 fecta et quasi ad normam exacta
 est. Sic hoc loco Socrates, id
 quod supra dixerunt: eas res
 quae τῶν ἐν τῇ ψυχῇ, porro
 ἀγαθαὶ seu ἀφελίμαι sūt, con-
 sistere debere in φρονήσει vel
 ἐπιστήμῃ, ita nunc corrigit, ut
 doceat, posse eiusmodi res etiam
 in ἀληθείαι δόξαις consistere.
 Ergo sunt eorum duo genera;
 alterum, quod revocari potest
 ad ἐπιστήμην; alterum, quod ad
 δόξαις. Prioris generis non est
 virtus, ut sat exemplis et argu-
 mentis docuit Socrates; ergo
 necesse est, sit alterius. Tertio
 enim locus non est.

s. Stepha-

νοῦν ἡμῖν αὐτοῖς, καὶ ζητητέον ὅστις ἡμᾶς ἐνὶ γε τῷ τρό-
 πῳ βελτίους ποιήσει. λέγω δὲ ταῦτα, ἀποβλέψας πρὸς
 τὴν ἄρτι ζήτησιν ὡς ἡμᾶς ἔλαθε καταγελάσας, ὅτι οὐ
 μόνον ἐπισήμης ἠγουμένης, ὀρθῶς τε καὶ εὖ τοῖς ἀνθρώ-
 ποις πράττεται τὰ πράγματα, ἢ, εἰ μὴ τοῦτο δοίημεν,
 ὡς οὐ μόνον ἐπισήμης, ἀλλὰ καὶ ἄλλου τινός, ἴσως καὶ
 διαφεύγειν ² ἡμᾶς τὸ γινῶναι, τίνα ποτὲ τρόπον γίνονται
 οἱ ἀγαθοὶ ἄνδρες. ΜΕΝ. Πῶς τοῦτο λέγεις, ὦ Σώκρα-
 τες; ΣΩ. Ὡδε. ὅτι τοὺς μὲν ἀγαθοὺς ἄνδρας δεῖ ὠφελί- 38 —
 μους εἶναι, ὀρθῶς ὠμολογήκαμεν τοῦτό γε, ὅτι οὐκ ἂν
 ἄλλως ἔχοι. ἢ γάρ; ΜΕΝ. Ναί. ΣΩ. Καὶ ὅτι γε ὠφέ-
 λιμοὶ ἔσονται, ἂν ὀρθῶς ἡμῖν ἠγῶνται τῶν πραγμάτων,
 καὶ τοῦτό που καλῶς ὠμολογοῦμεν; ΜΕΝ. Ναί. ΣΩ.
 Ὅτι δ' οὐκ ἔστιν ὀρθῶς ἠγεῖσθαι, εἰ μὴ φρόνιμος ἦ, τοῦ-
 το ὅμοιοι ἐσμέν οὐκ ὀρθῶς ὠμολογηκόσι. ΜΕΝ. Πῶς δὴ ¹
 ὀρθῶς λέγεις; ΣΩ. Ἐγὼ ἐρῶ. εἴ τις εἰδὼς τὴν ὁδὸν τὴν εἰς
 Λάρισσαν, ἢ ὅποι βούλει ἄλλοσε, εἰ βραδίσοι καὶ ἄλλοις
 ἠγοῖτο, ἄλλο τι ἢ ὀρθῶς ἂν καὶ εὖ ἠγοῖτο; ΜΕΝ. Πάνυ
 γε. ΣΩ. Τί δ', εἴ τις ὀρθῶς μὲν δοξάζων ἦ τις ἐστὶν ἡ ὁδός,
 ἐληλυθὼς δὲ μὴ, μηδ' ἐπιστάμενος, οὐ καὶ οὗτος ἂν ὀρ-
 θῶς ἠγοῖτο; ΜΕΝ. Πάνυ γε. ΣΩ. Καὶ ἕως γ' ἂν που
 ὀρθὴν δόξαν ἔχη περὶ ὧν ὁ ἕτερος ἐπισήμην, οὐδὲν χείρων

² Stephanus in margine cor-
 rigit διαφεύγει. Malim διαφεν-
 γοι. Praecedentia; εἰ μὴ τὸ
 δοίημεν, male olim parenthesi
 includebantur. Nam sequens
 ὡς non pendet ab ἔλαθε, sed a
 δοίημεν. GED.

¹ Excidit εἰ post δὴ, ut ex
 antecedentibus patet. Corna-
 rius pro δὴ legendum censebat
 μη. Sed δὴ, quum Menonis de
 Socratis dicto admirationem for-
 tius significet (quomodo tandem
 etc.), haud delendum censeo.

GED. — Dubitari posset, ad
 quodnam ὀρθῶς in Socratis an-
 tecedentibus verbis, ubi nempe
 duplex occurrit, quaestio haec
 Menonis sit referenda. Si ad
 posterius (εἰκ ὀρθῶς ὠμολογή-
 καμεν), omnino negatio infe-
 renda est, et tum emendatio
 doctissimi Amici unice vera:
*Quomodo vero non recte hoc a no-
 bis positum dicitis?* Si ad prius
 (ὀρθῶς ἠγεῖσθαι), non ita ne-
 cessaria videtur negatio: *Quid
 igitur Recte Praesse dicitis?*

D 5

i De

ἡγεμῶν ἔσαι, οἰόμενος μὲν ἀληθῆ, φρονῶν δὲ μὴ, τοῦ
 τοῦτο φρονοῦντος. ΜΕΝ. Οὐδὲν γάρ. ΣΩ. Δόξα ἄρα
 ἀληθῆς πρὸς ὀρθότητα πράξεως οὐδὲν χείρων ἡγεμῶν,
 φρονήσεως. καὶ τοῦτο ἔστιν, ὃ νῦν δὴ παρελείπομεν ἐν τῇ
 περὶ τῆς ἀρετῆς σκέψει, ὁποῖόν τι εἶη. λέγοντες ὅτι φρο-
 νησις μόνον ἡγεῖται τοῦ ὀρθῶς πράττειν. τὸ δὲ ἄρα καὶ
 δόξα ἦν ἀληθῆς. ΜΕΝ. Ἔοικε. ΣΩ. Οὐδὲν ἄρα ἦττον
 ὠφέλιμον ἔστιν ὀρθὴ δόξα ἐπισήμης. ΜΕΝ. Τοσοῦτω
 γε, ὡς Σώκρατες, ὅτι ὁ μὲν τὴν ἐπισήμην ἔχων, αἰεὶ ἂν
 ἐπιτυγχάνοι· ὁ δὲ τὴν ὀρθὴν δόξαν, τοτὲ μὲν ἂν ἐπιτυγ-
 χάνοι, τοτὲ δ' οὐ. ΣΩ. Πῶς λέγεις; ὁ αἰεὶ ἔχων ὀρθὴν
 δόξαν, οὐκ αἰεὶ τυγχάνοι, ἕωςπερ ἂν ὀρθὰ δοξάζοι; ΜΕΝ.
 39 Ἀνάγκη μοι φαίνεται. ὥστε θαυμάζω, ὡς Σώκρατες, τού-
 του οὕτως ἔχοντος, ὅτι δὴ ποτε πολὺ τιμιωτέρα ἢ ἐπι-
 σήμη τῆς ὀρθῆς δόξης· καὶ διότι τὸ μὲν, ἕτερον, τὸ δὲ,
 ἕτερόν ἐστιν, αὐτῶν. ΣΩ. Οἶσθα οὖν, διότι θαυμάζεις,
 ἢ ἐγὼ σοι εἶπω; ΜΕΝ. Πάνυ γ' εἶπέ. ΣΩ. Ὅτι τοῖς
 Δαιδάλου ἀγάλμασιν¹ οὐ προσέσχηκας τὸν νοῦν· ἴσως
 δὲ οὐδ' ἔστι παρ' ὑμῖν. ΜΕΝ. Πρὸς τί δὲ δὴ τοῦτο λέγεις;
 ΣΩ. Ὅτι καὶ ταῦτα, εἴαν μὲν μὴ δεδεμένα ἦ, ἀποδιδρά-
 σκει καὶ δραπετεύει· εἴαν δὲ δεδεμένα, παραμένει. ΜΕΝ.
 Τί οὖν δὴ; ΣΩ. Τῶν ἐκείνου ποιημάτων, λελυμένον μὲν
 ἐκτῆσθαι, οὐ πολλῆς τινος ἀξίον ἐστὶ τιμῆς, ὥσπερ δρα-
 πέτην ἀνθρώπου, (οὐ γὰρ παραμένει); δεδεμένον δὲ, παλ-
 λοῦ ἀξίον· πάνυ γὰρ καλὰ τὰ ἔργα ἐσὶ. πρὸς τί οὖν δὴ
 λέγω ταῦτα; πρὸς τὰς δόξας τὰς ἀληθεῖς. καὶ γὰρ αἱ
 δόξαι αἱ ἀληθεῖς, ὅσον μὲν ἂν χρόνον παραμένωσι, καλὸν
 τὸ χρῆμα, καὶ πάντα ταῦτα ἐργάζονται· πολὺν δὲ χρό-

¹ De statuis Daedali vide ex-
 cursum meum alterum dialogo
 adiectum. GFD. — Praeclara
 vero est allegoria. Nempe opi-
 nio aut sensus (*Meinung*, *Ge-
 fühl*) non ita firmiter animo

inhaeret, ut nec objectionibus
 neque dubitationibus revelli
 possit; quod vero doctrinae
 modo et ex rationibus cogno-
 scis atque verum iudicas, id
 magis in tuto tibi positum est.

² Vid.

νον ουκ ἐθέλουσι παραμένειν, ἀλλὰ δραπετεύουσιν ἐκ τῆς
 ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου· ὥστε οὐ πολλοῦ ἀξίαι εἰσὶν, ἕως
 ἂν τις αὐτὰς δήσῃ αἰτίας λογισμῶ· τοῦτο δ' ἐστὶ, Μένων
 ἑταῖρε, ἀνάμνησις, ὡς ἐν τοῖς πρόσθεν ἡμῖν ὡμολόγηται ².
 ἐπειδὴν δὲ δεθῶσι, πρῶτον μὲν ἐπισήμαι γίνονται· ἐπει-
 τα μόνιμοι. καὶ διὰ ταῦτα δὴ τιμιώτερον ἐπισήμη ὀρθῆς
 δόξης ἐστὶ· καὶ διαφέρει δεσμῶ ἐπισήμη ὀρθῆς δόξης.
 ΜΕΝ. Νῆ τὸν Δία, ὦ Σώκρατες, ἔοικε τοιούτῳ τινί.
 ΣΩ. Καὶ μὴν καὶ ἐγὼ ὡς οὐκ εἰδῶς λέγω, ἀλλὰ εἰκάζω. 40
 ὅτι δὲ ἐστὶ τι ἀλλοῖον ὀρθῆ δόξα καὶ ἐπισήμη, οὐ πάνυ μοι
 δοκῶ τοῦτο εἰκάζειν· ἀλλ', εἴπερ τι ἄλλο φαίην ἂν εἰδέναί
 (ὀλίγα δ' ἂν φαίην), ἐν δ' οὖν καὶ τοῦτο ἐκείνων θείην ἂν
 ὦν οἶδα. ΜΕΝ. Καὶ ὀρθῶς γε, ὦ Σώκρατες, λέγεις.
 ΣΩ. Τί δέ; τόδε οὐκ ὀρθῶς; ὅτι ἀληθῆς δόξα ἡγουμέ-
 νη τὸ ἔργον ἐκάσῃ τῆς πράξεως οὐδὲν χειρόν ἀπεργάζεται
 ἢ ἐπισήμη; ΜΕΝ. Καὶ τοῦτο δοκεῖς μοι ἀληθῶς λέγειν.
 ΣΩ. Οὐδὲν ἄρα ὀρθῆ δόξα ἐπισήμης χειρόν οὐδὲ ἥττον
 ὠφελίμη ἔσαι εἰς τὰς πράξεις· οὐδὲ ἀνὴρ ὁ ἔχων ὀρθὴν
 δόξαν, ἢ ὁ ἐπισήμην. ΜΕΝ. Ἐστὶ ταῦτα. ΣΩ. Καὶ μὴν
 ἔγε ἀγαθὸς ἀνὴρ, ὠφελίμος ἡμῖν ὡμολόγηται εἶναι. ΜΕΝ.
 Ναί. ΣΩ. Ἐπειδὴ ¹ τοίνυν οὐ μόνον δι' ἐπισήμην ἀγα-
 θοὶ ἄνδρες ἂν εἶεν, καὶ ὠφελίμοι ταῖς πόλεσιν, εἴπερ εἶεν,
 ἀλλὰ καὶ δι' ὀρθὴν δόξαν· τούτοις δὲ οὐδέτερον ² φύσει
 ἐστὶ τοῖς ἀνθρώποις, οὔτε ἐπισήμη, οὔτε δόξα ἀληθῆς·
 οὔτ' ἐπίκτητα ³. ἢ δοκεῖ σοι φύσει ὀποτερονοῦν αὐτοῖν

² Vid. Excursus tertius.

¹ Pro ἐπειδὴ Cornarius corri-
 git ἐπειτα. Sed locus ita expli-
 cari potest, ut ipse Socrates in-
 choatum orationis filum abrum-
 pat, auditurus, an Meno scien-
 tiam aut veram opinionem pro
 naturae donis habeat. GED.

² De opinione et scientia
 breviter adhuc demonstrat, quod

supra amplius de tota virtute
 docuit, non nasci nobiscum, ne-
 que posse addisci; ut viam sibi
 sternat ad ultimum enunciatum.

³ Falsam esse, quam verba
 οὔτ' ἐπίκτητα continent, senten-
 tiam, ipsisque a Platone antea
 disputatis repugnare, nemo non
 videt. Cornarius deleri jubet.
 Quae quum nigis dura sit me-
 dendi

εἶναι; ΜΕΝ. Οὐκ ἔμοιγε. ΣΩ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ οὐ φύσει, οὐδὲ οἱ ἀγαθοὶ φύσει εἶεν ἄν. ΜΕΝ. Οὐ δῆτα. ΣΩ. Ἐπειδὴ δέ γε οὐ φύσει, ἐσκοποῦμεν τὸ μετὰ τοῦτο, εἰ διδακτὸν ἐστὶ. ΜΕΝ. Ναί. ΣΩ. Οὐκοῦν διδακτὸν ἔδοξεν εἶναι, εἰ φρόνησις ἢ ἀρετὴ; ΜΕΝ. Ναί. ΣΩ. Καὶ εἴγε διδακτὸν εἴη, φρόνησις ἄν εἶναι; ΜΕΝ. Πάνυ γε. ΣΩ. Καὶ εἰ μὲν γε διδάσκαλοι εἶεν, διδακτὸν ἄν εἶναι; μὴ ὄντων δὲ, οὐ διδακτάν; ΜΕΝ. Οὕτως. ΣΩ. Ἄλλὰ μὴν ὡμολογήκαμεν μὴ εἶναι αὐτοῦ διδασκάλους. ΜΕΝ. Ἐστὶ ταῦτα. ΣΩ. Ὁμολογήκαμεν ἄρα, μήτε διδακτὸν αὐτὸ μήτε φρόνησιν εἶναι; ΜΕΝ. Πάνυ γε. ΣΩ. Ἄλλὰ μὴν ἀγαθὸν γε αὐτὸ ὡμολογοῦμεν εἶναι. ΜΕΝ. Ναί. ΣΩ. Ὁφελίμιον δὲ καὶ ἀγαθὸν εἶναι τὸ ὀρθῶς ἡγούμενον. ΜΕΝ. Πάνυ γε. ΣΩ. Ὁρθῶς δέ γε ἡγεῖσθαι δύο ὄντα ταῦτα μόνον, δόξαν τε ἀληθῆ καὶ ἐπισήμην· ἃ ἔχων ἄνθρωπος, ὀρθῶς ἡγεῖται. τὰ γὰρ ἀπὸ τύχης γιγνόμενα, οὐκ ἀνθρωπίνῃ ἡγεμονίᾳ γίγνεται· ὧ δὲ ἄνθρωπος ἡγεμῶν ἐστὶν ἐπὶ τὸ ὀρθόν, δύο ταῦτα, δόξα ἀληθῆ καὶ ἐπισήμη. ΜΕΝ. Δοκεῖ μοι οὕτως. ΣΩ. Οὐκοῦν, ἐπειδὴ οὐ διδακτὸν ἐστὶν, οὐδ' ἐπισήμη δὴ ἐπιγίγνεται ἢ ἀρετὴ. ΜΕΝ. Οὐ, φαίνεται. ΣΩ. Δυοῖν ἄρα ὄντων ἀγαθοῖν καὶ ὠφελίμων, τὰ μὲν ἕτερον ἀπολέλυται, καὶ οὐκ ἄν εἴη ἐν πολιτικῇ πράξει ἐπισήμη ἡγεμῶν. ΜΕΝ. Οὐ, μοι δοκεῖ. ΣΩ. Οὐκ ἄρα σοφία τινὶ οὐδὲ σοφοὶ ὄντες οἱ τοιοῦτοι ἄνδρες ἡγοῦντο ταῖς πόλεσιν, οἱ ἀμφὶ Θεμισοκλέα τε καὶ οὐς ἄρτι Ἄνυτος ὅδε ἔλεγε. διὸ καὶ οὐχ οἰοί τε ἄλλους ποιεῖν τοιούτους οἷοι αὐτοὶ εἰσιν, ἅτε οὐ δι' ἐπισήμην ὄντες τοιοῦτοι. ΜΕΝ. Ἐοικεν οὕτως ἔχειν, ὧ Σώκρατες, ὡς λέγεις. ΣΩ. Οὐκοῦν ἴ, εἰ μὴ ἐπισήμη,

dendi ratio, legam potius, ἀλλ' ἐπίκτητα, quod ipsum in margine olim adscriptum fuisse Cornarius credit. GED.

1 Aeschines: Πῶς ἔν ἄν, ὧ Σώκρατες, σοὶ δοκῆσι γιγνεσθαι, εἰ μήτε φύσει, μήτε μαθησει γίγονται; τίν' ἄλλον τρόπον γίγνοι-

εὐδοξία² δὴ τὸ λοιπὸν γίγνεται, ἢ οἱ πολιτικοὶ ἄνδρες
 χρώμενοι, τὰς πόλεις ὀρθοῦσιν· οὐδὲν διαφερόντως ἔχον-
 τες πρὸς τὸ φρονεῖν, ἢ οἱ χρησμῶδοί τε καὶ οἱ θεομάντεις.
 καὶ γὰρ οὗτοι³ λέγουσι μὲν ἀληθῆ καὶ πολλὰ, ἴσασι δὲ
 οὐδὲν ὧν λέγουσι. ΜΕΝ. Κινδυνεύει οὕτως ἔχειν. ΣΩ.
 Οὐκοῦν, ὦ Μένων, ἄξιον, τούτους θεῖους καλεῖν τοὺς
 ἄνδρας, οἵτινες νῦν μὴ ἔχοντες, πολλὰ καὶ μεγάλα κατ-
 ορθοῦσιν ὧν πράττουσι καὶ λέγουσι. ΜΕΝ. Πάνυ γε.
 ΣΩ. Ὀρθῶς ἂν καλοῖμεν θεῖους τε, οὓς νῦν δὴ ἐλέγομεν
 χρησμῶδους καὶ μάντεις, καὶ τοὺς πειρητικούς ἅπαντας·
 καὶ τοὺς πολιτικούς οὐχ ἠκίσα τούτων φαίμεν ἂν θεῖους
 τε εἶναι καὶ ἐνθουσιάζειν, ἐπίπνους ὄντας καὶ κατέχομέ-
 νους ἐκ τοῦ θεοῦ, ὅταν κατορθῶσι λέγοντες πολλὰ καὶ
 μεγάλα πράγματα, μηδὲν εἰδότες ὧν λέγουσι. ΜΕΝ.

γνοιντ' ἂν οἱ ἀγαθοί; οἶμαι μὲν
 ἂν ἔραδιως αὐτὸ δηλωθῆναι.
 τοπάζω μὲν δὴ θεῖον τι μάλιστα
 εἶναι τὸ κτῆμα καὶ γίνεσθαι τῆς
 ἀγαθῆς, ὡς περ οἱ θεοὶ τῶν μαν-
 τῶν καὶ χρησμολογοί· ἔτσι γὰρ
 ἔτε φύσει τοιῶντοι γίγνονται ἔτε
 τέχνη, ἀλλ' ἐπίπνοια ἐκ τῶν θεῶν
 γιγνόμενοι τοιῶντοι εἰσιν· ἔτω δὲ
 καὶ οἱ ἄνδρες οἱ ἀγαθοὶ λέγασσι
 ταῖς πόλεσιν ἐκάστοτε τὰ ἀποβη-
 σόμενα καὶ τὰ μέλλοντα ἔσεσθαι
 ἐκ θεῶν ἐπίπνοιας πολὺ μᾶλλον καὶ
 ἐναργέστερον, ἢ οἱ χρησμῶδοι. λέ-
 γασσι γὰρ πρὸς καὶ αἱ γυναῖκες, ὅτι
 θεῖος ἀνὴρ ἔτος ἐστὶ· καὶ Λακεδαι-
 μονιοὶ, ὅταν τινὰ μεγαλοπρεπῶς
 ἐπαινώσι, θεῖον ἄνδρα φασὶν εἶναι.
 πολλαχῶς δὲ καὶ Ὀμηρὸς τῶν αὐ-
 τῶν τῆς καταχρηῆται, καὶ οἱ ἄλ-
 λοι ποιηταί, καὶ ὅταν βεληται
 θεὸς εὖ πράξαι πόλιν, ἄνδρας ἀγα-
 θῆς ἐνεποίησεν· ὅταν δὲ μελλῆ κα-
 κῶς πράξειν πόλιν, ἐξείλε τῆς ἀν-
 δρας τῆς ἀγαθῆς ἐκ ταύτης τῆς
 πόλεως ὁ θεός. ἔτως εἰσὶν ἔτε δι-
 δακτὸν εἶναι, ἔτε φύσει ἀρετῆ, ἀλ-
 λά θεῶν μοίρα πρᾶγι γίνεσθαι
 κτημένους.

2 Stephan. malebat ἐπισήμη,
 et εὐδοξία. „Si non scientia
 „(ablat. casu, δι' ἐπισήμην);
 „tum nil nisi recta opinio relin-
 „quitur, per quam“ caet.

3. Eodem modo loquitur in
 Apol. Socr.; ἦτα ἐπὶ τῆς ποιητῆς,
 τῆς τε τῶν τραγωδίων καὶ τῆς τῶν
 διθυράμβων καὶ τῆς ἄλλης — ἀνα-
 λαμβάνων ἐν αὐτῶν τὰ ποιήματα,
 ἃ μοι ἔδοκε μάλιστα πεπραγμα-
 τεῦσθαι αὐτοῖς, διηρώτων ἂν αὐτῆς
 τί λέγοιεν, ἐν ἅμα τι καὶ μανθάν-
 νοιμι παρ' αὐτῶν. αἰσχυνομαι ἐν
 ὑμῖν εἰπεῖν, ὦ ἄνδρες, τ' ἀληθῆ·
 ὅμως δὲ ῥητέον ὡς ἐπος γὰρ εἰπεῖν,
 ὀλίγα αὐτῶν ἅπαντες οἱ παρόντες
 ἂν βελτίον ἐλέγον περὶ ὧν αὐτοὶ
 ἐπεποιήκεσαν. ἐγνων ἐν αὐ καὶ περὶ
 τῶν ποιητῶν ἐν ὀλίγα τῆς, ὅτι ἔ-
 σοφία ποιοῖεν ἀλλὰ φύσει τινὶ καὶ
 ἐνθουσιάζοντες, ὡς περ οἱ θεομάν-
 τεις καὶ οἱ χρησμῶδοι. καὶ γὰρ
 ἔτσι λέγασσι μὲν πολλὰ καὶ καλά,
 ἴσασι δὲ ἔδεν ὧν λέγασσι. τοιῶντοι
 τί μοι ἐφάνησαν πάντος καὶ οἱ
 ποιηταὶ πεπονθότες.

4 Cau-

Πάνυ γε. ΣΩ. Καὶ αἶ γε γυναῖκες δὴ που, ὦ Μένων, τοὺς ἀγαθοὺς ἀνδρας θεῖους καλοῦσι· καὶ οἱ Λάκωνες, ὅταν τινὰ ἐγκωμιάζωσιν ἀγαθὸν ἀνδρα, θεῖος ⁴ ἀνὴρ φασίν, οὗτος. ΜΕΝ. Καὶ φαίνονται γε, ὦ Σώκρατες, ὀρθῶς λέγειν· καίτοι ἴσως ἄνυτος ὅδε σοὶ ἀχθεταὶ λέγοντι. ΣΩ. Οὐδὲν μέλει ἔμοιγε. τούτῳ μὲν, ὦ Μένων, **42** καὶ αὐθις διαλεξόμεθα. Εἰ δὲ νῦν ἡμεῖς ἐν παντὶ τῷ λόγῳ τούτῳ καλῶς ἐζητήσαμεν τε καὶ ἐλέγομεν, ἀρετὴ ἂν εἴη οὔτε φύσει, οὔτε διδακτόν· ἀλλὰ θεία μοῖρα παραγιγνομένη ¹, ἀνευ νοῦ, οἷς ἂν παραγίγνηται. εἰ μὴ τις εἴη τοιοῦτος τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν, οἷος καὶ ἄλλον ποιῆσαι πολιτικόν. εἰ δὲ εἴη, σχεδὸν ἂν τι οὗτος λέγοιτο τοιοῦτος ἐν τοῖς ζῶσιν, οἷον ἔφη Ὀμηρος ² ἐν τοῖς τεθνεῶσι τὸν Τειρεσίαν εἶναι· λέγων περὶ αὐτοῦ, ὅτι

Οἷος πέπνυται (τῶν ἐν ἄδου)· τοὶ δὲ, σκιαὶ ἀίσουσι.

ταυτὸν ἂν καὶ εὐθύς οὗτος τοιοῦτος, ὥσπερ παρὰ σκιάς ἀληθῆς ἂν πρᾶγμα, εἴη πρὸς ἀρετὴν. ΜΕΝ. Κάλλις μοι λέγειν, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Ἐκ μὲν τοίνυν τούτου τοῦ λογισμοῦ, ὦ Μένων, θεία μοῖρα ἡμῖν φαίνεται παραγιγνομένη ἢ ἀρετὴ ³ οἷς παραγίγνεται. τὸ δὲ

4. Casaubon. ad Athen. reponi vult, secundum dialectum Laconicam: θεῖος ἀνὴρ, eamque emendationem confirmat Aristotelis loco ad Nicom. I. 7, c. 1. καὶ ὅτι οἱ Λάκωνες εἰωθασί προσαγορευεῖν, ὅταν ἀγαθῶσι τούδεα τε, θεῖος ἀνὴρ, φασίν. Sed vid. Cl. Fischer. ad Aeschinis Dialog. I. p. 68. Hujus enim dialogi auctor, sive is sit Aeschines, ut nec mihi hanc ipsam ob causam probabile est, sive alius quispiam, ut multa alia impudenter et ad verbum exscripsit ex Menone Platonis, ita haec quoque inde decerpit. GED.

1 Hanc sententiam Socrates etiam in Protagora proponit, ac strenue defendit: ἐγὼ γὰρ ἐν τῷ ἐμπροσθεν χρόνῳ ἠγάμην ἔχειν εἶναι ἀνθρωπίνην ἐπιμέλειαν, ἢ ἀγαθοὶ οἱ ἀγαθοὶ γίνονται. Videtur ergo vera fuisse Socratis sententia, quoad apud Platonem invenitur.

2 Locus exstat in Odyss. 1, 495. GED.

3 Num vero haec Socratis sententia, recta atque vera est? Videtur potius, ut Cl. ENGEL praeclare monet, ad quaestionem:

σαφές περὶ αὐτοῦ εἰσόμεθα τότε, ὅταν, πρὶν ὧ τινι τρό-
 πῳ τοῖς ἀνθρώποις παραγίγνεται ἡ ἀρετὴ, πρότερον ἐπι-
 χειρήσωμεν αὐτὸ καθ' αὐτὸ ζητεῖν, τί ποτ' ἐστὶν ἀρετὴ.
 νῦν δ' ἐμοὶ μὲν ὦρα ποιῆσαι· σὺ δὲ ταῦτα, ἅπερ αὐτὸς
 πέπεισαι, πείθε καὶ τὸν ξένον τόνδε Ἄνυτον, ἵνα πραότε-
 ρος ᾖ. ὡς, εἰάν πείσῃς τοῦτον, ἐστὶν, ὅ τι καὶ Ἀθηναίους
 ὀνήσεις.

nem: ἄρα διδακτὸν ἡ ἀρετὴ; ἢ
 ἀσκητὸν; ἢ φύσει παραγίγνεται
 τοῖς ἀνθρώποις; ita responden-
 dum esse, ut omnia haec tria re-
 quirantur; nempe: aptum ho-
 minis natura ingenium, longa
 exercitatio, denique cognitio
 doctrinae et regularum de vir-
 tute. En vero Socratem Xeno-
 phontem, qui revera haec re-
 quirat. Breviter tantum locos
 apponam: Ἀπομνημ. II, 6:
 ὅσκι δὲ ἐν ἀνθρώποις ἀρεταὶ λί-
 γονται, σκοπεύμενος εὐρήσεις πά-
 στας μαθήσει τε καὶ μελετή αὐ-
 ξανομένης. III, 9: ἐρωτώμενος
 ἡ ἀνδρεία πότερον εἴη διδακτὸν, ἢ
 φυσικὴ; εἶμαι μὲν, ἔφη, ὡς περ
 σῶμα σώματος ἰσχυρότερον πρὸς
 τῆς πόνος φύεται, ἔτω καὶ ψυ-
 χὴν ψυχῆς ἐρρωμενέστεραν πρὸς
 τὰ δεινά φύσει γίγνεσθαι ὁρῶ
 γὰρ ἐν τοῖς αὐτοῖς νόμοις τε καὶ
 ἔθεσι τρεφομένης πολὺ διαφέρει-
 τας ἀλλήλων τολμή. — νομίζω
 μέντοι πάσαν φύσιν μαθήσει καὶ
 μελετή πρὸς ἀνδρείαν αὐξήσθαι.
 — ὁρῶ δὲ, καὶ ἐπὶ τῶν ἀλλῶν
 ὁμοίων, καὶ φύσει διαφέροντας
 ἀλλήλων τῆς ἀνθρώπου, καὶ ἐπι-
 μελεία πολὺ ἐπιδιδόντας. ἐν δὲ
 τῆτων δῆλον ἐστὶν, ὅτι πάντας
 χρεὶ, καὶ τῆς εὐφροσύνης καὶ τῆς

ἀμβλυτέρας τῆν φύσιν, ἐν οἷς ἀν
 ἀξιόλογοι βέλονται γενέσθαι,
 ταῦτα καὶ μαθήσει καὶ μελε-
 τῶν. IV, 1: τῆς μὲν οἰομένης
 φύσει ἀγαθῆς εἶναι, μαθήσεως
 δὲ καταφρονήντας, εἰδῶσιν ὅτι
 αἱ ἀρεταὶ δακτύλοι εἶναι φύσεις
 μάλιστα παιδείας δεόνται. Quod
 canum et equorum docet exem-
 plo. Tum pergit: ὁμοίως καὶ
 τῶν ἀνθρώπων τῆς εὐφροσύνης
 τε ταῖς ψυχαῖς ὄντας καὶ ἐξερ-
 γασικωτάτης ὡν ἀν ἐγχειρῶσι,
 παιδεύονται μὲν καὶ μαθόντας
 αὐτοὶ πράττειν, ἀρετῆς τε καὶ
 ἀφελιμωτάτης γίγνεσθαι (πλεί-
 στα γὰρ καὶ μέγιστα ἀγαθὰ ἐργά-
 ζεσθαι)· ἀπαιδευτῆς δὲ καὶ ἀμα-
 θεῖς γενομένης, κακίστης τε καὶ
 βλαβερωτάτης γίγνεσθαι. IV, 2:
 Quaerenti cuiquam: πότερον Θε-
 ραισοκλήης διὰ συνουσίαν τινὸς τῶν
 σοφῶν, ἢ φύσει τοσούτον διήνεγκε
 τῶν πολιτῶν, ὥστε πρὸς ἐκείνον
 ἀποβλεπεῖν τὴν πόλιν, ὅποτε
 σπυδαίε ἀνδρὸς δεηθείη; respon-
 det: εὐήθης εἶναι τὸ οἰεσθαι τὰς
 μὲν ὀλίγη ἀξίας τέχνας μὴ γί-
 γνεσθαι σπυδαίοις ἀνευ διδασκα-
 λῶν ἰκανῶν, τὸ δὲ προεσῆναι πό-
 λεως (παντῶν ἐργῶν μεγίστον οὐ)
 ἀπὸ ταυτομάτη παραγίγνεσθαι
 τοῖς ἀνθρώποις.

EXCUR-

EXCURSUS I ad pag. 41.

A.

Πρόβλημα: Εἰ οἶόντε εἰς τόνδε τὸν κύκλον τοῦδε τὸ χωρὶον τρίγωνον ἔνταθῆναι. **Ἑπόθεσις:** Εἰ μὲν ἐστὶ τῆτο τὸ χωρὶον τοιῆτον, οἷον παρὰ τὴν δοθεῖσαν αὐτῆ γραμμὴν παρατείναντα, ἑλλείπειν τοιῆτω χωρῶ, οἷον ἂν αὐτὸ τὸ παρατεταμένον ἦ &c.

De hoc loco equidem totus jam desperaveram, et, quum in germanica mea hujus dialogi versione ad eum accessissem, quo me verterem, prorsus non habebam. Ficinus atque Serranus ita vertunt, ut quid ipsi cogitaverint nescias. Prioris versio haec est: *si est hoc spatium tale, ut quod ad positam ejus lineam protendis, ab eo tanto spatio deficiat, quantum ipsum est protensum.* Serranus ita: *siquidem est spatium tale, ut ad datam ipsius lineam ei, qui tam extendere institueris, ab eo tanto spatio desit, quantum est ipsum illud quod extensum est.* — Nae qui haec intellexerit, magnus mihi erit Apollo. Nec clariorem huic loco lucem affundit gallicus interpres Grou, qui ita vertit: *si cette figure est telle, qu'en la prolongeant suivant une de ses lignes donnees, il y a autant d'espace hors de la figure, que dans la figure même.* Haec equidem neque per se ipsa intelligo, neque quomodo e Graeci contextus sermone elicerit interpres, video. Et profecto vehementer dubito, an quisquam alius sanum ullum sensum sine graviore textus emendatione extorquere possit. Hanc ego saltem viam ingressus sum; in qua si erravero, veniam spero, magnas illi habiturus gratias, qui me meliora docuerit. Et primum quidem in ipso problemate pro χωρὶον τρίγωνον lego χωρὶον τετράγωνον. In hypothesis autem pro παρατείναντα lego παρατέμνοντα, et huic voci eam tribuo significationem, qua apud Mathematicos διχα τέμνειν occurrit. Haec enim significatione eam vocem apud Proclum (Commentar. in Euclid.) legere me memini, et ex aliis etiam scriptoribus notum est, παρατέμνειν saepius simpliciter significare: *dividere, dissecare.* Est autem παρατέμνοντα accusativus absolutus, cujus constructionis exempla passim apud Platonem exstant. Deinde ad finem ejusdem hypothesis pro παρατεταμένον lego περιλελειμμένον. Audax sum, fateor. Sed praestat audacem esse, quam videri velle intelligere, quae non intelligas. Jam quem ex loco ita

emen-

emendato, aut, si quis id magis putet, depravato, sensum eliciam, vide. Interrogatur geometra, an data *figura quadrilatera* (χωρίον τετράγωνον) dato circulo possit includi, ita nimirum, ut quaevis linea peripheriam circuli attingat. Respondet ille: si ista figura quadrilatera aut Quadratum aut Rectangulum est, aliud quid eveniet, et aliud, si neutrum est: i. e. si figura ea aut Quadratum aut Rectangulum est, facilius problema illud, an dato circulo includi queat, solvi poterit. Siquidem tunc nihil opus est, nisi ductam lineam diagonalem cum dati circuli diametro comparare. Utraque linea si aequalis est, Quadratum illud aut Rectangulum dato circulo includi poterit; sin minus, non poterit. (Nam diameter circuli semper aequalis est lineae diagonali Quadrati aut Rectanguli ab ipso comprehensi.) In quavis alia figura quadrilatera problema istud non aequae facile solvi potest. Hanc tamen, quam attuli, problematis solutionem ut simul innuat Plato, hypothesein ipsam non directe et simpliciter, ut ego, sed per ambages et circumscriptione enunciat hunc in modum: si ista figura quadrilatera ita comparata est, ut, si quis eam (linea diagonali) dissecuerit (παρατέμνοντα), abscedat ei tantum, quantum relinquitur (περιλειμμένοι), i. e. in duas aequales partes dividatur etc. iam vero hoc non nisi in Parallelogrammis fieri potest; et quum Rhombus atque Rhomboides natura sua nulli omnino circulo ita includi queant, ut quaevis linea peripheriam tangat, solum restat Quadratum atque Rectangulum. Haec quum in duas partes aequales dividat linea diagonalis, tantumdem illis aufert, quantum relinquit. Dicitur vero παρατέμνειν παρά τὴν δοθεῖσαν γραμμὴν, quoniam in omni figura quadrilatera duae duci possunt lineae diagonales, ut adeo constituendum prius sit, ad quam lineam et qua via linea diagonalis protendi debeat. Quod superest, non ignoro, τετράγωνον apud Mathematicos fere non quamvis figuram quadrilateram, sed solum Quadratum significare, et bene memini legere me Proclum explicantem, qui factum sit, ut, quum vox illa etymologice totum genus significaret, ad unam tantum speciem denotandam transferretur. Alii tamen scriptores non aequae accurate semper loquuntur. Praeterea multum interest inter τετράγωνον simpliciter substantiveque dictum, et inter χωρίον τετράγωνον. Adjective enim τετράγωνος dici de quacunque figura quadrilatera, facile exemplis confirmari posset. Inge-

nue tamen fateor, totam hanc meam hujus loci explicationem non eo usque placere mihi, ut aegre laturus sim, si quis ea minus acquiescat.

Si quid novisti rectius istis,

Candidus imperti; si non, his utere mecum.

FRID. GEDIKE.

Scr. III Cal. Febr. 1780.

B.

Nondum me ita poenitet conjecturae olim propositae, ut eam plane abjiciendam existimen. Attamen eundem sensum elici posse puto minori totius loci mutatione. Retineri enim posset τὸ παρατεταμένον et explicari: *figura juxta apposit.* Tum locus ita verteretur: „Si figura illa quadrilatera ita comparata est, ut, qui eam linea diagonali dissecuerit (παρατέμνοντα), is eidem relinquat“ (sic nunc sensu activo sumo ἐλλείπειν) „triangulum, aequale triangulo juxta appposito (τῷ παρατεταμένῳ);“ i. e. ut figura linea diagonali in duo aequalia triangula dividatur.

Sed ne sic quidem, fateor, mihi ipse satisfacio; sed nec aliorum, quos vidi, conatus, in hoc loco explicando satis placuerunt. Attamen non est praetermittenda silentio explicatio Viri docti atque acuti, qui de hac ipsa editione sententiam tulit in Bibliotheca Germanica (Allgemeine Deutsche Bibl. B. L. St. 1. S. 278 ff.). Huic de triangulo aequilatero sermo esse videtur, et παρατείνειν illi est: lineam inferre circulo. Sensum igitur hunc elicit: „Si in circulo, in quo ad basin trianguli jam illatam adjungatur altera linea vel crus trianguli, tantundem spatium relinquatur, quantum jam explet illa altera jam illata linea; tum fieri potest, ut istud triangulum aequilaterum“ (vel solummodo aequicrurum) „includatur circulo. At si vel paulo majus vel minus relinquatur spatium, quam requirit tertia illa linea, fieri non potest, ut triangulum datum includatur dato circulo.“ Hanc quoque explicationem suis premi incommodis, nemo non videt. Ergo penes lectorem judicium esto, utram explicandi viam praeferre velit.

GEDIKE, Scr. VII Cal. Aug. 1790.

C. Ten-

C.

Tentavit etiam Cl. *Michelsen*, Professor Gymnasii Berolinensis, vir in Mathematicis doctissimus, loci hujus satis impediti explicationem, et quidem eam, qua nihil mutetur, et qua omnibus, quae obscuriora videntur, verbis nil aliud innui censendum sit, quam *angulum rectum*. Est enim hypothesis ea: „Si sit trian-

„gulum illud, de quo circulo includendo quaeritur, *rectangulum*,

„tunc quid eventurum sit, tibi dicam.“ Is sensus ex verbis ipsis,

ut nunc leguntur, elici posse videtur

hoc modo, si inspicere velis adpi-

ctam figuram: *Εἰ τῆτο τὸ χωρίον*

(*τρίγωνον* nempe, quippe de quo ser-

mo erat, ABC) *τοιῦτόν ἐστι, οἷον*

(pro ἄστε) *παρὰ τὴν δοθεῖσαν αὐτῆ*

γραμμὴν (lineam AC, sive eam cui

angulus major *e* adjacet) *παρατείναντα* (scil. *τιναὶ* vel *σὲ*, lineam

CD), *ἑλλείπειν τοιῦτόν χωρίον* (si continuando vel producendo

lineam, relinquant in triangulo talem adjacentem *angulum*, non

lineam, nempe *angulum e*), *οἷον ἂν αὐτὸ τὸ παρατεταμένον ἦ*

(qualis *angulus*, producendo lineam, extra figuram natus est).

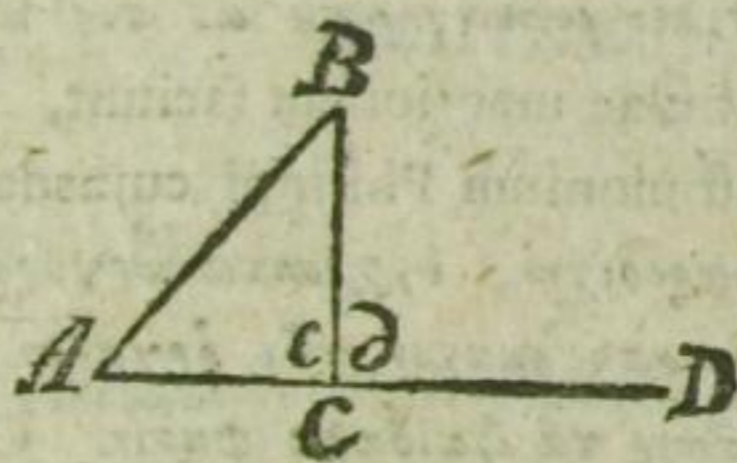
Latine igitur locus ita verteretur: „Si figura ejusmodi est, ut is,

„qui datam ejus lineam continuando producat, intra eam tan-

„tum (*angulum*) relinquat, quantum producta linea effecit;

„aliud quid eventurum mihi videtur, aliud vero, hoc si fieri

„nequit.“

Fortasse idem vidit, vel potius suspicatus est, *Gros* (vid. p. 64); quanquam minus bene *spatii* nomen adhibuit, loco anguli.

— Caeterum, ut verum fatear, durum videtur, τὸ παρατείνειν, paucis verbis interjectis, duplici plane sensu intelligi. Primo enim loco significat lineam *producere* seu *continuare*; attamen

altero αὐτὸ τὸ παρατεταμένον non est producta illa linea CD, sed tertium aliquid, *angulus* nempe *d*, quem producta linea *effecit*.

— Sed quis est, qui non videat, operae pretium jam esse, viros doctos acumen ingenii ad locum vel sanandum vel explicandum contulisse, qui antea prorsus derelictus erat; quam-

vis nondum tota res sit expedita?

EXCURSUS II.

De statuis Daedali, ad pag. 58.

Fabulam hanc de Daedali statuis motu vitaeque praeditis attingit Plato etiam in Euthyphr. c. 12., ubi Socrates ait: ἴσῃς ἂν με ἐπέσχωπτες, ὡς ἄρα καὶ ἐμοῖ κατὰ τὴν Δαιδάλεω συγγένειαν (generis enim originem a Daedalo repetebat Socrates, vid. Alcibiad. I, cap. 15) τὰ ἐν τοῖς λόγοις ἔργα ἀποδιδράσκει καὶ οὐκ ἐθέλει μένειν, ὅπῃ ἂν τις αὐτὰ θῆ. Multi scriptores ejusdem fabulae mentionem faciunt. Aristoteles (de anima l. I, c. 3) affert testimonium Philippi cujusdam, τὸν Δαιδάλον ποιῆσαι τὴν ξυλίνην Ἀφροδίτην, ἐγγείαντα ἄργυρον χρυτὸν. Idem Polit. I, c. 4: εἰ ἠδύνατο ἕκαστον τῶν ἐργάνων κελευσθῆναι ἀποτελεῖν τὸ αὐτῷ ἔργον, ὡςπερ τὰ Δαιδάλεω φασίν. Callistratus Ἐκφρασε. VIII, eo progreditur, ut dicat: Δαιδάλον ἐξῆν ἰδεῖν κινῆμενα μηχαναῖς τὰ ποιήματα καὶ πρὸς ἀνθρωπίνην αἴσθησιν ἐκβιάζεσθαι τὸν χάλκον. Eadem fabula apud poetas occurrit, e. g. apud Euripidem Hecub. v. 838; ubi vid. Scholiastes. Ipsi tamen veteres scriptores fabulam hanc inde derivant, quod Daedalus primus oculos apertos statuis tribuerit, manus, in pristinis statuis reliquo corpori annexas, disjunxerit, et pedes olim junctos atque concretos separando, incedentis habitum operibus suis insculpsit. Vid. Suidas v. Δαιδάλεω ποιήματα; Tzetzes Chil. I, hist. 19 (Δαιδάλος δῖειλε χεῖρας, ποδας); in primis Diod. Sic. L. IV, c. 76; et Palaephatus c. 22, et quos ad hunc laudant Th. Gale et Cl. Fischer. — Ipse tamen Plato alibi non aequè honorifice de Daedali operibus sentit. In Hippiam maj. enim (p. 1235, ed. Francof.) dicit: Daedalum, si in vitam rediret, ridiculum fore, si talia construeret opera, qualibus olim gloriam sibi conciliaffet. Pausanias quoque lib. 2, p. m. 48 testatur: admodum rudia Daedali opera esse, aliquid tamen divini iis inesse videri. Idem lib. 9, p. 314 enumerat sex Daedali statuas, quae sua aetate adhuc reliquae essent: plures sibi notas esse negat. Inter eas autem, quod mireris, unam commemorat, desinentem pedum loco in quadrangulam figuram (κάτεισι ἀντὶ ποδῶν ἐς τετραγώνιον σχῆμα): ut adeo congrua adhuc fuerit pristino statuarum habitui, quem postea ipse Daedalus emendavit. Ex hoc ipso tamen Pausaniae loco verosimile fit, Socratis aetate praeter ea, quas scriptor ille enume-

enume-

enumerat, etiam alias Daedali statuas superfuisse. Quae quum non incederent, et ita fabulae isti repugnare viderentur, plebecula superstitiosa dicebat fortasse, artificio aliquo eas ligatas esse atque constrictas, ne aufugerent. Anilem hanc fabulam Socrates, ut solet, hic ita secutus est, ut, quamquam ipse fidem ei haberet nullam, egregiam tamen similitudinem inde repeteret ad illustrandam suam de opinionibus sententiam. Quae vinctae sunt, inquit, Daedali statuae, majoris pretii sunt quam solutae. Hae enim aufugiunt et circumvagantur. Ita opiniones etiam, nisi aliis notionibus junctae sint, elabuntur ex animo.

GEDIKE.

EXCURSUS III.

*De abstractis rerum notionibus, secundum mentem Platonis,
ad pag. 59.*

Platonis de hac re sententia, quam partim ex Pythagoreorum, partim ex Eleaticorum disciplina hausit, sed ita ut ipse aliquid aut adderet aut mutaret, praecipue in dialogo, qui Parmenidis nomine inscriptus est, tractatur. Summa hujus doctrinae haec est: Concretas res, seu individua, quae sensibus sint obvia, ab abstractis rerum notionibus probe esse distinguenda. Has notionem vero non esse tantummodo cogitata mentis, quae nullibi nisi in animo adsint (uti legitur p. 132 objectio Parmenidi facta: Ἀλλὰ, ὦ Π., μὴ τῶν εἰδῶν ἕκαστον τέτων ἢ νόημα, καὶ ἕδαμῃ αὐτῶ προσήκη ἐγγίνεσθαι ἄλλοθι ἢ ἐν ψυχῇ); sed omnino, extra animum, a rebus ipsis sejunctas, per se existere. Parmen. p. 130: Χωρὶς μὲν εἶδη αὐτὰ ἅττα, χωρὶς δὲ τὰ τέτων αὐ μετέχοντα. — οἷον δικαίη τι εἶδος αὐτὸ καθ' αὐτὸ καὶ καλῆ κάγαθῆ, καὶ πάντων αὐ τῶν τοιούτων. — Καὶ ἀνθρώπη εἶδος χωρὶς ἡμῶν. — αὐτὸ τι εἶδος ἀνθρώπη, ἢ πυρὸς, ἢ καὶ ὕδατος. — Καὶ περὶ τῶνδε, ἃ καὶ γελοῖα δόξειεν ἂν εἶναι, οἷον θρήξ, καὶ πηλὸς, καὶ ῥύπος, ἢ ἄλλο τι ἀτιμώτατόν τε καὶ φαυλότατον, — χρὴ φάναι καὶ τέτων ἕκαστε εἶδος εἶναι χωρὶς, ὃν ἄλλο αὐτῶν ἢ ὧν ἡμεῖς μεταχειρίζομεθα. Neque tantum existere has species rerum (εἶδη τῶν ὄντων), has ιδέας; sed eas ipsas esse veras rerum essentias (Parmen. p. 133: αὐτὴν τινα καθ' αὐτὴν αὐτῆ ἕκαστε ἕσταν), et esse aeternas, multoque pulchriorēs,

E 3

praec-

praestantiores, perfectiores rebus ipsis sensui nostro subjectis. Ciceronis locus est notissimus, Orator. c. 3: „Has rerum formas appellat *ideas* ille non intelligendi solum, sed etiam dicendi gravissimus auctor et magister, Plato; easque gigni negat, et ait semper esse, ac ratione et intelligentia contineri: caetera nasci, occidere, fluere, labi, nec diutius esse uno et eodem statu. Quidquid est igitur, de quo ratione et via disputetur, id est ad ultimam sui generis formam speciemque redigendum.“

Quisquis igitur philosophari et veram rei alicujus notionem aut scientiam (*ἐπισήμην*) sibi comparare cupit, is animum advertat necesse est ad hanc rei ideam, ad hanc ejus per se subsistentem essentiam, ad *ἐν τι hoc, ὃ ἐπὶ πᾶσιν ἰκόν τὸ νόημα νοεῖ, ἐν αἰεὶ ὄν τὸ αὐτὸ ἐπὶ πᾶσι* (Parmen. p. 132). Individua enim cognoscere, est res sensuum atque opinionis; abstractas vero notiones indagare, ad rationem et scientiam pertinet. Cf. Aristoteles, natural. auscultat. lib. I, cap. 6 extr. *Τὸ μὲν καθόλου, κατὰ τὸν λόγον γινώσκον· τὸ δὲ καθ' ἕκαστον, κατὰ τὴν αἰσθησιν. ὁ μὲν γὰρ λόγος, τῷ καθόλου· ἡ δὲ αἰσθησις, τῷ κατὰ μέρος.* Et Plutarchus de Placit. Philosophor. lib. I, cap. 3, de Pythagora. *Καὶ ἡ ἡμετέρη ψυχὴ (φυσὴν) ἐκ τετραδὸς σύγκειται. εἶναι γὰρ νῦν, ἐπισήμην, δόξαν, αἰσθησιν· ἐξ ὧν πᾶσα τέχνη καὶ ἐπισήμη, καὶ αὐτοὶ λογικοὶ ἐσμέν. νῦν μὲν ἕν ἢ μονὰς ἐστὶν ὁ γὰρ νῦν κατὰ μονάδα θεωρεῖται. οἷον, πολλῶν ὄντων ἀνθρώπων, οἱ μὲν ἐπὶ μέρος εἰσὶν ἀναίσθητοι, ἀπερίληπτοι καὶ ἀπειροί, ἀλλ' αὐτὸ τῷτο ἀνθρώπου ἕνα μόνον νοῦμεν, ὃ ἔδειξεν ἔτυχεν ὁμοίος· καὶ ἰκόν ἕνα μόνον νοῦμεν, οἱ δὲ ἐπὶ μέρος εἰσὶν ἀπειροί. τὰ γὰρ εἶδη ταῦτα πάντα καὶ γένη κατὰ μονάδας εἰσὶ.* — Quare et Parmenides, omnem rationem et vim ratiocinii in his notionibus atque ideis versari ajens, his verbis utitur, p. 135: *Εἰ δὴ γὰρ τις μὲν εἶσαι εἶδη τῶν ὄντων εἶναι, μηδὲ ὀρεῖται εἶδος ἑνὸς ἑκάστων, εἰδὲ ὅποι τρέψαι τὴν διάνοιαν ἔξει, μὴ εἶναι ἰδέαν τῶν ὄντων ἑκάστη τὴν αὐτὴν αἰεὶ εἶναι· καὶ ἔτω τὴν τῷ διαλέγεσθαι δύναμιν παντάπασιν διαφθερεῖ.* Philosophi igitur est, *αἰσθησιν* et *δόξαν* ope harum notionum vel *ιδέων* in *λόγον* et *ἐπισήμην* mutare.

„At cur Plato hoc ipsum, loco quem tractamus, dixit *εἰπε*, allegoria utens statuarum Daedali?“ Cicero hoc jam innuit, loco supra laudato, ubi „caetera“ (individua nempe, concreta, sensibus obvia) dicit „fluere, labi, nec diutius esse uno

» et

„et eodem statu.“ Heracliti potissimum haec erat sententia. Plato in Cratylo, p. 402: Λέγει πρὸς Ἡράκλειτος, ὅτι πάντα χωρεῖ, καὶ ἕδεν μένει· καὶ ποταμὸς ῥοῆ ἀπεικάζει τὰ ὄντα, λέγει· ὡς δὲ εἰς τὸν αὐτὸν ποταμὸν ἐκ ἄν ἐμβαίης. Quae sententia vero in fine dialogi ita emendatur, ut non omnia fluere dicendum sit, sed esse aliquid *per se ipsum*, quod semper maneat; Cratyl, p. 439: Πότερον φῶμεν τι εἶναι αὐτὸ καλὸν καὶ ἀγαθόν. — Σκεψώμεθα μὴ εἰ πρότερον τι ἐστὶ καλόν, ἢ τι τῶν τοιούτων· καὶ δοκεῖ ταῦτα πάντα εἶναι· ἀλλ' αὐτὸ φῶμεν τὸ καλόν, ὃ τοιούτου αἰετῶν ἐστίν, οἷόν ἐστι; Hoc ipsum αὐτὸ ὃ αἰετῶν ἐστίν οἷόν ἐστι, est quod in Parmenide dixerat αὐτὸ καθ' αὐτὸ, est αὐτὴ καθ' αὐτὴν ἰκάστη ἔσῃα, est denique εἶδος vel ἰδέα. — Τὰ αἰσθητὰ igitur, aut δόξαν quae est τῶν αἰσθητῶν, ad ἐπιστήμην evehere; et τὰ εἰδόμενα μόνιμα ποιεῖν, aut uti hic Plato loquitur, τὰ δραπέτευοντα δεῖν λογισμῶ; prorsus idem est, utrumque fit ope τῶν εἰδῶν aut ιδέων.

„Cur denique Plato hanc mutationem τῶν δόξων in ἐπιστήμῃς illam ipsam recordationem, de qua supra erat locutus, esse dicit?“ — Quia ιδέαι, quarum ope haec mutatio fit, per recordationem menti hominis insunt. Existunt nempe, ut supra vidimus, hae rerum ideae sempiternae et a rebus ipsis sejunctae. Sed ubinam? ... Hic alia notanda occurrit doctrina Platonis. Idea scilicet istae ab aeterno sunt in superna parte coeli, ubi etiam animae hominum, antequam hi nascantur, sedem habent. Ibi animae contemplantur has ideas perfectissimas pulcherrimas, has veras atque aeternas ἔσῃας rerum quae apud nos sunt; postea in corpus humanum delatae, obliviscuntur quidem maximam partem quae ibi viderant, studia tamen atque meditatione multa recordari possunt, ita ut concretarum rerum species inveniant sapientesque evadant. Locus hic vere poeticis coloribus a Platone tractatur in dialogo Phaedrus inscripto, Pag. 247: Τὸν δὲ ὑπερβράνιον τόπον ἕτε τις ὑμνήσει πρὸ τῶν τῆδε ποιητῆς, ἕτε ποῦτ' ὑμνήσει, κατ' ἀξίαν. ἔχει δὲ ἄδελφ. τολμητέον γὰρ ἐν τόγῃ ἀληθῆς εἰπεῖν ἄλλως τε καὶ περὶ ἀληθείας λέγοντα. ἢ γὰρ ἀχρωμάτος τε καὶ ἀσχημάτιστος καὶ ἀναφῆς ἔσῃα, ὅντως ἔσῃα, ψυχῆς κυβερνήτη μόνῃ θεατῇ καὶ χρῆται· περὶ ἣν τὸ τῆς ἀληθείας ἐπιστήμης γένος τῆτον ἔχει τὸν τόπον. ἄτ' ἐν θεῷ διάνοια καὶ τε καὶ ἐπιστήμη ἀκηράτω σρεφομένη, καὶ (nempe: ἕτως καὶ ἡ διάνοια) ἀπάσης ψυχῆς, ὅσων ἂν μέλλῃ τὸ προσῆκον δεῖξασθαι, ἰδέσθαι.

ἰδῆσα διὰ χρόνον τὸ ὄν, ἀγαπᾷ τε καὶ θεωρῆσα τάλιθῃ τρέφεται
καὶ εὐπαθεῖ, ἕως ἂν κύκλω ἢ περιφορᾷ εἰς ταυτὸν περιενέγκῃ. ἐν
δὲ τῇ περιόδῳ καθορᾷ μὲν αὐτὴν τὴν δικαιοσύνην, καθορᾷ δὲ σω-
φροσύνην, καθορᾷ δὲ ἐπισήμην (ita omnino legendum), ἔχῃ ἢ γέ-
νεσις πρόσθεσιν· ἔδ' ἢ (sic) ἐσί πρὸς ἑτέρα ἐν ἑτέρῳ ἔσα, ἃν ἡμεῖς
νῦν ὄντων καλεῖμεν· ἀλλὰ τὴν ἐν τῷ ἄ ἐσιν ὄντως ἐπισήμην
ἔσαν, καὶ τᾶλλα ὡσαύτως τὰ ὄντως ὄντα θεωραμένη, κ. τ. λ. —
Pag. 250. Κάλλος δὲ τότε ἦν ἰδεῖν λαμπρὸν, ὅτε σὺν εὐδαίμονε
χορῶ μακαρίαν ὄψιν τε καὶ θεῖαν ἰπόμενοι, μετὰ μετ' Διὸς ἡμεῖς,
ἄλλος δὲ μετ' ἄλλα θεῶν, εἶδον τε καὶ ἐτελεύτητο τελετῶν ἦν θεῖσις
λέγειν μακαριωτάτην· ἦν ὀργιάζομεν ὀλόκληροι μὲν αὐτοὶ ὄντες,
καὶ ἀπαθεῖς κακῶν ὅσα ἡμᾶς ἐν ὑτέρῳ χρόνῳ ὑπέμενον· ὀλόκληρα
δὲ καὶ ἀπλά καὶ ἀτρεμῆ καὶ εὐδαίμονα φάσματα μυθόμενοι τε
καὶ ἐποπτεύοντες ἐν αὐγῇ καθαρᾷ, καθαρὸι ὄντες καὶ ἀσήμαντοι
τῆστι ὃ νῦν δὴ σῶμα περιφέροντες ὀνομάζομεν, ὅσρῃς τρόποι δε-
δεσμευμένοι. — Verba finem facient, quae cum loco nostro Me-
nonis mire conveniunt. Pag. 249: Δεῖ γὰρ ἀνθρώπον ξυνιέναι κατ'
εἶδος λεγόμενον, ἐκ πολλῶν ἰὸν αἰτρητέων εἰς ἓν λογισμῶ ξυναιρέ-
μενον. τῆστι δὲ ἐσιν ἀνάμνησις ἐκείνων ἃ ποτ' εἶδεν ἡμῶν ἢ ψυχῆς
συμπορευθεῖσα θεῶν, καὶ ὑπεριδῆσα ἃ νῦν εἶναι φαιμέν, καὶ ἀνα-
κύψασα εἰς τὸ ὄντως ὄν. διὸ δὴ δικαίως μόνῃ πτερεῖται ἢ τῆ φι-
λοσόφῃ διάνοια· πρὸς γὰρ ἐκείνοις ἀεὶ ἐστὶ μνήμη κατὰ δύναμιν,
πρὸς οἷσπερ ὁ θεὸς ἂν θεῖός ἐστι.

ΚΡΙΤΩΝ.

K P I T Ω N.

ΚΡΙΤΩΝ
Η
ΠΕΡΙ ΠΡΑΚΤΕΩΣ.

Ἡδίκος *).
Lit. Zeit. p. 16.

ARGUMENTUM.

Loquitur hic

SOCRATES CUM
CRITONE.

Scena vero est eximia, ad commovendum animum aptissima; uti est in his rebus mirus artifex Plato. Carcer; primum diluculum; Socrates tranquille dormiens; Crito lecto assidens, atque exspectans, donec Socrates expergescat; Socrates tandem expergesfactus, amicam videns, interrogat: unde tam mane? — Nempe Crito, vir paullo senior atque dives (ne quis existimet, Socrati tantum fuisse amicos juvenes, aut inopes, qui nec auxilium ferre potuissent, si ipse voluisset auxilio uti), qui triginta minas pro Socratis lite solvere voluerat (v. Apol. c. 28.), nunc adest, ut illi effugium e carcere per-

*) Varie inscribitur hic dialogus. Περὶ πρακτῶ (vel, ut habet Diog. Laert. III, 58, et uti convenit cap. 6 hujus dialogi, περὶ πρακτέων) addidit Aldus, Grynaeus, et Stephanus. Basil. 2, et Codex Medicus in margine, habent: ἢ περὶ δόξης ἀληθῆς καὶ δικαίας; Cod. Vindobonensis denique: ἢ περὶ δόξης ἀληθῆς καὶ δικαιοσύνης. Vox Ἡδίκος ο Diog. Laert. l. l. desumpta videri potest. — Caeterum, ut apud eundem Laert. II, 60, III, 36 legitur, alii tradiderunt, ea quae Critonem facit loquentem Crito, ab Aeschino, non a Critone, fuisse disputata. FISCHER.

suadeat. Quod quum omnibus argumentis, et sane validissimis, aggreditur, Socrates tantum id monet: videndum esse, num recte hoc fieri possit? Exoritur dehinc quaestio: utrum communis hominum opinio sit attendenda, an solummodo justitia ejus quod facere decreveris? Porro: num liceat, legibus patriae non obedire? Quod ultimum praeclare tractatur. — Tota disputatio optime inservit doctrinae de moribus. Conferri caeterum potest cum hoc dialogo Maximi Tyrii disquisitio ei τὸν ἀδικήσαντα ἀνταδικητέον.

C. I. ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Τί τῆνικάδε ἀφίξαι, ὦ Κρίτων; ἢ οὐ πρῶτ' ἐτι ἐσί; ΚΡΙΤΩΝ. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΩ. Πηνία μάλισα; ΚΡ. Ὁρθρος βαθύς. ΣΩ. Θαυμάζω ὅπως ἠθέλησέ σοι ὁ τοῦ δεσμοτηρίου φύλαξ ὑπακοῦσαι¹. ΚΡ. Ξυνήθης ἤδη μοι ἐστίν, ὦ Σώκρατες, διὰ τὸ πολλάκις δεῦρο φοιτᾶν. καὶ τοι καὶ εὐεργέτηται² ὑπ' ἐμοῦ. ΣΩ. Ἄρτι δὲ ἤκεις, ἢ πάλαι; ΚΡ. Ἐπεικῶς πάλαι. ΣΩ. Εἶτα πῶς οὐκ ευθύς ἐπήγειράς με, ἀλλὰ σιγῇ παρακιάθησαι; ΚΡ. Οὐ μὰ τὸν Δία, ὦ Σώκρατες, οὐδ' ἂν αὐτὸς ἠθελον ἐν τοσαύτῃ³ ἀγρυπνία καὶ λύπῃ εἶναι. ἀλλὰ καὶ σοῦ πάλαι θαυμάζω, αἰσθανόμενος ὡς ἠδέως καθεύδεις. καὶ ἐπίτηδές σε οὐκ ἤγειρον, ἵνα ὡς ἠδιστα διάγῃς. καὶ πολλάκις μὲν δὴ σε καὶ πρότερον ἐν παντὶ τῷ βίῳ εὐδαι-

¹ Saepius occurrit ὑπακοῦειν de janitore dictum, vel in genere de eo, qui fores pulsantem intromittit. Ita apud Nostrum in Phaedone c. 3. de eodem hoc publici carceris custode: καὶ ἡμῖν ἐξελθῶν ὁ θυρωρός, ὅσπερ εἰώθει ὑπακοῦειν, εἰ πέν ἐπιμένειν. GED.

² Vulg. καὶ τι εὐεργετῆται. Ald. καὶ τοι καί. Cod. Tubing.

εὐεργέτηται. Utrumque repouendum. Particulae καὶ τοι καὶ solent ita conjungi, ut vim habeant augendae et corrigendae orationis, uti Latin. et vero etiam. FISCH.

³ Cod. Tub. et Bas. 2 τασ. TE ἀγρ. Male; sed mutandum est in ΓΕ. FISCH.

μονισα τοῦ τρόπου, πολὺ δὲ μάλις αὐτὴν ἐν τῇ νῦν παρεσῶσῃ
 συμφορᾷ, ὡς ἐραδίως αὐτὴν καὶ προίως φέρεις. ΣΩ. Καὶ
 γὰρ ἂν, ὦ Κρίτων, πλημμελὲς εἶη, ἀγανακτεῖν τηλικού-
 τον ὄντα, εἰ δεῖ ἤδη τελευτᾶν. ΚΡ. Καὶ ἄλλοι, ὦ Σώ-
 κρατες, τηλικούτοι ἐν τοιαύταις συμφοραῖς ἀλίσκονται,
 ἀλλ' οὐδὲν αὐτοῖς ἐπιλύεται ἢ ἡλικία τὸ ⁴ μὴ οὐχὶ ἀγα-
 νακτεῖν τῇ παρούσῃ τύχῃ. ΣΩ. Ἔσι ⁵ ταῦτα. ἀλλὰ τί
 δὴ οὕτω προῖ ἀφίξαι; ΚΡ. Ἀγγελίαν, ὦ Σώκρατες, φέ-
 ρων χαλεπὴν, οὐ σοὶ (ὡς ἐμοὶ φαίνεται), ἀλλ' ἐμοὶ καὶ
 τοῖς σοῖς ἐπιτηδεύουσιν πᾶσι καὶ χαλεπὴν καὶ βαρεῖαν ἦν
 ἐγὼ, ὡς ἐμοὶ δοκῶ, ἐν τοῖς βαρύτερα ⁶ ἂν ἐνέγκαιμι.
 ΣΩ. Τίνα ταύτην; ἢ τὸ πλοῖον ἀφίχεται ἐκ Δήλου ⁷, οὐ δεῖ
 ἀφικομένου τεθνάναι με; ΚΡ. Οὗτοι δὴ ἀφίχεται, ἀλλὰ
 δοκεῖ μὲν μοι ἤξειν τήμερον, ἐξ ὧν ἀπαγγέλλουσιν ἤκον-
 τες τινὲς ἀπὸ Σουνίου ⁸, καὶ καταλιπόντες ἐκεῖ αὐτό.
 δῆλον οὖν ἐκ τούτων τῶν ἀγγέλων, ὅτι ἤξει τήμερον, καὶ
 ἀνάγκη δὴ εἰσαύριον ἔσαι, ὦ Σώκρατες, τὸν βίον σε τε-

⁴ Stephan. malebat τῶ. Sed non necessaria emendatio. ἐπιλύεσθαι enim notat h. l. *permittere, concedere*; adeoque recte quartus casus sequitur. FISCH.

⁵ Mudgius malebat ἔσαι. Contra ingenium formulae ἐσι ταῦτα. quae usurpatur ita, ut alibi εἶεν. FISCH.

⁶ ἦν — ἐνέγκαιμι. quod ego, si quidquam aliud, graviter feram. Ita Fioinus, et caeteri similiter interpretes. At potius post βαρύτερα subaudi participium φέρουσιν. FORSTER. — Simili ellipti dictum cap. 14: ἐν τοῖς χαλεπώτατα δὴ γον. Vid. Hemsterh. ad Lucian. Somn. 2, p. 3, t. I. FISCH.

⁷ De hac navi, quae Θεωρίς et Δηλιάς dicebatur, locus clas-

ficus est in Phaedon, init. ἔτυχε τῇ προτεραίᾳ τῆς δίκης (Socratis) ἢ πρυμνα ἐσεμμένη τῶ πλοῖσ, ὃ εἰς Δήλον Ἀθηναῖοι πέμπουσι κατ' ἔτος. τῆτό ἐστὶ τὸ πλοῖον (ὡς φασιν Ἀθηναῖοι), ἐν ᾧ Θῆσευς ποτὲ εἰς Κρήτην τῆς δὲς ἑπτα ἐκείνης ὤχετο ἄγων, καὶ ἐσωσέτε καὶ αὐτὸς ἐσώθη. τῷ ἦν Ἀπόλλωνι εὐχάντο (ὡς λέγεται) τότε, εἰ σώσειεν, ἕκαστος ἕτης Θεωρίαν ἀπάξειν εἰς Δήλον ἢν δὴ αἰεὶ καὶ νῦν ἐτι ἐξ ἐκείνης κατ' ἐνιαυτον τῷ Θεῷ πέμπουσιν. ἐπειδὴν ἦν ἀρξάνται τῆς Θεωρίας, νόμος ἐστὶν αὐτοῖς, ἐν τῷ χρόνῳ τῆτω καθαρῆσειν τὴν πόλιν, καὶ δημοσίᾳ μηδὲνα ἀποκτινύουσαι, πρὶν ἂν εἰς Δήλον ἀφίχεται τὸ πλοῖον, καὶ πάλιν δεῦρο. v. et Xenoph. Memor. IV, 8.

⁸ Sunium, promontorium Atticae.

I T. α.

2 λευτῶν. ΣΩ. Ἄλλὰ, ὦ Κρίτων, τύχη¹ ἀγαθῆ· εἰ ταύτη τοῖς θεοῖς² φίλον, ταύτη ἔσω! οὐ μέντοι οἶμαι ἤξειν αὐτὸ τήμερον. ΚΡ. Πόθεν τοῦτο τεκμαίρη; ΣΩ. Ἐγὼ σοι ἐρῶ. τῆ γάρ που ὑπεραία δεῖ με ἀποθνήσκειν, ἢ ἢ ἂν ἔλθοι τὸ πλοῖον. ΚΡ. Φασὶ³ δέ γε τοι δὴ οἱ τούτων κύριοι. ΣΩ. Οὐ τοίνυν τῆς ἐπιούσης ἡμέρας οἶμαι αὐτὸ ἤξειν, ἀλλὰ τῆς ἐτέρας. τεκμαίρομαι δὲ ἐκ τινος ἐνυπνίου, ὃ ἐώρακα ὀλίγον⁴ πρότερον ταύτης τῆς νυκτός· καὶ κινδυνεύεις ἐν καιρῷ τινὶ οὐκ ἐγεῖραί με. ΚΡ. Ἦν δὲ δὴ τί τὸ ἐνύπνιον; ΣΩ. Ἐδόκει τίς μοι γυνὴ προσελθοῦσα, καλὴ καὶ εὐειδής, λευκὰ ἱμάτια ἔχουσα, καλέσαι με, καὶ εἰπεῖν· ὦ Σώκρατες,

Ἡματί⁵ κεν τριτάτῳ Φθίην ἐρίβωλον ἴκοιο.

ΚΡ. Ὡς⁶ ἀτοπον τὸ ἐνύπνιον, ὦ Σώκρατες! ΣΩ. Ἐναργές μὲν οὖν, ὡς ἐμοὶ⁷ δοκεῖ, ὦ Κρίτων. ΚΡ. Λίαν γε

1 τ. α. Notissimus est formulae hujusce tum in decretis publicis, tum in privatorum sermonibus, usus. Similes item boni ominis sententiae apud Romanos occurrunt (e. g. quod felix faustumque sit!). FORST.

2 εἰ — φίλον. Passim hoc Socratis effatum tanquam Philosopho dignissimum laudat et usurpat Epictetus. FORST.

3 Verba haec: φασὶ — κύριοι, quae et satis commode a Socrate dici possunt, Critoni adscripsit Ficinus, quem post alios sequutus est Cl. Fischer.

4 ὀ. π. Ita loquitur, quod somnia post mediam noctem visa verissima vulgo existimabantur. DACIER.

5 Versus est Homeri Il. 1, 363, ubi Achilles ipse loquens dicit: ἰκοίμην. — Cicero Divin. I, 25: *Est apud Platonem Socrates, quum esset in custodia publica, dicens Critoni suo familiari,*

sibi post tertium diem esse moriendum; vidisse se in somnis pulcritudine eximia feminam, quae se nomine appellans diceret Homerium quendam ejusmodi versum:

*Tertia te Phthiae tempestas
lata locabit.*

— Caeterum Cl. Fischer recte monuit, patriam hic non esse mortem, sed meliorem illam vitam, quam sperabat Socrates. Lambinus vero per Phthiam mortem et interitum significari credit, spectata vi nominis, quod ei orrum videtur a φθίνω vel φθίω. Quam coacta explicatio haec sit, nemo non sentit, GED.

6 Laudantur haec verba a Proclo in Commentariis in Timaeum p. 25 med. Bas. Docet ibi Philosophus, ἀτοπον hic idem declarare quod παράδοξον. FISCH.

7 ὡς γ' ἐμοὶ edid. Fischer.

x Inci-

ὡς εἶπεν. Ἄλλ', ὦ δαιμόνιε Σώκρατες ¹, ἔτι καὶ νῦν ³
 ἐμοὶ πείθου, καὶ σώθητι. ὡς ἐμοί, εἴαν σὺ ἀποθάνης, οὐ
 μία συμφορὰ ἐστὶ ², ἀλλὰ χωρὶς μὲν τοῦ ἐξεργῆσθαι,
 τοιούτου ἐπιτηδείου οἶον ἐγὼ οὐδένα μήποτε εὐρήσω, ἔτι
 δὲ καὶ πολλοῖς δόξω, οἳ ἐμὲ καὶ σὲ μὴ σαφῶς ἴσασιν, ὡς
 οἴός τε ὦν σε σώζειν, εἰ ἠθέλον ἀναλίσκειν χρήματα, ἀμε-
 λῆσαιμ³. καὶ τοι τίς ἂν αἰσχιῶν εἴη ταύτης δόξα, ἢ δο-
 κεῖν χρήματα περὶ πλείονος ποιεῖσθαι ἢ φίλους; οὐ γὰρ
 πείσονται οἱ πολλοί, ὡς σὺ αὐτὸς οὐκ ἠθέλησας ἀπιέναι
 ἐνθένδε, ἡμῶν προθυμουμένων. ΣΩ. Ἀλλὰ τί ἡμῖν, ὦ
 μακάριε Κρίτων, οὕτω τῆς τῶν πολλῶν δόξης μέλει; οἳ
 γὰρ ἐπιεικέστατοι, ὦν μᾶλλον ἄξιον φροντίζειν, ἠγήσονται
 αὐτὰ οὕτω πεπραχθῆαι ὡσπερ ἂν πραχθῆ. ΚΡ. Ἄλλ'
 ἔραξ δὴ, ὅτι ἀνάγκη, ὦ Σώκρατες, καὶ τῆς τῶν πολλῶν
 δόξης μέλειν. αὐτὰ δὲ δηλοῖ τὰ παρόντα νυνὶ, ὅτι οἳοί τε
 εἰσὶν οἱ πολλοὶ οὐ τὰ σμικρότατα τῶν κακῶν ἐξεργάζε-
 σθαι, ἀλλὰ σχεδὸν τὰ μέγιστα, εἴαν τις ἐν αὐτοῖς διαβε-
 βλημένος ᾖ. ΣΩ. Εἰ γὰρ ὠφελον, ὦ Κρίτων, οἳοί τε εἶ-
 ναι οἱ πολλοὶ τὰ μέγιστα κακὰ ἐξεργάζεσθαι, ἵνα οἳοί τε
 ᾗσαν καὶ ἀγαθὰ τὰ μέγιστα! καὶ καλῶς εἶχε ⁴. νῦν δὲ
 οὐδέτερα οἳοί τε. οὔτε γὰρ φρόνιμον οὔτε ἄφρονα δυνατοὶ
 ποιῆσαι. ποιούσι δὲ τοῦτο ὅ τι ἂν τύχωσι. ΚΡ. Ταῦτα ⁴
 μὲν δὴ οὕτως ἐχέτω. τάδε δὲ, ὦ Σώκρατες, εἶπέ μοι.

¹ Incipit, post exordium, tra-
 ctatio ipsa. Argumenta a Cri-
 tone proferuntur cap. 3, 4, 5.
 Quae postea singulatim Socr.
 refutat.

² ἢ μία συμφορὰ ἐστὶν, ἀλλὰ
 κ. Ficinus (qui vertit: non una
 tantum calamitas imminet) jam
 sic legisse videtur; et ita est in
 Ms. Reg. Paris., uti interpretes
 Gallicus hujus dialogi Sallier doc-
 cet (Hist. de l'Acad. des bell.
 Lettr. t. 14, p. 69). Antea per-

peram legebatur: ἕδεμία συμ-
 φορὰ ἐστὶν ἄλλη, ἀλλὰ κ. τ. λ.

³ Cl. Fischer (quem vide)
 edidit, auctoritate quorundam
 Codicum: ἀμελῆσαι. Sed, ut
 mihi videtur, necessario aut re-
 tinendum: ἀμελήσαιμι, quod
 pendet ab ὡς, aut (quod fortasse
 melius) expungendum illud ὡς:
 δόξω ἀμελῆσαι, οἷοί τε ὦν.

⁴ Cod. Tub. καὶ καλῶς ἂν
 εἶχε, Recte, FISCH.

¹ Vid.

21 ἀρά γε μὴ ἐμοῦ προμηθεῖ καὶ τῶν ἄλλων ἐπιτηδεύων, μὴ,
 εἰάν σὺ ἐνθένδε ἐξέλθῃς, οἱ συκοφάνται ἡμῖν πράγματα
 10 παρέχωσιν, ὡς σὲ ἐνθένδε ἐκκλέψασι, καὶ ἀναγκασθῶμεν
 ἢ καὶ πᾶσαν τὴν οὐσίαν ἀποβαλεῖν, ἢ συχνὰ χρήματα,
 ἢ καὶ ἄλλο τι πρὸς τούτοις παθεῖν; εἰ γὰρ τι τοιοῦτον
 φοβῆ, ἔασον αὐτὸ χαίρειν. ἡμεῖς γὰρ που δίκαιοι ἐσμέν,
 σώσαντές σε, κινδυνεύειν τοῦτον τὸν κίνδυνον· καὶ, εἰάν
 5 δέη, ἔτι τούτου μείζω. ἀλλ' ἐμοὶ πείθου, καὶ μὴ ἄλλως
 ποίει. ΣΩ. Καὶ ταῦτα προμηθεύμαι, ὦ Κρίτων, καὶ
 ἄλλα πολλά. ΚΡ. Μὴ τοίνυν ταῦτα φοβοῦ. καὶ γὰρ οὐδὲ
 πολὺ τ' ἀργυρίον ἐσίν, ὃ θέλουσι λαβόντες τινὲς σῶσαί σε
 καὶ ἐξαγαγεῖν ἐνθένδε. ἔπειτα οὐχ ὄργῃς τούτους τοὺς συ-
 κοφάντας, ὡς εὐτελεῖς, καὶ οὐδὲν ἂν δέοι ἐπ' αὐτοὺς πολ-
 10 λοῦ ἀργυρίου; σοὶ δὲ ὑπάρχει μὲν τὰ ἐμὰ χρήματα, ὡς
 ἐγῶμαι, ἰκανά· ἔπειτα καὶ εἴτι, ἐμοῦ κηδόμενος, οὐκ οἶει
 δεῖν ἀναλίσκειν τὰ ἐμὰ, ξένοι οὗτοι ἐνθάδε ἔτοιμοι ἀνα-
 λίσκειν. εἷς δὲ καὶ κειόμεν ἐπ' αὐτὸ τοῦτο ἀργυρίον ἰκα-
 νόν, Σιμμίας ὁ Θηβαῖος. ἔτοιμος δὲ καὶ Κέβης, καὶ ἄλ-
 15 λοι πολλοὶ πάνυ. ὥσε, ὅπερ λέγω, μήτε ταῦτα φοβού-
 μενος ἀποκάμῃς σῶσαι σαυτὸν, μήτε ὃ ἔλεγες ἐν τῷ δικα-
 στηρίῳ¹, δυσχερές σοι γενέσθω, ὅτι οὐκ ἂν ἔχοις ἐξελ-
 θῶν ὅτι χρεῶ² σεαυτῷ. πολλαχοῦ μὲν γὰρ καὶ ἄλλοσε,
 ὅποι ἂν ἀφίκη, ἀγαπήσουσί σε· ἂν δὲ βούλη εἰς Θεττα-
 λίαν ἰέναι, εἰσὶν ἐμοὶ ἐκεῖ ξένοι, οἳ σε περὶ πολλοῦ ποιήσου-
 20 ται, καὶ ἀσφάλειάν σοι παρέξονται, ὥσέ σε μηδένα λυ-
 πεῖν τῶν κατὰ Θετταλίαν. Ἐπι δὲ, ὦ Σώκρατες, οὐδὲ
 δίκαιόν μοι δοκεῖς ἐπιχειρεῖν πράγμα, σαυτὸν προδοῦναι,
 ἐξὸν σωθῆναι· καὶ τοιαῦτα σπεύδειν¹ περὶ σεαυτὸν γε-
 νέσθαι, ἅπερ ἂν καὶ οἱ ἐχθροὶ σου σπεύσαιέν τε καὶ ἔσπευ-
 σαν, σὲ διαφθεῖραι βουλόμενοι. πρὸς δὲ τούτοις, καὶ τοὺς

¹ Vid. Apolog. cap. 27.

² Cod. Tub. χρεῶ. quod ju-
bent leges Grammatices. FISCH.

¹ Fischer recepit σπεύδεις.
Non bene.

² Melius

υιεις τους σαυτου εμοιγε δοκεις προδιδοναι, ους σοι εξον και εκθρεψαι και εκπαιδευσαι, οίχηση καταλιπων, και το σον μέρος, ο τι αν τύχωσι, τουτο πράξουσι. τεύζονται δε, ως το είκος, τοιούτων οία περ είωθε γίγνισθαι εν ταίς ορφανίαις περι τους ορφανους. η γαρ ου χρεην ποιεισθαι παιδας, η ξυνδιαταλαιπωρειν και τρεφοντα και παιδεύοντα. συ δε μοι δοκεις τα εραθυμότατα αίρεισθαι. χρεη δε, απερ αν ανηρ αγαθος και ανδρειος ελοιτο, ταυτα αίρεισθαι, φάσκοντά γε δη αρετης δια παντος του βίου επιμελεισθαι. ως εγωγε και υπερ σου και υπερ ημων των σων επιτηδειων αισχύνομαι, μη δόξη απαν το πραγμα τα περι σε ανανδρία τινι τη ημετέρα πεπραχθαι· και η εισοδος της δίκης ² εις το δικασήριον ως εισήλθες, εξον ³ μη εισελθειν· και αυτος ο αγων της δίκης ως εγένετο, και τοτελευταϊον δη τουτι, ωςπερ κατάγελως, της πράξεως, κακία τινι και ανανδρία τη ημετέρα διαπεφευγέναι ημας δοκειν ⁴, οίτινες σε ου διεσώσαμεν, ουδε συ σαυτον, οϊόν τε ον και δυνατον, ειτι και σμικρον ημων οφελος ην. ταυτ ουν, ω Σωκρατες, ορα μη αμα τω κακω και αισχρα η σοι τε και ημιν· αλλά βουλεύου. μαλλον δε ουδε βουλεύεσθαι ετι ωρα, αλλά βεβουλευσθαι. μία δε βουλή. της γαρ επιούσης νυκτος παντα ταυτα δεϊ πεπραχθαι. ει

² Melius abest της δίκης, quod nec Ficinus legisse videtur, et e mox sequentibus huc migrasse videri potest. Η εισοδος est Socratis, non causae; ob sequentia ως εισήλθες, et: εξον μη εισελθειν. Quam potuisset Socrates (minime vero η δίκη) μη εισελθειν εις το δικασήριον.

³ εξον μη εισ. Respicit forsitan ad legem a Lyfia (ed. Taylor. p. 178.) laudatam, nempe δεδιότα δίκης ενεκα δρασκάζειν· nisi malis hoc ad Anytum referre, qui, teste Libanio, postquam

accusationem contra Socratem instituisset, in gratiam cum eo, pactis quibusdam conditionibus, redire volebat. FORST.

⁴ Mudgius videndum censebat, annon deberet emendari δοκη. Est certe hic quoque ανακολυθία. nam aut δοκειν debebat abesse, ut Infinitivus διαπεφευγέναι, penderet a verbis μη δόξη, aut scribi ως — διαπέφυγε. Sed animus commotus non finit se legum Grammaticarum vinculis adstringi. FISCH.

δὲ περιμενοῦμεν, ἀδύνατον, καὶ οὐκέτι οἶόν τε. ἀλλὰ παντὶ τρόπῳ, ὦ Σώκρατες, πείθου μοι, καὶ μηδαμῶς ἄλλως ποίει.

6 ΣΩ. ὦ¹ φίλε Κρίτων, ἡ προθυμία σου πολλοῦ ἀξία, εἰ μετὰ τινος ὀρθότητος εἴη· εἰ δὲ μὴ, ὅσω μείζων, τοσοῦτῳ χαλεπωτέρῃ. σκοπεῖσθαι οὖν χρὴ ἡμᾶς, εἴτε ταῦτα πρακτέον εἴτε μὴ· ὡς ἐγὼ οὐ μόνον νῦν, ἀλλὰ καὶ εἰ τοιοῦτος, οἷος τῶν ἐμῶν μηδενὶ ἄλλῳ πείθεσθαι ἢ τῷ λόγῳ, ὃς ἂν μοι λογιζομένῳ βέλτιστος φαίνεται. τοὺς δὲ λόγους, οὓς ἐν τῷ ἔμπροσθεν ἔλεγον, οὐ δύναμαι νῦν ἐκβαλεῖν², ἐπειδὴ μοι ἤδε ἡ τύχη γέγονεν· ἀλλὰ σχεδόν τι ὅμοιοι φαίνονται μοι, καὶ τοὺς αὐτοὺς πρεσβεύω³ καὶ τιμῶ, οὓσπερ καὶ πρότερον. ὦν ἂν μὴ βελτίῳ ἔχωμεν λέγειν ἐν τῷ παρόντι, εὖ ἴσθι ὅτι οὐ μὴ σοι ζυγχωρήσω, οὐδ' ἂν πλείω τῶν νῦν παρόντων ἢ τῶν πολλῶν δύναμις ὥσπερ παῖδας ἡμᾶς μορμολύττηται, δεσμούς⁴ καὶ θανάτους ἐπιπέμπουσα, καὶ χρημάτων ἀφαιρέσεις. πῶς⁵ οὖν ἂν μετριώτατα σκοποῖμεθ' αὐτά; εἰ πρῶτον μὲν τοῦτον τὸν λόγον ἀναλάβοιμεν, ὃν σὺ λέγεις περὶ⁶ τῶν δο-

1 Incipit refutatio Socratis. Argumenta Critonis erant sane gravissima, et vim quamdam habebant ex affectibus, quos ille immiscuerat, ut in illo de liberis, et altero de infamia quam amici incurrerent. Socrates vero, uti virum vere sapientem decet, nihil animo commotus (quamvis ejus ipsius res ageretur), verum sedate ac tranquille rem tractat, et rationem solam dominam agnoscit, μηδενὶ ἄλλῳ πείθεσθαι ἢ τῷ λόγῳ.

2 Eusebius (apud quem Praep. Evang. 13, 6. p. 651. locus: ὦ φίλε Κρίτων, in it. c. 6. usque ad verba: καὶ τῶν ἐναντίων, c. 8. est) ἐκβάλλειν. FISCH.

3 Pollux 2, 12: πρεσβεύειν, τὸ τιμᾶν, παρὰ Πλάτωνι.

4 Euseb. δεσμῶν τε καὶ θαν. FISCH.

5 Ante πῶς in ed. Ras. 1 et 2 legitur nomen ΚΡ. et ante εἰ πρῶτον nomen ΣΩ. Eandem rationem sequuti sunt Ficinus, Serranus, Sallierius, Forsterus; et in Ald. et Steph. utrumque nomen desideratur. FISCHER. — Caeterum cogitari facile potest, Socratem ipsum hanc quaestionem immiscere sermoni suo, ipsum sibi respondere; uti fit in oratione paullo longiore et commotiore. Quamvis nec illam distinctionem personarum, quam Cl. Fischer recepit, improbare velim.

6 Euseb. τὸν περὶ. non male: si interpungatur post λέγεις. FISCHER.

7 ἄλλως

ξῶν, πότερον καλῶς ἐλέγετο ἐκάστοτε, ἢ οὐ, ὅτι ταῖς μὲν
 δεῖ τῶν δοξῶν προσέχειν τὸν νοῦν, ταῖς δὲ οὐ· ἢ πρὶν μὲν
 ἐμὲ δεῖν ἀποθνήσκειν, καλῶς ἐλέγετο, νῦν δὲ κατὰδηλος
 ἄρα ἐγένετο, ὅτι ἄλλως ⁷ ἔνεκα λόγου ἐλέγετο, ἦν δὲ παι-
 διὰ καὶ φλυαρία ὡς ἀληθῶς. ἐπιθυμῶ δ' ἐγωγε ἐπισκέ-
 ψασθαι, ὦ Κρίτων, κοινῇ μετὰ σοῦ, εἴτι μοι ἀλλοιότερος
 φανεῖται, ἐπειδὴ γε ὧδε ἔχω, ἢ ὁ αὐτός· καὶ ἐάσομεν
 χαίρειν, ἢ πεισόμεθα αὐτῷ. Ἐλέγετο δέ πως, ὡς ἐγώ-
 μαι, ἐκάστοτε ὧδε ὑπὸ τῶν οἰομένων τί λέγειν, ὡσπερ νῦν
 δὴ ἐγὼ ἔλεγον· ὅτι τῶν δοξῶν, ἅς οἱ ἄνθρωποι δοξάζουσι,
 δεοὶ τὰς μὲν περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι, τὰς δὲ μὴ. τοῦτο,
 πρὸς θεῶν, ὦ Κρίτων, οὐ δοκεῖ καλῶς σοι λέγεσθαι; σὺ
 γὰρ, ὅσα γε τὰνθρώπεια, ἐκτὸς εἰ τοῦ μέλλειν ἀποθνήσ-
 κειν αὔριον, καὶ οὐκ ἂν σε παρακρούοι ἢ παροῦσα ζυμφο-
 ρά. σκέπει δὴ. οὐχ ἱκανῶς δοκεῖ σοι λέγεσθαι, ὅτι οὐ
 πάσας χρὴ τὰς δόξας τῶν ἀνθρώπων ⁸ τιμᾶν, ἀλλὰ τὰς
 μὲν, τὰς δ' οὐ; οὐδὲ πάντων, ἀλλὰ τῶν μὲν, τῶν δ'
 οὐ; τί φῆς; ταῦτα οὐχὶ καλῶς λέγεται; ΚΡ. Καλῶς.
 ΣΩ. Οὐκοῦν τὰς μὲν χρησὰς τιμᾶν, τὰς δὲ πονηρὰς,
 μὴ; ΚΡ. Ναί. ΣΩ. Χρησαὶ δὲ, οὐχ αἱ τῶν φρονίμων·
 πονηραὶ δὲ, αἱ τῶν ἀφρόνων; ΚΡ. Πῶς δ' οὐ; ΣΩ. Φέρε ⁷
 δὴ, πῶς αὖ τὰ τοιαῦτα ἐλέγετο; γυμναζόμενος ἀνὴρ καὶ
 τοῦτο πράττων, πότερον παντὸς ἀνδρὸς ἐπαίνω καὶ
 φόγῳ καὶ δόξῃ τὸν νοῦν προσέχει, ἢ ἐνὸς μόνου ἐκείνου ὃς
 ἂν τυγχάνῃ ἰατρὸς ἢ παιδοτρίβης ὢν; ΚΡ. Ἐνὸς μόνου.
 ΣΩ. Οὐκοῦν φοβεῖσθαι χρὴ τοὺς φόγους καὶ ἀσπάζεσθαι
 τοὺς ἐπαίνους τοὺς τοῦ ἐνὸς ἐκείνου, ἀλλὰ μὴ τοὺς τῶν
 πολλῶν; ΚΡ. Δηλαδή. ΣΩ. Ταύτη ἄρα αὐτῷ πρακτέον
 καὶ γυμνασεόν, καὶ ἐδεσεόν γε καὶ ποτέον, ἢ ἂν τῷ ἐνὸς

⁷ ἄλλως pro *temere*, sine *ter-*
za ratione, frustra. Perizon, ad
 Aelian. V. H. lib. 2, cap. 13.
 Ruhnken, ad Timaei Glossar.
 p. 144. Etymol. M. v. ἄλλως.

ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀντὶ τῆ ματῆν
 ἐχρῶντο οἱ Ἀττικοὶ τῷ ἄλλως.
 FISCH.

⁸ Euseb. τὰς δόξας τὰς τῶν
 ἀνθρώπων. fortassis vere.

δοκῆ τῶ ἐπισάτη καὶ ἐπαίοντι μᾶλλον, ἢ ἢ ζύμπασι τοῖς ἄλλοις. ΚΡ. Ἐσι ταῦτα. ΣΩ. Εἶεν. ἀπειθήσας δὲ τῶ ἐνί, καὶ ἀτιμάσας αὐτοῦ τὴν δόξαν καὶ τοὺς ἐπαίνους, τιμήσας δὲ τοὺς τῶν πολλῶν καὶ μηδὲν ἐπαίωντων, ἄρα οὐδὲν κακὸν πείσεται; ΚΡ. Πῶς γὰρ οὐ; ΣΩ. Τί δ' ἔστι κακὸν τοῦτο; καὶ ποῖ τείνει, καὶ εἰς τί τῶν τοῦ ἀπειθοῦντος; ΚΡ. Δηλονότι εἰς τὸ σῶμα. τοῦτο γὰρ διόλλυσι. ΣΩ. Καλῶς λέγεις. οὐκοῦν καὶ τᾶλλα, ὧ Κρίτων, οὕτως, ἵνα μὴ πάντα διίωμεν. καὶ δὴ καὶ περὶ τῶν δικαίων καὶ ἀδίκων, καὶ αἰσχυρῶν καὶ καλῶν, καὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν, περὶ ὧν νῦν ἡμῖν ἔστιν ἡ βουλή, πότερον τῆ τῶν πολλῶν δόξῃ δεῖ ἡμᾶς ἔπεσθαι, καὶ φοβεῖσθαι αὐτήν, ἢ τῆ τοῦ ἐνός, εἴτις ἔστιν ἐπαίων, ὃν δεῖ καὶ αἰσχύνεσθαι καὶ φοβεῖσθαι μᾶλλον ἢ ζύμπαντας τοὺς ἄλλους; ὧ εἰ μὴ ἀκολουθήσομεν, διαφθεροῦμεν ἐκεῖνο καὶ λωβησόμεθα, ὃ τῶ μὲν δικαίῳ βέλτιον ἐγίγνετο, τῶ δὲ ἀδίκῳ ἀπώλλυτο; ἢ οὐδὲν ἔστι τοῦτο; ΚΡ. Οἶμαι ἔγωγε, ὧ Σώκρατες. ΣΩ. Φέρε δὴ, ἐὰν τὸ ὑπὸ τοῦ ὑγιεινοῦ μὲν βέλτιον γιγνόμενον, ὑπὸ τοῦ νοσώδους δὲ διαφθειρόμενον, διολέσωμεν, πειθόμενοι μὴ¹ τῆ τῶν ἐπαίωντων δόξῃ, ἄρα βιωτὸν ἡμῖν ἔστι διεφθαρμένου αὐτοῦ; ἔστι δὲ που τοῦτο² σῶμα ἢ οὐχί. ΚΡ. Ναί. ΣΩ. Ἀρ' οὖν βιωτὸν ἡμῖν ἔστι μετὰ μοχθηροῦ καὶ διεφθαρμένου σώματος; ΚΡ. Οὐδαμῶς. ΣΩ. Ἀλλὰ μετ' ἐκείνου ἄρα ἔστιν ἡμῖν βιωτὸν διεφθαρμένου, ὃ³ τὸ

¹ Bas. 2. ἔσο. an ἔστι τὸ? Certe in libris Eusebii editis est δ' ἔστι τὸ κακὸν τῆτο. Et Grammatices legum jussu legendum τό. FISCH.

Xenophontem Memor. III, 9. Sed de Hyperbato et Synchysii omnino v. Dorvillius ad Charit. p. 319 ff. Abresch. auctor. Thycyd. p. 419, f. FISCH.

² Ficinus vertit: *imperatorum potius, quam peritorum sequuti iudicia.* non male. Est enim hoc loco quoddam Synchysios sive Hyperbati (schol. Aristoph. Plut. 259) genus, cujus exemplum simile non ignoro apud

² Legi debet τῆτο τὸ σῶμα. Articulum facile potuit syllaba praecedens perimere. FISCH.

³ Libri Platonis editi omnes habent φ. Sed Euseb. ὅ. ut Stephanus legendum conjecerat. recte.

ἀδικον μὲν λωβᾶται, τὸ δὲ δίκαιον ὀνίνησιν; ἢ φαυλότερον ἡγούμεθα εἶναι τοῦ σώματος ἐκεῖνο, ὃ τι ποτ' ἐστὶ τῶν ἡμετέρων, περὶ ὃ ἢ τε ἀδικία καὶ ἢ δικαιοσύνη ἐστίν; ΚΡ. Οὐδαμῶς. ΣΩ. Ἀλλὰ τιμιώτερον; ΚΡ. Πολύ γε. ΣΩ. Οὐκ ἄρα, ὦ βέλτισε, πάνυ ἡμῖν οὕτω φροντισέον ὃ τι ἐροῦσιν οἱ πολλοὶ ἡμᾶς, ἀλλ' ὃ τι ὁ ἐπαίων περὶ τῶν δικαίων καὶ ἀδικῶν, ὃ εἷς, καὶ αὐτὴ ἡ ἀλήθεια. ὥς πρῶτον μὲν ταύτη οὐκ ὀρθῶς εἰσηγή, εἰσηγούμενος τῆς τῶν πολλῶν δόξης δεῖν ἡμᾶς φροντίζειν περὶ τῶν δικαίων καὶ καλῶν καὶ ἀγαθῶν, καὶ τῶν ἐναντίων. ἀλλὰ μὲν δὴ φαίη γ' ἂν τις, οἷοί τε εἰσὶν ἡμᾶς οἱ πολλοὶ ἀποκτινύναι; ΚΡ. Δηλαδή καὶ ταῦτα ⁴, φαίη γ' ἂν τις, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Ἀληθῆ λέγεις. ἀλλ', ὦ θαυμάσιε, οὗτός γε ὁ λόγος ὃν διεληλύθαμεν, ἔμοιγε δοκεῖ ὅμοιος εἶναι τῷ προτέρῳ ⁵, καὶ τόνδε δὲ αὖ σκόπει, εἰ ἔτι μένει ἡμῖν, ἢ οὐ, ὅτι οὐ τὸ ζῆν περὶ πλείους ποιητέον, ἀλλὰ τὸ εὖ ζῆν. ΚΡ. Ἀλλὰ μένει. ΣΩ. Τὸ δὲ εὖ καὶ καλῶς καὶ δικαίως ὅτι ταυτὸν ἐστὶ, μένει, ἢ οὐ μένει; ΚΡ. Μένει.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἐκ τῶν ὁμολογουμένων τοῦτο σκεπτέον, ⁹ πότερον δίκαιον ἐμὲ ἐνθένδε πειραῖσθαι ἐξιέναι, μὴ ἀφίεν- *haef ad Plat. Timol. 31.* των Ἀθηναίων, ἢ οὐ δίκαιον· καὶ εἰ μὲν φαίνεται δίκαιον, πειρώμεθα· εἰ δὲ μὴ, ἐῷμεν. ἄς δὲ σὺ λέγεις τὰς σκέψεις περὶ τε χρημάτων ἀναλώσεως καὶ δόξης, καὶ παίδων τροφῆς, μὴ ὡς ἀληθῶς ταῦτα, ὦ Κρίτων, σκέμματα ἢ τῶν ῥαδίως ἀποκτινύντων, καὶ ἀναβιωσκομένων γ' ἂν, *Schaaf. Mel. 126.*

recte. Nam et verbum λωβᾶται, et verbum ὀνίνησιν, requirit hunc Casum. Restituimus igitur. FISCH. Et nos.

⁴ Male quidam libri tria haec verba adscribunt adhuc Socratici.

⁵ Magna est hoc loco varietas lectionis. Ald. et Bas. 1 τῷ

προτέλῃς. Cod. Tubing. τῷ καὶ πρότερον. Serran. καὶ πρότερος. Bas. 2 ἄνόμοιος εἶναι καὶ πρότερος. Cornar. et Stephan. τῷ προτέρῳ, quod etiam Ficinus legisse videtur, quod sensum dat convenientem, et quod in τῷ προτέλῃς latere videtur. Fischerus edidit: ἔμοιγε δοκεῖ ἂν ὅμοιος εἶναι, καὶ ὁ πρότερος.

εἰ οἰοίτε ἦσαν, οὐδενὶ ξὺν νῦν τούτων τῶν πολλῶν. ἡμῖν δ' ἐπειδὴ ὁ λόγος οὕτω αἰρεῖ¹ μὴ οὐδὲν ἄλλο σκεπτέον ἢ ἢ ὅπερ νῦν δὴ ἐλέγομεν· πότερον δίκαια πράξομεν καὶ χρήματα τελοῦντες τούτοις τοῖς ἐμὲ ἐνθένδε ἐξάξουσι καὶ χάριτας, καὶ αὐτοὶ ἐξάγοντές τε καὶ ἐξαγόμενοι, ἢ τῇ ἀληθείᾳ ἀδικήσομεν πάντα ταῦτα ποιοῦντες. καὶ φαινόμεθα ἀδίκᾳ αὐτὰ ἐργαζόμενοι, μὴ οὐ δέη ὑπολογίζεσθαι οὐτ' εἰ ἀποθνήσκειν δεῖ παραμένοντας καὶ ἡσυχίαν ἄγοντας, οὔτε ἄλλο ὀτιοῦν πάσχειν, πρὸ τοῦ ἀδικεῖν. ΚΡ. Καλῶς μὲν μοι δοκεῖς λέγειν, ὦ Σώκρατες· ὄρα δὲ τί ὀρώμεν. ΣΩ. Σκοπῶμεν, ὦ γὰρ θεέ, κοινῇ· καὶ εἴ πη ἔχεις ἀντιλέγειν ἐμοῦ λέγοντος, ἀντίλεγε, καὶ σοὶ πείσομαι· εἰ δὲ μὴ, παῦσαι ἤδη, ὦ μακάριε, πολλάκις μοι λέγων τὸν αὐτὸν λόγον, ὡς χρὴ ἐνθένδε ἀκόντων Ἀθηναίων ἐμὲ ἀπιέναι, ὡς ἐγὼ περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι πείσαι σε ταῦτα πράττειν, ἀλλὰ μὴ ἀκοντος. ὄρα δὲ δὴ τῆς σκέψεως τὴν ἀρχὴν, εἴαν σοὶ ἱκανῶς λέγηται, καὶ πειρῶ ἀποκρίνασθαι τὸ ἐρωτώμενον, ἢ ἂν μάλιστ' αἰσῆ. ΚΡ. Ἀλλὰ πειράσομαι. ΣΩ. Οὐδενὶ τρόπῳ φαιμέν ἐκόντας ἀδικητέον εἶναι; ἢ τινὶ² μὲν ἀδικητέον τρόπῳ, τινὶ δὲ οὐ; ἢ οὐδαμῶς τό γε ἀδικεῖν οὔτε ἀγαθόν, οὔτε καλόν, ὡς πολλάκις ἡμῖν καὶ ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ ὡμολογήθη; (ὅπερ καὶ ἄρτι

¹ Ὁ λόγος αἰρεῖ est, quod Horatius lib. 2 Sat. 1, v. 250 dicit: *Ratio evincit*. STEPH.

² Olim legebatur τὰς. Stephanus intelligendum, atque adeo inferendum, censet Pronomen τινὶ post nomen τρόπῳ quae Viri summi conjectura confirmari videbatur Forstero auctoritate MS. Regii Paris., in quo erat, τὰς μὲν ἀδικητέον τρόπῳ τινὶ μὲν, τινὶ δὲ οὐ; Immo mihi videbatur ex hac scriptura colligi posse, fuisse jam olim in

libris lectionem loci nostri duplicem, τὰς μὲν et τινὶ μὲν· posteriora haec verba puto a quodam scripta fuisse in margine, a librario Regii Codicis inde in contextum, loco alieno, conjecta, nam non dubitari quidem posse arbitror, quia vera lectio sit τινὶ μὲν· quam, praeter Ald. Bas. 1. 2, Eusebii quoque (apud quem Praep. Ev. 13, 7. p. 653. totum hoc caput exstat) libri servarunt, etiam Ficini Versio Latina. FISCH.

ἐλέγετο.) ἢ πᾶσαι ἡμῖν αἰ ἐκεῖναι ² πρόσθεν ὁμολογίαι ἐν
 ταῖσδε ταῖς ὀλίγαις ἡμέραις ἐκνεχυμέναι εἰσί; καὶ πάλαι,
 ὦ Κρίτων, ἄρα τηλικοῖδε γέροντες ἄνδρες πρὸς ἀλλήλους
 σπουδῆ διαλεγόμενοι, ἐλάθομεν ἡμᾶς αὐτοὺς παίδων οὐ-
 δέν διαφέροντες; ἢ παντὸς μᾶλλον οὕτως ἔχει, ὥσπερ
 τότε ἡμῖν ἐλέγετο, εἴτε φασὶν οἱ πολλοί, εἴτε μή; καὶ εἴτε
 δεῖ ἡμᾶς ἔτι τῶνδε χαλεπώτερα πάσχειν, εἴτε καὶ πρᾶ-
 ότερα, ὅμως τόγε ἀδικεῖν τῷ ἀδικοῦντι καὶ κακὸν καὶ αἰ-
 σχροὺν τυγχάνειν ³ ὃν παντὶ τρόπῳ φασὶν, ἢ οὐ; ΚΡ.
 Φασὶν. ΣΩ. Οὐδαμῶς ἄρα δεῖ ἀδικεῖν. ΚΡ. Οὐ δῆτα.
 ΣΩ. Οὐδὲ ἀδικούμενον ἄρα ἀνταδικεῖν, ὡς οἱ πολλοὶ οἶον-
 ται· ἐπειδὴ γε οὐδαμῶς δεῖ ἀδικεῖν. ΚΡ. Οὐ φαίνεται.
 ΣΩ. Τί δαὶ δῆ; κακουργεῖν δεῖ, ὦ Κρίτων, ἢ οὐ; ΚΡ.
 Οὐ δεῖ ⁴ δῆπου, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Τί δέ; ἀντικακουρ-
 γεῖν κακῶς πάσχοντα, ὡς οἱ πολλοὶ φασὶ, δίκαιον, ἢ οὐ
 δίκαιον; ΚΡ. Οὐδαμῶς. ΣΩ. Τὸ γὰρ που κακῶς ποιεῖν
 ἀνθρώπους, τοῦ ἀδικεῖν οὐδὲν διαφέρει. ΚΡ. Ἀληθῆ λέ-
 γεις. ΣΩ. Οὐτε ἄρα ⁵ ἀνταδικεῖν δεῖ, οὔτε κακῶς ποιεῖν
 οὐδένα ἀνθρώπων, οὐδ' ἂν ὀτιοῦν πάσχη ὑπ' αὐτῶν. καὶ

² Cod. Tubing. ἡμῖν ἐκεῖναι αἰ πρόσθεν· uti Stephanus jam legendum docuerat: sed prae- euntibus, credo, Eusebii libris, recte: ni malis Synchysin esse. FISCH.

³ Ald. Bas. 1. 2, et Euseb., etiam Stobaeus (apud quem in Eclog. Eth. 10. p. 129. sunt verba hujus capituli: ὅμως τόγε ἀδικεῖν, usque ad: ἀλλήλων τὰ βελεύματα): τυγχάνει ὃν. unde Forsterus malebat legi τυγχάνει ὃν· addita nota coli, recte. Legi potest τυγχάνει, sed ita, ut non post ὃν nota coli ponatur, verum post τρόπῳ. Scilicet Stephanus. Versionem Ficini Latinam sequutus, mutavit scripturam editionum superio-

rum, ut videretur Codices veteres adhibuisse. Ficinus vertit: omnino malum turpeque fatemur illi ipsi qui facit, an non? FISCH.

⁴ Δεῖ aberat ab Codicibus Theodoretii (qui verba οὐδαμῶς ἄρα δεῖ — ὑπ' αὐτῶν habet, Θ. Π. 12, p. 171) manu scriptis duobus recentioribus, Augustano et Palatino. Apud Origenem (apud quem, contr. Cels. 7, p. 370 exstat idem locus), in editione Spenceri, inclusum est uncis. non male. Etiam Ficini Versio Latina habet simpliciter: Non certe, a Socrates. FISCH.

⁵ Theodoret, ἔτε ἢ ἄρα. bene. FISCH.

ὄρα, ὦ Κρίτων, ταῦτα ὁμολογῶν, ὅπως μὴ παρὰ δόξαν ὁμολογῆς. οἶδα γὰρ ὅτι ἐλίγοις τισὶ ταῦτα καὶ δοκεῖ καὶ δόξει· οἷς δ' οὕτω δέδοικται, καὶ οἷς μὴ, τούτοις οὐκ ἔστι κοινὴ βουλή, ἀλλ' ἀνάγκη τούτους ἀλλήλων καταφρονεῖν, ὀρῶντας ἀλλήλων τὰ βουλευόμενα⁶. σκόπει οὖν δὴ⁷ καὶ σὺ εὖ μάλα, πότερον κοινωνεῖς καὶ συνδοκεῖ σοι, καὶ ἀρχώμεθα ἐντεῦθεν βουλευόμενοι, ὡς οὐδέποτε ὀρθῶς ἔχοντος οὔτε τοῦ ἀδικεῖν οὔτε τοῦ ἀνταδικεῖν, οὔτε κακῶς⁸ πάσχοντα ἀμύνεσθαι ἀντιδρῶντας⁹ κακῶς· ἢ ἀφίσασαι καὶ οὐ κοινωνεῖς τῆς ἀρχῆς. ἐμοὶ μὲν γὰρ καὶ πάλαι οὕτω, καὶ νῦν ἔτι δοκεῖ· σοὶ δὲ εἶπη ἄλλη δέδοικται, λέγε καὶ δίδασιε. εἰ δὲ ἐμμένεις τοῖς πρόσθεν, τὸ μετὰ τοῦτο ἀκούε¹⁰. ΚΡ. Ἀλλ' ἐμμένω τε καὶ ξυνδοκεῖ μοι. ἀλλὰ λέγε. ΣΩ. Λέγω δὴ αὖ τὸ μετὰ τοῦτο, μᾶλλον δὲ ἐρωτῶ· πότερον ἢ ἂν τις ὁμολογήσῃ τῷ, δίκαια ὄντα, ποιητέον, ἢ ἑξαπατητέον. ΚΡ. Ποιητέον. ΣΩ. Ἐκ τούτων δὴ ἀθρεῖ. ἀπιόντες ἐνθένδε ἡμεῖς μὴ πείσαντες τὴν

⁶ Stob. et Euseb. τὰ ἀλλήλων βουλευόμενα. recte. FISCH.

⁷ Euseb. δὴ ἔν. bene: ut Euthyphr. + ταῦτα δὴ ἔν. —. Etiam lingua auresque nostrae magis favere videbantur huic verborum ordini. FISCH.

⁸ Eusebius habet: τῷ κακ. in reliquis libris Platonis editis abest Articulus. Sed cohaeret Articulus cum verbo ἀμύνεσθαι, atque adeo pender, ut verbum τῷ ἀδικεῖν, a verbis ὀρθῶς ἔχοντος. FISCH.

⁹ Ald. Bas. 2, Steph. ἀντιδρῶντας. Sed in Bas. 1. est ἀντιδρῶντα· quod etsi operarum peccato potuit nasci: tamen etiam in libris Eusebii editis legitur, et in scripto ejusdem Codice Oxoniensi ἀντιδρῶντα· quod non dubium est quin exstiterit

ex ἀντιδρῶντα. Quibus auctoritatibus adductus Forsterus, lectionem ἀντιδρῶντα recte recepit postliminio in contextum; praesertim quum series quoque orationis addicat. Scilicet verba ἀντιδρῶντα κακῶς magis determinant verbum ἀμύνεσθαι, et referuntur ad verba κακῶς πάσχοντα, ita: Nefas esse, injuria affectum, ulcisci injuriam in ejus auctore, sic ut eum vicissim incommotis afficiat. Etiam Ficinus in suis libris repererat Singularem. FISCH.

¹⁰ Ponit principia, quasi fundamenta disputationis, quibus mox superstruat argumenta. In scholis logicis dicuntur praemissae; possunt vero argumenta quae sequuntur omnia facile redigi in syllogismos, quorum hae propositiones sint praemissae.

πόλιν, πότερον κακῶς τινὰς ποιοῦμεν, καὶ ταῦτα, οὐς ἤκιστα δεῖ, ἢ οὐ; καὶ ἐμμένομεν εἰς ὠμολογήσαμεν δικαίοις οὖσιν, ἢ οὐ; ΚΡ. Οὐκ ἔχω, ὦ Σώκρατες, ἀποκρίνασθαι πρὸς ὃ ἐρωτᾷς. οὐ γὰρ ἐννοῶ. ΣΩ. Ἄλλ' ὧδε σκόπει. εἰ μέλλουσιν ἡμῖν ἐνθένδε εἴτε ἀποδιδράσκειν, εἴτ' ὅπως δεῖ ὀνομάσαι τοῦτο, ἐλθόντες οἱ νόμοι¹ καὶ τὸ κοινὸν τῆς πόλεως², ἐπιστάντες ἔροιγτο. Εἶπέ μοι, ὦ Σώκρατες, τί ἐν νῶ ἔχεις ποιεῖν; ἄλλό τι ἢ τούτῳ τῶ ἔργῳ ὃ ἐπιχειρεῖς, διαιοῆ τούς τε νόμους ἡμᾶς ἀπολέσαι, καὶ ζύμπασαν τὴν πόλιν, τὸ σὸν μέρος; ἢ δοκεῖ σοι οἷόν τε ἔτι ἐκείνην τὴν πόλιν εἶναι, καὶ μὴ ἀνατετράφθαι, ἐν ἣ ἂν αἱ γενόμεναι δίκαι μὴδὲν ἰσχύωσιν, ἀλλ' ὑπὸ ἰδιωτῶν ἀκυροί τε γίνωνται καὶ διαφθεύωνται; τί ἐροῦμεν, ὦ Κρίτων, πρὸς ταῦτα καὶ ἄλλα τοιαῦτα; πολλὰ γὰρ ἂν τις ἔχοι, ἄλλως τε καὶ ῥήτωρ, εἰπεῖν ὑπὲρ τούτου τοῦ νόμου ἀποκλυμένου, ὃς τὰς δίκας τὰς δικασθείσας προστάττει κυρίας εἶναι. ἢ ἐροῦμεν πρὸς αὐτούς ὅτι ἠδίκη γὰρ ἡμᾶς ἡ πόλις, καὶ οὐκ ὀρθῶς τὴν δίκην ἔκρινε; ταῦτα, ἢ τί ἐροῦμεν; ΚΡ. Ταῦτα νῆ Δία, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Τί οὖν; ἂν εἴπωσιν¹ οἱ 12 νόμοι. ὦ Σώκρατες, ἢ² καὶ ταῦτα ὠμολόγητο ἡμῖν τε

¹ Praeclarus locus! Levi imitatione illum attigit Cicero in Catil. I, 7. *Patria — quae tecum, Catilina, sic agit, et quodammodo tacita loquitur*, etc. At multo gravius atque ἐνεργεστέρως Summus Rex in epistolis de amore erga patriam (Oeuvres de Frédéric II, publiées du vivant de l'Auteur, t. III, p. 54): *Que pourroient répondre ces coeurs tièdes & lâches, — si la patrie personifiée se présentait subitement devant eux, & leur tenoit à peu près ce langage, &c.*

² Est universa civitas. Sic in Xenophont. Cyropaed. saepius τὸ Περσῶν κοινόν. Sic apud Ci-

ceron. Verr. II, 46, 63: *commune Siciliae pro universa Sicilia*. FISCH.

¹ Interpungendum puto ita: τί οὖν; ἂν εἴπω. οἱ νόμοι. ὦ Σ., ut sit: *quid vero, si ita dixerint leges?* GED.

² Stephan. ἢ. Sed Ald. Basf. 1, 2, Forst. ἢ. Stephano videbatur totus locus ita esse constituendus, ἢ ἔ καὶ τ. ὠμ. ἡμῖν τε καὶ σοι, ἐμμενεῖν σε τ. δ., recte adversante Forstero. Nam primo Stephanus hausit conjecturam istam, ut multas alias, e Versione Ficini Latina, in qua esse video: *Nonne nobis tecum*

Heesd. Plat. Timol. v. 33.

καὶ σοὶ, ἢ ἐμμένειν ταῖς δίκαις αἷς ἂν ἡ πόλις δικάζοι; εἰ οὖν αὐτῶν θαυμάζοιμεν λεγόντων, ἴσως ἂν εἴποιεν· Ὅτι, ὦ Σώκρατες, μὴ θαύμαζε τὰ λεγόμενα, ἀλλ' ἀποκρίνου, ἐπειδὴ καὶ εἰώθας χρῆσθαι τῷ ἐρωτᾶν τε καὶ ἀποκρίνεσθαι. φέρε γὰρ τί ἐγκαλῶν ἡμῖν καὶ τῇ πόλει, ἐπιχειρεῖς ἡμᾶς ἀπολλύναι; οὐ πρῶτον μὲν σε ἐγεννήσαμεν ἡμεῖς; καὶ δι' ἡμῶν ἔλαβε τὴν μητέρα σου ὁ πατήρ, καὶ ἐφυτεύσέ σε; φράσον οὖν, τούτοις ἡμῶν τοῖς νόμοις τοῖς περὶ τοὺς γάμους μέμφη τί, ὡς οὐ καλῶς ἔχουσιν; Οὐ μέμφομαι, φαίην ἂν. Ἀλλὰ τοῖς περὶ τὴν τοῦ γενομένου τροφήν τε καὶ παιδείαν, ἐν ἧ καὶ σὺ ἐπαιδεύθης; ἢ οὐ καλῶς προσέταττον ἡμῶν οἱ ἐπὶ τούτῳ τεταγμένοι νόμοι, παρχγγέλλοντες τῷ πατρὶ τῷ σῶ σε ἐν μουσικῇ καὶ γυμνασικῇ παιδεύειν; Καλῶς, φαίην ἂν. Εἶεν. ἐπειδὴ δὲ ἐγένου τε καὶ ἐξετράφης καὶ ἐπαιδεύθης, ἔχοις ἂν εἰπεῖν πρῶτον μὲν, ὡς οὐχὶ ἡμέτερος ἦσθα καὶ ἔκγονος καὶ δοῦλος, αὐτός τε καὶ οἱ σοὶ πρόγονοι; καὶ εἰ τοῦτο οὕτως ἔχει, ἄρ' ἐξίσου οἶε εἶναι σοὶ τὸ δίκαιον καὶ ἡμῖν, καὶ ἄττ' ἂν ἡμεῖς σε ἐπιχειρῶμεν ποιεῖν, ταῦτα καὶ σὺ ἀντιποιεῖν οἶε δίκαιον εἶναι; ἢ πρὸς μὲν ἄρα σοὶ τὸν πατέρα οὐκ ἐξίσου ἦν τὸ δίκαιον, καὶ πρὸς δεσπότην³, εἴ σοι ὦν ἐτύγχανεν· ὡς

id convenit, standum tibi esse iudiciis: quae simulationis vanitas in tanto Viro probari sane non potest. Deinde certissimum est, locum sanum esse, modo legatur ἢ καὶ ταῦτα, ut nunc edidimus cum Aldo et aliis. nam ut ἐμμένειν ταῖς δίκαις est iudicia rata habere, iudiciis acquiescere: ita Pronomen ταῦτα non potest dubitari quin respiciat ad verba superiora ἡδίκει ἡ πόλις καὶ ἐκ οὐδῶς τὴν δίκην ἔχρεις hoc sensu: Num etiam illud tibi nobiscum convenit, ut tu accusares civitatem injustitiae, an potius hoc, ut rata esse velles iudicia, quae fecisset civitas? v. Vindiciae no-

strae locorum quorundam Platonis f. 5. FISCH. — Non possum non Stephano adsentiri, qui illud ἢ ante ἐμμένειν delet, legitque: ἐμμένειν σε. Sic facilis nascitur sensus: Nonne (inter alia) hoc quoque inter nos quasi pacto constitutum est, te rata habiturum iudicia etc. Maxime pro Stephano militat illud καὶ ante ταῦτα positum. Ostendit enim, non de eadem adhuc re sermonem esse posse; sed aliam potius rem afferri, de qua Socratis sententiam explorare cupiant leges. GED.

³ Fischer. Articulum inseruit: πρὸς τὸν δεσπότην.

4 Leges

ἄπερ πάσχεις, ταῦτα καὶ ἀντιποιεῖν· οὔτε κακῶς ἀκού-
 οντα ἀντιλέγειν, οὔτε τυπτόμενον ἀντιτύπτειν; οὔτε ἄλλα
 τοιαῦτα πολλά· πρὸς δὲ τὴν πατρίδα ἄρα καὶ τοὺς νόμους
 ἐξέσαι σοι, ὥσε ἐάν σε ἐπιχειρῶμεν ἡμεῖς ἀπολλύναι, δί-
 καιον ἡγούμενοι εἶναι, καὶ σὺ δὲ ἡμᾶς τοὺς νόμους καὶ τὴν *In vero etiam*
 πατρίδα, καὶ ὅσον δύνασαι, ἐπιχειρήσεις ἀνταπολλύναι, *in re unitatis*
 καὶ φήσεις, ταῦτα ποιῶν, δίκαια πράττειν, ὃ τῇ ἀλη-
 θεῖα τῆς ἀρετῆς ἐπιμελούμενος; ἢ οὕτως εἰ σοφός, ὥσε λέ-
 ληθέ σε, ὅτι μητρός τε καὶ πατρὸς καὶ τῶν ἄλλων προγό-
 νων ἀπάντων τιμιώτερόν ἐσι πατρίς, καὶ σεμνότερον, καὶ
 ἀγιώτερον, καὶ ἐν μείζονι μοίρα καὶ παρὰ θεοῖς καὶ παρὰ
 ἀνθρώποις τοῖς νοῦν ἔχουσι; καὶ σέβεσθαι δεῖ, καὶ μᾶλλον
 ὑπείκειν καὶ θαυπεύειν πατρίδα χαλεπαίνουσιν, ἢ πατέρα;
 καὶ ἢ πείθειν, ἢ ποιεῖν ἢ ἂν κελεύοι⁴; καὶ πάσχειν ἐάν
 τι προστάτῃ παθεῖν, ἡσυχίαν ἄγοντα; ἐάν τε τύπτε-
 σθαι, ἐάν τε δεῖσθαι; ἐάν τε εἰς πόλεμον ἀγῆ τρωθησό-
 μενον ἢ ἀποθανούμενον, ποιητέα ταῦτα, καὶ τὸ δίκαιον
 οὕτως ἔχει; καὶ οὐχ ὑπεικτέον⁵, οὐδὲ ἀναχωρητέον,
 οὐδὲ λειπτέον τὴν τάξιν; ἀλλὰ καὶ ἐν πολέμῳ καὶ ἐν δι-
 κασηρίῳ καὶ πανταχοῦ ποιητέον ἢ ἂν κελεύοι ἢ πόλις τε
 καὶ ἢ πατρίς; ἢ πείθειν αὐτὴν ἢ τὸ δίκαιον πέφυκε; βιά-
 ζεσθαι δὲ οὐχ ὅσιον οὔτε μητέρα, οὔτε πατέρα; πολὺ δὲ
 τούτων ἔτι ἥττον τὴν πατρίδα; τί φήσομεν πρὸς ταῦτα,
 ὦ Κρίτων; ἀληθῆ λέγειν τοὺς νόμους, ἢ οὔ; ΚΡ. Ἐμοιγε
 δοκεῖ. ΣΩ. Σκόπει τοίνυν, ὦ Σώκρατες, φαῖεν ἂν ἴσως **13**
 οἱ νόμοι, εἰ ἡμεῖς ταῦτα ἀληθῆ λέγομεν, ὅτι οὐ δίκαια

4 Leges confecutionis tem-
 porum reponi jubent Praefens
 Coniunctivi, κελυνη, quod ni-
 titur etiam Cod. Tubing. et li-
 brorum Stobaei auctoritate. Sic
 et in mox sequentibus: ἢ ἂν κε-
 λυνοί (leg. κελυνη) ἢ πόλις τε κ.
 ἢ π. FISCH.

5 Mudgius malebat ὑπακ-
 τέον, quod verbo ὑπείκειν modo

usus esset Plato sensu bono. te-
 mere: quasi vero idem verbum
 non possit uno loco poni dupli-
 ci sensu. Deinde non modo de-
 monstrandus erat usus formae
 verbi ὑπακτέον, sed docendum
 etiam, verbum ὑπάγεισθαι dici
 de militibus, qui cedunt. Ne-
 que vero Ficinus recte vertit
 tergiversandam. FISCH.

1 Ste-

ἡμᾶς ἐπιχειρεῖς δεῖν, ἢ ἐπιχειρεῖς. ἡμεῖς γὰρ σε γεννήσαντες, ἐκτρέψαντες, παιδεύσαντες, μεταδόντες ἀπάντων ὧν οἰοί τε ἡμεν καλῶν, σοί τε καὶ τοῖς ἄλλοις πᾶσι πολίταις· ὅμως προαγορευόμεν τῷ¹ ἐξουσίαν πεποιηκέναι Ἀθηναίων τῷ βουλομένῳ, ἐπειδὴν δοκιμάσῃ καὶ ἴδη τὰ ἐν τῇ πόλει πράγματα, καὶ ἡμᾶς τοὺς νόμους, ὧ² ἂν μὴ ἀρέσκωμεν ἡμεῖς, ἐξεῖναι λαβόντα τὰ αὐτοῦ, ἀπιέναι ὅπῃ ἂν βούληται. καὶ οὐδεὶς ἡμῶν τῶν νόμων ἐμποδῶν ἐσιν οὐδ' ἀπαγορεύει, ἐάν τε τις βούληται ὑμῶν εἰς ἀποικίαν ἰέναι, εἰ μὴ ἀρέσκωμεν ἡμεῖς τε καὶ ἡ πόλις, ἐάν τε μετοικεῖν ἄλλοσέ πη ἐλθῶν, ἰέναι ἐκεῖσε ὅπῃ ἂν βούληται, ἔχων τὰ αὐτοῦ. ὅς δ' ἂν ὑμῶν παρκαμείνῃ, ὁρῶν ὃν τρόπον ἡμεῖς τάς τε δίκας δικάζομεν, καὶ τὰλλα τὴν πόλιν διοικοῦμεν, ἡδὴ φαμέν τοῦτον ὠμολογηκέναι ἔργῳ ἡμῖν, ἢ ἂν ἡμεῖς κελεύωμεν, ποιήσῃ ταῦτα· καὶ τὸν μὴ πειθέμενον, τριχῆ φαμέν ἀδικεῖν· ὅτι τε γεννήταις οὓσιν ἡμῖν οὐ πείθεται, καὶ ὅτι τροφεῦσι· καὶ ὅτι ὁμολογήσας ἡμῖν πείθεσθαι, οὔτε πείθεται, οὔτε πείθει ἡμᾶς, εἰ μὴ καλῶς τι ποιοῦμεν· προτθέντων ἡμῶν, καὶ οὐκ ἀγρίως ἐπιταπτόντων ποιεῖν ἢ ἂν κελεύωμεν, ἀλλὰ ἐπιέντων δυοῖν θάτερα, ἢ πείθειν ἡμᾶς ἢ ποιεῖν, τούτων οὐδέτερα ποιεῖ².

14 Ταύταις δὴ φαμέν καὶ σε, ὧ Σώκρατες, ταῖς αἰτίαις ἐνέξουσθαι, εἴπερ ποιήσεις ἢ ἐπινοεῖς· καὶ οὐχ ἠκίσα Ἀθηναίων σε, ἀλλ' ἐν τοῖς μάλισα. εἰ οὖν ἐγὼ εἴποιμι· διὰ τί δὴ; ἴσως ἂν μου δικαίως καθάπτοιτο, λέγοντες ὅτι ἐν τοῖς μάλισα Ἀθηναίων ἐγὼ αὐτοῖς ὠμολογηκῶς τυγχάνω ταύτην τὴν ὁμολογίαν. φαῖεν γὰρ ἂν· "Ὅτι, ὧ Σώκρα-

¹ Stephanus conj. τό· sine caussa, Forstero iudice, recte. Sensus enim est: eo, quod potestatem facimus Atheniensium civis, qui quidem uti hac potestate velit. FISCH. — Qui ergo manet, verum contractum, facto declaratum, inquit; non tantum-

modo tacitum, de quo antea loquebatur Socrates.

² Sic omnes libri editi. Ficinus quidem vertit: tu horum neutrum facis; ita ut legisse videatur ποιεῖς. Sed recte legitur ποιεῖ, et est brevis repetitio in his verbis.

1 Lau-

τες, μεγάλα ἡμῖν τούτων τεκμήρια ἔσιν, ὅτι σοὶ καὶ ἡμεῖς ἠρέσκομεν καὶ ἡ πόλις. οὐ γὰρ ἂν ποτε τῶν ἄλλων Ἀθηναίων ἀπάντων διαφερόντως ἐν αὐτῇ ἐπευήμεις, εἰ μὴ σοὶ διαφερόντως ἠρεσκέ· καὶ οὐτ' ἐπὶ θεωρίαν πώποτε ἐκ τῆς πόλεως ἐξῆλθες¹, ὅτι μὴ ἀπαξ εἰς Ἴσθμὸν, οὔτε ἄλλοσε οὐδαμῶσε, εἰ μὴ ποὶ στρατευσόμενος· οὔτε ἄλλην ἐποιήσω ἀποδημίαν πώποτε, ὡσπερ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι. οὐδ' ἐπιθυμία σε ἄλλης πόλεως οὐδ' ἄλλων νόμων ἔλαβεν εἰδέναι· ἀλλὰ ἡμεῖς σοὶ ἱκανοὶ ἤμεν, καὶ ἡ ἡμετέρα πόλις· οὕτω σφόδρα ἡμᾶς ἠροῦ, καὶ ὁμολόγεις καθ' ἡμᾶς πολιτεύεσθαι· τὰ τε ἄλλα καὶ παιῶνας ἐν αὐτῇ ἐποιήσω, ὡς ἀρεσκούσης σοὶ τῆς πόλεως. ἔτι τοίνυν ἐν αὐτῇ τῇ δίκῃ ἐξῆν σοὶ φυγῆς τιμῆσασθαι², εἰ ἐβούλου, καὶ ὅπερ νῦν ἀκούσης τῆς πόλεως ἐπιχειρεῖς, τότε ἐκούσης ποιῆσαι· σὺ δὲ τότε μὲν ἐκαλλωπίζου, ὡς οὐκ ἀγανακτῶν, εἰ δέοι τεθνάναι σε, ἀλλ' ἠροῦ, ὡς ἔφησθα, πρὸ τῆς φυγῆς θάνατον· νῦν δὲ οὐτ' ἐκείνους τοὺς λόγους αἰσχύνη, οὔτε ἡμῶν τῶν

¹ Laudat hunc locum, qua sententiam, Athenaeus 5, 15. p. 216, et Platonem reprehendit, quod dicat hic, Socratem nunquam peregre profectum, praeterquam quum se contulisset ad Isthmum; et tamen in Apologia c. 17, et Sympos. 35 tradat, eum militasse ἐν Ποτιδαία καὶ ἐν Ἀμφιπόλει καὶ ἐπὶ Δηλίῳ. v. Laert. 2, 22 f. Verba Athenaei haec sunt: Ἐν δὲ τῶν Κριτῶν ὁ τῇ μνηροσύνη φίλος Πλάτων εἰδὲ ποιήσασθαι ποτε ἀποδημίαν τὸν Σωκράτην ἐξω τῆς εἰς Ἴσθμὸν πορείας εἰρηκε. At Casaubonus obiervat, neque dubito quin vere, Athenaeum aut non habuisse in exemplo Critonis suo verba εἰ μὴ ποὶ στρατ., aut ea certe in Excerptis suis, ut fit, praetermississe. Alia huiusmodi Grammaticorum veterum negligentiae exempla ha-

bent Hutchinsonus ad Xen. Anab. p. 301 min., Wesselingius ad Diod. Sic. p. 527. To. 1, Gesnerus ad Lucian. p. 866. To. 2. FISCHER. — Phaedrus haec Socrati, in cognomine dialogo: ἔτως ἐκ τῆς ἀσεως ἔτ' εἰς τὴν ὑπεροχίαν ἀποδημῆς, ἔτ' ἐξω τείχους ἐμοίγε δοκεῖς το παραπάν εἶναι. Cui Socrates hanc rationem assignat: Συγγίνωσκε δὴ μοί. φιλομαθῆς γὰρ εἰμί. τὰ μὲν ἐν χωρία καὶ τὰ δένδρα εἶδεν μὲ θελεῖ διδάσκειν, οἱ δ' ἐν τῶν ἀσει ἄνθρωποι. Archelai eum in Macedoniam invitantis aliorumque itidem principum promissa ipsum neglexisse, referunt Seneca, Laertius, Libanius, alique. FORST.

² V. Apol. c. 26. — Ficinus: licebat multari. At potius vertendum: tibi ipsi poenam exilii statueret. FORST.

νόμων ἐντρέπη, ἐπιχειρῶν διαφθεῖραι· πράττεις τε ἄπερ
 ἂν δοῦλος ὁ φαυλότατος πράξειεν, ἀποδιδράσκειν ἐπιχει-
 ρῶν παρὰ τὰς ξυνθήκας τε καὶ τὰς ὁμολογίας, καθ' ἃς
 ἡμῖν ζυνέθου πολιτεύσεσθαι, πρῶτον^{III} οὖν ἡμῖν τοῦτο αὐτὸ
 ἀπόκριναι, εἰ ἀληθῆ λέγομεν, φάσκοντές σε ὁμολογηκέ-
 ναι πολιτεύσεσθαι καθ' ἡμᾶς ἔργῳ, ἀλλ' οὐ λόγῳ, ἢ οὐκ
 ἀληθῆ. τί φῶμεν πρὸς ταῦτα, ὦ Κρίτων; ἄλλο τί ἢ ὁμο-
 λογῶμεν; ΚΡ. Ἀνάγκη, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Ἄλλο οὖν,
 φαῖεν, ἢ ξυνθήκας τὰς πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς καὶ ὁμολογίας
 παραβαίνεις; οὐχ ὑπ' ἀνάγκης ὁμολογήσας, οὐδὲ ἀπατη-
 θείς, οὐδὲ ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ ἀναγκασθεὶς βουλευσασθαι·
 ἀλλ' ἐν ἔτεσιν ἐβδομήκοντα, ἐν οἷς ἦν σοι ἀπιέναι, εἰ μὴ
 ἠρέσκομεν ἡμεῖς, μηδὲ δίκαιαι ἐφαίνοντό σοι αἱ ὁμολογίαι
 εἶναι. σύ τε³ οὔτε Λακεδαίμονα προηροῦ, οὔτε Κρήτην,
 ἃς δὴ ἐκάστοτε⁴ φῆς εὐνομεῖσθαι, οὔτε ἄλλην οὐδεμίαν
 τῶν Ἑλληνίδων πόλεων, οὔτε τῶν βαρβάρων⁵· ἀλλ' ἐλάτ-
 τω ἐξ αὐτῆς ἀπεδήμησας, ἢ οἱ χωλοὶ τε καὶ τυφλοὶ, καὶ
 οἱ ἄλλοι ἀνάπηροι. οὕτω σοι διαφερόντως τῶν ἄλλων Ἀθη-
 ναίων ἠρεσκεν ἡ πόλις τε, καὶ ἡμεῖς οἱ νόμοι δηλονότι⁶.
 τίτι γὰρ ἂν πόλις ἀρέσκοι ἄνευ νόμων; νῦν δὲ δὴ (οὐκ) ἐμ-

³ Stephanus conj. σὺ δὲ ἔτε. recte. Ficinus jam vertit: Tu vero. — FISCH.

⁴ Utriusque civitatis instituta magnopere laudat Socrates in Minoe. Cretenfium item leges summis ornat encomiis Hoipēs Atheniensis in lib. I de Legg. Lacedaemoniorum et Cretenfium ἀδελφὰς fuisse νόμους, uti eos vocat Plato, (quippe quum suos e Creta magnam partem mutuatus esset Lycurgus) notissimum est. FORST.

⁵ Apud Eusebium (Praep. Ev. 13. 8. p. 655) est τῶν βαρβαρικῶν· quod probabat Stephanus,

idque propterea, quia etiam in Cratylo s. 25. 36. 43. usus esset hac forma Plato. recte. Neque tamen omnino necessaria est illa emendatio, quum nec altera vocabuli forma inusitata fuerit. FISCH.

⁶ Verba οἱ νόμοι δηλονότι Stephano videbantur glossēma redolere, quod hac e margine venisset. Jam etsi haec conjectura multas veritatis notas habere videri possit: tamen plura afferri posse puto, quibus illae ita extinguantur et deleantur, ut vana appareat. v. Vindiciae nostrae locorum quorundam Platonis s. 9. FISCH.

μένεις τοῖς ὠμολογημένοις. ἐμμενεῖς δέ, εἰάν ἡμῖν γε πεί-
 θῃ, ὦ Σώκρατες· καὶ οὐ καταγέλασός γε ἔσῃ, ἐκ τῆς πό-
 λεως ἐξελθών. σκόπει γὰρ δὴ, ταῦτα παραβάς, καὶ ἐξα- 15
 μαρτῶν τι τούτων, τί ἀγαθὸν ἐργάσῃ σαυτὸν, ἢ τοὺς
 ἐπιτηδείους τοὺς σαυτοῦ. ὅτι μὲν γὰρ κινδυνεύουσί γε
 σου οἱ ἐπιτηδαιοὶ καὶ αὐτοὶ φεύγειν, καὶ σερηθῆναι τῆς πό-
 λεως, ἢ τὴν οὐσίαν ἀπολέσαι, σχεδόν τι δῆλον. αὐτὸς δέ
 πρῶτον μὲν εἰς τῶν ἐγγύτατά τινα πόλεων ἔλθῃς, ἢ
 Θήβαζε, ἢ Μεγάραδε (εὐνομοῦνται γὰρ ἀμφοτέραι), πο-
 λέμιος ἤξεις, ὦ Σώκρατες, τῇ τούτων πολιτείᾳ· καὶ ὅσοι-
 περ κήδονται τῶν αὐτῶν πόλεων, ὑποβλέψονταί σε, δια-
 φθαρῆα ἡγούμενοι τῶν νόμων, καὶ βεβαιώσεις τοῖς δικα-
 σαῖς τὴν δόξαν, ὡς δοκεῖν ὀρθῶς τὴν δίκην δικάσαι. ὅσις
 γὰρ νόμων διαφθορεὺς ἐστὶ, σφόδρα που δόξειεν ἂν νέων γε
 καὶ ἀνοήτων ἀνθρώπων διαφθορεὺς εἶναι. πότερον οὖν φεύ-
 ξητὰς τε εὐνομουμένας πόλεις καὶ τῶν ἀνδρῶν τοὺς κο-
 σμιωτάτους; καὶ τοῦτο ποιοῦντι ἄρα ἄξιον ἐστὶ σοὶ ζῆν¹;
 ἢ πλησιάσεις τούτοις, καὶ ἀναισχυντήσεις διαλεγόμενος
 τινὰς λόγους, ὦ Σώκρατες, ἢ οὕσπερ² ἐνθάδε· ὡς ἡ
 ἀρετὴ καὶ δικαιοσύνη πλείους ἄξιον τοῖς ἀνθρώποις, καὶ τὰ

¹ Apud Euseb. ἀρα ἄξιόν σοι ζῆν ἔσαι; FISCH.

² Stephanus conj. οὕσπερ, in-
 ducta particula ἢ. Atque sic
 quidem video diserte legi in li-
 bris Eusebii (Praep. Ev. 13, 9.
 p. 658) editis: neque aliter
 scriptum existisse in libris Fi-
 cini, satis declarat Versio viri
 Latina: nec erubescas de eisdem
 apud eos differere, de quibus apud
 nos consuevisti? At Forsterus, ser-
 vata lectione Vulgata, post ver-
 bum διαλεγόμενος interpungen-
 dum censebat, atque legendum,
 τινὰς λόγους κ. λ. hoc sensu: quos-
 nam vero sermones habebis, an quos

hic &c. At vero neutro isto re-
 medio opus est, quum omnia
 sana sint et integra, modo ante
 particulam ἢ intelligatur ἄλλος,
 hoc sensu: tu vir gravis et con-
 stans, sustinebis alia differere et
 dicere, quam quae dixisti hic,
 Athenis? Neque vero ratio illa
 nova videri debet. Sic paullo
 inferius existat, τί ποιῶν ἢ εὐ-
 ωχρημος· quae verba Ficinus
 male reddidit: Quid vero facies
 in Thessalia? Conviviasne frequen-
 tabis? immo intell. ἄλλο· et
 apud Xen. Oecon. 3, 3. ἀλλὰ
 τί ἐν τέτων ἐστίν, ὦ Σώκρατες,
 αἰτιον, ἢ ὅτι τοῖς μὲν κ. τ. λ.
 FISCHER.

3 Fischer.

νόμιμα καὶ οἱ νόμοι; καὶ οὐκ οἶει ἄσχημον ³ φανεῖσθαι τὸ τοῦ Σωκράτους πρᾶγμα; οἶεσθαι γέχρη' ἀλλ' ἐκ μὲν τούτων τῶν πόλεων ἀπαρεῖς, ἤξεις δὲ εἰς Θετταλίαν παρὰ τοὺς ξένους τοῦ ⁴ Κρίτωνος. ἐκεῖ γὰρ δὴ πλείστη ἀταξία καὶ ἀκολασία ⁵· καὶ ἴσως ἂν ἠδέως σου ἀκούοιεν, ὡς γελοίως ἐκ τοῦ δεσμοτηρίου ἀπεδίδρασκες σκευὴν τινα ⁶ περιθέμενος, ἢ διφθέραν λαβῶν, ἢ ἄλλα οἷα δὴ εἰώθασιν ἐνσκευάζεσθαι οἱ ἀποδιδράσκοντες, καὶ τὸ σχῆμα τὸ σαυτοῦ μεταλλάξας. ὅτι δὲ γέρων ἀνὴρ, σμικροῦ χρόνου τῷ βίῳ λοιποῦ ὄντος, ὡς τὸ εἰκός, ἐτόλμησας οὕτω γλίσχωρως ⁷ ἐπιθυμεῖν ζῆν, νόμους τοὺς μεγίστους παραβάς, οὐδεὶς ὃς ἐρεῖ ⁸ ἴσως, ἂν μὴ τινα λυπῆς· εἰ δὲ μὴ ⁹, ἀκούσῃ, ὧ Σώκρατες, πολλὰ καὶ ἀνάξια σαυτοῦ, ὑπερχόμενος ⁹ δὴ πάντας ἀνθρώπους βιώσῃ, καὶ δουλεύων. τί ποιωῶν ἢ εὐωχούμενος ἐν Θετταλίᾳ; ὡσπερ ἐπὶ δεῖπνον

³ Fischer. inseruit ἂν ex Cod. Tubing.

⁴ Fischer τὸς τῶ Κρ.

⁵ V. Athenaeus p. 137, 418, 527, 663. Casaub. et Kuhnius ad Polluc. 7, 112. p. 768. FISCHER. — Cf. Men. c. 1. p. 2.

⁶ Locus falsus et acerbus, sed de se ipso.

⁷ Etymol. M., et ex eo Phavorinus: Γλίσχωρος — εἰρηται δὲ καὶ ὁ λίαν καὶ ἐπιπολύ ἐχόμενος, πλεονασμῶ τῶ γ. Quae ratio etsi est perquam inepta, tamen ipsa vocabuli interpretatio recte se habet, et unice facit ad intelligenda verba Platonis. Nam γλίσχωρος non minus, quam γλίσχωρως, dicuntur de iis, qui se aegre avelli, avocari, abstrahi, sinunt, ita ut γλίσχωρως ἐπιθυμεῖν ζῆν sit, quum quis omnia molitur, ut vitam fervet. V.

omnino Gataker ad Antonin. 4, 50. p. 136. FISCH.

⁸ Stephanus volebat legi δὴ· aut post ἂν, quod praecedat, intelligi φυλάξῃ, si coveris, ne quenquam offendas. temere, ut Forsterus ostendit. Nam sensus est: *Alias, si molestus sis Thessalis tuis sermonibus.* — FISCHER.

⁹ Recte ὑπερχόμενος. Nam ut verbum ὑπερχεσθαι proprie subire et obrepere significat, ita dicitur eleganter non tantum de iis, qui clam fallunt alios, ut ap. Aristoph. Equitt. 269, et ap. Joseph. Archaeol. 5, 3. de Rahaba legatos regis Hierichuntini illudente et fallente, τῆς γυναικὸς ἕτως αὐτὸς ὑπελθῆσθαι· sed etiam de his, qui adulantur, qui solunt alios, ut h. l. Unde Pollux 4, 49. posuit hoc verbum in numero verborum adulandi et fallendi. FISCH.

10 Euse-

ἀποδημηκῶς (~~εἰς Θετταλίαν~~) λόγοι δὲ ἐκεῖνοι οἱ περὶ δι-
 καιοσύνης καὶ τῆς ἄλλης ἀρετῆς ποῦ ἡμῖν ἔσονται; ἀλλὰ
 δὴ τῶν παιδῶν ἕνεκα βούλει ζῆν, ἵνα αὐτοὺς ἐκθρέψῃς καὶ
 παιδεύσῃς; τί δέ; εἰς Θετταλίαν αὐτοὺς ἀγαγὼν θρέψεις
 τε καὶ παιδεύσεις, ξένους ποιήσας, ἵνα καὶ τοῦτό σου ἀπο-
 λαύσωσιν; ἢ τοῦτο μὲν οὐ, αὐτοῦ δὲ τρεφόμενοι σοῦ ζῶν-
 τος, βέλτιον θρέφονται καὶ παιδεύονται, μὴ ζυνόντος
 σοῦ αὐτοῖς; οἱ γὰρ ἐπιτήδαιοι οἱ σοὶ ἐπιμελήσονται αὐτῶν.
 πότερον ¹⁰ εἰ μὲν εἰς Θετταλίαν ἀποδημήσῃς, ἐπιμε-
 λήσονται· εἰ δὲ εἰς ἄλλου ἀποδημήσῃς, οὐχὶ ἐπιμελήσον-
 ται; εἴπερ γέ τι ὄφελος αὐτῶν ἐστὶ τῶν σοὶ φασκόντων ἐπι-
 τηδείων εἶναι, οἷσθαί γε χρεῖ. Ἄλλ', ὦ Σώκρατες, πει- 16
 θομενος ἡμῖν τοῖς σοῖς τροφεῦσι, μήτε παιδας περὶ πλεί-
 ονός ποιοῦ, μήτε τὸ ζῆν, μήτε ἄλλο μηδέν, πρὸ τοῦ δι-
 καιίου· ἵνα εἰς ἄλλου ἐλθὼν, ἔχῃς ταῦτα πάντα ἀπολογή-
 σασθαι τοῖς ἐκεῖ ἄρχουσιν. οὔτε γὰρ ἐνθάδε σοὶ φαίνεται
 ταῦτα πράττοντι ἄμεινον εἶναι, οὐδὲ δικαιότερον, οὐδὲ
 ὀσιώτερον, οὐδὲ ἄλλω τῶν σῶν οὐδενί· οὔτε ἐκεῖσε ἀφι-
 κομένῳ ἄμεινον ἔσαι. ἀλλὰ νῦν μὲν ἠδικημένος ἀπεί, εἰ μὴ
 ἀπίης, οὐχ ὑφ' ἡμῶν τῶν νόμων, ἀλλ' ὑπ' ἀνθρώπων·
 εἰ δὲ ἐξέλθῃς οὕτως αἰσχυρῶς ἀνταδικήσας τε καὶ ἀντι-
 κακουργήσας, τὰς σαυτοῦ ὁμολογίας τε καὶ ζυνθήκας τὰς
 πρὸς ἡμᾶς παραβάς, καὶ κακὰ ἐργασάμενος τούτους, οὓς
 ἠκίστα ἔδει, σαυτόν τε, καὶ φίλους, καὶ πατρίδα, καὶ
 ἡμᾶς· ἡμεῖς τέ σοι χαλεπανοῦμεν ζῶντι, καὶ ἐκεῖ οἱ ἡμέ-
 τεροι ἀδελφοί, οἱ ἐν ἄλλου νόμοι, οὐκ εὐμενῶς σε ὑποδέξον-
 ται· εἰδότες ὅτι καὶ ἡμᾶς ἐπεχείρησας ἀπολέσαι, τὸ σὸν
 μέρος. Ἀλλὰ μὴ σε πείσῃ Κρίτων ποιεῖν ἃ λέγει, μᾶλλον
 ἢ ἡμεῖς. Ταῦτα, ὦ φίλε ἑταῖρε Κρίτων, εὐ ἴσθι ὅτι ἐγὼ 17

10. Eusebius habet: πότερον
 δὲ εἰ μὴ· quae ipsa fuit lectio li-
 brorum Ficini. nam in Versione
 ejus Latina est: *Utrum vero si*
in Thessaliam abibis. — recte.

Nam et linguae leges particu-
 lam de inferi volunt, et prior
 sequentis particulae syllaba eam
 facile potuit ejicere. FISCH.

β. κατὰ τὰ
νῦν

δοκῶ ἀκούειν, ὡσπερ οἱ κορυβαντιῶντες ἰ τῶν αὐλῶν δο-
κοῦσιν ἀκούειν· καὶ ἐν ἐμοὶ αὕτη ἡ ἡχὴ τούτων τῶν λό-
γων βομβεῖ, καὶ ποιεῖ μὴ δύνασθαι τῶν ἄλλων ἀκούειν.
ἀλλὰ ἴσθι, ὅσα γε τὰ νῦν ἐμοὶ δοκοῦντα, εἴαν τι λέγῃς
παρὰ ταῦτα, μάτην ἐρεῖς. ὅμως μέντοι εἴτι οἶσι πλέον
ποιήσῃς, λέγε. ΚΡ. Ἄλλ', ὦ Σώκρατες, οὐκ ἔχω λέ-
γειν. ΣΩ. Ἐὰ τοίνυν, ὦ Κρίτων, καὶ πράττωμεν ταύ-
τη, ἐπειδὴ ταύτη ὁ θεὸς ὑφηγεῖται.

1 Timaeus Gloss. Platt.: Κο-
ρυβαντιῶν παρεμμαινεσθαι καὶ
ἐνθουσιαστικῶς κινεῖσθαι. Scilicet
Κορυβαντες fuere sacerdotes Ma-
tris deum in Phrygia, qui salta-
bant deo pleni. Strab. 10, p.
725. Unde Κορυβαντιῶν est la-

borare morbo, qui Κορυβαντιασ-
μὸς, morbus imaginofus, voca-
tur, quum aures videntur per-
fonare tibiarum cantu: qui
morbus putabatur proficisci a
Corybantibus. FISCH,

ΑΛΚΙΒΙΑ-

Α Λ Κ Ι Β Ι Α Δ Η Σ
Π Ρ Ω Τ Ο Σ.

AKKURAT
PRAESENT

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΠΡΩΤΟΣ

Η

ΠΕΡΙ ΦΥΣΕΩΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥ.

Μαγευτικός *).

ARGUMENTUM.

Loquitur hic

SOCRATES cum

ALCIBIADE,

qui juvenis, elatus pulcritudine, divitiis, potentia, et natura jam paulum ferocior, ad capessendam remp. accedere volebat. Socrates, sua methodo utens, ostendit eum non intelligere τὰ πολιτικά, quod ea nec didicerit, neque ipse invenerit. Denique Alcibiades, conscientia et pudore stimulante, quaerit: quidnam ipsi sit faciendum. Tum Socrates graviter urget divinum illud Nosce te ipsum. Quidnam vero es tu ipse? quidnam est homo? Nempe animus! Animum igitur pernoscere discas, tum et te ipsum nosces, et quae tua sunt, et quae aliorum, et quae reipublicae. Qui animum, i. e. se ipsum non novit, is neque quidquam horum tractare, neque felix esse potest. Ergo „virtus primo loco quaerenda est et tibi et quicumque se ipsum regere vult et res suas, imo et civitatem et res civitatis. Neque potentiam tibi conciliare allabores, aut imperium, ut quod lubet, perficere possis; sed justitiam atque temperantiam.“ —

*) Η περί φ. α. μ. Immigrarunt haec verba haud dubie e Diogene Laert. III, 59. BIPONT.

Episodia vero etiam hic occurrunt, v. c. quaestio: utrum virtus doceri queat; de educationis vi; et similia. Optime totus hic dialogus aptus est ad enucleanda gravissima quaedam capita ejus partis philosophiae, quae dicitur ψυχολογία.

C. I. ΣΩΚΡΑΤΗΣ. ὦ παῖ Κλεινίου¹, οἶμαί σε θαυμάζειν, ὅτι πρῶτος ἐραστῆς² σου γενόμενος, τῶν ἄλλων πεπαυμένων, μόνος οὐκ ἀπαλλάττομαι· καὶ, ὅτι, οἱ μὲν ἄλλοι δι' ὄχλου ἐγένοντό σοι διαλεγόμενοι, ἐγὼ δὲ τοσούτων ἐτῶν οὐδὲ προσεῖπον. τούτου δὲ τὸ αἴτιον γέγονεν, οὐκ ἀνθρώπινον³ ἀλλὰ τι δαιμόνιον ἐναντίωμα, οὗ σὺ τὴν δύναμιν καὶ ὑσερον πύσῃ· νῦν δ', ἐπειδὴ οὐκέτι ἐναντιοῦται, οὕτω προσελήλυθα. εὐέλπιδες δέ εἰμι καὶ τοιοῦτον μὴ ἐναντιώσεσθαι αὐτό. σχεδὸν οὖν κατανενόηκα ἐν

¹ Clinias, Alcibiadis pater, secundum Herodotum, (L. VIII, 17. p. 626. 27. Wessel.) sumtu suo ac propria navi, cum ducentis viris, militavit, ad Artemisium; ut et auctor est Plutarchus (in vit. Alc. princ. p. 2. T. II. Reisk.). Occisus vero fuit in proelio ad Coroneam, (c. 18 extr.) duce Tolmida. Matre usus est Alcibiades Dinomache. (c. 5, pluriesque, et Plut. l. c. ubi plura collegerunt Interpretes). Alcibiadis Thucydides primum facit mentionem (V. 43, ad quem locum vid. Duker, qui de ejus aetate disputat, cum quo cf. Cel. Valkenaer ad Herod. p. 626). Quum Socrates cum eo hunc sermonem institueret, nondum implerat annos viginti (c. 41). Tutorem habuit Periclem (c. 2), et praecceptorem Sophilum, Antiphontis patrem, et paedagogum Zo-

pyrum quendam Thracem (c. 37). Mores ejus, praeter Platonem, adumbravit Diodorus Sic. (XIII. p. 569. Wessel.) et Plutarch. (T. II. p. 5. seqq. Reisk.) GOTTLBER.

² Scil. Socrates erat ἐραστῆς τῆς διαλέγεσθαι, ut Xen. de Rep. Lac. loquitur. Cupiditate flagrabat cum adolescentibus maxime colloquendi, ut eos redderet meliores. cf. Plut. Alc. p. 9. T. II. Reisk. Ἐραστὴν non semper sensu obsceno capi, sed cupidum rei cujuscunque esse, ostendit exemplis Eruditiss. Zeunius ad l. l. Xenoph. p. 14. GOTTL.

³ Steph. monet, ἀνθρώπινον jungi posse, deleto inciso, cum ἐναντίωμα, ut dicatur non humanum, sed divinum, fuisse ὄψσταculum; quae interpunctio melior videtur. GOTTL.

4 ὑπὸ

τούτῳ τῷ χρόνῳ σκοπούμενος, ὡς πρὸς τοὺς ἔρασάς
 ἔσχατος. πολλῶν γὰρ γενομένων καὶ μεγαλοφρόνων, οὐδεὶς
 ὃς οὐχ ὑπερβληθεὶς τῷ φρονήματι ὑπὸ ⁴ σοῦ πέφευγε,
 τὸν δὲ λόγον, ὃ ὑπερπεφρόνηκας, ἐθέλω διελθεῖν. οὐδενὸς
 φησὶ ἀνθρώπων ἐνδεὴς εἶναι εἰς οὐδέν. τὰ γὰρ ὑπάρχοντά
 σοι, μεγάλα εἶναι, ὥστε μηδενὸς δεῖσθαι, ἀπὸ τοῦ σώ-
 ματος ἀρξάμενα ⁵, τελευτῶντα εἰς τὴν ψυχὴν. οἶει γὰρ ²
 δὴ εἶναι πρῶτον μὲν, κάλλιζός ¹ τε καὶ μέγιστος (καὶ τοῦ-
 το μὲν δὴ παντὶ δῆλον ἰδεῖν, ὅτι οὐ ψεύδῃ)· ἔπειτα, νεανι-
 κωτάτου γένους ἐν τῇ σεαυτοῦ πόλει, οὔση μέγιστη τῶν
 Ἑλληνίδων. καὶ ἐνταῦθα πρὸς πατρός τε σοὶ φίλους καὶ
 συγγενεῖς πλείους εἶναι καὶ ἀρίστους, οἳ, εἴτι δέοι, ὑπηρε-
 τοῖεν ἂν σοι· τούτων δὲ τοὺς πρὸς μητρός, οὐδὲ χεῖρους
 οὐδ' ἐλάττους. συμπάντων δὲ ὧν εἶπον μείζω οἶει σοὶ δύ-
 ναμιν ὑπάρχειν, Περικλέα τὸν Ξανθίππου, ὃν ὁ πατήρ
 ἐπίτροπον κατέλιπε σοὶ τε καὶ τῷ ἀδελφῷ· ὃς οὐ μόνον ἐν
 τῇδε τῇ πόλει δύναται πράττειν ὅτι ἂν βούληται, ἀλλ'
 ἐν πάσῃ τῇ Ἑλλάδι, καὶ τῶν βαρβάρων ² ἐν πολλοῖς καὶ
 μεγάλοις γένεσι. προσθήσω δὲ, καὶ ὅτι τῶν πλουσίων·
 δοκεῖς δέ μοι ἐπὶ τούτῳ ἤκιστα μεγαλοφρονεῖν. κατὰ πάν-
 τα δὴ ταῦτα σύ τε μεγαλαυχούμενος ³, κερράτηκας τῶν
 ἔρασῶν· ἐκεῖνοί τε, ὑποδεέστεροι ὄντες, ἐκρατήθησαν. καὶ
 σε ταῦτ' οὐ λέληθεν. ὅθεν δὴ εὖ οἶδα, ὅτι θαυμαζοῖς ⁴,
 τί διανοούμενος ποτὲ οὐκ ἀπαλλάττομαι τοῦ ἔρωτος· καὶ
 ἤντιν' ἔχων ἐλπίδα ὑπομένω, τῶν ἄλλων πεφευγόντων.

⁴ ὑπὸ σξ. Ita Fic, Bas. 1.
 ἀπὸ Mst. ETWALL.

⁵ Salvinius legit pro ἀρξά-
 μενα, ἀρξάμενον· haud dubie
 vere. v. Obsf. Miscellan Vol. II,
 Tom. I, p. 275. GOTTL.

¹ V Xenoph. Memorabb. I.
 I, 2 et notam Ven. Ernesti.
 Plut. in vita ejus p. 4. Nep. I.
 ut alios taceam. GOTTL.

² Nempе Thraces ac Mace-
 dones (quos barbaros Demo-
 sthenes vocat), nec non accolae
 Ponti Euxini, ac plurimae Asiae
 gentes. FABER.

³ μεγαλαυχόμενος. V. Plut.
 in ejus vita p. 9. Reisk. GOTTL-
 LEBER.

⁴ Steph. malit: θαυμάζεις.
 G 4 Ficin.

3 ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Καὶ ἴσως γε, ὦ Σώκρατες, οὐκ οἶσθ',
 ὅτι σμικρὸν μὲ ἔφθης. ἐγὼ γάρ τοι ἐν νῦν εἶχον πρότερός
 σοι προσελθὼν ταυτὰ ταῦτ' ἔρεσθαι· τί ποτε βούλει,
 καὶ εἰς τίνα ἐλπίδα βλέπων ἐνοχλεῖς με, αἰεὶ ὅπου ἂν ᾦ,
 ἐπιμελέσασθαι παρών. τῷ ὄντι γὰρ θαυμάζω ὅ τί ποτ' ἐστὶ
 τὸ σὸν πρᾶγμα, καὶ ἡδὺς ἂν πύθοίμην. ΣΩ. Ἀκούσῃ
 μὲν ἄρα μου, ὡς τὸ εἶκος, προθύμως· εἶπερ, ὡς φῆς,
 ἐπιθυμεῖς εἰδέναι καὶ ακοῦσαι τί διανοοῦμαι. ὡς ἀκουσο-
 μένω¹ καὶ περιμενοῦντι λέγω. ΑΛ. Πάνυ μὲν οὖν. ἀλλὰ
 λέγε. ΣΩ. Ὅρα δὴ. οὐ γάρ τοι εἴη ἂν θαυμαστόν, εἰ
 ὡσπερ μόγις ἤρξαμην, οὕτω μόγις καὶ παυσαίμην. ΑΛ.
 ὦ γὰρ λέγε. ἀκούσομαι γάρ. ΣΩ. Λειπέον ἂν εἴη.
 χαλεπὸν μὲν οὖν πρὸς ἄνδρα οὐχ ἥττονα ἐρασῶν προσφέ-
 ρεσθαι ἐρασῇ· ὁμῶς δὲ τολμητέον φράσαι τὴν ἐμὴν διά-
 4 νοίαν. Ἐγὼ γάρ, ὦ Ἀλκιβιάδη, εἰ μὲν σε ἐώρων ἂν νῦν
 δὴ διήλθομεν αγαπῶντα, καὶ οἰόμενον δεῖν ἐν τούτοις κα-
 ταβιῶναι, πάλαι ἂν ἀπηλλάγμην τεῦ ἔρωτος, ὡς γε δὴ
 ἐμαυτὸν πείθω· νῦν δὲ ἕτερα αὖ κατηγορησῶ διανοήματα
 σὰ πρὸς αὐτὸν σε· ὦ καὶ γνώση, ὅτι προσέχων γέ σοι
 τὸν νοῦν διατετέλεκα. δοκεῖς γάρ μοι, εἴ τις σοὶ εἴποι
 θεῶν· ὦ Ἀλκιβιάδη, πότερον βούλει, ζῆν ἔχων ἂν νῦν
 ἔχεις, ἢ αὐτίκα τεθνάναι, εἰ μὴ σοι ἐξέσαι μείζω κτήσα-
 σθαι; δοκῆς¹ ἂν μοι ἐλέσθαι τεθνάναι. ἀλλὰ νῦν ἐπὶ
 τίνι δὴ ποτε ἐλπίδι ζῆς, ἐγὼ φράσω. ἠγῆ, εἰάν θᾶπτον
 εἰς τὸν Ἀθηναίων δῆμον παρέλθης (τοῦτο δὲ ἔσεσθαι
 μάλα ἡμερῶν ὀλίγων), παρελθὼν δὲ² ἐνδείξασθαι Ἀθη-
 οῦν

1 Ficin. vertit: „ego enim
 tanquam — auscultaturus — id re-
 feram“: videtur, igitur legisse
 γάρ. Sed etiam ἔν locum habe-
 re posse, monet Steph. GOTTL.
 — Alterutrum vero addi debere
 videtur.

1 Steph. malit: δοκεῖς, ita ut
 partic. ἂν jungatur cum ἐλέσθαι.

Favent sequentia: ἔκ ἂν αὐ δο-
 κεῖς μοι ἐτελεῖν. GOTTL.

2 Stephanus τὸ δὲ malit in-
 duci, nisi positum sit pro δὴ;
 quod subinde ita apud Thucy-
 didem occurrit. Videtur tamen
 h. l. δὲ significare ἔν, quod re-
 sumit, vel redorditur sermonem,
 vel per paucissima interruptum.
 v. Abre-

ναίοις, ὅτι ἄξιός εἰ τιμᾶσθαι, ὡς οὔτε Περικλῆς, οὔτε ἄλλος οὐδείς τῶν πώποτε γενομένων. καὶ τοῦτο ἐνδείζά-
 μενος, μέγιστον δυνήσεσθαι ἐν τῇ πόλει. ἐὰν δ' ἐνθάδε μέ-
 γιστος ᾦς, καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις ³· καὶ οὐ μόνον ἐν Ἑλλησιν,
 ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς βαρβάροις, ὅσοι ἐν τῇ αὐτῇ ἡμῶν οἰκοῦσιν
 ἠπείρω. καὶ εἰ αὖ σοι εἴποι ὁ αὐτὸς οὗτος θεὸς· ὅτι αὐ-
 τοῦ σε δεῖ δυνασεύειν ἐν τῇ Εὐρώπῃ, διαβῆναι δὲ εἰς τὴν
 Ἀσίαν οὐκ ἐξέσαι σοί, οὐδὲ ἐπιθέσθαι τοῖς ἐκεῖ πράγμα-
 σιν· οὐκ ἂν αὖ δοκεῖς μοι ἐθέλειν οὐδὲ ἐπὶ τούτοις μόνοις
 ζῆν; εἰ μὴ ἐμπλήσεις τοῦ σοῦ ὀνόματος καὶ τῆς σῆς δυνά-
 μεως πάντας, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἀνθρώπους. καὶ οἶμαι σε
 πλὴν Κύρου καὶ Ξέρξου ἠγεῖσθαι οὐδένα ἄξιον λόγου γε-
 γονέναι. ὅτι μὲν οὖν ταύτην τὴν ἐλπίδα ἔχεις, εὖ οἶδα,
 καὶ οὐκ εἰκάζω. Ἴσως οὖν ἂν εἴποις, ἅτε εἰδῶς ὅτι ἀλη- 5
 θῆ λέγω· Τί δὴ οὖν, ὦ Σώκράτες, ταῦτό ἐσί σοι πρὸς
 λόγον ἐν ἔφησθαι ἐρεῖν, διό ¹ ἐμοῦ οὐκ ἀπαλλάττη; ἐγὼ
 δὴ σοί γε ἐρῶ, ὦ φίλε παῖ Κλεινίου καὶ Δεινομάχης. τού-
 των γάρ σοι ἀπάντων τῶν διανοημάτων τέλος ἐπιτεθῆναι
 ἀνευ ἐμοῦ ἀδύνατον· τούτῃ ἐγὼ οἶμαι δύναμιν ἔχειν
 εἰς τὰ σὰ πράγματα καὶ εἰς σέ. διό δὴ καὶ πάλαι οἶμαί με
 τὸν θεὸν οὐκ ἐὰν διαλέγεσθαι σοι, ὃν ἐγὼ περιέμενον ὀπη-
 νία εἶσαι. ὡσπερ ² γὰρ σὺ ἐλπίδας ἔχεις ἐν τῇ πόλει
 ἐνδείξασθαι, ὅτι αὐτῇ παντὸς ἄξιός εἰ, ἐνδείζάμενος δὲ,

v. Abresch, Dil. Thuc. L. VIII. 70. p. 780. cf. p. 40. Praecessit autem h. l. parenthesis. Ita Latinorum igitur, ergo. v. Ernest. Clav. Cic. — Quod vero Steph. conjicit: ἐνδείξεσθαι pro ἐνδείξα-
 σθαι, id sane melius contextui convenit. GOTTL.

³ Steph. notat in margine, legi: ἄλλοις Ἑλλησι· καὶ ἔμο-
 νον. GOTTL.

¹ Conjecturam Etwalli δι' ὃν firmat Ml. Bodlej, sed malim

διότι, et post πρὸς addere arti-
 culum τον. SCHNEIDER. —
 Fortasse: δι' ὃ loco: διὰ τί.

² ὡσπερ — δυνήσεσθαι. Illud ἐν τῇ πόλει me offendit. malim ἐν οmissum. Sed hoc leve et dubium. illud certum puto, ὅτι ante ἔδεν delendum esse, utpote ex sequenti ὅτι natum. Sic volunt leges Grammaticae, et usus Platonius, ut videre licet in antecedentibus et quae sequuntur, SCHNEID.

ὅτι οὐδὲν ὅ τι οὐ παραυτίκα δυνήσεσθαι· οὕτω καὶ γὰρ
 παρὰ σοι ἐλπίζω μέγιστον δυνήσεσθαι, ἐνδείξάμενος ὅτι
 παιτὸς μᾶλλον ἀξίος εἰμι, καὶ οὐτ' ἐπίτροπος, οὔτε συγ-
 γενῆς, οὔτε ἄλλος οὐδεὶς, ἰκανὸς παραδοῦναι τὴν δύναμιν
 ἧς ἐπιθυμεῖς, πλὴν ἐμοῦ· μετὰ θεοῦ μέντοι. νεωτέρω
 μὲν οὖν ὄντι σοι, καὶ πρὶν τοσαύτης ἐλπίδος γέμειν, ὡς
 ἐμοὶ δοκεῖ, οὐκ εἶα ὁ θεὸς διαλέγεσθαι, ἵνα μὴ μάτην
 διαλεγοίμην· νῦν δὲ ἐφῆκε. νῦν γὰρ ἂν μου ἀκούσῃς.

6 ΑΛ. Πολύ γέ μοι, ὦ Σώκρατες, νῦν ἀτοπώτερος φαίνη,
 ἐπειδὴ ἤρξω λέγειν, ἢ ὅτε σιγῶν εἶπυ. καίτοι σφόδρα γε
 ἤσθαι ἰδεῖν καὶ τότε τοιοῦτος. εἰ μὲν οὖν ἐγὼ ταῦτα δια-
 νοοῦμαι, ἢ μὴ, ὡς ἔοικε, διέγνωκας· καὶ εἴαν μὴ φῶ, οὐ-
 δὲν μοι ἔσαι πλέον πρὸς τὸ πείθειν σε. Εἶεν. εἰ δὲ δὴ ὅτι-
 μάλις ταῦτα διανενοῦμαι, πῶς διὰ σοῦ μοι ἔσαι, καὶ
 ἄνευ σοῦ οὐκ ἂν γένοιτο, ἔχεις λέγειν; ΣΩ. Ἄρα ἐρω-
 τᾶς, εἴτινα ἔχω εἰπεῖν λόγον μακρὸν, οἴους δὴ ἀκούειν¹
 εἴθισται; οὐ γὰρ ἐστὶ τοιοῦτον τὸ ἐμόν. ἀλλ' ἐνδείξασθαι
 μὲν σοι, ὡς ἐγὼμαι, οἷός τ' ἂν εἶην ὅτι ταῦτα οὕτως ἔχει,
 εἴαν ἐν μόνον μοι ἐθελήσης βραχὺ ὑπηρετῆσαι. ΑΛ.
 Ἄλλ' εἴ γε δὴ μὴ χαλεπὸν τι λέγεις τὸ ὑπηρετῆμα, ἐθέ-
 λω. ΣΩ. Εἰ χαλεπὸν δοκεῖ τὸ ἀποκρίνασθαι τὰ ἐρωτώ-
 μενα; ΑΛ. Οὐ χαλεπὸν. ΣΩ. Ἀποκρίνου δὴ. ΑΛ.
 Ἐρώτα. ΣΩ. Οὐκοῦν ὡς διανοουμένου σου ταῦτα ἐρω-
 τῶ, ἂ φημί σε διανοεῖσθαι. ΑΛ. Ἐσῶ, εἰ βούλει, οὐ-
 7 τως· ἴνκα καὶ εἰδῶ, ὅ τι καὶ ἐρεῖς. ΣΩ. Φέρε δὴ. διανοῆ¹
 γὰρ, ὡς ἐγὼ φημι, παριέναι συμβουλευσῶν Ἀθηναίοις,
 ἐντὸς οὐ πολλοῦ χρόνου. εἰ οὖν μέλλοντός σου ἰέναι ἐπὶ
 τὸ βῆμα, λαβόμενος ἐροίμην· ὦ Ἀλκιβιάδη, ἐπειδὴ περὶ
 τίνος² Ἀθηναῖοι διανοοῦνται βουλευέσθαι, ἀνίστασαι συμ-

¹ Urbane Socrates vanitatem
 Alcibiadis notat, qui audiendis
 Sophistis, ipse orator videri vo-
 lebat. GOTTL.

² διανός γάρ, Ms. Etwalli.

² Steph. vult, τίνος esse inter-
 rogativum, hoc sensu: τί ἐστὶ
 περὶ ᾧ, ἐπειδὴ Ἀθ. διανοοῦνται
 βουλευέσθαι, ἀνίστασαι συμβουλεύ-
 σων; Quod si lectio vulgata re-
 tineat-

βουλευσων; ἄρ' ἐπειδὴ περὶ ὧν σὺ ἐπίστασαι βέλτιον ἢ οὗτοι; τί ἂν ἀποκρίναιο; ΑΛ. Εἴποιμι' ἂν δήπου, περὶ ὧν οἶδα βέλτιον ἢ οὗτοι. ΣΩ. Περὶ ὧν ἄρ' εἰδῶς τυγχάνεις, ἀγαθὸς ξύμβουλος εἶ. ΑΛ. Πῶς γὰρ οὐ; ΣΩ. Οὐκοῦν ταῦτα μόνον οἶσθα, ἃ παρ' ἄλλων ἔμαθες, ἢ αὐτὸς ἐξεῦρες; ΑΛ. Ποῖα γὰρ ἄλλα; ΣΩ. Ἔσιν οὖν ὅπως ἂν ποτε ἔμαθές τι, ἢ ἐξεῦρες, μήτε μανθάνειν ἐθέλων, μήτε αὐτὸς ζητεῖν; ΑΛ. Οὐκ ἔσι. ΣΩ. Τί δέ; ἠθέλησάς ἂν ζητῆσαι ἢ μαθεῖν, ἃ ἐπίστασθαι ὦου; ΑΛ. Οὐ δῆτα. ΣΩ. Ἄρ' ἃ νῦν τυγχάνεις ἐπιστάμενος, ἦν χρόνος ὅτε οὐχ ἠγοῦ εἰδέναι; ΑΛ. Ἀνάγκη. ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν ἃ γε μεμάθηκας, σχεδόν τι καὶ ἐγὼ οἶδα. εἰ δέ τι ἐμὲ λέληθες, εἶπέ. ἔμαθες γὰρ³ σὺ γε, κατὰ μνήμην ἐμὴν, γράμματα, καὶ κιθαρίζειν, καὶ παλαίειν· οὐ γὰρ δὴ αὐλεῖν γε ἠθέλες μαθεῖν⁴. ταῦτ' ἔσιν ἃ σὺ ἐπίστασαι, εἰ μὴ που τί μανθάνων ἐμὲ λέληθας. οἶμαι δέ, οὔτε γε νύκτωρ, οὔτε μεθ' ἡμέραν, ἐξιών ἐνδοθεν. ΑΛ. Ἄλλ' οὐ πεφοίτηκα εἰς ἄλλων ἢ τούτων. ΣΩ. Πότερον οὖν, ὅταν περὶ⁸ γραμμάτων Ἀθηναῖοι βουλευῶνται, πῶς ἂν ὀρθῶς γράφοιεν, τότε ἀνασῆση αὐτοῖς συμβουλευσων; ΑΛ. Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε. ΣΩ. Ἄλλ' ὅταν περὶ κρουμάτων ἐν λύρᾳ; ΑΛ. Οὐδαμῶς. ΣΩ. Οὐδὲ μὴν οὐδὲ περὶ παλαισμά-

tineatur, et καὶ verbo ἀνίστασαι praefigatur, ne sic quidem cohaerere orationem. Torfit Intt. τὸ ἐπειδὴ alias, veluti in Phaedone (c. 47), ad quem locum v. Celeberr. Fischerum, et Animadvers. nostras, p. 77. Hoc quidem loco non displicet analysi Stephaniana; ut paullo post dicit (c. 9): ὅταν ἐν περὶ τίνος βουλευῶνται, pro: τί ἐν ἐστὶ περὶ ἢ ὅταν βουλευῶνται. Talis breviloquentia in interrogationibus Platoni est propria. GOTTL.

³ Stephanus notat in margi-

ne: legi in quibusdam: γὰρ δὴ σύγε. GOTTL. — Nimirum in Basl. 2. BIPONT.

⁴ Instrumentum enim hoc (tibiam scilicet) ignobile habuit atque hominis liberi studio indignum. Inde autem exorsa est praecipua fastidii huiusce causa, quod oris pulcritudinem vitia- ret, DACIER. Fusius Alcibiadis odium, quo tibiam persequabatur, enarrat Plutarch, in illius vita, c. 2, ubi inter alia: τὸ δ' αὐλεῖν, inquit, ἐφευγεν εἰς ἀγενεὲς καὶ ἀνελευθέρων. GED.

⁸ Levi.

των γε εἰώθασι βουλευέσθαι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. ΑΛ. Οὐ μέντοι. ΣΩ. Ὄταν οὖν περὶ τίνος βουλευόνται; οὐ γάρ που, ὅταν γε περὶ οἰκοδομίας. ΑΛ. Οὐ δῆτα. ΣΩ. Οἰκοδόμος γὰρ ταῦτά γε σοῦ βέλτιον συμβουλεύσει. ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Οὐδέ μὴν, ὅταν περὶ μαντικῆς βουλευόνται; ΑΛ. Οὐ. ΣΩ. Μάντις γὰρ αὖ ταῦτα ἀμεινον ἢ σύ. ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Ἐάν τε γε σμικρὸς ἢ μέγας ἢ ἔάν τε καλὸς, ἢ αἰσχρὸς ἔτι τε, γενναῖος, ἢ ἀγενής. ΑΛ. Πῶς γὰρ οὐ; ΣΩ. Εἰδότος γὰρ, οἶμαι, περὶ ἐκάστου ἢ συμβουλή, καὶ οὐ πλουτοῦντος ¹. ΑΛ. Πῶς γὰρ οὐ; ΣΩ. Ἄλλ' ἔάν τε πένης, ἔάν τε πλούσιος ἢ ὁ παραινῶν, οὐδὲν διοίσει Ἀθηναίοις, ὅταν περὶ τῶν ἐν τῇ πόλει βουλευόνται πῶς ἂν ὑγιαίνοιεν, ἀλλὰ ζητήσουσιν ἰατρὸν εἶναι τὸν σύμβουλον. ΑΛ. Εἰκότως γε. ΣΩ. Ὄταν οὖν περὶ τίνος σκοπῶνται, τότε σὺ ἀνιστάμενος ὡς συμβουλεύσων, ὀρθῶς ἀναστήσῃ; ΑΛ. Ὄταν περὶ τῶν ἑαυτῶν, ὧ Σώκρατες, πραγμάτων. ΣΩ. Τῶν περὶ ναυπηγίας λέγεις; ὁποίας τινὰς χρὴ αὐτοὺς τὰς ναῦς ναυπηγεῖσθαι; ΑΛ. Οὐκ ἔγωγε, ὧ Σώκρατες. ΣΩ. Ναυπηγεῖν γὰρ, οἶμαι, οὐκ ἐπίστασαι. τοῦτ' αἴτιον, ἢ ἄλλό τι; ΑΛ. Οὐκ ἄλλα τοῦτο. ΣΩ. Ἄλλα περὶ ποίων τῶν ἑαυτῶν λέγεις πραγμάτων ὅταν βουλευόνται; ΑΛ. Ὄταν περὶ πολέμου, ὧ Σώκρατες, ἢ περὶ εἰρήνης, ἢ περὶ ἄλλου τοῦ τῶν τῆς πόλεως πραγμάτων. ΣΩ. Ἄρα λέγεις, ὅταν βουλευόνται πρὸς τίνος χρὴ εἰρήνην ποιεῖσθαι; καὶ τίσι πολεμεῖν, καὶ τίνα τρόπον; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Χρὴ δ' οἷς βέλτιον; ΑΛ. ^{αδχ} Ναί. ΣΩ. Καὶ τότε ὅποτε βέλτιον; ΑΛ. Πάνυ γε. ΣΩ. Καὶ τοσοῦτον χρόνον, ὅσον ἀμεινον; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Εἰ οὖν βουλεύοιντο Ἀθηναῖοι, τίσι χρὴ προσπαλαίειν, καὶ τίσιν ἀεροχειρίζεσθαι ¹, καὶ τίνα τρόπον, σὺ ἀμεινον ἂν

¹ Leviter tangit, quae antea (c. 2) recensuerat, capita, quibus superbiebat Alcibiades.

¹ Dacierius commode laudat Hippocr. (L. II. c. XI. de diaeta, p. 364. Foel.): ἀεροχειρῆ ἰσχαί-

συμβουλεύοις ἢ ὁ παιδοτρίβης; ΑΛ. Ὁ παιδοτρίβης δή-
 που. ΣΩ. Ἐχεις οὖν εἰπεῖν, πρὸς τί βλέπων ὁ παιδοτρί-
 βης συμβουλεύσειεν, οἷς δεῖ προσπαλαίειν, καὶ οἷς μὴ;
 καὶ ὅποτε, καὶ ὄντινα τρόπον; λέγω δὲ τὸ τοιόνδε· ἄρα
 τούτοις δεῖ προσπαλαίειν οἷς βέλτιον, ἢ οὐ. ΑΛ. Ναί.
 ΣΩ. Ἄρα καὶ τοσαῦτα ὅσα ἄμεινον; ΑΛ. Τοσαῦτα.
 ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ τότε ὅτε ἄμεινον; ΑΛ. Πάνυ γε. ΣΩ.
 Ἄλλα μὴν καὶ ἄδοντα δεῖ κιθαρίζειν ποτὲ πρὸς τὴν ὥδην, **10**
 καὶ βαίνειν; ΑΛ. Δεῖ γάρ. ΣΩ. Οὐκοῦν τότε ὅποτε
 βέλτιον; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Καὶ τοσαῦτα ὅσα βέλτιον;
 ΑΛ. Φημί. ΣΩ. Τί οὖν; ἐπειδὴ βέλτιον μὲν ὠνόμαζες
 ἐπ' ἀμφοτέροις, τῷ τε κιθαρίζειν πρὸς τὴν ὥδην, καὶ τῷ
 προσπαλαίειν, τί καλεῖς τὸ ἐν τῷ (ὀρθῶς) κιθαρίζειν βέλ-
 τιον; ὡσπερ ἐγὼ τὸ ἐν τῷ παλαίειν καλῶ γυμνασικόν· σὺ
 δ' ἐκεῖνο τί καλεῖς; ΑΛ. Οὐκ ἐννοῶ. ΣΩ. Ἄλλα πειρῶ
 ἐμὲ μιμεῖσθαι. ἐγὼ γάρ που ἀπεκρινάμην ¹ τὸ διὰ παν-
 τὸς ὀρθῶς ἔχον. ὀρθῶς δὲ δή που ἔχει τὸ κατὰ τὴν τε-
 χνην γιγνόμενον· ἢ οὐ; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Ἡ δὲ τέχνη, οὐ
 γυμνασικὴ ἦν; ΑΛ. Πῶς δ' οὐ; ΣΩ. Ἐγὼ δ' εἶπον τὸ
 ἐν τῷ παλαίειν βέλτιον, γυμνασικόν. ΑΛ. Εἶπες γάρ.
 ΣΩ. Οὐκοῦν καλῶς; ΑΛ. Ἐμοιγε δοκεῖ. ΣΩ. Ἴθι καὶ
 σὺ ² (πρέποι γάρ ἄν που καὶ σοὶ τὸ καλῶς διαλέγεσθαι)
 εἶπέ πρῶτον, τίς ἢ τέχνη, ἧς τὸ κιθαρίζειν καὶ τὸ ἄδειν
 καὶ τὸ ἐμβαίνειν ὀρθῶς· συνάπασα, τίς καλεῖται; οὐπω
 δύνασαι εἰπεῖν; ΑΛ. Οὐ δῆτα. ΣΩ. Ἄλλ' ὧδε πειρῶ. **11**
 τίνες αἱ θεαὶ ὧν ἡ τέχνη; ΑΛ. Τὰς Μούσας, ὧ Σώκρα-

ισχαίνει, καὶ τὰς σάρκας ἔλκει
 ἄνω. Est autem lucta, quae con-
 fertis aut commissis lumbis tan-
 tum manibus et digitis obitur.
 Pollux L. II. 152. ἀκροχειρισμός,
 μελετὴ τις ἐν παγκρατίῳ. Ver-
 bum ἀκροχειρίζεσθαι occurrit
 apud eundem p. 345, ubi de
 pugna et pugile agit. cf. Suid.
 in ἀκροχειρίζεσθαι. GOTTL.

¹ Ficin. vertit: *equidem ipsius
 melius responderem*. Itaque vi-
 detur legisse, notante Steph.
 ἀποκρινάμην, quod rectius vi-
 detur. GOTTL.

² Steph. Alii: Ἴθι δὴ καὶ σὺ.
 Sic paullo post: Ἴθι δὴ, καὶ τὸ
 — et in aliis locis. GOTTL.

¹ Steph.

τες, λέγεις; ΣΩ. Ἐγωγε. ὄρα δὴ¹. τίνα ἀπ' αὐτῶν ἐπωνυμίαν ἢ τέχνη ἔχει; ΑΛ. Μουσικὴν μοι δοκεῖς λέγειν. ΣΩ. Λέγω γάρ. τί οὖν τὸ κατὰ ταύτην ὀρθῶς γιγνόμενον ἐστίν; ὡσπερ ἐκεῖ ἐγώ σοι τὸ κατὰ τὴν τέχνην ἔλεγον ὀρθῶς, τὴν γυμνασικὴν. καὶ σὺ δὴ οὖν οὕτως ἐνταῦθα τί φῆς; πῶς γίνεσθαι; ΑΛ. Μουσικῶς, μοι δοκεῖ. ΣΩ. Εὖ λέγεις. ἴθι δὴ, καὶ τὸ ἐν τῷ πολεμεῖν βέλτιον, καὶ τὸ ἐν τῷ εἰρήνην ἄγειν, τοῦτο τὸ βέλτιον, τί ὀνομάζεις; ὡσπερ ἐκεῖ ἐφ' ἐτέρῳ ἔλεγες τὸ ἄμεινον², ὅτι μουσικώτερον· καὶ ἐπὶ τῷ ἐτέρῳ, ὅτι γυμνασικώτερον· πειρῶ δὴ καὶ ἐνταῦθα λέγειν τὸ βέλτιον. ΑΛ. Ἄλλ' οὐ πάνυ τι ἔχω. ΣΩ. Ἄλλὰ μέντοι αἰσχρὸν γε, εἰ μὲν τις σὲ λέγοντα καὶ συμβουλευόντα περὶ σιτίων, ὅτι βέλτιον τόδε τοῦδε, καὶ νῦν, καὶ τοσοῦτον, ἔπειτα ἐρωτήσεις· τί τὸ ἄμεινον λέγεις, ὦ Ἀλκιβιάδη; περὶ μὲν τούτων³ ἔχειν εἰπεῖν, ὅτι τὸ ὑγιεινότερον, καίτοι οὐ προσποιῆ γε ἰατρὸς εἶναι· περὶ δὲ οὐ προσποιῆ ἐπιστήμων εἶναι, καὶ συμβουλεύεις ἀνισάμενος, ὡς εἰδῶς, τούτου δέ, ὡς ἔοικας, πέρι ἐρωτηθεῖς, εἴ μὴ ἔχῃς εἰπεῖν, οὐκ αἰσχύνῃ⁴; ἢ οὐκ αἰσχρὸν φανεῖται; ΑΛ. Πάνυ γε. ΣΩ. 12 Σκόπει δὴ, καὶ προθυμοῦ εἰπεῖν, πρὸς τί τείνει τὸ ἐν τῷ εἰρήνην τε ἄγειν ἄμεινον, καὶ τὸ ἐν τῷ πολεμεῖν οἷς δεῖ. ΑΛ. Ἄλλὰ σκοπῶν οὐ δύναμαι ἐννοῆσαι. ΣΩ. Οὐδ' οἶσθα, ἐπειδὴν πόλεμον ποιῶμεθα, ὅ τι ἐγκαλοῦντες ἀλλήλοις πάθημα, ἐρχόμεθα ἐπὶ τὸ πολεμεῖν; καὶ ὅ τι αὐτὸ

¹ Steph. malit voces ὄρα δὴ jungi sequentibus, ut post ἔχει non sit interrogationis nota. GOTTL.

² In vulgatis erat: ἐφ' ἐκάστῳ ἔλ. τῷ ἄμεινον. Sed Cornarius in Ecl. p. 54. Lips. emendat recte: ἐφ' ἐτέρῳ ἔλ. τὸ ἄμεινον. GOTTL.

³ Ante ἔχειν videtur Ficin. ex legisse. Ita certe vertit, ac si negativam legisset; ea tamen, iudice Stephano, opus non est. GOTTL.

⁴ αἰσχύνῃ. Steph. malit αἰσχυνῆ. Sed non necessaria videtur mutatio, etsi sequitur φανεῖται. GOTTL.

ὀνομάζοντες ἐρχόμεθα; ΑΛ. Ἐγωγε, ὅτι ἐξαπατώμενοί
 τι, ἢ βιαζόμενοι, ἢ ἀποσερούμενοι. ΣΩ. Ἐχε· πῶς ἕκα-
 ρα τούτων πάσχοντες; πειρῶ εἰπεῖν, τί διαφέρει τὸ ὦδε
 ἢ ὦδε. ΑΛ. Εἰ τὸ ὦδε λέγεις, ὦ Σώκρατες, τὸ δικαίως
 ἢ ἀδίκως; ΣΩ. Αὐτὸ τοῦτο. ΑΛ. Ἀλλὰ μὴν τοῦτό γε
 διαφέρει ὅλον τε καὶ πᾶν. ΣΩ. Τί οὖν; Ἀθηναίοις σὺ
 πρὸς ποτέρους συμβουλεύσεις πολεμεῖν; τοὺς ἀδικοῦντας,
 ἢ τοὺς τὰ δίκαια πράττοντας; ΑΛ. Δεινὸν τοῦτό γε ἐρω-
 τᾶς. εἰ γὰρ καὶ διανοεῖται τις, ὡς δεῖ πρὸς τοὺς τὰ δί-
 καια πράττοντας πολεμεῖν, οὐκ ἂν ὁμολογήσειέ γε. ΣΩ.
 Οὐ γὰρ νόμιμον τοῦθ', ὡς ἔοικεν. ΑΛ. Οὐ δῆτα· οὐδέ
 γε καλὸν δοκεῖ εἶναι. ΣΩ. Πρὸς ταῦτ' ἄρα καὶ σὺ τὸ 13
 δίκαιον τοὺς λόγους ποιήσῃ; ΑΛ. Ἀνάγκη. ΣΩ. Ἀλλό-
 τι οὖν, ὃ νῦν δὴ ἐγὼ ἠρώτων, βέλτιον πρὸς τὸ πολεμεῖν
 καὶ μὴ, καὶ οἷς δεῖ καὶ οἷς μὴ, καὶ ὅποτε καὶ μὴ, ἢ τὸ
 δικαιότερον τυγχάνει ὄν; ἢ οὐ; ΑΛ. Φαίνεται γε. ΣΩ.
 Πῶς, ὦ φίλε Ἀλκιβιάδη; πότερον σαυτὸν λέληθας, ὅτι
 οὐκ ἐπίσασαι τοῦτο; ἢ ἐμὲ ἔλαθες μανθάνων καὶ φοιτῶν
 εἰς διδασκάλου, ὅς σε ἐδίδασκε διαγινώσκειν τὸ δικαιότε-
 ρόν τε καὶ ἀδικώτερον; καὶ τίς ἐσιν οὗτος; φράσον καὶ
 ἐμοί, ἵνα αὐτῷ φοιτητὴν προξενήσῃς ἐμέ. ΑΛ. Σκώ-
 πτεις, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Μὰ τὸν φίλιον 2 τὸν ἐμὸν τε

1 Steph. reponit: τῆτ' ἄρα, et jungit cum τὸ δίκαιον, hoc sensu: an igitur tu quoque ad hoc Justum (respicens) verba facies (apud illos?) i. e. an Justi hujus rationem habebis, quam Atheniensibus consilium ea de re dabis? GOTTL. — Recte sane Stephanus, nisi omnino τὸ δίκαιον abesse malis. BIPONT.

2 Jurat per Jovem, qui φίλιος dicitur, ὃ τὰ περὶ τὰς φιλίας ἐπισκοπῶν. Ita passim apud Platonem in sermōne familiari jurat Socrates, v. c. Euthyphr. c. 6. ἀλλὰ μοι εἶπε, πρὸς φίλιον.

— Ita Menander in Ἀνδρουγύῳ, (v. Suid, in φίλιος, it. Fragm. Men. p. 19. Μαρτύρομαι τὸν φίλιον — Δία.) Cornarius, p. 54. in Eclog. notat: vulgo φίλιον legi: nempe in Aldina. Caeterum notent tirones, in μὰ τὸν φίλιον, intelligendum esse h. l. ἢ σκώπτω. Nam per se verba μὰ τ. φ. non habent vim negandi, ut vulgo putant. Interdum negative exprimitur; ut infra: c. 28. μὰ Δί', ἢ ἐγωγε. v. Ern. ad Xen. Mem. III, 13, p. 162. et Bach. ad Xen. Symp. c. IV, p. 135. GOTTL.

3 Ex-

καὶ σὸν, ὃν ἐγὼ ἤκισ' ἂν ἐπισηκῆσαιμι. ἀλλ' εἶπερ ἔχεις, εἶπέ τις ἐσι. ΑΛ. Τί δ' ³ εἰ μὴ ἔχω, οὐκ ἂν οἶει με ἄλλως εἰδέναι περὶ τῶν δικαίων καὶ ἀδίκων; ΣΩ. Ναί, εἶγε εὐροῖς. ΑΛ. Ἄλλ' οὐκ ἂν εὐρεῖν με ἠγῆ; ΣΩ. Καὶ μάλα γε, εἰ ζητήσαιο. ΑΛ. Εἶτα ζητῆσαι οὐκ ἂν οἶει με; ΣΩ. Ἐγωγε· εἰ οἰηθεῖς γε μὴ εἰδέναι. ΑΛ. Εἶτα οὐκ ἦν, ὅτε οὐκ εἶχον οὕτω; ΣΩ. Καλῶς λέγεις. ἔχεις οὖν εἶπεῖν τοῦτον τὸν χρόνον, ὅτε οὐκ ᾧου εἰδέναι τὰ δίκαια καὶ τὰ ἀδίκαι; φέρε, πέρυσιν ἐζήτηίς τε καὶ οὐκ ᾧου εἰδέναι; ἢ ᾧου; καὶ τάληθῆ ἀποκρίνου, ἵνα μὴ μάτην οἱ διάλογοι γίνωνται. ΑΛ. Ἄλλ' ᾧμην εἰδέναι. ΣΩ. Τρίτον δὲ ἔτος καὶ τέταρτον καὶ πέμπτον, οὐχ οὕτως; ΑΛ. Ἐγωγε. ΣΩ. Ἄλλὰ μὴν τόγε προτοῦ παῖς ἦσθα. ἢ γάρ; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Τότε μὲν τοίνυν εὖ οἶδα ὅτι ᾧου εἰδέναι. ΑΛ. Πῶς εὖ οἶσθα; ΣΩ. Πολλάκις σοῦ ἐν διδασκάλων ἠκουον παιδὸς ὄντος, καὶ ἄλλοθι, καὶ ὁπότε ἀσραγαλίζοις ¹, ἢ ἄλλημ τινὰ παιδιὰν παίζοις, οὐχ ὡς ἀποροῦντος περὶ τῶν δικαίων καὶ ἀδίκων, ἀλλὰ μάλα μέγα καὶ θαρραλέως λέγοντος περὶ ὅτου τύχοις τῶν παίδων, ὡς πονηρὸς τε καὶ ἀδικὸς εἶη, καὶ ὡς ἀδικοῖ ². ἢ οὐκ ἀληθῆ λέγω; ΑΛ. Ἄλλὰ τί ἔμελλον ποιεῖν, ᾧ Σώκρητες, ὁπότε τίς με ἀδικοῖ; ΣΩ. Σὺ δ' ³ εἰ τύχοις ἀγνοῶν εἶτε ἀδικοῖθ, εἶτε μὴ, τότε λέγοις τί σε χρὴ ποιεῖν; ΑΛ.

³ Excerptit hunc locum Stobaeus, Sermo. IX, p. 122. usque ad verba: μὴ εἰδέναι. GOTTL.

¹ Ludus pueris familiarissimus, adeo ut Lyfander: ἐκέλευε τὰς μὲν παῖδας ἀσραγαλίσει, τὰς δὲ ἀνδρας ὄρκοις ἐξαπατᾶν. Plut. in Lyl. Commune inde adagium Graecis usurpatum: ἀμφ' ἀσραγαλίσει χαλωθεῖς, de homine nugis dedito. ETWALL.

² Dum pueri inter se colluderent, atque alii alios circumvenirent, apud Athenienses dici solitum erat: ἀδικεῖς. Existat rei huiusce exemplum satis manifestum apud Aristoph. in Nubib. (v. 25) Φίλων, ἀδικεῖς. FABER.

³ Cornar. in eclog. Ip. 54. supplet post δ', ὡς, quod desit in vulgatis. „Tu vero volui si tunc ignorasses.“ GOTTL.

Μὰ Δί' ἀλλ' οὐκ ἠγνόουν ἔγωγε, ἀλλὰ σαφῶς ἐγίγνωσκον, ὅτι ἠδικούμην. ΣΩ. Ὡς ἄρα ἐπίσασθαι καὶ παῖς 15 ὢν, ὡς εἶπες, τὰ δίκαια καὶ τὰ ἀδίκαια. ΑΛ. Ἐγώ γε¹ καὶ ἠπιστάμην γε. ΣΩ. Ἐν ὁποίῳ χρόνῳ ἐξευρών; οὐ γὰρ δὴ πού ἐν ᾧ γε ᾧου εἰδέναί. ΑΛ. Οὐ δῆτα. ΣΩ. Πότε ἀγνοεῖν ἠγοῦ; σκόπει. οὐ γὰρ εὐρήσεις τοῦτον τὸν χρόνον. ΑΛ. Μὰ Δί', ᾧ Σώκρατες, οὐκ ἔχω ἔγωγε εἰπεῖν. ΣΩ. Εὐρών² μὲν ἄρα οὐκ οἶσθα αὐτά. ΑΛ. Οὐ πάνυ φαίνομαι. ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν ἄρτι γε οὐδὲ μαθὼν ἔφησθαι εἰδέναί. εἰ δὲ μήτε εὐρες, μήτε ἔμαθες, πῶς οἶσθα, καὶ πόθεν; ΑΛ. Ἀλλ' ἴσως τοῦτό σοι οὐκ ὀρθῶς ἀπεκρινάμην, τὸ φάναι εἰδέναί, αὐτὸς ἐξευρών. ΣΩ. Τὸ δὲ πῶς εἶχεν; ΑΛ. Ἐμαθον, οἶμαι, καὶ ἐγὼ, ὡσπερ καὶ οἱ ἄλλοι. ΣΩ. Πάλιν εἰς τὸν αὐτὸν ἠκομεν λόγον. παρὰ τοῦ; φράζε καί μοι. ΑΛ. Παρὰ τῶν πολλῶν. ΣΩ. Οὐκ εἰς σπουδαίους γε διδασκάλους καταφεύγεις, εἰς τοὺς πολλοὺς³ ἀναφέρων. ΑΛ. Τί δέ; οὐχ ἱκανοὶ διδάξαι οὗτοι; ΣΩ. Οὐκ οὐν τὰ πεπτευτικά⁴ γε, καὶ τὰ μὴ. καίτοι 16 φαυλότερα αὐτὰ εἶναι τῶν δικαίων οἶμαι. τί δέ; σὺ οὐχ οὕτως οἶσι; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Εἶτα τὰ μὲν φαυλότερα οὐχ οἶσι διδάσκειν, τὰ δὲ σπουδαιότερα; ΑΛ. Οἶμαι ἔγωγε. ἀλλὰ γοῦν πολλὰ οἶστί' εἰσι διδάσκειν σπουδαιότερα τοῦ πεπτεύειν. ΣΩ. Ποῖα ταῦτα; ΑΛ. Οἶον καὶ τὸ ἐλληνίζειν παρὰ τούτων ἔγωγε ἔμαθον* καὶ οὐκ ἂν ἔχοιμι ἔμαθον

1 Interpunctit Stephanus post ἔγωγε, et int. ᾧμην ex superioribus: „opinabar sane me nosse; et noram quidem certe,“ GOTTL.

quod de populo Athen. ita sentiat, Quam bene Athenaeus hoc faciat, nihil attinet dicere. GOTTL.

2 Locum hunc excerpfit Stobaeus, (p. 122) usque ad verba: ἀναφέρων. GOTTL.

1 Ludus iste non fuit latorum culorum, sed magis Philosophis aptatus; coelorum enim motus, solis lunaeque defectus indicoavit, etc. Ab Aegyptiis fuisse inventum, affirmat Plato in Phaedro. DACIER.

3 Athen. (L. XI, p. 506) Platonem malevolum reprehendit,

τοῦ εἰπεῖν διδάσκαλον, ἀλλ' εἰς τοὺς αὐτοὺς ἀναφέρω, οὓς σὺ φῆς οὐ σπουδαίους εἶναι διδασκάλους. ΣΩ. Ἄλλ' ὦ γενναῖε, τούτου μὲν ἀγαθοὶ διδάσκαλοι οἱ πολλοί, καὶ δικαίως ἐπαινοῦντ' ² ἂν αὐτῶν εἰς διδασκαλίαν. ΑΛ. Τί δῆ; ΣΩ. Ὅτι ἔχουσι περὶ αὐτὰ, ἃ χρὴ τοὺς ἀγαθοὺς διδασκάλους ἔχειν. ΑΛ. Τί τοῦτο λέγεις; ΣΩ. Οὐκ οἶσθ', ὅτι χρὴ τοὺς μέλλοντας διδάσκειν ὅτιοῦν, αὐτοὺς πρῶτον εἰδέναι; ἢ οὐ; ΑΛ. Πῶς γὰρ οὐ; ΣΩ. Οὐκοῦν τοὺς εἰδότας ὁμολογεῖν τε ἀλλήλοις καὶ μὴ διαφέρεσθαι; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Ἐν οἷς δ' ἂν διαφέρωνται, ταῦτα φήσεις εἰδέναι αὐτούς; ΑΛ. Οὐ δῆτα. ΣΩ. Τούτων οὖν **17** διδάσκαλοι πῶς ³ ἂν εἶεν; ΑΛ. Οὐδαμῶς. ΣΩ. Τί οὖν; δοκοῦσί σοι διαφέρεσθαι οἱ πολλοί, ποῖόν ἐστι λίθος ἢ ξύλον; καὶν τινα ἐρωτᾷς, ἅρ' οὐ ταυτὰ ὁμολογοῦσι καὶ ἐπὶ ταυτὰ ὀρθῶσιν, ὅταν βούλωνται λαβεῖν λίθον ἢ ξύλον; ὡσαύτως καὶ πάνθ' ὅσα τοιαῦτα; σχεδὸν γάρτοι μανθάνω, τὸ ἐλληνίζειν ἐπίσασθαι, ὅτι τοῦτο λέγεις. ἢ οὐ; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Οὐκοῦν εἰς μὲν ταῦτα, ὡσπερ εἶπομεν, ἀλλήλοις τε ὁμολογοῦσι καὶ αὐτοὶ αὐτοῖς ⁴ ἰδίαι, καὶ δημοσίαι αἱ πόλεις πρὸς ἀλλήλας οὐκ ἀμφισβητοῦσιν, αἱ μὲν ταυτὰ, αἱ δ' ἄλλα φάσκουσai; ΑΛ. Οὐ γάρ. ΣΩ. Εἰκότως ἂν ἄρχ τούτων καὶ διδάσκαλοι εἶεν ἀγαθοί. ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Οὐκοῦν εἰ μὲν βουλοίμεθ' ἂν ποιῆσαι τινα περὶ αὐτῶν εἰδέναι, ὀρθῶς ἂν αὐτὸν πέμ-

² Forfan ἐπιφοιτᾷς αὐτῶν *sint*? Ita τὸ ἔδαμῶς melius convenit. GOTTL.
 &c. Ita enim de discipulis magistrum frequentantibus dici, apud Nostrum imprimis, notum est. Et melius hoc iis, quae modo dixerat Alcibiades, responderet. GED.

³ Stephano videtur particula πῶς enclitice posita, pro τῶν τινα. An igitur doctores illarum rerum esse aliquo modo pos-

⁴ In Ms. Etwalli: αὐταὶ αὐταῖς, male. ἰδίαι enim quomodo de ipsis civitatibus dici possit? Emendarem equidem αἱ πόλεις, nisi vulgata etiam lectio, quum αὐτοὶ oppositum sit ταῖς πόλεσι, eundem plane sensum fundere videretur. GED.

¹ Steph.

ποιμεν εἰς διδασκαλίαν τούτων τῶν πολλῶν; ΑΛ. Πάνυ γε. ΣΩ. Τί δ' εἰ βουληθεῖημεν εἰδέναι μὴ μόνον ποῖοι ἄνθρωποι εἰσίν, ἢ ποῖοι ἵπποί, ἀλλὰ καὶ τίνες αὐτῶν δρομικαί τε καὶ μὴ, ἄρα ἔτι οἱ πολλοὶ τοῦτο ἱκανοὶ διδάξαι; ΑΛ. Οὐ δῆτα. ΣΩ. Ἰκανὸν δέ σοι τεκμήριον ὅτι οὐκ ἐπίσανται, οὐδὲ κρήγυοι διδάσκαλοι εἰσὶ τούτων, ἐπειδὴ οὐδὲν ὁμολογοῦσιν ἑαυτοῖς περὶ αὐτῶν; ΑΛ. Ἐμοιγε. ΣΩ. Τί δ' εἰ βουληθεῖημεν εἰδέναι μὴ μόνον ποῖοι ἄνθρωποι εἰσίν, ἀλλ' ὅποιοι ὑγιεινοί, ἢ νοσώδεις, ἄρα ἱκανοὶ ἂν ἡμῖν ἦσαν διδάσκαλοι οἱ πολλοί; ΑΛ. Οὐ δῆτα. ΣΩ. Ἦν δ' ἂν σοι τεκμήριον ὅτι μοχθηροὶ εἰσὶ τούτων διδάσκαλοι, εἰ ἐώρας αὐτοὺς διαφερομένους; ΑΛ. Ἐμοιγε. ΣΩ. Τί δὲ δὴ νῦν; περὶ τῶν δικαίων ἀνθρώπων 18 καὶ πραγμάτων οἱ πολλοὶ δοκοῦσί σοι ὁμολογεῖν αὐτοῖς ἑαυτοῖς, ἢ ἀλλήλοις; ΑΛ. Ἦμισα νῆ Δί, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Τί δαί¹ μάλιστα περὶ αὐτῶν διαφέρεσθαι; ΑΛ. Πολύ γε. ΣΩ. Οὐκ οὐν οἶμά γε πώποτε σε ἰδεῖν οὐδ' ἀκοῦσαι σφόδρα οὕτω διαφερομένους ἀνθρώπους περὶ ὑγιεινῶν, καὶ μὴ, ὥστε διὰ ταῦτα μάχεσθαι τε καὶ ἀποκτινύναι² ἀλλήλους. ΑΛ. Οὐ δῆτα. ΣΩ. Ἀλλὰ περὶ τῶν δικαίων καὶ ἀδίκων ἔγωγε οἶδ', ὅτι, καὶ εἰ μὴ ἐώρακας, ἀκήκοας γοῦν ἄλλων τε πολλῶν καὶ Ὀμήρου, καὶ Ὀδυσσεύος γὰρ καὶ Ἰλιάδος ἀκήκοας. ΑΛ. Πάντως δὴ που, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Οὐκοῦν ταῦτα ποιήματα ἐσὶ περὶ διαφορᾶς δικαίων τε καὶ ἀδίκων; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Καὶ αἱ μάχαι γε καὶ οἱ θάνατοι διὰ ταύτην τὴν διαφορὰν τοῖς τε Ἀχαιοῖς καὶ τοῖς ἄλλοις Τρωσὶν ἐγένοντο, καὶ

¹ Steph. in margine: forte: τί δαί; μάλιστα — Saltem ita aliis in locis, v. c. infra c. 2: τί δαί; ἔχ' ὅτι μάλιστα βεβαίως πεισθῆναι. GOTTL.

² Hoc verbo libenter utitur Plato, πρὸ ἀποκτείνειν, v. c.

Phaed. 6. Apolog. 18. ubi vid. Clar. Fischer. Moeris: ἀποκτινύναι, Ἀττικῶς ἀποκτείνειν, Ἑλληνικῶς. Judice Thoma Mag. ἀποκτινύναι melius est, quam ἀποκτείνειν, vid. Intt. GOTTL.

τοῖς μνηστῆρσι τοῖς τῆς Πηνελόπης, καὶ τῷ Ὀδυσσεῖ.
 ΑΛ. Ἀληθῆ λέγεις. ΣΩ. Οἶμαι δὲ καὶ τοῖς ἐν Τανα-
 γρα³ Ἀθηναίων τε καὶ Λακεδαιμονίων καὶ Βοιωτῶν ἀπο-
 θανούσι, καὶ τοῖς ὕστερον ἐν Κορωνείᾳ⁴ (ἐν οἷς καὶ ὁ σὸς
 πατὴρ Κλεινίας⁵ ἐτελεύτησεν), οὐδὲ περὶ ἐνὸς ἄλλου
 διαφορὰν ἢ περὶ τοῦ δικαίου τε καὶ ἀδίκου, τοὺς θανά-
 τους καὶ τὰς μάχας πεποιηκένας. ἢ γάρ; ΑΛ. Ἀληθῆ
 λέγεις. ΣΩ. Τούτους οὖν φῶμεν ἐπίσασθαι περὶ ὧν
 οὕτω σφόδρα διαφέρονται, ὥστε ἀμφισβητοῦντες ἀλλή-
 λους, τὰ ἔσχατα σφᾶς αὐτοὺς ἐργάζονται; ΑΛ. Οὐ φαί-
 19 νεταιί γε. ΣΩ. Οὐκοῦν εἰς τοὺς τοιοῦτους διδασκάλους
 ἀναφέρεις, οὓς ὁμολογεῖς αὐτὸς μὴ εἰδένας; ΑΛ. Ἔοικα.

³ Hoc bellum Atheniensium, apud Tanagram, adversus Lacedaemonios, pro libertate Boeotiorum gestum, attingit et Plato, in Menexeno p. 242. E quo Thucydides (I, 108) lucem accipit. Monendum omnino, duplicem pugnam fuisse, ad Tanagram: in priori Myronides, fortissimus dux, hostibus devictis, Tanagram expugnat, et moenibus exiit; quod non, ut vult Thucydides, post, sed ante proelium ad Oenophyta, factum est; posterius proelium demum ad Oenophyta committitur. Erudite haec explicavit Wesselingius, ad Diod. L. XI, p. 467, Platonici loci non immemor. GOTTL.

⁴ Pulsi sunt Athenienses ex Boeotia hoc Coroneensi proelio, decem circiter annos post Tanagrense gesto, duce Tolmida, qui, Chaeronea expugnata, deinde apud Coroneam, a Boeotorum et Euboeensium exsulis, ductu et auspiciis Spartonis, atrocissimo proelio victus est; ut auctor est Thucyd. L, I,

113. cum quo cf. Diod. XII, 6. et quos laudat Wessell. p. 481. Sed Xenophon (Memorabb. III, 5) hanc calamitatem ad Lebadiam, quae prope Coroneam, inter Heliconem et Chaeroneam sita est, accidisse scribit; (v. Strab. IX, 285) qui locus haud dubie est accuratissime definitus, ut judicat Ven. Ernesti. Mirandum est, hunc locum Xenophontis, in definienda hac re, fugisse interpretes Thucydidis et Diodori. Proelia autem quaedam diversis in locis gesta dici, satis notum e Scriptoribus prioribus. Hoc et notandum videtur, τὸ ἐν, nominibus locorum additum, τὴν περίχωρον significare, v. Duk. ad L. I. Thuc. c. 100. GOTTL.

⁵ ἐτελεύτησεν i. e. occisus est. Τελευτᾶν, ἀποθνήσκειν, ut et ἀπολείσθαι, constructa cum ὑπὸ, de violenta morte, vid. Abresch. Dil. Thuc. p. 491. qui et alia habet. Monuimus etiam aliquid ad Alc. secundum. p. 123. GOTTL.

I Locus

ΣΩ. Πῶς οὖν εἰκός σε εἰδέναι τὰ δίκαια καὶ τὰ ἄδικα, περὶ ὧν οὕτω πλανᾷ, καὶ οὔτε μαθὼν φαίνη παρ' οὐδενός, οὔτε αὐτὸς ἐξευρών; ΑΛ. Ἐκ μὲν ὧν σὺ λέγεις οὐκ εἰκός. ΣΩ. Ὅρας αὖ τοῦθ', ὡς οὐ καλῶς εἶπες, ὦ Ἀλκιβιάδη. ΑΛ. Τὸ ποῖον; ΣΩ. Ὅτι ἐμὲ φῆς ταῦτα λέγειν. ΑΛ. Τί δέ; οὐ σὺ λέγεις, ὡς ἐγὼ οὐδὲν ἐπίσταμαι περὶ τῶν δικαίων καὶ ἀδίκων; ΣΩ. Οὐ μέντοι. ΑΛ. Ἄλλ' ἐγώ; ΣΩ. Ναί. ΑΛ. Πῶς δὴ; ΣΩ. Ὡδε εἶση. ἐάν σε ἐρωμαι, τὸ ἐν καὶ τὰ δύο, πότερα πλείω ἐσὶ, φήσεις ὅτι τὰ δύο. ΑΛ. Ἐγωγε. ΣΩ. Πόσω; ΑΛ. Ἐνί. ΣΩ. Πότερος οὖν ἡμῶν ὁ λέγων ὅτι τὰ δύο τοῦ ἐνὸς ἐνὶ πλείω; ΑΛ. Ἐγώ. ΣΩ. Οὐκοῦν ἐγὼ μὲν ἠρώτων, σὺ δὲ ἀπεκρίνου; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Περὶ δὴ τούτων μῶν ἐγὼ φαίνομαι λέγων, ὁ ἐρωτῶν, ἢ σὺ ὁ ἀποκρινόμενος; ΑΛ. Ἐγώ. ΣΩ. Τί δ', ἂν ἐγὼ μὲν ἐρωτῶ καὶ ποῖα γράμματα Σωκράτους, σὺ δὲ εἶπης, πότερος ὁ λέγων; ΑΛ. Ἐγώ. ΣΩ. Ἴθι δὴ, ἐνὶ λόγῳ εἶπέ· ὅταν ἐρώτησις τε καὶ ἀπόκρισις γίγνηται, πότερος ὁ λέγων; ὁ ἐρωτῶν, ἢ ὁ ἀποκρινόμενος; ΑΛ. Ὁ ἀποκρινόμενος, ἔμοιγε δοκεῖ, ὦ Σωκράτες. ΣΩ. Οὐκοῦν ἄρτι διαπαντὸς ἐγὼ μὲν ἦν ὁ ἐρωτῶν; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Σὺ δὲ ὁ ἀποκρινόμενος; ΑΛ. Πάνυ γε. ΣΩ. Τί οὖν; τὰ λεχθέντα πότερος ἡμῶν εἶρηκε; ΑΛ. Φαίνομαι μὲν, ὦ Σωκράτες, ἐκ τῶν ὁμολογημένων, ἐγώ. ΣΩ. Οὐκοῦν ἐλέχθη, ὅτι περὶ δικαίων καὶ ἀδίκων Ἀλκιβιάδης ὁ καλὸς ὁ Κλεινίου οὐκ ἐπίστατο, οἷοιτο δὲ, καὶ μέλλοι εἰς ἐκκλησίαν ἐλθὼν συμβουλεύσειν Ἀθηναίοις περὶ ὧν οὐδὲν οἶδεν; οὐ ταῦτ' ἦν; ΑΛ. Φαίνεται. ΣΩ. Τὸ τοῦ Εὐριπίδου ἴ ἄρα συμβαίνει, ὦ Ἀλκι-

1 Locus Euripidis, ad quem respexit Socrates, exstat in Hippol. v. 352.

Σὲ ταῦθ', ἐκ ἐμῆ κλύεις. Mira autem hoc loco est elegantia et urbanitas in disputan-

do notanda. Quum indignaretur fere Alcibiades, quod inscientiam ipsi exprobrare Socrates videretur; lepide hanc reprehensionem a se amovet, se nihil tale dicere, Alcibiadem se ipsum

Βιάδη· σοῦ τάδε κινδυεύεις, ἀλλ' οὐκ ἐμοῦ, ἀκηκοῖναι· οὐδ' ἐγὼ εἶμι ὁ ταῦτα λέγων, ἀλλὰ σὺ· ἐμὲ δὲ αἰτιῶ μάτην. ΑΛ. Καὶ μέντοι εὖ λέγεις. ΣΩ. Μανικὸν γὰρ ἐν νῶ ἔχεις ἐπιχείρημα, ἐπιχειρεῖν, ὧ βέλτισε, διδάσκειν ἂ οὐκ αἰσθα, ἀμελήσας μανθάνειν. ΑΛ. Οἶμαι μὲν, ὧ Σώκρατες, Ἀθηναίους ὀλιγάκις βουλευέσθαι καὶ τοὺς ἄλλους Ἑλληνας, πότερα δικαιοτέρα ἢ ἀδικοτέρα. τὰ μὲν γὰρ τοιαῦτα ἠγοῦνται δῆλα εἶναι. ἐάσαντες οὖν περὶ αὐτῶν, σκοποῦσιν, ὁπότερα συνοίσει πράξασιν. οὐ γὰρ ταυτὰ οἶμαι τὰ τε δίκαια καὶ τὰ συμφέροντα· ἀλλὰ πολλοῖς δὴ ἐλυσιτέλησεν ἀδικήσασι μεγάλα ἀδικήματα, καὶ ἑτέροις, οἶμαι, δίκαια ἐργασαμένοις, οὐ ξυνήνεγκε. ΣΩ. 21 Τί οὖν; εἰ ὀτιμάλιστα ἕτερα μὲν τὰ δίκαια τυγχάνει ὄντα, ἕτερα δὲ τὰ συμφέροντα, οὔτι που σὺ αὖ οἶσι ταῦτα εἶδέναι ἂ συμφέρει τοῖς ἀνθρώποις; καὶ διότι; ΑΛ. Τί γὰρ κωλύει, ὧ Σώκρατες; εἰ μὴ με αὖ ἐρήση, παρ' ὅτου ἔμαθον, ἢ ὅπως αὐτὸς εὔρον. ΣΩ. Οἶον τοῦτο ποιεῖς! εἴτι μὴ ὀρθῶς λέγεις, τυγχάνει δὲ δυνατόν ἀποδείξαι δι' οὐπερ καὶ τὸν πρότερον λόγον ¹, οἶσι δὴ καινὰ ἄττα δεῖν ἀκούειν, ἀποδείξεις τε ἑτέρως· ὡς τῶν προτέρων οἶον σκευαρίων κατατετριμμένων· καὶ οὐκέτ' ἂν σὺ αὐτὰ ἀπίσχοιο, εἰ μὴ τις σοὶ τεκμήριον ² καθαρόν καὶ ἀχραν-

ipsum reprehendere, et opportune loco Euripidis utitur. Al. Iudic et infra ad Euripideum illud, c. 23; καὶ ἂν μὴ αὐτὸς εὐ σαυτῶ ἀκροῖς — ἀλλὰ λέγοντι μὴ πιστεύσης. v. Muret. V. L. Lib. V, 20, p. 974 apud Grut. in Thes. crit. T. II. GOTTL.

¹ Ms. Etwalli habet: δι' ἕπερ καὶ τὸ πρότερον λόγον.

² Cornarius in Ecl. p. 54. h. l. turpe mendium, quod obsidet editt., tollit, restituendo pro τεκμήριον, σκευαρίον. Serranus

admodum lepide totum locum ita vertit: *Arbitraris autem — alias quasdam demonstrationes adhibendas: tanquam priores illae essent veluti scruta quaedam, usque detritae vestes, quas tu non amplius induas: ut quidem purum quoddam et ullo usu minime politum argumentum tibi sit de integro adducendum.* Quodnam tale sit argumentum, difficile sit conjiciendum. Repone autem σκευαρίον, apparatus, qui ad corporis cultum pertinet (σκευή dicitur apud Herod. I, 24) tanquam vestimentum purum et

imm-

τον οἶσει. ἐγὼ δὲ χαίρειν ἑάσας τὰς σὰς προδρομαῖς τοῦ λόγου, οὐδὲν ἤττον ἐρήσεται, ὁπόθεν μαθῶν, αὐτὰ συμφέροντα ἐπίσασαι, καὶ ὅστις ἐστὶ διδάσκαλος· καὶ πάντα ἐκεῖνα τὰ πρότερον ἐρωτῶ μὴ ἐρωτήσῃ. ἀλλὰ γὰρ δῆλον ὡς εἰς ταυτὸν ἤξει, καὶ οὐχ ἕξει ἀποδείξαι, οὐθ' ὡς ἐξευρῶν οἶσθα τὰ συμφέροντα, οὐθ' ὡς μαθῶν. Ἐπειδὴ δὲ τρυφᾶς, καὶ οὐκέτ' ἂν ἠδέως τοῦ αὐτοῦ γεύσαιο λόγου, τοῦτο μὲν ἐὼ χαίρειν, εἴτε οἶσθα, εἴτε μὴ, τὰ Ἀθηναίοις συμφέροντα· πρότερον δὲ ταυτὰ ἐστὶ δίκαιά τε καὶ συμφέροντα, ἢ ἕτερα, τί οὐκ ἀπέδειξας; εἰ μὲν βούλει, ἐρωτῶν με, ὡσπερ ἐγὼ σε· εἰ δὲ ἴ, καὶ αὐτὸς ἐπίσαστοῦ λόγῳ διέξελθε. ΑΛ. Ἀλλ' οὐκ οἶδα, εἰ οἶόστ' ἂν εἶην, ὦ Σώκρατες, πρὸς σε διελθεῖν. ΣΩ. Ἀλλ', ὦ γὰρ, ἐμὲ ἐκκλησίαν νόμισον καὶ δῆμον· καὶ ἐκεῖτοι σὲ δεήσει ἓνα ἕκασον πείθειν. ἢ γάρ; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Οὐκοῦν τοῦ αὐτοῦ ἓνα τε οἶόντε εἶναι κατὰ μόνας πείθειν καὶ συμπόλλους, περὶ ὧν ἂν εἰδῆ, ὡσπερ ὁ γραμματιστὴς ἓνα τε πείθει που περὶ γραμμάτων καὶ πολλούς. ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Ἄρ' οὖν καὶ περὶ ἀριθμοῦ ὁ αὐτὸς ἓνα τε καὶ πολλούς πείσει; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Οὗτος δ' ἔσαι ὁ εἰδῶς ὁ ἀριθμητικὸς; ΑΛ. Πάνυ γε. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ σὺ ἄπερ καὶ πολλούς οἶόστε πείθειν εἶ, ταῦτα καὶ ἓνα; ΑΛ. Εἰκὸς γε. ΣΩ. Ἐστὶ δὲ ταῦτα δηλονότι ἂ οἶσθα; ΑΛ.

mundum; elegantia loco restituetur. Melius sibi consulebat Dacierius, quod omitteret haec verba, sibi obscura, p. 271. GOTTL. — Cornar. pro τεκμήριον reponit σκευάριον, et σκευάγια exponit: ad amictum parata. Cujus significationis nullam auctoritatem existare credo. Certum quidem est, eam significationem h. l. requiri, ut ex ἀμπίσχοιο liquide apparet; sed ruto potius, σκευαρίων esse cor-

ruptum, cui si vocem commodiorem substitueris, locum suum τεκμήριον tenere poterit; SCHNEID.

1 Stephanus scite conjicit, vel deesse partic. μὴ, vel subaudiendum esse: βάλει, e superioribus. Q. d. aut si mavis. — Prior conjectura magis mihi arripet. Sive hoc, sive illud praeferas, hypostigme tamen post εἰ δὲ opus est. GOTTL.

Ναί. ΣΩ. "Αλλό τι οὖν ἢ τοσούτῳ μόνῳ διαφέρει τοῦ ἐν τῷ δήμῳ ῥήτορος ὁ ἐν τῇ τοιαύτῃ ξυνουσίᾳ, ὅτι ὁ μὲν ἀθρόους πείθει ταῦτα, ὁ δὲ καθ' ἕνα; ΑΛ. Κινδυνεύει.
 23 ΣΩ. "Ἴθι δὴ νῦν, ἐπειδὴ τοῦ αὐτοῦ φαίνεται πολλοὺς τε καὶ ἕνα πείθειν, ἐν ἐμοὶ ἐμμελέτησον καὶ ἐπιχείρησον ἐπιδείξαι, ὡς τὸ δίκαιον ἐνίοτε οὐ συμφέρει. ΑΛ. Ὑβρισηὶς εἶ, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Νῦν γοῦν ὑφ' ὑβριως μέλλω σε πείθειν τάναντία οἷς σὺ ἐμὲ οὐκ ἐθέλεις. ΑΛ. Λέγε δὴ. ΣΩ. Ἀποκρίνου μόνον τὰ ἐρωτώμενα. ΑΛ. Μή· ἀλλὰ σὺ αὐτὸς ἰ λέγε. ΣΩ. Τί δαί; οὐχ ὀτιμάλισα βούλει πεισθῆναι; ΑΛ. Πάντως δὴ που. ΣΩ. Οὐκοῦν εἰ λέγεις ὅτι αὐτὰ οὕτως ἔχει, μάλισ' ἂν εἴης πεπεισμένος. ΑΛ. Ἐμοιγε δοκεῖ. ΣΩ. Ἀποκρίνου δὴ ². καὶ ἂν μὴ αὐτὸς σὺ σαυτοῦ ἀκοῆς ὅτι τὰ δίκαια συμφέροντα ἐσίν, ἄλλῳ λέγοντι μὴ πίσευσης. ΑΛ. Οὐ τοι· ἀλλ' ἀποκριτέον. καὶ γὰρ οὐδὲν οἶομαι βλαβήσεσθαι. ΣΩ. Μαντικὸς γὰρ εἶ, καὶ μοι λέγε· τῶν δικαίων φῆς ἕνια μὲν συμφέρειν, ἕνια δ' οὐ; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Τί δέ; τὰ μὲν, καλὰ εἶναι, αὐτῶν, τὰ δ' οὐ; ΑΛ. Πῶς τοῦτο ἐρωτᾷς;

1 Quod tantopere Alcib. timet interrogari a Socrate, optime probat, methodum hanc, ut interrogando redarguas, esse validissimam.

2 Hic locus est apud Stobaeum (p. 122), usque ad verba: τὰ δίκαια ὡρα — συμφέροντα ἐσίν; Ἐοικε (c. 26). Quae ibi variant lectiones, hic admonere placet in unum locum collectas, C. h. 23: pro ἀκρίης, Stob. ἀκρίης. pro οἶομαι, St. οἶμαι. C. 24: pro τραύματα ἔλαβον, St. τραυμάτα τε ἔλαβον, pro ὡρα τοίνυν εἰ ἢ, St. ὡρα τοίνυν ἢ, pro ὡσπερ ἐνταῦθα, St. καὶ ἐντ. pro ὡμολογεῖς, St. ὡμολογεῖς. pro δέξαι, St. δέξαι. C. 25: pro ἐναντιώτατος, Stob. ἐναντι-

τώτατον, pro μάλισα βέλαιο, St. μάλ. εἶναι βέλ. Post Πάνυ γε, apud St. verba sequuntur, parenthesi inclusa, quae defunt in exemplis Platonis: ἐν τοῖς ἀρίστοις ἄρα σὺ ἠγῆ ἀνδρείαν εἶναι, καὶ τοῖς κακίσοις θάνατον; Ἐγώ γε. Pro ἐργάζεσθαι, St. ἀπεργάζεσθαι, pro Ναί, St. Πάνυ γε, post κακὴν δέ, St. ἁδαιμῶς. C. 27: pro ἕκην εὐδαιμόνες, St. ἢ εὐδαιμονία, pro Τὸ εὖ ἄρα, St. τὸ γὰρ καλῶς πράττειν ἀγαθόν, rectius, quam in Steph. Gen. ἀγαθόν. Ficinus quoque vertit ἀγαθόν: igitur bene agere bonum. (Etiam Mf. Etwalli habet ἀγαθόν.) Pro πάλιν, St. πάλαι, male, pro τῆς δίκαια, St. τῆς τὰ δίκαια, GOTTL.

ΣΩ. Εἴτις ἤδη σοὶ ἔδουξεν αἰσχρὰ μὲν, δίκαια δὲ, πράττειν; ΑΛ. Οὐκ ἔμοιγε. ΣΩ. Ἀλλὰ πάντα τὰ δίκαια, καὶ καλὰ; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Τί δ' αὖ τὰ καλὰ πότερον πάντα ἀγαθὰ, ἢ τὰ μὲν, τὰ δ' οὐ; ΑΛ. Οἶμαι ἔγωγε, ὦ Σώκρατες, ἔνια τῶν καλῶν κακὰ εἶναι. ΣΩ. Ἡ καὶ αἰσχρὰ, ἀγαθὰ; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Ἄρα λέγεις τὰ τοιαύ- 24 δε; οἷον, πολλοὶ ἐν πολέμῳ βοηθήσαντες ἑταίρῳ, ἢ οἰκείῳ, τραύματα ἔλαβον καὶ ἀπέθανον· οἱ δ' οὐ βοηθήσαντες, δέον, ὑγιεῖς ἀπῆλθον. ΑΛ. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΩ. Οὐκοῦν τὴν τοιαύτην βοήθειαν, καλὴν μὲν λέγεις, κατὰ τὴν ἐπιχείρησιν τοῦ σώσαι οὐς ἔδει. τοῦτο δ' ἐστὶν ἀνδρία, ἢ οὐ; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Κακὴν δέ γε, κατὰ τοὺς θανάτους τε καὶ τὰ ἔλκη. ἢ γάρ; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Ἄρ' οὖν οὐκ ἄλλο μὲν ἢ ἀνδρία, ἄλλο δὲ ὁ θάνατος; ΑΛ. Πάνυ γε. ΣΩ. Οὐκ ἄρα κατὰ ταυτὸν γέ ἐστι καλὸν καὶ κακὸν τὸ τοῖς φίλοις βοηθεῖν; ΑΛ. Οὐ φαίνεται. ΣΩ. Ὅρα τοίνυν εἰ ἢ γε καλὸν, καὶ ἀγαθὸν, ὥσπερ ἐνταῦθα. κατὰ τὴν ἀνδρίαν γὰρ ὡμολόγεις καλὸν εἶναι τὴν βοήθειαν. τοῦτ' οὖν αὐτὸ σκόπει τὴν ἀνδρίαν, ἀγαθὸν, ἢ κακόν. ὧδε δὲ σκόπει· σὺ πότερα ἂν δέξαιο σοὶ εἶναι; ἀγαθὰ, ἢ κακὰ; ΑΛ. Ἀγαθὰ. ΣΩ. Οὐκοῦν τὰ μέγιστα; ΑΛ. Μάλιστα. ΣΩ. Καὶ ἤκιστα τῶν τοιούτων δέξαιο ἂν σερέσθαι; ΑΛ. Πῶς γὰρ οὐ; ΣΩ. Πῶς οὖν λέγεις περὶ ἀνδρίας; ἐπὶ πόσῳ ἂν αὐτοῦ δέξαιο σερέσθαι; ΑΛ. Οὐδέ ζῆν ἂν ἐγὼ δεξαίμην, δειλὸς ὢν. ΣΩ. Ἐσχατον ἄρα σοὶ κακὸν εἶναι δοκεῖ ἢ δειλία. ΑΛ. Ἐμοιγε. ΣΩ. Ἐξίσου τῷ τεθνάναι, ὡς ἔοικε. ΑΛ. Φημί. ΣΩ. Οὐκοῦν θα- 25 νάτῳ τε καὶ δειλίᾳ ἐναντιώτατα ζωὴ καὶ ἀνδρία; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Καὶ τὰ μὲν μάλιστα βούλοιο σοὶ, τὰ δὲ, ἤκιστα. ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Ἄρ' ὅτι τὰ μὲν, ἄριστα ἠγῆ, τὰ δὲ, κακίστα; ΑΛ. Πάνυ γε. ΣΩ. Τὸ ἄρα βοηθεῖν ἐν πολέμῳ τοῖς φίλοις, ἢ μὲν καλόν, κατ' ἀγαθοῦ πρᾶξιν τὴν τῆς ἀνδρίας, καλὸν αὐτὸ προσεῖπας. ΑΛ. Φαίνομαί γε.

ΣΩ. Κατὰ δέ γε κακοῦ πράξιν τὴν τοῦ θανάτου, κακόν.
 ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Οὐκοῦν ὧδε δίκαιον προσαγορεύειν ἐκά-
 στην τῶν πράξεων; εἴπερ ἢ κακὸν ἐργάζεται, κακὴν κα-
 λεῖς· καὶ ἢ ἀγαθὸν, ἀγαθὴν κλητέον; ΑΛ. Ἐμοιγε δο-
 κεῖ. ΣΩ. Ἄρ' οὖν καὶ ἢ ἀγαθὸν, καλόν· ἢ δὲ κακὸν, αἰ-
 σχρόν; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Τὴν ἄρα ἐν τῷ πολέμῳ τοῖς
 φίλοις βοήθειαν λέγων καλὴν μὲν εἶναι, κακὴν δέ, οὐδὲν
 διαφερόντως λέγεις ἢ εἰ προεῖπες αὐτὴν, ἀγαθὴν μὲν, κα-
 κὴν δέ. ΑΛ. Ἀληθῆ μοι δοκεῖς λέγειν, ὦ Σώκρατες.
 ΣΩ. Οὐδὲν ἄρα τῶν καλῶν, καθόσον καλόν, κακόν· οὐδέ
 τῶν αἰσχυρῶν, καθόσον αἰσχυρόν, ἀγαθόν. ΑΛ. Οὐ φαί-
 26 νεται. ΣΩ. Ἐτι τοίνυν καὶ ὧδε σκέψαι. ὅστις καλῶς
 πράττει, οὐχὶ καὶ εὖ πράττει; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Οἱ δ'
 εὖ πράττοντες, οὐκ εὐδαίμονες; ΑΛ. Πῶς γὰρ οὐ; ΣΩ.
 Οὐκοῦν εὐδαίμονες δι' ἀγαθῶν κτήσιν; ΑΛ. Μάλισα.
 ΣΩ. Κτῶνται δὲ ταῦτα τῷ εὖ καὶ καλῶς πράττειν; ΑΛ.
 Ναί. ΣΩ. Τὸ εὖ ἄρα πράττειν, ἀγαθῶν; ΑΛ. Πῶς
 δ' οὐ; ΣΩ. Οὐκοῦν καλὸν ἢ εὐπραγία; ΑΛ. Ναί. ΣΩ.
 Ταυτὸν ἄρα ἐφάνη ἡμῖν πάλιν αὐτὸ καλόν τε καὶ ἀγαθόν.
 ΑΛ. Φαίνεται. ΣΩ. Ὅτι ἂν ἄρα εὐρωμεν καλόν τε καὶ
 ἀγαθόν, εὐρήσομεν ἐκ γε τούτου τοῦ λόγου. ΑΛ. Ἀνάγκη.
 ΣΩ. Τί δέ; τὰ ἀγαθὰ συμφέρει, ἢ οὐ; ΑΛ. Συμ-
 φέρει. ΣΩ. Μνημονεύεις οὖν περὶ τῶν δικαίων πῶς ὠμα-
 λογήσαμεν; ΑΛ. Οἶμαί γε τοὺς δίκαια πράττοντας ἀναγκαι-
 οῦν εἶναι καλὰ πράττειν. ΣΩ. Οὐκοῦν τοὺς τὰ καλὰ,
 ἀγαθὰ; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Τὰ δὲ ἀγαθὰ συμφέρει. ΑΛ.
 Ναί. ΣΩ. Τὰ δίκαια ἄρα, ὦ Ἀλκιβιάδη, συμφέροντα
 ἐσίν; ΑΛ. Ἔοικε. ΣΩ. Τί οὖν; ταῦτα οὐ σὺ ὁ λέγων
 εἶ, ἐγὼ δὲ ὁ ἐρωτῶν; ΑΛ. Φαίνομαι, ὡς ἔοικα. ΣΩ. Εἰ
 οὖν τις ἀνίσταται συμβουλευσῶν εἴτε Ἀθηναίοις, εἴτε Πε-
 παρηθίοις¹, οἴομενος γιγνώσκειν τὰ δίκαια καὶ τὰ ἀδίκαια,

¹ Incolis insulae et urbis Pe- que praestantissimi ferax, inter
 rarethi. Insula fuit vini olei- Cycladas. v. Cell. G. A. p.
 1291.

φήσει δὲ εἰδέναι τὰ δίκαια κακὰ ἐνίστε, ἄλλο τι ² ἢ κατα-
 γελῶς ἂν αὐτοῦ; ἐπειδήπερ τυγχάνεις καὶ σὺ λέγων, ὅτι
 ταυτὰ ἐσι δίκαιά τε καὶ συμφέροντα; ΑΛ. Ἀλλὰ μὰ τοὺς 27
 θεοὺς, ὦ Σώκρατες, οὐκ οἶδα ἔγωγε οὐδ' ὅ τι λέγω,
 ἀλλ' ἀτεχνῶς ἔοικα ἀτόπως ἔχοντι. τότε μὲν γὰρ μοι
 ἕτερα δοκεῖ, σοῦ ἐρωτῶντος, τότε δὲ ἄλλα. ΣΩ. Εἴτα
 τοῦτο, ὦ φίλε, ἀγνοεῖς τὸ πάθημα τί ἐσι; ΑΛ. Πάνυ
 γε. ΣΩ. Οἶμαι ἂν οὖν, εἴ τις ἐρωτῶῃ σέ, δύο ὀφθαλμούς,
 ἢ τρεῖς ἔχεις; καὶ, δύο χεῖρας, ἢ τέτταρας; ἢ ἄλλο τι
 τῶν τοιούτων; τότε μὲν ἕτερα ἂν ἀποκρίνασθαι, τότε δὲ
 ἄλλα; ἢ αἰεὶ τὰ αὐτά; ΑΛ. Δέδοικα μὲν ἔγωγε ἤδη περὶ
 ἑμαυτοῦ, οἶμαι μέντοι τὰ αὐτά. ΣΩ. Οὐκοῦν ὅτι οἶσθα,
 τοῦτ' αἴτιον; ΑΛ. Οἶμαι ἔγωγε. ΣΩ. Περὶ ὧν ἄρα
 ἄκων τὰ ἐναντία ἀποκρίνη, δῆλον ὅτι περὶ τούτων οὐκ
 οἶσθα. ΑΛ. Εἰκός γε. ΣΩ. Οὐκοῦν γε καὶ περὶ τῶν δι-
 καίων καὶ ἀδίκων, καὶ καλῶν καὶ αἰσχυρῶν, καὶ κακῶν καὶ
 ἀγαθῶν, καὶ συμφερόντων καὶ μὴ, ἀποκρινόμενος, φῆς
 πλανᾶσθαι. εἴτα οὐ δῆλον, ὅτι διὰ τὸ μὴ εἰδέναι περὶ αὐ-
 τῶν, διὰ ταῦτα πλανᾶ; ΑΛ. Ἐμοιγε. ΣΩ. Ἄρ' οὖν 28
 οὕτω καὶ ἔχει; ἐπειδὴν τις τί μὴ εἰδῆ, ἀναγκαῖον περὶ
 τούτων ¹ πλανᾶσθαι τὴν ψυχὴν; ΑΛ. Πῶς γὰρ οὐ;
 ΣΩ. Τί οὖν; οἶσθα ὄντινα τρόπον ἀναβῆσθαι εἰς τὸν οὐρα-
 νόν; ΑΛ. Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε. ΣΩ. Ἢ καὶ πλανᾶται σοῦ
 ἢ δόξα περὶ ταῦτα; ΑΛ. Οὐ δῆτα. ΣΩ. Τὸ δ' αἴτιον

1291. Dacierius, urbanitatem Socratis sentiens, qui Alcibiadis fastum venuste notabat, locum ita vertit: „Si quelqu'un — entroit dans l'assemblée des Athéniens, ou des Péparébiens, si vous voulez pour éloigner cette image, et qui leur dit, qu'il fait. —“ GOTTL.

² Hic et in aliis hujusmodi locis scribi posse putat Steph. non solum ἄλλο τι, sed etiam

ἄλλο τί. In praecedentibus editionibus est: ἄλλοτι. Intelligendum autem est h. l. post ἄλλο τι, ποιήσεως, ut notum. In Menon, c. 13: ὅτι εἶδεν ἄλλο, ἢ αὐτὸς ἀπορεῖς. Ita Latini τὸ facere omittunt. Suet. Jul. 20. Nihil aliud, quam per edicta obpuntiaret, ubi et Ernest. monuit. GOTTL.

¹ Mf. Etwalli habet περὶ ταῦτα, quod certissime verum est. GED.

I Steph.

οἶσθα; ἢ ἐγὼ φράσω; ΑΛ. Φράσον. ΣΩ. Ὅτι, ὦ φίλε, οὐκ οἶει αὐτὸ ἐπίσασθαι, οὐκ ἐπισάμενος. ΑΛ. Πῶς αὖ τοῦτο λέγεις; ΣΩ. Ὅρα καὶ σὺ κοινῇ. ἂ μὴ ἐπίσασαι, γιγνώσκεις δὲ ὅτι οὐκ ἐπίσασαι, πλανᾷ περὶ τὰ τοιαῦτα, ὡσπερ περὶ ὄψου σκευασίας, οἶσθα δὴ πού ὅτι οὐκ οἶσθα; ΑΛ. Πάνυ γε. ΣΩ. Πότερον οὖν αὐτὸς περὶ ταῦτα δοξάζεις ὅπως χρὴ σκευάζειν, καὶ πλανᾷ, ἢ τῷ ἐπισαμένῳ ἐπιτρέπεις; ΑΛ. Οὕτω. ΣΩ. Τί δ', εἰ ἐν νηὶ πλείοις, ἄρα δοξάζοις ἂν πότερον χρὴ τὸν οἶακα εἶσω ἄγειν ἢ ἔξω; καὶ ἄτε οὐκ εἰδῶς, πλανῶο ἂν; ἢ τῷ κυβερνήτῃ ἐπιτρέψας ἂν ἡσυχίαν ἄγοις; ΑΛ. Τῷ κυβερνήτῃ. ΣΩ. Οὐκ ἄρα περὶ ἂ μὴ οἶσθα πλανᾷ, ἂν περ εἰδῆς ὅτι οὐκ οἶσθα; ΑΛ. Οὐκ ἔοικα.

- 29 ΣΩ. Ἐννοεῖς οὖν, ὅτι καὶ τὰ ἀμαρτήματα ἐν τῇ πράξει διὰ ταύτην τὴν ἀγνοίαν ἐσι, τὴν τοῦ μὴ εἰδότα οἶσθαι εἰδέναί. ΑΛ. Πῶς αὖ λέγεις τοῦτο; ΣΩ. Τότε που ἐπιχειροῦμεν πράττειν, ὅταν οἰώμεθα εἰδέναί ὅ τι πράττομεν; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Ὅταν δέ γέ που τινὲς μὴ οἶωνται εἰδέναί, ἄλλοις παραδιδόασι; ΑΛ. Πῶς δ' οὐ; ΣΩ. Οὐκοῦν οἱ τοιοῦτοι τῶν μὴ εἰδόντων, ἀναμάρτητοι ζῶσι, διὰ τὸ ἄλλοις περὶ αὐτῶν ἐπιτρέπειν; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Τίνες οὖν οἱ ἀμαρτάνοντες; οὐ γάρ που οἱ γε εἰδότες. ΑΛ. Οὐ δῆτα. ΣΩ. Ἐπειδὴ δὲ οὐθ' οἱ εἰδότες, οὐθ' οἱ τῶν μὴ εἰδόντων εἰδότες ὅτι οὐκ ἴσασιν, ἢ ἄλλοι λείπονται ἢ οἱ μὴ εἰδότες, οἰόμενοι δ' εἰδέναί; ΑΛ. Οὐκ ἄλλὰ οὗτοι. ΣΩ. Αὕτη ἄρα ἡ ἀγνοία τῶν κακῶν αἰτία, καὶ ἡ ἐπονείδισος ἀμαρτία. ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Οὐκοῦν ὅταν ἢ περὶ τὰ μέγιστα, τότε κακουργοτάτη καὶ αἰσχίστη; ΑΛ. Πολλή¹ γε. ΣΩ. Τί οὖν; ἔχεις μείζω εἰπεῖν δικαίων τε, καὶ καλῶν, καὶ ἀγαθῶν, καὶ συμφερόντων; ΑΛ. Οὐ

¹ I Stephanus non dubitat, GOTTL. — Ita et Mf. Etwalli. quin scribendum sit πολὺ γε. GED.

δῆτα. ΣΩ. Οὐκοῦν περὶ ταῦτα σὺ φῆς πλανᾶσθαι;
 ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Εἰ δὲ πλανᾷ, ἄρ' οὐ δῆλον ἐκ τῶν ἔμ-
 προσθεν, ὅτι οὐ μόνον ἀγνοεῖς τὰ μέγιστα, ἀλλὰ καὶ οὐκ
 εἰδῶς οἶεῖ ταῦτα εἰδέναί; ΑΛ. Κινδυνεύω. ΣΩ. Βαβαί 30
 ἄρα, ὦ Ἀλκιβιάδη, οἷον πάθος πέπονθας! ὃ ἐγὼ ὀνο-
 μάζειν μὲν ὀκνῶ, ὅμως δὲ, ἐπειδὴ μόνω ἐσμέν, ρητέον.
 ἀμαθία γὰρ ξυνοικεῖς, ὦ βέλτισε, τῇ αἰσχίῃ, ὡς ὁ λό-
 γος σοῦ κατηγορεῖ, καὶ σὺ σαυτοῦ. διὸ καὶ ἄπτεῖς¹ ἄρα
 πρὸς τὰ πολιτικὰ πρὶν παιδευθῆναι. πέπονθας δὲ τοῦτο
 οὐ σὺ μόνος, ἀλλὰ καὶ οἱ πολλοὶ τῶν πραττόντων τὰ
 τῆσδε τῆς πόλεως, πλὴν ὀλίγων τε καὶ ἴσως τοῦ σοῦ ἐπι-
 τρόπου Περικλέους. ΑΛ. Λέγεταιί γε, ὦ Σώκρατες, οὐκ
 ἀπὸ ταυτομάτου σοφὸς γεγονέναι, ἀλλὰ πολλοῖς καὶ σο-
 φοῖς συγγεγονέναι, καὶ Πυθακλείδῃ, καὶ Ἀναξαγόρῃ².
 καὶ νῦν³ τηλικούτος ὢν, Δάμωνι⁴ ξύνεσιν αὐτοῦ τού-
 του ἕνεκα. ΣΩ. Τί οὖν; ἤδη τινὰ εἶδες σοφὸν ὀτιοῦν,
 ἀδυνατοῦντα ποιῆσαι ἄλλον σοφὸν ἄπερ αὐτός; ὡσπερ ὅς
 σε ἐδίδαξε γράμματα, αὐτός τε ἦν σοφός, καὶ σὲ ἐποίησε,
 τῶν τε ἄλλων ὄντινα ἐβούλετο. ἦ γάρ; ΑΛ. Ναί; ΣΩ.

1 Elegantiſſimo verbo utitur, quod proprie de lapſu ſerpentum adhibetur, et deinde ad celeres animi motus transfertur. Onofand. Strat. p. 13, de imperatore: ἐπὶ πᾶν ἄπτοντα, δι' ἀκυτέτος ψυχῆς. Plato in Theaet. 2 ὅξεις πρὸς τὰς ἐργασίας ἄπτοντες φέρονται. vid. Valken. ad Eurip. p. 467 qui docet, hoc verbum recentioris Atticisimi eſſe, nec jota ſubſcriptum eſſe negligendum. cf. in primis Schwebel. ad Onof. p. 14. GOTTL.

2 Anaxagoram Periclis Praeceptorem fuiſſe, e Platone, Plutarcho (in Pericl. p. 595. Reisk. T. I.) et Cicerone (Brut. 11.)

notum eſt. Eum tamen parum ſubrilem Philoſophum habet Socrates Platonius. v. Phaedon. 47. cf. Bayl. in Lex. v. Anaxagore. GOTTL.

3 In quibusdam, notante Stephano, legitur: νῦν ἐτι τηλικούτος ὢν. GOTTL. — Ita habet Baſil. 2. Quod et agnoſcit Ficinus. BIPONT.

4 V. Plut. Pericl. p. 594. Simulavit hic Damon, ſe eſſe muſicum, cum tamen eſſet inſignis Sophiſta, qui Pericli velut athletae in rep. adeſſet. Ejectus tamen fuit urbe, ὡς μεγαλοπραγμῶν καὶ φιλοτύραννος, per Oſtra-ciſmum. GOTTL.

1 Nempe

Οὐκοῦν καὶ σὺ ὁ παρ' ἐκείνου μαθὼν, ἄλλον οἴσῃς ἔσῃ;
 ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Καὶ ὁ κιθαριστὴς δὲ καὶ ὁ παιδοτρίβης
 31 ὡσαύτως. ΑΛ. Πάνυ γε. ΣΩ. Καλὸν γὰρ δὴ πού τοῦ-
 το τεκμήριον τῶν ἐπισαμένων ὀτιοῦν, ὅτι ἐπίστανται,
 ἐπειδὴν καὶ ἄλλον οἰοί τε ὧσιν ἀποδείξαι ἐπισάμενον.
 ΑΛ. Ἐμοιγε δοκεῖ. ΣΩ. Τί οὖν; ἔχεις εἰπεῖν, Περι-
 κλῆς τίνα ἐποίησε σοφόν; ἀπὸ τῶν υἱῶν ἀρξάμενος; ΑΛ.
 Τί δ', εἰ τῷ Περικλέους υἱέε¹ ἠλιθίῳ ἐγενέσθην, ὧ Σώ-
 κρατες; ΣΩ. Ἀλλὰ Κλεινίαν, τὸν σὸν ἀδελφόν. ΑΛ.
 Τί δ' ἂν αὐτὴν Κλεινίαν λέγοις, μαινόμενον ἄνθρωπον; ΣΩ.
 Ἐπειδὴ τοίνυν Κλεινίας μὲν μαινεται, τῷ δὲ Περικλέους
 υἱέε ἠλιθίῳ ἐγενέσθην, σοὶ τίνα αἰτίαν ἀναθῶμεν, διότι
 σὲ οὕτως ἔχοντα περιορᾷ; ΑΛ. Ἐγὼ οἶμαι, αἴτιος, οὐ
 προσέχων τὸν νοῦν. ΣΩ. Ἀλλὰ τῶν ἄλλων Ἀθηναίων,
 ἢ τῶν ξένων, δοῦλον ἢ ἐλεύθερον, εἶπέ, ὅστις αἰτίαν ἔχει
 διὰ τὴν Περικλέους συνουσίαν σοφώτερος γεγονέναι.
 ὡσπερ ἐγὼ ἔχω σοὶ εἰπεῖν, διὰ τὴν Ζήνωνος, Πυθόδα-
 ρον τὸν Ἰσολόχου, καὶ Καλλιάν τὸν Καλλιᾶδου· ὧν ἐκά-
 τερος Ζήνωνι ἑκατὸν μναῖς τελέσας, σοφός τε καὶ ἐλλό-
 γιμος γέγονεν. ΑΛ. Ἀλλὰ μὰ Δί' οὐκ ἔχω. ΣΩ.
 32 Εἶεν². τί οὖν διανοῆ περι σαυτοῦ; πότερον ἔσῃν, ὡς νῦν

1 Nempe Paralus atque Xan-
 thippus. (vid. in primis ipsius
 Platonis Meno, c. 33), V. Athen.
 XI. p. 508 et Plut. Pericl. c. 36,
 p. 662. qui Xanthippi dissolutos
 mores notat. Sustulit eum pe-
 stilens ille morbus. Paralus
 deinde eodem morbo periit.
 Platonem hos Periclis filios ἠλι-
 θίως dixisse, notat severius justo,
 ut alia Platonis, Athenaeus XI,
 506. Caeterum non modo in
 hoc dialogo Plato Periclem ejus-
 que filios, sed in primis in Gor-
 gia, patrem, tanquam malum
 civem, qui Reip. Athen. funda-
 menta subverterit, reprehendit,

Filii mortui sunt, vivo adhuc
 patre, ut patet e Xenoph. Me-
 morabb. L. III. 5. Unde Athe-
 nienses, gratificaturi Pericli, le-
 gitimis filiis oribato, spurium
 illum Periclem, filium τῷ πάνυ
 Περικλέους, κενεγράψαντο, ὄνομα
 θέμενοι τὸ αὐτῷ, sc. Periclis. v.
 Plut. in Pericle p. 668. cf. Er-
 nesti ad Xenoph. l. c. GOTTL.

2 Eadem quaestio, num vir-
 tus doceri possit, argumen-
 tum Menonis efficit. Breviter
 hic Socr., quod ibi fusius, ne-
 gat hoc fieri posse: qua in re
 eodem quo ibi utitur argumen-
 to.

ἔχεις, ἢ ἐπιμέλειαν τινὰ ποιῆσθαι; ΑΛ. Κοινὴ βουλὴ ²,
 ὦ Σώκρατες. καίτοι ἐννοῶ σου εἰπόντος καὶ ξυγχωρῶ.
 δοκοῦσι γάρ μοι οἱ τὰ τῆς πόλεως πράττοντες, ἐκτὸς
 ὀλίγων, ἀπαίδευτοι εἶναι. ΣΩ. Εἶτα τί δὴ τοῦτο; ΑΛ.
 Εἰ μὲν που ἦσαν πεπαιδευμένοι, ἔδει ἂν τὸν ἐπιχειροῦντα
 αὐτοῖς ἀνταγωνίζεσθαι, μαθόντα καὶ ἀσκήσαντα ἵεναι
 ὡς ἐπ' ἀθλητάς· νῦν δ', ἐπειδὴ καὶ οὗτοι ἰδιωτικῶς
 ἔχοντες ἐληλύθασιν ἐπὶ τὰ τῆς πόλεως, τί δεῖ ἀσκεῖν καὶ
 μανθάνοντα πράγματα ἔχειν; ἐγὼ γάρ εὖ οἶδα, ὅτι τού-
 των τῇ γε φύσει πάνυ πολὺ περιέσομαι. ΣΩ. Βαβαί,
 οἶον, ὦ ἄρισε, τοῦτ' εἴρηκας! ὡς ἀνάξιον τῆς ιδέας, καὶ
 τῶν ἄλλων τῶν σοὶ ὑπαρχόντων! ΑΛ. Τί μάλισα, καὶ
 πρὸς τί τοῦτο λέγεις, ὦ Σώκρατες; ΣΩ. Ἀγανακτῶ
 ὑπὲρ τε τοῦ σοῦ καὶ τοῦ ἐμοῦ ἔρωτος. ΑΛ. Τί δὴ; ΣΩ.
 Εἰ ἤξιώσας τὸν ἀγῶνα σοὶ εἶναι πρὸς τοὺς ἐνθάδε ἀνθρώ-
 πους. ΑΛ. Ἀλλὰ πρὸς τίνας μὴν; ΣΩ. Ἄξιον τοῦτο
 καὶ ἔρεσθαι ἀνδρα οἰόμενον μεγαλόφρονα εἶναι! ΑΛ. Πῶς
 λέγεις; οὐ πρὸς τούτους μοὶ ὁ ἀγών; ΣΩ. Ἀλλὰ καὶ εἰ ³³
 τριήρη διανοοῦ κυβερνᾶν μέλλουσαν ναυμαχεῖν, ἤρκει ἂν
 σοὶ τῶν συνκαυτῶν βελτίσω εἶναι τὰ κυβερνητικά; ἢ ταῦ-
 τα μὲν ὧρου ἂν δεῖν ὑπάρχειν, ἀπέβλεπες δὲ εἰς τοὺς ὡς
 ἀληθῶς ἀνταγωνιστάς, ἀλλ' οὐχ ὡς νῦν, εἰς τοὺς συνα-
 γωνιστάς; ὧν δὴ που περιγενέσθαι σὲ δεῖ τοσοῦτον, ὥστε
 μὴ συνανταγωνίζεσθαι, ἀλλὰ καταφρονηθέντας συναγω-
 νίζεσθαι σοὶ πρὸς τοὺς πολεμίους· εἰ δὴ τῶ ὄντι γε καλόν
 τι ἔργον ἀποδείξασθαι διανοῆ, καὶ ἄξιον σαυτοῦ τε καὶ

to. Sed ne nimium evagetur
 fermo, abruptit hoc quasi epi-
 sodium, verbo εἶεν.

² Steph. e superioribus sub-
 intelligendum putat: διανοῆμαι
 ἐπιμέλειαν ποιῆσθαι, aut σκε-
 πτειον (monet Steph. fere idem
 de hac loquendi forma infra c.

42). Deinde pro καίτοι, aptius
 scriptum iri putat καί τι. Fic.
 bene: „communi consilio opus
 est.“ Dacierius vero hic aliud
 quid egit, dum verteret: *C'est
 une affaire generale, et qui ne
 me regarde plus que les autres.*
 GOTTL.

¹ Ficinus

τῆς πόλεως. ΑΛ. Ἀλλὰ μὲν δὴ διανοοῦμαι γε. ΣΩ. Πάνυ ἄρα¹ σοὶ ἄξιον ἀγαπᾶν, εἰ τῶν στρατιωτῶν βελτίων εἶ, ἀλλ' οὐ πρὸς τοὺς τῶν ἀντιπάλων ἡγεμόνας ἀποβλέπειν, ὅποτε ἐκείνων βελτίων γένοιο σκοποῦντα, καὶ ἀσκοῦντα πρὸς ἐκείνους. ΑΛ. Λέγεις δὲ τίνας τούτους, ὦ Σώκρατες; ΣΩ. Οὐκ οἶσθα ἡμῶν τὴν πόλιν Λακεδαιμονίσις τε καὶ τῷ μεγάλῳ βασιλεῖ πολεμοῦσαν ἐκάστοτε; ΑΛ. Ἀληθῆ λέγεις. ΣΩ. Οὐκοῦν, εἴπερ ἐν νῶ ἔχεις ἡγεμῶν εἶναι τῆσδε τῆς πόλεως, ὡς πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίων βασιλεῖς καὶ τοὺς Περσῶν τὸν ἀγῶνα σοὶ ἡγούμενος εἶναι, ὀρθῶς ἂν ἡγοῖο; ΑΛ. Κινδυνεύεις ἀληθῆ λέγειν. ΣΩ. Οὐκ, ὦ γαθέ· ἀλλὰ πρὸς Μειδίαν¹ σέ δεῖ τὸν ὀρτυγοτρόφον ἀποβλέπειν, καὶ ἄλλους τοιούτους, οἳ τὰ τῆς πόλεως πράττειν ἐπιχειροῦσιν, ἔτι τὴν ἀνδραποδώδη (φαῖεν ἂν αἱ γυναῖκες) τρίχα² ἔχοντες ἐπὶ τῆ ψυχῇ, ὑπ' ἀμουσίας, καὶ οὐπω ἀποβεβληκότες, ἔτι δὲ βαρβαρίζοντες, ἐληλύθασι κολακεύσοντες τὴν πόλιν, ἀλλ' οὐκ ἄρξοντες. πρὸς τούτους σέ δεῖ οὕσπερ λέγω

¹ Ficinus quoque haec interrogative legit: *Quam dignum est? ut sat tibi factum putes, si sis tuorum militum praestantissimus?* Caeterum ἀγαπᾶν h. l. ut τὸ εὐργεῖν sumitur, pro contentum esse. Ἐάν παρεχώμεθα εἰκότας (λόγους), ἀγαπᾶν χρῆ. Tim. p. 29. Steph. Ἀγαπήτον, sufficit; Xenoph. de Rep. Lac. c. III. 6. GOTTL.

¹ Athenaeus repetit hunc Midiam tanquam ὀρτυγοκόπον a Platone dictum; et haud dubie ad h. l. respexit, etsi hic dicitur ὀρτυγοτρόφος. Coturnices alebat, ut posset ὀρτυγοκοπεῖν. Quod quale fuerit, docet Suidas, it. Pollux, L. IX. c. 7. p. 1095. Apud Aristoph. in Avib. v. 1297.

dicitur Μειδίας ὀρτυξ, ubi v. Schol. GOTTL. — Ironia vero in eo falsa, quod et Alcibiades ipse coturnices alebat atque in gremio fovebat.

² Hunc locum Olympiodorus commentariis in hunc dialogum manu exaratis egregie illustrat: παροιμία ἐστὶ γυναικῶν ἐπὶ τῶν ἐλευθερωμένων δούλων, καὶ ἐπιμενομένων ἐν τῇ δουλείᾳ ὅτι ἔχεις τὴν ἀνδραποδώδη τρίχα ἐν τῇ κεφαλῇ. Ὁ δὲ ἀντὶ τῆ εἰπεῖν, ἐν τῇ κεφαλῇ, φησὶν ὅτι τὴν ἀνδραποδώδη τρίχα ἔχεις ἐν τῇ ψυχῇ ὑπὸ ἀμουσίας. Haec notavit Ruhnken. ad Timaei Lexicon Platonicum in voce ἀνδραποδώδη τρίχα. ETWALL.

³ Steph.

βλέποντα ³, σαυτοῦ δὲ ἀμελεῖν· καὶ μήτε μανθάνειν ὅσα μαθήσεως ἔχεται, μέλλοντα τοσοῦτον ἀγῶνα ἀγωνίζεσθαι, μήτε ἀσκεῖν ὅσα δεῖται ἀσκήσεως, καὶ πᾶσαν παρασκευὴν παρασκευασάμενον, οὕτως ἰέναι ἐπὶ τὰ τῆς πόλεως. ΑΛ. Ἄλλ', ὦ Σώκρατες, δοκεῖς μὲν μοι ἀληθῆ λέγειν· οἶμαι μέντοι τοὺς τε Λακεδαιμονίων στρατηγοὺς καὶ τῶν Περσῶν βασιλέα οὐδὲν διαφέρειν τῶν ἄλλων. ΣΩ. Ἄλλ', ὦ ἄρισε, τὴν οἴησιν ταύτην σκόπει οἶαν ἔχεις. ΑΛ. Τοῦ πέρι; ΣΩ. Πρῶτον μὲν, ποτέρως ἂν οἶει σαυτοῦ μᾶλλον ἐπιμεληθῆναι; φοβούμενός τε καὶ οἰόμενος δεινοὺς αὐτοὺς εἶναι, ἢ μή; ΑΛ. Δηλονότι καὶ εἰ δεινοὺς οἰοίμην. ΣΩ. Μῶν οὖν οἶει τι βλαβήσεσθαι, ἐπιμεληθεῖς σαυτοῦ; ΑΛ. Οὐδαμῶς· ἀλλὰ καὶ μεγάλα ὀνήσεσθαι. ΣΩ. Οὐκοῦν ἐν μὲν τοῦτο τοσοῦτο κακὸν ἔχει ἢ οἴησις αὕτη. ΑΛ. Ἀληθῆ λέγεις. ΣΩ. Τὸ δεύτερον ³⁵ τοίνυν, ὅτι καὶ ψευδῆς ἐστίν, ἐκ τῶν εἰκότων σκέψαι. ΑΛ. Πῶς δὴ; ΣΩ. Πότερον εἰκὸς ἀμείνους γίνεσθαι φήσεις ἐν γενναίοις γένεσιν, ἢ μή; ΑΛ. Δηλονότι ἐν τοῖς γενναίοις. ΣΩ. Οὐκοῦν τοὺς εὖ φύντας, ἐὰν καὶ εὖ τραφῶσιν, οὕτω τελέους γίνεσθαι πρὸς ἀρετὴν; ΑΛ. Ἀνάγκη. ΣΩ. Σκεψώμεθα δὴ, τοῖς ἐκείνων τὰ ἡμέτερα ἀντιτιθέντες, πρῶτον μὲν, εἰ δοκοῦσι φαυλοτέρων γενῶν εἶναι οἱ Λακεδαιμονίων καὶ Περσῶν βασιλεῖς. ἢ οὐκ ἴσμεν ὡς οἱ μὲν, Ἡρακλέους, οἱ δὲ, Ἀχαιμένους ἔκγονοι; τὸ δὲ Ἡρακλέους τε γένος καὶ τὸ Ἀχαιμένους εἰς Περσέα τὸν Διὸς ἀναφέρεται. ΑΛ. Καὶ γὰρ τὸ ἡμέτερον, ὦ Σώκρατες, εἰς Εὐρυσάκη ¹· τὸ δ' Εὐρυσάκους, εἰς Δία. ΣΩ. Καὶ γὰρ τὸ ἡμέτερον, ὦ γενναῖε Ἀλκιβιάδη, εἰς Δαίδαλον· ἔ δὲ Δαίδαλος, εἰς Ἡφαισον, τὸν Διὸς. ἀλλὰ τὰ μὲν τού-

³ Steph. conjicit: forte legendum esse βλέπειν, aut expungendum δὲ, post σαυτῶ. Quorum alterutrum omnino recipiendum.

¹ Plut. ab init. vitae Alcib. Τὸ Ἀλκιβιάδης γένος ἀνωθεν Εὐρυσάκην, τὸν Αἰάντος, ἀρχηγὸν ἔχειν δοκεῖ. GOTTL.

των, ἀπ' αὐτῶν ἀρξάμενα, βασιλεῖς εἰσιν ἐκ βασιλέων, μέχρι Διός· οἱ μὲν, Ἄργους τε καὶ Λακεδαιμόνος· οἱ δὲ, τῆς Περσίδος τοιαίει· πολλάκις δὲ καὶ τῆς Ἀσίας, ὡσπερ καὶ νῦν. ἡμεῖς δὲ, αὐτοὶ τε ἰδιῶται καὶ εἰ πατέρες. εἰ δὲ καὶ τοὺς προγόνους σὲ δέοι καὶ τὴν πατρίδα Εὐρυσάκους ἐπιδείξαι Σαλαμῖνα, ἢ τὴν Αἰακοῦ τοῦ ἔτι προτέρου Αἰγίνακ, Ἄρταξέρξη τῷ Ξέρξου, πόσον ἂν οἴη γέλωτα
 36 ὄφλειν; Ἄλλ' ὄρα μὴ τῷ τε γένους ὄγκῳ ἐλαττώμεθα τῶν ἀνδρῶν, καὶ τῇ ἄλλῃ τροφῇ. ἢ οὐκ ἤσθησαι, τοῖς τε Λακεδαιμονίων βασιλεῦσιν ὡς μεγάλα τὰ ὑπάρχοντα; ὧν καὶ γυναῖκες δημοσίᾳ φυλάττονται ὑπὸ τῶν ἐφόρων, ὅπως εἰς δύναμιν μὴ λάθῃ ἐξ ἄλλου γεγόμενος ὁ βασιλεὺς, ἢ ἐξ Ἑρακλειδῶν. ὁ δὲ Περσῶν τοσοῦτον ὑπερβάλλει, ὥστε οὐδεὶς ὑποψίαν ἔχει, ὡς ἐξ ἄλλου βασιλεὺς ἂν γένοιτο, ἢ ἐξ αὐτοῦ. διὸ οὐ φρουρεῖται ἢ τοῦ βασιλέως γυνή, ἀλλ' ἢ ὑπὸ φόβου. ἐπειδὴν δὲ γένηται ὁ παῖς ὁ πρεσβύτατος, οὐπερ ἢ ἀρχῇ, πρῶτον μὲν ἐορτάζουσι πάντες οἱ ἐν τῇ βασιλείῳ, ὧν ἂν ἀρχῇ, εἶτα εἰς τὸν ἄλλον χρόνον ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ βασιλέως γενέθλια πᾶσα θύει καὶ ἐορτάζει ἢ Ἀσία· ἡμῶν δὲ γεννωμένων, τὸ τοῦ κωμωδοποιοῦ¹, οὐδ' οἱ γείτονες σφόδρα τοι αἰσθάνονται, ὧ Ἀλκιβιάδη. μετὰ τοῦτο τρέφεται ὁ παῖς, οὐχ ὑπὸ γυναικὸς τροφοῦ ὀλίγου ἀξίας, ἀλλ' ὑπ' εὐνούχων, οἱ ἂν δοκῶσι τῶν περὶ βασιλέα ἀριστοὶ εἶναι· οἷς τάτε ἄλλα προστέτακται ἐπιμελεῖσθαι τοῦ γεννωμένου, καὶ ὅπως ὀτικᾶλλισος ἔσαι μηχανᾶσθαι, ἀναπλάττοντας τὰ τε μέλη τοῦ παιδὸς καὶ κατορθοῦντας. καὶ ταῦτα δρῶντες, ἐν μεγάλῃ τιμῇ εἰσίν.
 37 Ἐπειδὴν δὲ ἐπτέτεις γένωνται οἱ παῖδες, ἐπὶ τοὺς ἵππους καὶ ἐπὶ τοὺς τούτων διδασκάλους φοιτῶσι· καὶ ἐπὶ τὰς θήρας ἀρχονται ἰέναι. δις ἐπτὰ δὲ γενομένων ἐτῶν, τὸν

¹ Erasmus hoc proverbium Comico sit profectum, ignorare inculit operi suo, sed, a quonam se fatetur (p. 660). GOTTL.

¹ Ficin.

παῖδα παραλαμβάνουσιν οὓς ἐκεῖνοι βασιλείους παιδαγω-
γούς ὀνομάζουσιν. εἰσὶ δὲ ἐξελεγμένοι Περσῶν οἱ ἄριστοι
δόξαντες ἐν ἡλικίᾳ ¹ τέτταρες· ὁ τε σοφώτατος, καὶ ὁ
δικαιότατος, καὶ ὁ σωφρονέστατος, καὶ ὁ ἀνδρείοτατος.
ᾧ ὁ μὲν μαγείαν τε διδάσκει τὴν Ζωροάστρου τοῦ Ὠρομά-
ζου (ἔστι δὲ τοῦτο θεῶν θεραπεία), διδάσκει δὲ καὶ τὰ
βασιλικά· ὁ δὲ δικαιότατος, ἀληθεύειν διὰ παντός τοῦ
βίου· ὁ δὲ σωφρονέστατος, μηδ' ὑπὸ μιᾶς ἄρχεσθαι τῶν
ἡδονῶν (ἵνα ἐλεύθερος εἶναι ἐθίζηται, καὶ ὄντως βασιλεὺς,
ἄρχων πρῶτα τῶν ἐν αὐτῷ, ἀλλὰ μὴ δουλεύων)· ὁ δὲ
ἀνδρείοτατος, ἀφοβὸν καὶ ἀδεᾶ παρασκευάζων, ὅταν δεί-
σῃ, δοῦλον ὄντα ². σοὶ δ', ὦ Ἀλκιβιάδη, Περικλῆς
ἐπέστησε παιδαγωγὸν τῶν οἰκετῶν τὸν ἀχρεϊότατον ὑπὸ
γῆρας, Ζώπυρον τὸν Θραῖκα. διήλθον δὲ καὶ τὴν ἄλλην
ἂν σοι τῶν ἀνταγωνιστῶν τροφήν ³ τε καὶ παιδείαν, εἰ μὴ
πολὺ ἔργον ἦν· καὶ ἅμα ταῦτα ἱκανὰ δηλώσαι καὶ τὰλλα
ὅσα τούτοις ἀκόλουθα. τῆς δὲ σῆς γενέσεως, ὦ Ἀλκι-
βιάδη, καὶ τροφῆς καὶ παιδείας, ἢ ἄλλου ὅτουοῦν Ἀθη-
ναίων, (ὡς ἔπος εἰπεῖν) οὐδενὶ μέλει, εἰ μὴ εἴτις ἐραστῆς
σου τυγχάνει ὢν. Εἰ δ' αὖ ἐθέλεις εἰς πλούτους ἀπο- 38
βλέψαι καὶ τρυφᾶς καὶ ἐσθῆτας, ἱματίων θ' ἑλξεις, καὶ
μύρων ἀλοιφᾶς, καὶ θερπόντων πλήθους ἀκολουθίας,
τὴν τε ἄλλην ἀβρότητα τὴν Περσῶν, αἰσχυνομένης ἂν ἐπὶ
σαυτῷ, αἰσθόμενος ὅσον αὐτῶν ἐλλείπεις. εἰ δ' αὖ ἐθε-
λήσεις εἰς σωφροσύνην τε καὶ κοσμιότητα ἀποβλέψαι,

¹ Ficin, *electi ex omnibus Per-
sis aetate sua praecipui*, parum
accurate. Haud dubie sunt ii,
qui sunt in aetatis vigore. Ita
capitur ἡλικία, inde de juven-
ture, apta ad bellum. Thuc. VI,
24, 25. quae aetas dicitur ἡλικία
κατ'ετηκυῖα Thuc. II, 36. Dacie-
rius bene: *on les prend dans la
vigueur de l'age*. p. 302. GOTTL.

² Stephanus putat, Platonem
forsan scripsisse: ἄτε δὴ, ὅταν
δείσῃ, δούλον ὄντα. GOTTL.

³ τροφή non differt a παι-
δείᾳ, ut h. l. patet. Xenoph.
Memor. III, 5. Ἐρεχθέως γε
τροφήν καὶ γένεσιν, ubi Ernesti
recte explicat τροφήν, educatio-
nem. GOTTL.

καὶ εὐχέρειαν καὶ εὐκολίαν, καὶ μεγαλοφροσύνην, καὶ εὐταξίαν, καὶ ἀνδρίαν, καὶ καρτερίαν, καὶ φιλοπονίαν, καὶ φιλονεκίαν, καὶ φιλοτιμίαν τὰς Λακεδαιμονίων, παῖδα ἂν ἠγήσαιο σαυτὸν ¹ πᾶσι τοῖς τοιούτοις. εἰ δ' αὖ τι καὶ πλούτῳ προσέχεις, καὶ κατὰ τοῦτο οἶε τι εἶναι, μηδὲ τοῦτο ἂν ἡμῖν ἀρρήτον ἔσω, εἴαν πως αἴσθη οὐ εἶ. τοῦτο μὲν γὰρ εἰ θέλεις τοὺς Λακεδαιμονίων πλούτους ἰδεῖν, γνώσῃ ὅτι πολὺ τάνθαδε τῶν ἐκεῖ ἐλλείπει. γῆν μὲν γὰρ ὅσην ἔχουσι τῆς θ' ἑαυτῶν καὶ Μεσσηνίας ², οὐδ' ἂν εἰς ἀμφισβητήσῃε τῶν τῆδε πλήθει, οὐδὲ ἀρετῇ, οὐδ' αὖ ἀνδραπόδων κτήσῃ, τῶν τε ἄλλων καὶ τῶν Εἰλωτικῶν, οὐδὲ μὴν ἵππων γε, οὐδ' ὅσ' ἄλλα βασκῆματα κατὰ

39 Μεσσηνίην νέμεται. Ἄλλα ταῦτα μὲν πάντα εἴω χαίρειν· χρυσίον δὲ καὶ ἀργύριον οὐκ ἔστιν ἐν πᾶσιν Ἑλλησιν, ὅσον ἐν Λακεδαίμοσιν ¹ ἰδίᾳ. πολλὰς γὰρ ἤδη γενεὰς εἰσερχεται μὲν αὐτὸς ἐξ ἀπάντων τῶν Ἑλλήνων, πολλάκις δὲ καὶ βαρβάρων, ἐξέρχεται δὲ οὐδαμῶσε· ἀλλ' ἀτεχνῶς, κατὰ τὸν Αἰσώπου μῦθον, ὃν ἡ ἄλωπῆξ πρὸς τὸν λέοντα εἶπε, καὶ τοῦ εἰς Λακεδαίμονα νομίσματος εἰσιόντος μὲν τὰ ἴχνη τὰ ἐκεῖσε τετραμμένα δῆλα, ἐξιόντος δὲ, οὐδαμῆ ἂν τις ἴδοι. ὥστε εἴω χρῆ εἰδέναί, ὅτι καὶ χρυσῶ καὶ ἀργύρῳ οἱ ἐκεῖ πλουσιώτατοι εἰσὶ τῶν Ἑλλήνων, καὶ αὐτῶν ἐκείνων ὁ βασιλεύς. ἐκ τε γὰρ τῶν τοιούτων μέγισται λήψεις καὶ πλεῖσαι εἰσὶ τοῖς βασιλεῦσιν.

¹ Stephanus: forte, ἐν πᾶσι. GOTTL.

² Μεσσηνίας. Sic etiam paullo post unico σ reperitur, ut notat Steph. Apud Thucyd., v. c. I, 101 cum duplici σ scribitur, etsi non dissimulandum est, Codd. habere plures Μεσσηνιοί, Μεσσηνίων. GOTTL.

¹ Legendum recte monet Cornarius in Eclog. p. 54. ἐν

Λακεδαίμονι. deinde pro αὐτὸς, propter χρυσίον, αὐτὸ, nisi Plato in mente habuit χρύσον; ut apud Thuc. II, 47. similis est locus; ἡ νόσος ἤρξατο — λεγόμενον — ubi Schol. πρῶτον ἤρξατο Φηλυκῶς ἡ νόσος, τὸ δὲ λεγόμενον, ὡς πρὸς τὸ νόσημα ὑπῆντησεν. ubi de hac Synesi plura dabit Eruditiss. Dukerus, tum e graecis, tum e latinis Scriptoribus. GOTTL.

I An

ἔτι δὲ καὶ ὁ βασιλικὸς φόρος οὐκ ἐλίγος γίγνεται, ὃν τε-
 λοῦσιν οἱ Λακεδαιμόνιοι τοῖς βασιλεῦσι. καὶ τὰ μὲν Λα-
 κεδαιμονίων, ὡς πρὸς Ἑλληνικοὺς μὲν πλούτους, μεγά-
 λα· ὡς δὲ πρὸς τοὺς Περσικοὺς, καὶ τοῦ ἐκείνων βασι-
 λέως, οὐδέν. ἐπεὶ ποτ' ἐγὼ ἤκουσα ἀνδρὸς ἀξιοπίστου 40
 τῶν ἀναβεβηκότων παρὰ βασιλέα, ὃς ἔφη παρελθεῖν
 χώραν πάνυ πολλὴν καὶ ἀγαθὴν, ἐγγὺς ἡμερησίαν ὁδόν·
 ἦν καλεῖν τοὺς ἐπιχωρίους ζώνην τῆς βασιλέως γυναικός.
 εἶναι δὲ καὶ ἄλλην, ἣν αὐτὴ καλεῖσθαι καλύπτραν· καὶ ἄλ-
 λους πολλοὺς τόπους καλοὺς καὶ ἀγαθοὺς, εἰς τὸν κο-
 σμον ἐξηρημένους τὸν τῆς γυναικός· καὶ ὀνόματα ἔχειν
 ἐκάστους τῶν τόπων ἀπὸ ἐκάστου τῶν κόσμων. ὥστε οἶμαι
 ἐγὼ, εἴ τις εἴποι τῇ βασιλέως μητρὶ, Ξέρξου δὲ γυναικί,
 Ἀμάστριδι 1· ὅτι ἐν νῶ ἔχει σοῦ τῶ υἱεῖ ἀντιτάττεσθαι
 ὁ Δεινομάχης υἱός, ἧ ἔστι κόσμος ἴσως ἀξίος μινῶν πεντή-
 κοντα 2, εἰ πάνυ πολλοῦ· τῶ δὲ υἱεῖ αὐτῆς, γῆς πλέθρα
 Ἐρχιάσιν οὐδὲ τριακόσια· θαυμάσαι ἂν, ὅτω ποτὲ πι-
 σεύων ἐν νῶ ἔχει οὗτος ὁ Ἀλκιβιάδης, τῶ Ἀρταξέρξῃ
 διαγωνίζεσθαι. καὶ οἶμαι ἂν αὐτὴν 3 εἰπεῖν· ὅτι οὐκ ἔσθ'
 ὅτω ἄλλω πισεύων οὗτος ὁ ἀνὴρ ἐπιχειρεῖ, πλὴν ἐπιμελεία
 τε καὶ σοφία. ταῦτα γὰρ μόνα ἀξία λόγου ἐν Ἑλλησιν.
 ἐπεὶ εἴ γε πύθοιτο, ὡς Ἀλκιβιάδης οὗτος 4 πρῶτον μὲν 41

1 An fuerit Amastris, Xerxis uxor, Esthera regina, erudite examinat Wessel. Obsf. II, 24. p. 251. GOTTL.

2 Mina est 100 Drachmarum. 50 Minae, ex calculo exactissime instituto Abbatis Bartholemi, aequiparant 4500 pond. (livres) monetae franco-gallicae; quod convenit 1125 thalerorum nostrorum. 60 Minae efficiunt Talentum.

3 Magna vis est Platonis in prosopeia, uti in Critone

videre est, quo loco leges loquentes inducit. Eadem arte utitur hic, ut acrius atque vividius Alcibiadem moveat.

1 Desunt verba in editt. post ἔτος: νῶν ἐπιχειρεῖ, ut Cornarius animadvertit, (p. 55) nam si audiret, quod hic Alcibiades, qui nunc hoc molitur, primum nondum sit adeo viginti natus annos. — Quod paullo ante praecessit ἐπιχειρεῖν, neglexerunt deinde addere librarii. GOTTL.

ἔτη οὐπω γεγωνὸς σφόδρα εἴκοσιν, ἔπειτα παντάπασιν ἀπαίδευτος, πρὸς δὲ τούτοις, τοῦ ἔρασοῦ αὐτῷ λέγοντος ὅτι χρὴ πρῶτον μαθόντα καὶ ἐπιμεληθέντα αὐτοῦ καὶ ἀσκήσαντα, οὕτως ἰέναι διαγωνιούμενον βασιλεῖ, οὐκ ἐθέλει, ἀλλὰ φησὶν ἐξαρκεῖν καὶ ὡς ² ἔχει· οἶμαι ἂν θαυμάσαι τε, καὶ ἐρέσθαι· τί οὖν ποτε ἐστίν, ὅτω πι-
 σεύει τὸ μειράκιον; εἰ οὖν λέγοιμεν· ὅτι κάλλει τε καὶ μεγέθει, καὶ γένει καὶ πλούτῳ, καὶ φύσει τῆς ψυχῆς ἠγήσασθαι ἂν ἡμᾶς, ὦ Ἀλκιβιάδη, μαίνεσθαι, πρὸς τὰ παρὰ σφίσιν ἀποβλέψασα πάντα τοιαῦτα. οἶμαι δὲ, καὶ ἂν Λαμπιδῶ, τὴν Λεωτυχίδου μὲν θυγατέρα, Ἀρχιδάμου δὲ γυναῖκα, Ἀγιδος δὲ μητέρα, οἱ πάντες βασιλεῖς γεγόνασι, θαυμάσαι ἂν καὶ ταύτην, εἰς τὰ παρὰ σφίσιν ὑπάρχοντα ἀποβλέψασαν, εἰ σὺ ἐν νῶ ἔχεις τῷ χιεῖ αὐτῆς διαγωνίζεσθαι, αὐτῷ κακῶς ἠγμένος. καίτοι οὐκ αἰσχρὸν δοκεῖ εἶναι, εἰ αἱ τῶν πολεμίων γυναῖκες βέλτιον διανοοῦνται περὶ ἡμῶν, οἷους χρὴ ὄντας σφίσιν ἐπιχειρεῖν, ἢ ἡμεῖς περὶ ἡμῶν αὐτῶν; ἀλλ', ὦ μακάριε, πειθόμενος ἐμοί τε καὶ τῷ ἐν Δελφοῖς γράμματι ³, ΓΝΩΘΙ ΣΑΥΤΟΝ! ὅτι οὗτοι ἡμῖν εἰσὶν ἀντίπαλοι, ἀλλ' οὐχ οὐδ' σὺ οἶε· ὧν ἄλλω μὲν οὐδ' ἂν ἐνὶ περιγενοίμεθα, εἰ μὴ ἐπιμελείω τε ἂν καὶ τέχνῃ. ὧν σὺ εἰ ἀπολειφθήσῃ, καὶ τοῦ ὀνομασθὸς γενέσθαι ἀπολειφθήσῃ, ἐν Ἑλλησὶ τε καὶ βαρβάροις· οὐ μοι δοκεῖς ἐρεῖν, ὡς οὐδεὶς ἄλλος ἄλλου.

42 ΑΛ. Τίνε οὖν χρὴ τὴν ἐπιμέλειαν, ὦ Σώκρατες, ποιεῖσθαι, ἔχεις ἐξηγήσασθαι; παντὸς γὰρ μᾶλλον εἰ-

² Frequentant Graeci ὡς ἔχει, vel ὡσπερ ἔχει, si quem dicunt fecisse aliquid, non ad id praeparatum, vel aptum, sed, quo statu fuerit. Thuc. VIII. 42. Herodot. I, 24 de Arione: εἰψαι μὲν ἐς τὴν θαλάσσιον — ὡς εἶχε — paullo post: ὡσπερ ἔχων ἐξεπή-

δησε. π. σὺν τῇ σκευῇ πάσῃ καὶ — τῇ κισθάρῃ. GOTTL.

³ Τὸ γινῶθι σεαυτὸν Apollini Delphico maxime tribuebatur, in ejus foribus scriptum erat. Apud Stob. p. 175. Chiloni haec sententia divinitus dictata tribuitur. GOTTL.

κας ἀληθῆ εἰρηκότη. ΣΩ. Ναί. ἀλλὰ γὰρ κοινῆ βουλῆ,
 ὥτινι τρόπῳ ἂν ὀτιβέλτισοι γενοίμεθα. ἐγὼ γάρ τοι οὐ
 περὶ μὲν σοῦ λέγω ὡς χρὴ παιδευθῆναι, περὶ ἐμοῦ δὲ οὐ.
 οὐ γὰρ ἔσθ' ὅτῳ σοῦ διαφέρω, πλήν γε ἐνί. ΑΛ. Τίνι;
 ΣΩ. Ὁ ἐπίτροπος ὁ ἐμὸς βελτίων ἐστὶ καὶ σοφώτερος, ἢ
 Περικλῆς, ὁ σός. ΑΛ. Τίς οὗτος, ὦ Σώκρατες; ΣΩ.
 Θεός, ὦ Ἀλκιβιάδῃ· ὅσπερ σοί με οὐκ εἶα πρὸ τῆσδε τῆς
 ἡμέρας διαλεχθῆναι. ὦ καὶ πισεύων, λέγω ὅτι ἡ ἐπι-
 φάνεια δι' οὐθενὸς ἄλλου σοί ἔσαι ἢ δι' ἐμοῦ. ΑΛ. Παί-
 ζεις, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Ἴσως. λέγω μέντοι ἀληθῆ,
 ὅτι ἐπιμελείας δεόμεθα· μᾶλλον μὲν πάντες ἄνθρωποι,
 αἰτὰρ νῦν γε καὶ μάλα σφόδρα. ΑΛ. Ὅτι μὲν ἐγὼ δεό-
 μαι, οὐ ψεύδῃ. ΣΩ. Οὐδὲ μὴν, ὅτι γε ἐγὼ. ΑΛ. Τί
 οὖν ἂν ποιοῖμεν; ΣΩ. Οὐκ ἀποκνητέον, οὐδὲ μαλθακι-
 ζέον, ὦ ἐταῖρε. ΑΛ. Οὗτοι δὴ πρέπει γε, ὦ Σώκρατες.
 ΣΩ. Οὐ γάρ· ἀλλὰ σκεπτέον κοινῆ. Καί μοι λέγε. φα- 43
 μὲν γὰρ ὡς ἄριστοι βούλεσθαι γενέσθαι. ἢ γάρ; ΑΛ.
 Ναί. ΣΩ. Τίνα ἀρετὴν; ΑΛ. Δηλονότι ἦνπερ οἱ ἄνδρες
 οἱ ἀγαθοί. ΣΩ. Οἱ τί ἀγαθοί; ΑΛ. Δηλονότι οἱ πράτ-
 τειν τὰ πράγματα. ΣΩ. Ὅποῖα ἄρα; τὰ ἵππικὰ; ΑΛ.
 Οὐ δῆτα. ΣΩ. Παρὰ τοὺς ἵππικούς γὰρ ἂν ἤμεν; ΑΛ.
 Ναί. ΣΩ. Ἀλλὰ τὰ ναυτικὰ λέγεις; ΑΛ. Οὐ. ΣΩ.
 Παρὰ τοὺς ναυτικούς γὰρ ἂν ἤμεν. ΑΛ. Ναί. ΣΩ.
 Ἀλλὰ ποῖα; ἂ τίνας πράττουσιν; ΑΛ. Ἄπερ Ἀθηναίων
 οἱ καλοὶ καὶ ἀγαθοί. ΣΩ. Καλοὺς καὶ ἀγαθοὺς λέγεις τοὺς
 φρονίμους, ἢ τοὺς ἀφρονας; ΑΛ. Τοὺς φρονίμους. ΣΩ.
 Οὐκοῦν ὁ ἕκαστος φρόνιμος, τοῦτο ἀγαθός; ΑΛ. Ναί.
 ΣΩ. Ὁ δὲ ἀφρων, πονηρός; ΑΛ. Πῶς γὰρ οὐ; ΣΩ.
 Ἄρ' οὖν ὁ σκυτοτόμος, φρόνιμος εἰς ὑποδημάτων ἐργα-
 σίαν; ΑΛ. Πάνυ γε. ΣΩ. Ἀγαθὸς ἄρα εἰς ταῦτα.
 ΑΛ. Ἀγαθός. ΣΩ. Τί δέ; εἰς ἱματίων ἐργασίαν οὐκ
 ἀφρων ὁ σκυτοτόμος; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Κακὸς ἄρα εἰς
 τοῦτα. ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Ὁ αὐτὸς ἄρα, τούτῳ γε τῷ

λόγω, κακός τε καὶ ἀγαθός. ΑΛ. Φαίνεται. ΣΩ. Ἡ οὖν λέγεις, τοὺς ἀγαθοὺς ἀνδρας εἶναι καὶ κακοὺς; ΑΛ. 44 Οὐ δῆτα. ΣΩ. Ἀλλὰ τίνας ποτὲ τοὺς ἀγαθοὺς λέγεις; ΑΛ. Τοὺς δυναμένους, ἔγωγε, ἄρχειν ἐν τῇ πόλει. ΣΩ. Οὐ δὴ πού ἵππων γε; ΑΛ. Οὐ δῆτα. ΣΩ. Ἀλλ' ἀνθρώπων; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Ἄρα καμνόντων; ΑΛ. Οὐ. ΣΩ. Ἀλλὰ πλεόντων; ΑΛ. Οὐ φημι. ΣΩ. Ἀλλὰ φεριζόντων; ΑΛ. Οὐ. ΣΩ. Ἀλλ' οὐδὲν ποιούντων, ἢ τι ποιούντων; ΑΛ. Ποιούντων, λέγω. ΣΩ. Τί; πειρῶ καὶ ἐμοὶ δηλῶσαι. ΑΛ. Οὐκοῦν τῶν καὶ συμβαλλόντων ἑαυτοῖς, καὶ χρωμένων ἀλλήλοις; ὥσπερ ἡμεῖς ζῶμεν ἐν ταῖς πόλεσιν. ΣΩ. Οὐκοῦν ἀνθρώπων λέγεις ἄρχειν, ἀνθρώποις χρωμένων; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Ἄρα κελευσῶν¹, χρωμένων ἐρέταις; ΑΛ. Οὐ δῆτα. ΣΩ. Κυβερνητικῆς γὰρ αὕτη γε ἀρετή. ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Ἀλλ' ἀνθρώπων λέγεις ἄρχειν αὐλητῶν, ἀνθρώποις ἠγουμένων ᾠδῆς, καὶ χρωμένων χορευταῖς; ΑΛ. Οὐ δῆτα. ΣΩ. Χοροδιδασκαλικῆ γὰρ αὕτη γ' αὖ. ΑΛ. Πάνυ γε. ΣΩ. Ἀλλὰ τί ποτε² λέγεις χρωμένων ἀνθρώπων ἀνθρώποις οἶοντ' εἶναι ἄρχειν; ΑΛ. Κοινωνούντων ἔγωγε λέγω πολιτείας, καὶ συμβαλλόντων πρὸς ἀλλήλους, τούτων ἄρχειν τῶν 45 ἐν τῇ πόλει. ΣΩ. Τίς οὖν αὕτη ἢ τέχνη; ὥσπερ ἂν εἶσε ἐροίμην πάλιν τανῦν δὴ. Κοινωνούντων ναυτιλίας ἐπίσασθαι ἄρχειν, τίς ποιεῖ τέχνη; ΑΛ. Κυβερνητικῆ. ΣΩ. Κοινωνούντων δὲ ᾠδῆς (ὡς νῦν δὴ ἐλέγετο), τίς ἐπισημη ποιεῖ ἄρχειν; ΑΛ. Ἦνπερ σὺ ἄρτι ἐλέγεσθαι ἢ χορο-

¹ Κελευσῶν sunt hortatores remigum, portificali, qui remigibus dant signum, et remigationis initium, ut et intermissionem praescribunt. *Bootsmeister*. Ita apud Thuc. II, 84. VII, 70. v. Scheff. de milit. IV. 7. p. 395. GOTTL.

² Steph. hujus loci sensum

esse dicit: *Quem usum cum hominibus habent illi homines, quibus imperare posse dicis? Quasi dictum sit: τί χρωνται ἀνθρώποις ἀνθρώποι ἐκείνοι, ᾧν λέγεις οἶοντ' εἶναι ἄρχειν. Ut τί non cum λέγεις, sed cum χρωμ. jungatur.* GOTTL.

διδασκαλία. ΣΩ. Τί δέ; πολιτείας κοινωνούντων τινά
 καλείς ἐπισήμην; ΑΛ. Εὐβουλίαν ἔγωγε, ὦ Σώκρατες.
 ΣΩ. Τί δέ; μῶν ἀβουλίᾳ δοκεῖ εἶναι ἢ τῶν κυβερνητῶν;
 ΑΛ. Οὐ δῆτα. ΣΩ. Ἄλλ' εὐβουλίᾳ; ΑΛ. Ἐμοιγε δο-
 κεῖ, εἰς γε τὸ σῶζεσθαι πλεόντας. ΣΩ. Καλῶς λέγεις.
 τί δέ, ἣν σὺ καλεῖς εὐβουλίαν, εἰς τί ἐσιν; ΑΛ. Εἰς το
 ἄμεινον τὴν πόλιν διοικεῖν, καὶ σῶζεσθαι. ΣΩ. Ἄμεινον
 δὲ διοικεῖται καὶ σώζεται, τίνος παραγιγνομένου, ἢ ἀπο-
 γιγνομένου; ὥσπερ εἰ σὺ με ἔροιο, ἄμεινον διοικεῖται σῶ-
 μα καὶ σώζεται, τίνος παραγιγνομένου, ἢ ἀπογιγνομέ-
 νου; εἶποίμ' ἂν, ὅτι ὑγείας μὲν παραγιγνομένης, νόσου δὲ
 ἀπογιγνομένης. οὐ καὶ σὺ οἶει οὕτω; ΑΛ. Ναί. ΣΩ.
 Καὶ εἰ με αὖ ἔροιο, τίνος δὲ αὖ ἄμεινον ὄμματα; ὡσαύ-
 τως εἶποίμ' ἂν, ὅτι ὄψεως μὲν παραγιγνομένης, τυφλό-
 τητος δὲ ἀπογιγνομένης. καὶ ὠτα δὲ, κωφότητος μὲν
 ἀπογιγνομένης, ἀκοῆς δὲ ἐγγιγνομένης, βελτίω τε γίγνε-
 ται, καὶ ἄμεινον θεραπεύεται. ΑΛ. Ὅρθῶς. ΣΩ.
 Τί ¹ δὲ δὴ πόλις; τίνος παραγιγνομένου καὶ ἀπογιγνο- 46
 μένου, βελτίων τε γίγνεται καὶ ἄμεινον θεραπεύεται καὶ
 διοικεῖται; ΑΛ. Ἐμοὶ μὲν δοκεῖ, ὦ Σώκρατες, ὅταν φι-
 λία μὲν αὐτοῖς ² γίγνεται πρὸς ἀλλήλους, τὸ δὲ μισεῖν
 τε καὶ ζασιάζειν ἀπογίγνηται. ΣΩ. Ἄρ' οὖν φιλίαν λέ-
 γεις ὁμόνοιαν, ἢ διχόνοιαν; ΑΛ. Ὅμόνοιαν. ΣΩ. Διὰ
 τίνα οὖν τέχνην ὁμονοοῦσιν αἱ πόλεις περὶ ἀριθμούς; ΑΛ.
 Διὰ τὴν ἀριθμητικὴν. ΣΩ. Τί δέ; οἱ ἰδιῶται οὐ διὰ τὴν
 αὐτήν; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ³ αὐτὸς αὐτῷ ἕκα-

¹ Hunc locum excerpfit Sto-
 baenus p. 270 usque ad περι σατ-
 με εχ ὡσαύτως. GOTTL.

synesis sexcenties occurrit.
 GOTTL.

² Dat. αὐτοῖς non debet esse
 suspectus, ut scite monet Ste-
 phanus, quod πόλις praecedit;
 sequitur enim et πρὸς ἀλλήλους.
 In πόλις latent πολῖται. Quae

³ [Olim legebatur: Διὰ τίνα
 δὲ τέχνην αὐτὸς αἰ. ε;] Quidam
 veteres: εχεν καὶ α. α. ε. Cum
 qua lectione responso Alc. καὶ
 magis convenit; altera autem
 lectio ex sequentibus irrepsisse
 cre-

ρος; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Διὰ τίνα δὲ τέχνην αὐτὸς αὐτῷ
 ἕκαστος ὁμονοεῖ περὶ σπιθαμῆς καὶ πήχεως, ὁπότερον μεί-
 ζον; οὐ διὰ τὴν μετρητικὴν; ΑΛ. Τί μὴν; ΣΩ. Οὐκοῦν
 καὶ οἱ ἰδιῶται ἀλλήλοις, καὶ αἱ πόλεις; ΑΛ. Ναί. ΣΩ.
 Τί δέ, περὶ σταθμοῦ; οὐχ ὡσαύτως; ΑΛ. Φημί. ΣΩ.
 Ἦν δὲ δὴ σὺ λέγεις ὁμόνοιαν, τίς ἐστὶ, καὶ περὶ τοῦ; καὶ
 τίς αὐτὴν τέχνην παρασκευάζει; καὶ ἄρα ἤπερ πόλει, αὐ-
 τῇ καὶ ἰδιώτῃ, αὐτῷ τε πρὸς αὐτὸν καὶ πρὸς ἄλλον;
 ΑΛ. Εἰκὸς γέ τοι. ΣΩ. Τίς οὖν ἐστὶ, μὴ κάμης ἀποκρι-
 νόμενος, ἀλλὰ προθυμοῦ εἰπεῖν. ΑΛ. Ἐγὼ μὲν οἶμαι
 φιλίαν τε λέγειν καὶ ὁμόνοιαν, ἣνπερ πατὴρ τε υἱὸν φιλῶν
 ὁμονοεῖ καὶ μήτηρ, καὶ ἀδελφὸς ἀδελφῷ, καὶ γυνὴ ἀνδρὶ.
 47 ΣΩ. Οἷή ἂν οὖν, ὦ Ἀλκιβιάδη, ἀνδρα γυναικὶ περὶ τα-
 λασιουργίας δύνασθαι ὁμονοεῖν, τὸν μὴ ἐπισκόμενον, τῇ
 ἐπισκόμενῃ; ΑΛ. Οὐ δῆτα. ΣΩ. Οὐδέ γε δεῖ οὐδέν.
 γυναικεῖον γὰρ τοῦτο μάθημα. ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Τί
 δέ; γυνὴ ἀνδρὶ περὶ ὀπλιτικῆς δύναιτ' ἂν ὁμονοεῖν, μὴ
 μαθοῦσα; ΑΛ. Οὐ δῆτα. ΣΩ. Ἀνδρεῖον γὰρ τοῦτό γε
 ἴσως φαίης ἂν εἶναι. ΑΛ. Ἐγωγε. ΣΩ. Ἐστὶν ἄρα τὰ
 μὲν, γυναικεῖα, τὰ δέ, ἀνδρεῖα μαθήματα, κατὰ τὸν
 σὸν λόγον. ΑΛ. Πῶς δ' οὐ; ΣΩ. Οὐκ ἄρα ἔν γε τού-
 τοις ἐστὶν ὁμόνοια γυναιξὶ πρὸς ἀνδρας. ΑΛ. Οὐ. ΣΩ.
 Οὐδ' ἄρα φιλία· εἴπερ ἡ φιλία ὁμόνοια ἦν. ΑΛ. Οὐ
 φαίνεται. ΣΩ. Ἦν ἄρα αἱ γυναῖκες τὰ αὐτῶν πράττου-
 σιν, οὐ φιλοῦνται ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν. ΑΛ. Οὐκ ἔοικεν.
 ΣΩ. Οὐδ' ἄρα οἱ ἀνδρες ὑπὸ τῶν γυναικῶν, ἢ τὰ αὐ-

credenda est. STEPH. Ficinus
 ita, ut Steph. reperit in qui-
 busdam Codd. Mss., quos ta-
 men, more suo, non nominat,
 legit. Vertit enim: *Et unus-*
quisque secum ipse? Certe. Quae
 versio demonstrat, Ficinum, qui
 vertit e cod. Ms., vulgatam

non habuisse. Stobaeus quo-
 que: καὶ ὁ. ἀ. ἔ. GOTTL. Est
 vero ille vetus liber Bas. 2, qui
 hanc lectionem offert. Altera
 vero lectio haud dubie debetur
 librariorum oscitantiae, quum
 statim sequatur διὰ τίνα δὲ τέχνην
 αὐτὸς αὐτῷ ἕκαστος. BIPONT.

τῶν. ΑΛ. Οὐ. ΣΩ. Οὐ δ' αὖ ἄρα ταύτη οἰκοῦνται αἱ πόλεις, ὅταν τὰ αὐτῶν ἕκαστοι πράττωσιν. ΑΛ. Οἶμαι ἔγωγε, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Πῶς λέγεις, φιλίας μὴ παρούσης; ἥς ἔφαμεν ἐγγιγνομένης, εὖ οἰκεῖσθαι τὰς πόλεις, ἄλλως δὲ οὐ; ΑΛ. Ἀλλά μοι δοκεῖ καὶ κατὰ τοῦτο αὐτοῖς φιλία ἐγγίγνεσθαι, ὅτι τὰ αὐτῶν ἑκάτεροι πράττουσιν. ΣΩ. Οὐκ ἄρτι γε. νῦν δὲ πῶς αὖ λέγεις; 48 ὁμοιοῦς ἐγγιγνομένης, φιλία ἰ ἐγγίγνεται; ἢ οἷόν τε ὁμοιοιαν ἐγγίγνεσθαι περὶ τούτων ὧν οἱ μὲν ἴσασιν, οἱ δ' οὐ; ΑΛ. Ἀδύνατον. ΣΩ. Δίκαια δὲ πράττουσιν, ἢ ἄδικα, ὅταν τὰ αὐτῶν ἕκαστοι πράττωσι; ΑΛ. Δίκαια. πῶς γὰρ οὐ; ΣΩ. Τὰ δίκαια οὖν πραττόντων ἐν τῇ πόλει τῶν πολιτῶν, φιλία οὐκ ἐγγίγνεται πρὸς ἀλλήλους; ΑΛ. Ἀνάγκη αὖ μοι δοκεῖ εἶναι, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Τίνα οὖν ποτε λέγεις τὴν φιλίαν ἢ ὁμοιοιαν, περὶ ἧς δεῖ ἡμᾶς σοφούς τε εἶναι καὶ εὐβούλους, ἵνα ἀγαθοὶ ἄνδρες ὦμεν; οὐ γὰρ δύναμαι μαθεῖν οὐδ' ἦτις, οὐτ' ἐν οἷς τισιν. τοτὲ μὲν γὰρ ἐν τοῖς αὐτοῖς φαίνεται ἐνοῦσα, τοτὲ δ' οὐ· ὡς ἐκ τοῦ σοῦ λόγου. ΑΛ. Ἀλλὰ μὰ τοὺς θεοὺς, ὦ Σώκρατες, οὐδ' αὐτὸς οἶδα ὅ τι λέγω· κινδυνεύω δὲ καὶ πάλαι λεληθένκι ἑμαυτὸν αἰσχίσα ἔχων. ΣΩ. Ἀλλὰ χρὴ θαρρῆν. εἰ μὲν γὰρ αὐτὸ ἦσθου πεπονθῶς πεντηκονταετῆς, χαλεπὸν ἦν ἂν σοι ἐπιμεληθῆναι σαυτοῦ· νῦν δὲ ἦν ἔχεις ἡλικίαν, αὕτη ἐστὶν ἐν ἣ δεῖ αὐτὸ αἰσθάνεσθαι. ΑΛ. Τί οὖν τὸν αἰσθανόμενον χρὴ ποιεῖν, ὦ Σώκρατες; ΣΩ. Ἀποκρίνεσθαι τὰ ἐρωτώμενα, ὦ Ἀλκιβιάδη. καὶ εἰ τούτο ποιῆς, ἂν θεὸς ἐθέλῃ (εἴτι δεῖ καὶ τῇ ἐμῇ μαντεία πιστεύειν), σύ τε καὶ γὰρ βέλτιον σχήσομεν. ΑΛ. Ἔσαι ταῦτα, ἐνεκά γε τοῦ ἐμὲ ἀποκρίνεσθαι.

1 Sic. vertit, tanquam habuerit: φιλίαν ἐγγίγνεσθαι. quo pacto rursus ais, consensione adhibita, amicitiam fieri? Quod si

ita legatur; post λέγεις nulla interrogationis nota opus est. GOTTL.

49 ΣΩ. Φέρε¹ δὴ, τί ἐστὶ τὸ ἑαυτοῦ ἐπιμελεῖσθαι; (μὴ
πολλάκις λάθωμεν, οὐχ ἡμῶν αὐτῶν ἐπιμελούμενοι,
οἰόμενοι δέ) καὶ πότε ἄρα ποιεῖ αὐτὸ ἄνθρωπος; ἄρα,
ὅταν τῶν αὐτοῦ ἐπιμελῆται, τότε καὶ ἑαυτοῦ; ΑΛ.
Ἐμοὶ γοῦν δοκεῖ. ΣΩ. Τί δέ; ποδῶν ἄνθρωπος πότε ἐπι-
μελεῖται; ἄρα ὅταν ἐκείνων ἐπιμελῆται, ἃ ἐστὶ τῶν πο-
δῶν; ΑΛ. Οὐ μανθάνω. ΣΩ. Καλεῖς² δὴ τι χειρὸς,
οἷον δακτύλιον, ἔστιν ὅτου ἂν ἄλλου τῶν τοῦ ἀνθρώπου
φαίης ἢ δακτύλου; ΑΛ. Οὐ δῆτα. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ
ποδὸς ὑπόδημα, τὸν αὐτὸν τρόπον; ΑΛ. Ναί³. ΣΩ.
Ἄρ' οὖν, ὅταν ὑποδημάτων ἐπιμελώμεθα, τότε ποδῶν
ἐπιμελούμεθα; ΑΛ. Οὐ πάνυ μανθάνω, ὦ Σωκράτες.
ΣΩ. Τί δέ, ὦ Ἀλκιβιάδη; ὀρθῶς ἐπιμελεῖσθαι καλεῖς
τὶ ὅτου οὖν πράγματος; ΑΛ. Ἐγωγε. ΣΩ. Ἄρ' οὖν,
ὅταν τις τὶ βέλτιον ποιῇ, τότε ὀρθῆν λέγεις ἐπιμέλειαν;
ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Τίς οὖν τέχνη ὑποδήματα⁴ βελτίω
ποιεῖ; ΑΛ. Σκυτική. ΣΩ. Σκυτικῇ ἄρα ὑποδημάτων
ἐπιμελούμεθα. ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Ἡ καὶ ποδὸς, σκυτικῇ;

¹ Excerptit hunc sermonem Stobaeus p. 178. GOTTL.

² Post χειρὸς malit Steph. interpungi. Ficinus autem post δακτύλιον, Alcibiadis respon-
sionem ponit. *Dicisne enim ali-
quid ipsius manus, quemadmodum
annulus est?* Alc. *Dico equidem.*
Socr. *Num alterius membri, quam
digiti, annulum esse censet?*
GOTTL.

³ Stob. p. 178: ΣΩ. Καὶ ἱμά-
τια καὶ σφόματα τῶν ἄλλων σώ-
ματος ὁμοίως; ΑΛ. Ναί. quae
desunt in Steph. — Porro in
sequentibus, pro: Ἄρ' ἔν, ὅταν
τις τὶ βέλτιον, Stob. τις βέλ-
τιον, sine τί. Pro Αὐτῇ δ' ἔ,
Stob. αὐτῇ δ' ἔ. Pro: ἔκ ἄρα,
ὅταν τῶν σκυτῶν, Stob. τῶν ἑαυ-
τῶν. Cap. 50. Pro: Ἀλλὰ τοσού-
τον, Stob. Ἄ, τόσον. GOTTL.

⁴ Sophistae saepe riserunt
Socratem, quod exempla a co-
riariis et aliis opificibus pene-
ret; veluti in Gorg. 299. Β.
ἀεὶ σκυτίας τε καὶ κναφίας — λέ-
γων ἔδεν παύη. — Sed haec dis-
putandi ratio per inductionem,
ad refutandos adversarios est
commodissima. Defendit So-
cratem Ruhnken, ad Xenoph.
Mem. p. 221. Sed Sophistae,
ad incitas redacti, calumniaban-
tur Socratem: veluti in Meno-
ne c. 13. ἤκουον μὲν ἐγωγε, πρὶν
καὶ συγγενέσθαι σοί, ὅτι σὺ
ἔδεν ἄλλο, ἢ αὐτὸς τε ἀπορεῖς,
καὶ τοὺς ἄλλους ποιεῖς ἀπορεῖν,
καὶ — γοητεύεις με καὶ φαρ-
μάττεις καὶ ἀτεχνῶς κατεπα-
θεῖς, ὥστε μεσὸν ἀπορίας γεγο-
νέναι. GOTTL.

ἢ ἐκεῖνη ἢ πόδας βελτίους ποιοῦμεν; ΑΛ. Ἐκεῖνη. ΣΩ. Βελτίους δὲ πόδας οὐχ ἤπερ καὶ τὸ ἄλλο σῶμα; ΑΛ. Ἐμοιγε δοκεῖ. ΣΩ. Αὕτη δ' οὐ γυμνασική; ΑΛ. Μάλιστα. ΣΩ. Γυμνασικῇ μὲν ἄρα ποδὸς ἐπιμελούμεθα, σκυτικῇ δὲ, τῶν τοῦ ποδός. ΑΛ. Πάνυ γε. ΣΩ. Καὶ γυμνασικῇ μὲν, χειρῶν· δακτυλιογλυφία δὲ, τῶν τῆς χειρός. ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Καὶ γυμνασικῇ μὲν, σώματος· ὑφαντικῇ δὲ, καὶ ταῖς ἄλλαις, τῶν τοῦ σώματος. ΑΛ. Παντάπασιν. ΣΩ. Ἄλλη μὲν ἄρα τέχνη αὐτοῦ ἐκάστου 50 ἐπιμελούμεθα, ἄλλη δὲ, τῶν αὐτοῦ. ΑΛ. Φαίνεται. ΣΩ. Οὐκ ἄρα, ὅταν τῶν σαυτοῦ ἐπιμελῇ, σαυτοῦ ἐπιμελῇ. ΑΛ. Οὐδαμῶς. ΣΩ. Οὐ γὰρ ἡ αὐτὴ τέχνη, ὡς ἔοικεν, ἥτις ἂν αὐτοῦ τε ἐπιμελοῖτο καὶ τῶν αὐτοῦ. ΑΛ. Οὐ φαίνεται. ΣΩ. Φέρε δὴ, ποία ποτ' ἂν ἡμῶν αὐτῶν ἐπιμεληθεῖμεν; ΑΛ. Οὐκ ἔχω λέγειν. ΣΩ. Ἀλλὰ τοσοῦτον δέ γε ὠμολόγηται, ὅτι οὐχ ἢ ἂν τῶν ἡμετέρων καὶ ὀτιοῦν βέλτιον ποιῶμεν, ἀλλὰ ἢ ἡμᾶς αὐτούς. ΑΛ. Ἀληθῆ λέγεις. ΣΩ. Ἡ οὖν ἐγνωμεν ἂν ποτε, τίς τέχνη ὑπόδημα βελτιον ποιῇ, μὴ εἰδότες ὑπόδημα; ΑΛ. Ἀδύνατον. ΣΩ. Οὐδέ γε, τίς τέχνη δακτυλίους βελτίους ποιεῖ, ἀγνοοῦντες δακτύλιον. ΑΛ. Ἀληθῆ. ΣΩ. Τί δέ; τίς γε τέχνη βελτίω ποιεῖ αὐτόν, ἅρ' ἂν ποτε γνοῖμεν, ἀγνοοῦντες τί ποτ' ἐσμέν αὐτοί; ΑΛ. Ἀδύνατον. ΣΩ. Πότερον οὖν ἂν ῥάδιον τυγχάνοι τὸ γνῶναι ἑαυτόν; καὶ τίς ἦν φαῦλος ὁ τοῦτο ἀναθεῖς εἰς τὸν ἐν Πυθοῖ νεών; ἢ χαλεπὸν τι, καὶ οὐχὶ παντός; ΑΛ. Ἐμοὶ μὲν, ὡς Σώκρατες, πολλάκις μὲν ἔδοξε παντός εἶναι, πολλάκις δὲ, παγχάλεπον. ΣΩ. Ἄλλ', ὡς Ἀλκιβιάδης, εἴτε ῥάδιον εἴτε μὴ ἐστίν, ὅμως γε ἡμῖν ὧδε ἔχει· γνόντες μὲν αὐτὸ, τάχ' ἂν γνοῖμεν τὴν ἐπιμέλειαν ἡμῶν αὐτῶν· ἀγνοοῦντες δὲ, οὐκ ἂν ποτε. ΑΛ. Ἐσι ταῦτα. ΣΩ.

1 Pro ἥτις legendum; ἢ τις, FAB. Verissime.

1 Stob.

51 Φέρε δὴ, τίν' ἂν τρόπον εὐρεθείη αὐτοτοαυτό¹; οὕτω μὲν γὰρ τάχ' ἂν εὐροίμεν τί ποτ' ἐσμὲν αὐτοί. τούτου δὲ ἔτι ὄντος² ἐν ἀγνοίᾳ, ἀδύνατόν που. ΑΛ. Ὁρθῶς λέγεις. ΣΩ. Ἐχε οὖν πρὸς Διός. τῷ διαλέγῃ σὺ νῦν; ἄλλω τινί³ ἢ ἐμοί; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ἐγώ σοί; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Σωκράτης ἄρα ἐστὶν ὁ διαλεγόμενος. ΑΛ. Πάνυ γε. ΣΩ. Ἀλκιβιάδης δὲ ὁ ἀκούων. ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Οὐκοῦν λόγῳ διαλέγεται ὁ Σωκράτης; ΑΛ. Τί μὴν; ΣΩ. Τὸ δὲ διαλέγεσθαι, καὶ τῷ λόγῳ χρῆσθαι, ταυτόν που καλεῖς; ΑΛ. Πάνυ γε. ΣΩ. Ὁ δὲ χρώμενος καὶ ὧ χρῆται, οὐκ ἄλλο; ΑΛ. Πῶς λέγεις; ΣΩ. Ὡς περ σκυτοτόμος τέμνει που τομῆ⁴ καὶ σμίλη καὶ ἄλλοις ὄργανοις. ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Οὐκοῦν ἄλλο μὲν ἔ τέμνων καὶ ὁ χρώμενος, ἄλλο δὲ οἷς ἔ τέμνων χρῆται; ΑΛ. Πῶς γὰρ οὐ; ΣΩ. Ἄρ' οὖν οὕτω καὶ οἷς ὁ κιθαρι-

¹ Stob. αὐτὸ τῆτο. — Ficinus disjunctim legisse videtur; vertit enim: *Illud ipsum*. Est autem, ut alibi vocat, αὐτοτοαυτό, αὐτὴ ἑστία, ἧς λόγον δίδομεν τῆ εἶναι, αὐτὸ ἑκάστον, ὃ ἐστὶ τὸ ὄν, idea illa aeterna, quam ita definit in Parmenide p. 141. fons quasi omnium rerum, τὸ αὐτοαἰ, immutabile, ad quos omnes res exigi debent, secundum Platonem, vid. Anim. ad Phaedon. 22, p. 42 et ad 25, p. 45. 71. 83. GOTTL. Locum hunc male accepisse videtur Ficinus, qui sic vertit: *quomodo illud ipsum inveniemus?* Rectius Serranus: *illud ipsum per se*; satis vero inepte existimavit, Platonem hic per αὐτοτοαυτό de Deo loqui voluisse. Si Parmenidem recte intellexisset, in mentem forsitan revocasset, idem discrimen esse inter αὐτοτοαυτό et αὐτοἰκάστον, ac inter Ideam Platoniam et id quod secundum

Ideam istam formatum est. Per αὐτοτοαυτό igitur intelligere possumus universalem rerum essentiam, ac per αὐτοἰκάστον essentialiam rerum particularem. FAB. Cf. excursus tertius Menoni adjectus, p. 69, 71.

² Steph. Forte: ὄντες, ut legisse videtur Fic., qui vertit: *hos ignorantes*; ut ὄντες ἐν ἀγνοίᾳ τῆτο sit: ἀγνοῶντες τῆτο. Si vulgata retinetur; idem est, ac si scripsisset Plato: ἀγνοοῦμεν. GOTTL.

³ Stob. ἄλλω τῷ. Pro: ὁ τέμνων καὶ ὁ χρώμενος. Stob. ὁ τ. κ. χρ. sine articulo. Pro: πῶς γὰρ ἔ; Stob. πῶς ἔ; Pro: τί αὐ φῶμεν, Stob. τί ἔφ. GOTTL.

⁴ Cornarius emendat: ἡμιτομή, i. e. cultro, quem operarium sutores vocant, *Werkmesser*. GOTTL.

5 Pro:

ζῆς καθαρίζει, καὶ αὐτὸς ὁ καθαριζῆς ἄλλο ἂν εἴη; ΑΛ.
 Ναί. ΣΩ. Τοῦτο τοίνυν ἀρτίως ἠρώτων, εἰ ὁ χρώμενός
 τε καὶ ὧ χρεῖται, αἰεὶ δοκεῖ ἕτερον εἶναι. ΑΛ. Δοκεῖ.
 ΣΩ. Τί αὖ φῶμεν τὸν σκυτοτόμον; τέμνειν ὄργανοις μό-
 νον, ἢ καὶ χερσίν; ΑΛ. Καὶ χερσί. ΣΩ. Χρεῖται ἄρα
 καὶ ταύταις. ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Ἡ καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς
 χρώμενος σκυτοτομεῖ; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Τὸν δὲ χρώμε-
 νον, καὶ οἷς χρεῖται, ἕτερα ὁμολογοῦμεν. ΑΛ. Ναί.
 ΣΩ. Ἐτερον ἄρα σκυτοτόμος, καὶ καθαριζῆς, χειρῶν καὶ
 ὀφθαλμῶν οἷς ἐργάζονται. ΑΛ. Φαίνεται. ΣΩ. Οὐκ-
 οὔν καὶ παντὶ τῷ σώματι χρεῖται ἄνθρωπος; ΑΛ. Πάνυ
 γε. ΣΩ. Ἐτερον ὃ δὴ τό τε χρώμενον καὶ ὧ χρεῖται.
 ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Ἐτερον ἄρα ὁ ἄνθρωπος ἐστὶ τοῦ ἑαυτοῦ
 σώματος. ΑΛ. Ἔοικε. ΣΩ. Τί ποτ' οὔν ὁ ἄνθρωπος; 52
 ΑΛ. Οὐκ ἔχω λέγειν. ΣΩ. Ἐχεις μὲν οὔν, ὅ τι γε τὸ
 τῷ σώματι χρώμενον; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Ἡ οὔν ἄλλό τι
 χρεῖται αὐτῷ, ἢ ψυχῆ; ΑΛ. Οὐκ ἄλλο. ΣΩ. Οὐκοῦν
 ἄρχουσα; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Καὶ μὴν τόδε γε οἶμαι οὐ-
 δένα ἂν ἄλλως οἰηθῆναι. ΑΛ. Τὸ ποῖον; ΣΩ. Μὴ οὐ
 τριῶν ἓν γέ τι εἶναι τὸν ἄνθρωπον. ΑΛ. Τίνων; ΣΩ.
 Ψυχὴν, ἢ σῶμα, ἢ καὶ ζυγαμφοτέρων, τὸ ὅλον τοῦτο.
 ΑΛ. Τί μὴν; ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν αὐτό γε τὸ τοῦ σώματος
 ἄρχον ὁμολογήσαμεν ἄνθρωπον εἶναι; ΑΛ. Ὁμολογήσα-
 μεν. ΣΩ. Τίς οὔν ὁ ἄνθρωπος; ἄρ' οὔν σῶμα αὐτὸ αὐ-
 τοῦ ἄρχει; ΑΛ. Οὐδαμῶς. ΣΩ. Ἀρχεσθαι γὰρ αὐτὸ
 εἶπομεν. ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Οὐκ ἂν δὴ τοῦτό γε εἴη ὁ ζη-
 τοῦμεν. ΑΛ. Οὐκ ἔοικεν. ΣΩ. Ἀλλ' ἄρα τὸ ζυγαμφο-

5 Pro: ἕτερον δὴ τό τε, Stob.
 ἔτ. ὃ ἦν, Pro: τί ποτ' ἐν ἄνθρ.
 Stob: τί ποτ' ἐν ἑσιν ἄνθρ. Pro:
 μὴ γὰρ ἐν ἄρχοντος, Stob. μ. γ.
 συναρχοντος. Pro: νῦν δὴ ἀντι-
 τῆ αὐτῆ, αὐτὸ ἕκαστον ἐσκέμμε-
 ῖται τί ἐστὶ, Stob. ν. δὲ α. τ. α.,

αὐτὸν ἕκαστον εἰ ὅτι ἐστὶ. Pro:
 τῆτ' ἄρα ἦν ὁ καὶ ὀλίγον, Stob.
 ὀλίγω. Pro: πρὸς τὸν σὸν προ-
 σωπον, Stob. τὸ σὸν πρ. Pro:
 ἐμοιγε δοκεῖ, Stob. ἐμοιγ' εἰ
 δοκεῖ. GOTTL.

τερον τοῦ σώματος ἄρχει, καὶ ἔστι τοῦτό γε ἄνθρωπος;
 ΑΛ. Ἴσως δῆτα. ΣΩ. Πάντων γε ἦκιστα. μὴ γὰρ οὖν
 ἄρχοντος τοῦ ἐτέρου, οὐδεμίᾳ που μηχανῇ ἢ τὸ ξυναμ-
 φότερον ἄρχειν. ΑΛ. Ὁρθῶς. ΣΩ. Ἐπειδὴ δὲ οὔτε τὸ
 σῶμα, οὔτε τὸ ξυναμφότερον ἐστὶν ἄνθρωπος, λείπεται,
 οἶμαι, ἢ μηδὲν αὐτὸ εἶναι, ἢ, εἴπερ τι ἐστὶ, μηδὲν ἄλλο
 τὸν ἄνθρωπον συμβαίνειν ἢ ψυχὴν. ΑΛ. Κομιδῆ μὲν
 53 οὖν. ΣΩ. Ἐπι οὖν σαφέστερον δεῖ ἀποδειχθῆναί σοι, ὅτι
 ἢ ψυχὴ ἐστὶν ἄνθρωπος; ΑΛ. Μὰ Δία· ἀλλὰ ἰκανῶς μοι
 δοκεῖ ἔχειν. ΣΩ. Εἰ δέ γε μὴ ἀκριβῶς, ἀλλὰ καὶ με-
 τρίως, ἐξαρκεῖ ἡμῖν. ἀκριβῶς μὲν γὰρ τότε εἰσόμεθα,
 ὅταν εὐρωμεν ὃ νῦν δὴ παρήλθομεν, διὰ τὸ πολλῆς εἶναι
 σκέψεως. ΑΛ. Τί τοῦτο; ΣΩ. Ὁ ἄρτι οὕτω πως ἐρ-
 ῆθη, ὅτι πρῶτον σκεπτόμενον εἶη αὐτοτοκαυτό· νῦν δὲ ἀντὶ
 τοῦ αὐτοῦ αὐτὸ ἕκαστον ἐσκεπόμεθα τί ἐστὶ. καὶ ἴσως ἐξαρ-
 κέσει. οὐ γὰρ που κυριώτερόν γε οὐδὲν ἂν ἡμᾶν αὐτῶν
 φήσαιμεν ἢ τὴν ψυχὴν. ΑΛ. Οὐ δῆτα. ΣΩ. Οὐκοῦν
 καλῶς ἔχει οὕτω νομίζεσθαι, ἐμὲ καὶ σὲ προσομιλεῖν ἀλλή-
 λους, τοῖς λόγοις χρωμένους τῇ ψυχῇ πρὸς τὴν ψυχὴν.
 ΑΛ. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΩ. Τοῦτ' ἄρα ἦν, ὃ καὶ ὀλίγον
 ἔμπροσθεν εἶπομεν, ὅτι Σωκράτης Ἀλκιβιάδην διαλέγεται
 λόγῳ χρωμένος· οὐ πρὸς τὸν σὸν πρόσωπον, ὡς ἔοικεν·
 ἀλλὰ πρὸς τὸν Ἀλκιβιάδην ποιούμενος τοὺς λόγους.
 τοῦτο δ' ἐστὶν ἢ ψυχὴ. ΑΛ. Ἐμοιγε δοκεῖ.

54 ΣΩ. Ψυχὴν ἄρα ἡμᾶς κελεύει γνωρίσαι ἢ ὃ ἐπιτάτ-
 τωγ γινῶναι ἑαυτὸν. ΑΛ. Ἐοικεν. ΣΩ. Ὅστις ἄρα τῶν

ἢ οὐδεμίᾳ μηχανῇ. Ita Plato
 frequenter: non potest fieri. v. c.
 Phaedon. 26. etc. v. I. Iens ad
 Lucian. t. I. p. 573. GOTTL.

ἢ γνωρίσαι, Stob. γνωρίζειν.
 Pro: ὅστις ἄρα τῶν τῆ σῶματος
 γινώσκει, Stob. τῶν τῆ σῶμα-

τός τι γιν. Stephanus quoque
 notat in margine: „Vel τι arti-
 culo τῶν addendum, vel in τῶ
 mutandum esse viderur.“ Prius
 verisimilius est, quod et Sto-
 baeus confirmat. Pro: οὐδὲ γὰρ
 τὰ ἑαυτῶν ἔτοι γε, ὡς ἔοικεν,
 ἀλλ', Stob. ὡς ἔοικε, γινώσκου-
 σιν,

τοῦ σώματος γινώσκει, τὰ αὐτοῦ, ἀλλ' οὐχ αὐτόν, ἐγνώ-
 κεν. ΑΛ. Οὕτως. ΣΩ. Ουδείς ἄρα τῶν ἰατρῶν ἑαυ-
 τὸν γινώσκει, καὶ ὅσον ἰατρός· οὐδὲ τῶν παιδοτριβῶν,
 καὶ ὅσον παιδοτρίβης. ΑΛ. Οὐκ ἔοικε. ΣΩ. Πολλοῦ
 ἄρα δέουσιν οἱ γεωργοὶ καὶ οἱ ἄλλοι δημιουργοὶ γινώσκειν
 ἑαυτούς. οὐδὲ γὰρ τὰ ἑαυτῶν οὔτοί γε, ὡς ἔοικεν, ἀλλ'
 ἔτι πορρωτέρω τῶν ἑαυτῶν, κατὰ γε τὰς τέχνας αἷς
 ἔχουσι. τὰ γὰρ τοῦ σώματος γινώσκουσιν, οἷς τοῦτο
 θεραπεύεται. ΑΛ. Ἀληθῆ λέγεις. ΣΩ. Εἰ ἄρα σωφρο-
 σύνη ἐστὶ τὸ ἑαυτὸν γινώσκειν, οὐδείς τούτων σωφρων
 κατὰ τὴν τέχνην. ΑΛ. Οὐ μοι δοκεῖ. ΣΩ. Διὰ ταῦτα
 δὴ καὶ βάνουσοι² αὗται αἱ τέχναι δοκοῦσιν εἶναι, καὶ οὐκ
 ἀνδρὸς ἀγαθοῦ μαθήματα. ΑΛ. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΩ.
 Οὐκοῦν πάλιν ὅστις αὖ σῶμα θεραπεύει τὸ ἑαυτοῦ, ἀλλ'
 οὐχ ἑαυτὸν θεραπεύει. ΑΛ. Κινδυνεύει. ΣΩ. Ὅστις δέ
 γε τὰ χρήματα, οὐτ' ἑαυτὸν, οὔτε τὰ ἑαυτοῦ· ἀλλ' ἔτι
 πορρωτέρω τῶν ἑαυτοῦ. ΑΛ. Ἐμοιγε δοκεῖ. ΣΩ. Οὐ
 τὰ αὐτοῦ ἄρα ἔτι πράττει ὁ χρηματιστής. ΑΛ. Ὁρθῶς.
 ΣΩ. Εἰ ἄρα τις γέγονεν ἐρασιῆς τοῦ Ἀλκιβιάδου σώμα- 55
 τος, οὐκ Ἀλκιβιάδου ἄρα ἠράσθη, ἀλλὰ τινος τῶν Ἀλ-
 κιβιάδου. ΑΛ. Ἀληθῆ λέγεις. ΣΩ. Ὅστις δέ σου,
 τῆς ψυχῆς ἐρά; ΑΛ. Ἀνάγκη φαίνεται, ἐκ τοῦ λόγου.
 ΣΩ. Οὐκοῦν ὁ μὲν τοῦ σώματος σου ἐρῶν, ἐπειδὴ λήγει
 ἀνθοῦν, ἀπιὼν οἴχεται; ΑΛ. Φαίνεται. ΣΩ. Ὁ δέ γε
 τῆς ψυχῆς ἐρῶν, οὐκ ἀπεισιν, ἕως ἂν ἐπὶ τὸ βέλτιον ἴης.
 ΑΛ. Εἰκός γε. ΣΩ. Οὐκοῦν ἐγὼ εἶμι ὁ οὐκ ἀπιὼν, ἀλλὰ

σιν, ἀλλ'. Pro: ἀληθῆ λέγεις, Stob. α. λέγει. Pro: Ὅστις δέ σὺ τῆς ψυχῆς ἐρά; ut Stephanus interpunxit, Ficinus (ut jam idem Steph. monuit) absque interrogatione legit, distinguens post σὺ, et ibi subaudiens ἐρά. Apud Stob. est post

σὺ incisum. Pro: ἴης, Stob. ἴη. Pro: παραμένων, Stob. περιμένων. GOTTL.

² Βάνουσοι τέχναι, fellulariae artes, illiberales, forridae, v. Perizon. et Abr. Gronov. ad Ael. V. H. VI, 6., GOTTL.

παραμένων, λήγοντος τοῦ σώματος, τῶν ἄλλων ἀπελη-
 λυθότων. ΑΛ. Εὐ γε ποιῶν, ὦ Σώκρατες καὶ μηδὲ
 ἀπέλθῃς! ΣΩ. Προθυμοῦ τοίνυν ὅτι κάλλιστος εἶναι. ΑΛ.
 Ἄλλὰ προθυμήσομαι. ΣΩ. Ὡς οὕτω γέ σοι ἔχει· οὐτ'
 ἐγένετο, ὡς ἔοικεν, Ἀλκιβιάδῃ τῷ Κλεινίου ἐραστῆς, οὐτ'
 ἔστιν, ἀλλ' ἢ εἷς μόνος, καὶ οὗτος ἀγαπητός, Σωκράτης
 ὁ Σωφρονίσκου καὶ Φαιναρέτης. ΑΛ. Ἀληθῆ. ΣΩ. Οὐκ-
 οὔν ἔφησθα, μικρὸν φθῆναί με προσελθόντα σοί· ἐπεὶ
 πρότερος ἂν μοι προσελθεῖν, βουλόμενος πυθέσθαι, διότι
 μόνος οὐκ ἀπέρχομαι. ΑΛ. Ἦν γὰρ οὕτω. ΣΩ. Τοῦτο
 τοίνυν αἴτιον, ὅτι μόνος ἐραστῆς ἦν σὸς, οἱ δ' ἄλλοι, τῶν
 56 σῶν· τὰ δὲ σὰ λήγει ὥρας, σὺ δ' ἀρχὴ ἀνθεῖν. Καὶ νῦν
 γε, ἂν μὴ διαφθαρήσῃς ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίων δήμου, καὶ αἰ-
 σχίων γένῃ, οὐ μὴ σε ἀπολείπω. τοῦτο γὰρ δὴ μάλιστα
 ἐγὼ φοβοῦμαι, μὴ δημεραστῆς γενόμενος ἡμῖν διαφθαρήσῃς.
 πολλοὶ γὰρ ἤδη κατὰ τοῦ αὐτοῦ πεπόνθασιν Ἀθηναίων. εὐ-
 πρόσωπος γὰρ ὁ τοῦ μεγαλήτορος δήμος Ἐρεχθίδεως¹.
 ἀλλ' ἀποδύντα χρὴ αὐτὸν θεάσασθαι. εὐλαβοῦ οὖν τὴν
 εὐλάβειαν, ἣν εἰ λέγω. ΑΛ. Τίνα; ΣΩ. Γύμνασαι
 πρῶτον, ὦ μακάριε, καὶ μάθε ἂν δεῖ μαθόντα ἰέναι ἐπὶ
 τὰ τῆς πόλεως, πρότερον δὲ μὴ· ἵνα ἀλεξιφάρμακα ἔχων
 εἴης, καὶ μηδὲν πάθῃς δεινόν. ΑΛ. Εὐ μοι δοκεῖς λέγειν,
 ὦ Σώκρατες· ἀλλὰ πειρῶ ἐξηγεῖσθαι, ἥντινα τρόπον ἐπι-
 μεληθεῖμεν ἡμῶν αὐτῶν. ΣΩ. Οὐκοῦν τοσοῦτον μὲν ἡμῖν
 εἰς τὸ πρόσθεν πεπέρανται²; ὃ γὰρ ἐσμέν, ἐπισεικῶς ὡμο-
 λόγηται. ἐφοβούμεθα δὲ μὴ τούτου σφαλέντες, λάθω-
 μεν ἑτέρου τινὸς ἐπιμελούμενοι, ἀλλ' οὐχ ἡμῶν. ΑΛ.

¹ Verba sunt Homeri ex
 Iliad. β, 547. Δῆμος Ἐρεχθίδης
 μεγαλήτορος, ὃν ποτ' Ἀθῆνη
 Θεῖψε. v. quae notavit Clark,
 ad h. l. Mentionem facit hujus
 loci Athen. XI, p. 506. τὸν Ἀθη-
 ναίων δῆμον εἰκαῖον εἰρηκῆ (Plato)

κριτὴν εὐπρόσωπον, et paullo
 post: καὶ τὸν Ἀθηναίων δῆ-
 μον εὐπρόσωπον μὲν εἶναι, δεῖν
 δ' αὐτὸν ἀποδύσαντας θεωρεῖν.
 GOTTL.

² Pro: πεπέρανται, Stob. πε-
 πέραται. rectius. GOTTL.

Ἐσι ταῦτα. ΣΩ. Καὶ μετὰ τοῦτο δὲ, ὅτι ψυχῆς ἐπι-
 μελητέον, καὶ εἰς τοῦτο βλέπτεον. ΑΛ. Δῆλον. ΣΩ.
 Σωμάτων δὲ καὶ χρημάτων τὴν ἐπιμέλειαν ἑτέροις παρ-
 δοτέον. ΑΛ. Τί μὴν; ΣΩ. Τίν' οὖν ἂν τρόπον γνοιήμεν 57
 αὐτὰ ἐναργέστατα ¹; ἐπειδὴ τοῦτο γνόντες, ὡς ἔοικε, καὶ
 ἡμᾶς αὐτοὺς γνωσόμεθα. ἄρα (πρὸς θεῶν) εὖ λέγον-
 τος, οὐ δὴ νῦν ἐμνήσθημεν, τοῦ Δελφικοῦ γράμματος
 οὐ ζύνισμεν; ΑΛ. Τὸ ποῖον; τί διανοούμενος λέγεις, ὦ
 Σώκρατες; ΣΩ. Ἐγὼ σοι φράσω, ὅγε ὑποπτεύω λέγειν
 καὶ συμβουλεύειν ἡμῖν τοῦτο τὸ γράμμα. κινδυνεύει γὰρ
 οὐδὲ πολλαχοῦ εἶναι παρὰδειγμα αὐτοῦ, ἀλλὰ κατὰ τὴν
 ὄψιν μόνον. ΑΛ. Πῶς τοῦτο λέγεις; ΣΩ. Σιόπει καὶ
 σύ· εἰ ἡμῶν τῷ ὄμματι, ὡσπερ ἀνθρώπῳ, συμβουλεύων,
 εἶπεν· Ἴδε σαυτὸν ²! πῶς ἂν ὑπελάβομεν τί παραινεῖν;
 ἄρα οὐχὶ εἰς τοῦτο βλέπειν, εἰς ὃ βλέπων ὀφθαλμὸς
 ἔμελλεν αὐτὸν ἰδεῖν; ΑΛ. Δῆλον. ΣΩ. Ἐννοῶμεν δὴ, εἰς
 τί βλέποντες τῶν ὄντων, ἐκείνῳ τε ὀρῶμεν ἅμα ἂν καὶ
 ἡμᾶς αὐτούς. ΑΛ. Δῆλον δὴ, ὦ Σώκρατες, ὅτι εἰς κατ-
 οπτρὰ τε καὶ τὰ τοιαῦτα. ΣΩ. Ὁρθῶς λέγεις. Οὐκ-
 οὖν καὶ τῷ ὀφθαλμῷ ὃ ὀρῶμεν ἐν ἑσὶ τῶν τοιούτων. ΑΛ.
 Πάνυ γε. ΣΩ. Ἐννεόηκας οὖν, ὅτι τοῦ ἐμβλέποντος
 εἰς τὸν ὀφθαλμὸν τὸ πρόσωπον ἐμφαίνεται ἐν τῇ τοῦ κατ-
 αντικρῦ ὄψει, ὡσπερ ἐν κατόπτρῳ· ὃ δὴ καὶ κόρην ³
 καλοῦμεν, εἰδῶλον ἐν τοῦ ἐμβλέποντος. ΑΛ. Ἀληθῆ λέ-
 γεις. ΣΩ. Ὁφθαλμὸς ἄρα ὀφθαλμὸν θεώμενος, καὶ
 ἐμβλέπων εἰς τοῦτο ⁴ ὅπερ βέλτιστον αὐτοῦ, καὶ ὃ ὀρῶ

¹ Faber malit ἐναργέστερα. Si-
 ne idonea causa. GOTTL.

² Stob. ἰδὲ ἑαυτὸν. GOTTL.

³ Pro κορυφῆν, Stob. κόρην.
 Quae est vera lectio; altera non
 est accommodata rei, GOTTL.
 Dacier recte h. l. emendavit
 κόρην, quod etiam voluit repro-

nere Martini V. L. p. 227. ed.
 Amstel. SCHNEID. Haec do-
 ctiss. virorum conjectura, imo
 et Stobaei lectio, unice vera
 est. Nam neque pars oculi
 neque εἰδῶλον dicitur graece
 κορυφή.

⁴ Pro: ἐμβλέπων εἰς τὸτο,
 Stob. τῆτί. Pro: κτὼς ἂν αὐ-
 τού,

οὕτως ἂν αὐτὸν ἴδοι. ΑΛ. Φαίνεται. ΣΩ. Εἰ δέ γε εἰς ἄλλο τῶν τοῦ ἀνθρώπου βλέποι, ἢ τι τῶν ὄντων, πλὴν εἰς ἐκεῖνο ᾧ τοῦτο τυγχάνει ὁμοιον, οὐκ ὄψεται ἑαυτὸν. ΑΛ. Ἀληθῆ λέγεις. ΣΩ. Ὁφθαλμὸς ἄρα εἰ μέλλει ἰδεῖν ἑαυτὸν, εἰς ὀφθαλμὸν αὐτῷ βλέπτεον, καὶ τοῦ ὁμματος εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον ἐν ᾧ τυγχάνει ὀφθαλμοῦ ἀρετὴ ἐγγιγνομένη. ἔσι δὲ τοῦτό που ὄψις. ΑΛ. Οὕτως. ΣΩ. 58 Ἄρ' οὖν, ᾧ φίλε Ἀλκιβιάδη, καὶ ψυχὴ εἰ μέλλει γινώσκειν αὐτὴν, εἰς ψυχὴν αὐτῇ βλέπτεον; καὶ μάλιστα εἰς τοῦτον αὐτῆς τὸν τόπον, ἐν ᾧ ἐγγίγνεται ἡ ψυχῆς ἀρετὴ, σοφία, καὶ εἰς ἄλλο ᾧ τοῦτο τυγχάνει ὁμοιον ὄν; ΑΛ. Ἐμοιγε δοκεῖ, ᾧ Σώκρατες. ΣΩ. Ἐχομεν οὖν εἰπεῖν ὅτι ἐστὶ τῆς ψυχῆς θειότερον, ἢ τοῦτο περὶ ὃ τὸ εἶδέναι τε καὶ φρονεῖν; ΑΛ. Οὐκ ἔχομεν. ΣΩ. Τῷ θεῷ ἄρα τοῦτο ἔοικεν αὐτῆς· καὶ τις εἰς τοῦτο βλέπων, καὶ πᾶν τὸ θεῖον γνοῦς, θεὸν τε καὶ φρόνησιν, οὕτω καὶ ἑαυτὸν ἂν γνοίῃ μάλιστα. ΑΛ. Φαίνεται. ΣΩ. Τὸ δὲ γινώσκειν αὐτὸν, ὁμολογοῦμεν σωφροσύνην εἶναι. ΑΛ. Πάνυ γε'. ΣΩ. Ἄρ' οὖν μὴ γινώσκοντες ἡμᾶς αὐτοῦς,

τὸν, Stob. αὐτὸν. Pro: ἔκ ὄψεται ἑαυτὸν, Stob. ἐκὶ ὁ. ε. Post: τὸ εἶδέναι τε καὶ φρονεῖν, Stob. addit ἔστιν. - GOTTL.

I Stob. post haec verba, p. 181: ΣΩ. Ἄρ' ὥσπερ κάτοπτρα σαφίστερα ἔσι, τὰ ἐν τῷ ὀφθαλμοῦ ἐνόπτρα, καὶ καθαρώτερα τε καὶ λαμπρότερα, ἔτω καὶ ὁ θεὸς τὰ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ψυχῇ βελτίστα, καθαρώτερον τε καὶ λαμπρότερον τυγχάνει ὄν. ΑΛ. Ἐοικέ γε, ᾧ Σώκρατες. ΣΩ. Εἰς τὸν θεὸν ἄρα βλέποντες, ἐκείνω καλλίστῳ ἐνόπτρῳ χρώμεθα ἂν, καὶ τῶν ἀνθρώπων εἰς τὴν ψυχῆς ἀρετὴν, καὶ ἔτως ἂν μάλιστα ἐρωμεν καὶ γινώσκουμεν

ἡμᾶς αὐτοῦς. ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Τὸ δὲ γινώσκειν αὐτὸν, ὁμολογοῦμεν σωφροσύνην εἶναι; ΑΛ. Πάνυ γε. Locus hic omissus in edit. vulgatis, Platone non indignus videretur. Bene etiam cum superioribus cohaeret. Congr. Gesnerus quidem iudicat ita, cuius verba digna sunt, quae hic arponantur: „Si haec eximas, praecedentia et sequentia, ut in impressis Platonis exemplaribus habent, cohaerebunt. Suspicor vero, recte hic legi, et omnia conjungi debere. In impressis vero culpa librarii omissa esse, quae sequuntur haec verba: (Se ipsum vero cognoscere, prudentiam esse concedimus. Prorsus.)

μηδὲ σώφρονες ὄντες, δυναίμεθα εἰδέναι τὰ ἡμέτερα αὐ-
 τῶν κακὰ τε καὶ ἀγαθὰ; ΑΛ. Καὶ πῶς ἂν τοῦτο γένοιτο,
 ὦ Σώκρατες; ΣΩ. Ἀδύνατον γὰρ ἴσως² φαίνεται, μὴ
 γιγνώσκοντα Ἀλκιβιάδην, τὰ Ἀλκιβιάδου γιγνώσκειν
 ὅτι Ἀλκιβιάδου ἐσίν. ΑΛ. Ἀδύνατον μέντοι, τὴ Δία.
 ΣΩ. Οὐδ' ἄρα τὰ ἡμέτερα, ὅτι ἡμέτερα, εἰ μὴ δι'
 ἡμᾶς³ αὐτούς; ΑΛ. Πῶς γάρ; ΣΩ. Εἰ δ' ἄρα τὰ ἡμέ-
 τερα, οὐδὲ τὰ τῶν ἡμετέρων. ΑΛ. Οὐ φαίνεται. ΣΩ.
 Οὐκ ἄρα πάνυ τι ὀρθῶς ὠμολογοῦμεν, ὁμολογοῦντες ἄρτι
 εἶναι τινὰς, οἱ ἑαυτοὺς μὲν οὐ γιγνώσκουσι, τὰ δὲ ἑαυ-
 τῶν. ἀλλ' οὐδὲ τὰ τῶν ἑαυτῶν. ἔοικε γὰρ πάντα ταῦ-
 τα εἶναι κητιδεῖν ἐνός τε καὶ μιᾶς τέχνης, αὐτὸν, τὰ αὐ-
 τοῦ, τὰ τῶν ἑαυτοῦ. ΑΛ. Κινδυνεύει. ΣΩ. Ὅστις δὲ 59
 τὰ αὐτοῦ ἀγνοεῖ, καὶ τὰ τῶν ἄλλων που ἂν ἀγνοοῖ κατὰ
 ταυτά. ΑΛ. Τί μὴν; ΣΩ. Οὐκοῦν εἰ τὰ τῶν ἄλλων,
 καὶ τὰ τῶν πόλεων ἀγνοήσει. ΑΛ. Ἀνάγκη. ΣΩ. Οὐκ
 ἄρα ἂν γένοιτο ὁ τοιοῦτος ἀνὴρ πολιτικός. ΑΛ. Οὐ δῆτα.
 ΣΩ. Οὐ μὴν οὐδ' οἰκονομικός γε. ΑΛ. Οὐ δῆτα. ΣΩ.
 Οὐδέ γε εἴσεται ὅ τι πράττει. ΑΛ. Οὐ γὰρ οὔν. ΣΩ.
 Ὁ δὲ μὴ εἰδὼς οὐχ ἁμαρτήσεται; ΑΛ. Πάνυ γε. ΣΩ.
 Ἐξαμαρτάνων δὲ, οὐ κακῶς πράξει ἰδίᾳ τε καὶ δημοσίᾳ;
 ΑΛ. Πῶς δ' οὐ; ΣΩ. Κακῶς δὲ πράττων, οὐκ ἄθλιος;
 ΑΛ. Σφόδρα γε. ΣΩ. Τί δ', οἷς οὗτος πράττει; ΑΛ.
 Καὶ οὗτοι. ΣΩ. Οὐκ ἄρα οἷόν τε, εἰ μὴ τις σώφρων

fus.) donec eadem repetantur. Sic enim saepe fit error. Haec ille. Post ea verba, in Stobaeo (p. 181) repetuntur verba: τὸ δὲ γιγνώσκειν αὐτὸν ὁμολογοῦμεν σώφροσύνην εἶναι; πάνυ γε. ἄρ' ἂν μὴ γιγνώσκοντες. GOTTL.

Stob. εἰ δ' ἄρα μὴδὲ τὰ ἡ. Pro: ἀλλ' ἔδδ', Stob. ἄλλως δὲ. Pro: που ἂν ἀγνοοῖ, Stob. πρὸς ἀγνοεῖ. Denique pro: τί δ', Stob. τίς δ'. GOTTL.

3 Mendum suspicor, ac lego potius: εἰ μὴδ' ἡμᾶς αὐτὰς. Verendum igitur: nec nostra, quod nostra sint, nisi nosmet ipsos noverimus. FAB.

² Stob. ἴσως σοι φαίν. Mox pro: εἰ δ' ἄρα τὰ ἡμέτερα,

καὶ ἀγαθὸς ἦ, εὐδαίμονα εἶναι. ΑΛ. Οὐχ οἷόν τε. ΣΩ. Οἱ ἄρα κακοὶ τῶν ἀνθρώπων, ἀθλιοὶ. ΑΛ. Σφόδρα γε. ΣΩ. Οὐκ ἄρα οὐδ' ὁ πλουτήσας, ἀθλιότητος ἀπαλλάττεται, ἀλλ' ὁ σωφρονήσας. ΑΛ. Φαίνεται. ΣΩ. Οὐκ ἄρα τειχῶν, οὐδὲ τειρήρων, οὐδὲ νεωρίων δέονται αἱ πόλεις, ὧς Ἀλκιβιάδῃ, εἰ μέλλουσιν εὐδαιμονήσειν, οὐδὲ πλήθους, οὐδὲ μεγέθους, ἀνευ ἀρετῆς. ΑΛ. Οὐ μέντοι. ΣΩ. Εἰ δὴ μέλλεις τὰ τῆς πόλεως πράξειν ὀρθῶς καὶ καλῶς, ἀρετῆς σοὶ μεταδοτέον τοῖς πολίταις. ΑΛ. Πῶς γὰρ οὐ; ΣΩ. Δύναιτο δ' ἂν τις μεταδιδόναι ὃ μὴ ἔχει; ΑΛ. Καὶ πῶς; ΣΩ. Αὐτὸ ἄρα σοὶ πρῶτον κτητέον, ἀρετὴν, καὶ ἄλλω, ὅς μέλλει μὴ ἰδίᾳ μόνον αὐτοῦ τε καὶ τῶν αὐτοῦ ἄρξειν καὶ ἐπιμελήσεσθαι, ἀλλὰ πόλεως καὶ τῶν τῆς πόλεως. ΑΛ. Ἀληθῆ λέγεις. ΣΩ. Οὐκ ἄρα ἐξουσίαν σοὶ οὐδ' ἀρχὴν παρασκευασέον σαυτῷ ποιεῖν ὃ τι ἂν βούλη, οὐδὲ τῇ πόλει, ἀλλὰ δικαιοσύνην καὶ σωφροσύνην. ΑΛ. Φαίνεται. ΣΩ. Δικαίως μὲν γὰρ πράττοντες καὶ σωφρόνως σύ τε καὶ ἡ πόλις, θεοφιλῶς πράξετε. ΑΛ. Εἰκὸς γε. ΣΩ. Καὶ, ὅπερ γε ἐν τοῖς πρόσθεν ἐλέγομεν, εἰς τὸ θεῖον καὶ λαμπρὸν ὀρῶντες πράξετε. ΑΛ. Φαίνεται. ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν ἐνταῦθά γε βλέποντες, ὑμᾶς τε αὐτοὺς καὶ τὰ ὑμέτερα ἀγαθὰ κατόψεσθε τε καὶ γνώσεσθε. ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Οὐκοῦν ὀρθῶς τε καὶ εὖ πράξετε; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν οὕτω γε πράττοντας ὑμᾶς ἐθέλω ἐγγυήσασθαι ἢ μὴν εὐδαιμονήσειν. ΑΛ. Ἀσφαλῆς γὰρ εἰ ἐγγυητής. ΣΩ. Ἀδίκως δέ γε πράττοντες, εἰς τὸ ἄθεον καὶ σιότεινόν βλέποντες, ὡς τὰ εἰκότα, ὅμοια τούτοις πράξετε, ἀγνοοῦντες ὑμᾶς αὐτοὺς. ΑΛ. Ἔοικεν. ΣΩ. ὦ φίλε Ἀλκιβιάδῃ, ἐξουσία μὲν ἢ ποιεῖν ὃ βούλεται, νοῦν δὲ μὴ ἔχῃ, τί τὸ σικὸς συμβαίνειν, ἰδιώτη ἢ καὶ πόλει; οἷον, νοσοῦντι ἐξουσίας οὔσης δρᾶν ὃ βούλεται, νοῦν ἰατρικὸν μὴ ἔχοντι, τυραννοῦντι

δὲ,

δὲ, ὡς μὴδὲ ἐπιπλήττοι τις αὐτῷ, τί τὸ συμβησόμενον;
 ἄρ' οὐχ, ὡς τὸ εἶκος, διαφθαρήναι τὸ σῶμα; ΑΛ. Ἀλη-
 θῆ λέγεις. ΣΩ. Τί δ' ἐν νηϊ, εἴτω ἐξουσία εἴη ποιεῖν ὃ
 δοκεῖ, νοῦ τε καὶ ἀρετῆς κυβερνητικῆς ἐξερημένῳ, καθα-
 ρῆς ὃ ἂν ξυμβαίη αὐτῷ τε καὶ τοῖς ξυνναύταις; ΑΛ.
 Ἐγωγε, ὅτι γε ἀπόλοιτο πάντες ἄν. ΣΩ. Οὐκοῦν
 ὡσαύτως ἐν πόλει τε, καὶ ἀπάσαις ἀρχαῖς καὶ ἐξουσίαις
 ἀπολειπομέναις ἀρετῆς, ἔπεται τὸ κακῶς πράττειν. ΑΛ.
 Ἀνάγκη. ΣΩ. Οὐκ ἄρα τυραννίδα χρεῖ, ὧ ἄριζε Ἀλκι- 61
 βιάδῃ, παρασκευάζεσθαι οὔτε ἑαυτῷ, οὔτε τῇ πόλει, εἰ
 μέλλετε εὐδαιμονεῖν, ἀλλ' ἀρετὴν. ΑΛ. Ἀληθῆ λέγεις.
 ΣΩ. Πρὶν δέ γε ἀρετὴν ἔχειν, τὸ ἀρχεσθαι ἄμεινον ὑπὸ
 τοῦ βελτίονος, ἢ τὸ ἀρχεῖν, ἀνδρὶ, οὐ μόνον παιδί. ΑΛ.
 Φαίνεται. ΣΩ. Οὐκοῦν τό γε ἄμεινον, καὶ κάλλιον;
 ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Τὸ δὲ κάλλιον, πρεπωδέστερον; ΑΛ.
 Πῶς δ' οὐ; ΣΩ. Πρέπει ἄρα τῷ κακῷ δουλεύειν. ἄμει-
 νον γάρ. ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Δουλοπρεπὲς ἄρα ἢ κακία.
 ΑΛ. Φαίνεται. ΣΩ. Ἐλευθεροπρεπὲς δὲ ἢ ἀρετή. ΑΛ.
 Ναί. ΣΩ. Οὐκοῦν φεύγειν χρεῖ, ὧ ἑταῖρε, τὴν δουλο-
 πρέπειαν; ΑΛ. Μάλιστά γε, ὧ Σώκρατες. ΣΩ. Αἰσθά-
 νη δὲ νῦν πῶς ἔχεις; ἔλευθεροπρεπῶς, ἢ οὐ; ΑΛ. Δοκῶ
 μοι καὶ μάλα σφόδρα αἰσθάνεσθαι¹. ΣΩ. Οἶσθα οὖν
 πῶς ἀποφεύξῃ τοῦτο τὸ περί σε νῦν; ἵνα μὴ ὀνομάζωμεν
 αὐτὸ ἐπὶ καλῷ ἀνδρὶ. ΑΛ. Ἐγωγε. ΣΩ. Πῶς; ΑΛ.
 Ἐὰν βούλη σύ, ὧ Σώκρατες. ΣΩ. Οὐ καλῶς λέγεις,
 ὧ Ἀλκιβιάδῃ. ΑΛ. Ἀλλὰ πῶς χρεῖ λέγειν; ΣΩ. Ὅτι
 εἰάν θεὸς ἐθέλῃ. ΑΛ. Λέγω δὴ καὶ πρὸς τούτοις μέν-
 ται τόδε λέγω, ὅτι κινδυνεύσομεν μεταβαλεῖν τὸ σχῆμα,

¹ Plutarchus narrat Alcibia-
 dem, victum sermone Socratis,
 illacrymasse, seque ipsi totum
 dedidisse. Quare, quamvis fe-
 rox fuerit Alcibiades, neque hic

locus, neque alter ille cap. 48
 (κινδυνεύω καὶ πάλαι λεληθέναι
 ἑμαυτὸν αἰσχισα ἔχων) similitu-
 dine veri destituitur.

ὦ Σώκρατες, τὸ μὲν σὸν, ἐγὼ, σὺ δὲ τοῦμόν. οὐ γάρ
 ἔστιν ὅπως οὐ παιδαγωγήσω σε ἀπὸ τῆσδε τῆς ἡμέρας· σὺ
 δ' ὑπ' ἐμοῦ ² παιδαγωγήσῃ. ΣΩ. ὦ γενναῖε, πελαργ-
 οῦ ἄρα ὁ ἐμὸς ἔρως οὐδὲν διοίσει, εἰ παρά σοι ἐννεοττεύσας
 ἔρωτα ὑπόπτερον, ὑπὸ τούτου πάλιν θεραπεύεται. ΑΛ.
 Ἄλλ' οὕτως ἔχει· καὶ ἄρξομαί γε ἐντεῦθεν τῆς δικαιοσύ-
 νης ἐπιμέλεσθαι. ΣΩ. Βουλοίμην ἂν σε καὶ διατελέσαι·
 ὀρῶ δὲ, οὐτι τῆ σῆ φύσει ἀπιστῶν, ἀλλὰ τὴν τῆς
 πόλεως ὀρῶν ῥώμην, μὴ ἐμοῦ τε καὶ σοῦ κρατήσῃ.

² Faber hunc locum cor-
 ruptum habet, et sic, refragan-
 tibus codd. omnibus, corrigit:
 ὡς ὑπὸ σῆ ἐπαιδαγωγήσῃ, ἰ. ὡς
 σὺ ἐμὲ ἐπαιδαγωγήσας. *Je se-
 rai votre pédagogue, comme vous
 avez été le mien.* Sed vereor,

ut probet Criticis hanc lectio-
 nem. Ficini vertit: *Fieri enim
 non potest, quin ego te deinceps du-
 cam, tu autem a me ducaris.* τὸ
 παιδαγωγήσῃ adhibitum esse
 παθητικῶς, exemplis probare
 nihil attinet. GOTTL.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ
ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

HALLE
AN DER SAALBURG
DRUCKER
1782

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

Η

ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ *).

ARGUMENTUM.

Colloquuntur et hic soli

SOCRATES et

ALCIBIADES.

Socrates offendens Alcibiadem coronatum ritu sacrificantium, fortasse et jam limen templi ingredientem, rogat: Num precandi causa deum adis? Illo respondente: precandi causa, sermo fit de precibus sive de voto. Praeclare vero hic Socrates docet: preces esse rem maximi momenti; quippe debere prius nos scire, quid sit bonum, quid malum, ne inviti et inscientes nobis mala apprecemur. Nescire vero id homines plerosque. Quare deos simpliciter esse rogandos, ut bona dent, mala depellant. Non splendida donaria, neque ipsa sacrificia rite peracta placere diis, sed mentem piam, bonam, modestam; quod exemplo Lacedaemoniorum probat. — Caeterum dialogus hic ei partii philosophiae, quae Θεολογίαν quam dicunt naturalem tractat, optime inservire potest.

*) Transcripta haec inscriptio e Diog. Laert. III, 59 a Grammaticis, nisi quod ibi adjectum legatur *μαλιευτικός*. BIPONT.

C. I. ΣΩΚΡΑΤΗΣ. ὦ Ἄλκιβιάδη, ἄρα γε πρὸς τὸν θεὸν
 προσευξόμενος πορεύῃ; ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Πάνυ μὲν
 οὖν, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Φκίνη γέ τι ἐσκυθρωπακέναι τε
 καὶ εἰς γῆν βλέπειν, ὡς τις ² συννοούμενος. ΑΛ. Καί
 τίαν τις συννοοῖτο, ὦ Σώκρατες; ΣΩ. Τὴν μεγίστην, ὦ
 Ἄλκιβιάδη, σύννοικαν, ὡς γέ μοι δοκεῖ. ἐπεὶ, φέρε πρὸς
 Διὸς, οὐκ οἶει τοὺς θεοὺς, ἃ τυγχάνομεν εὐχόμενοι καὶ
 ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ, ἐνίοτε τούτων τὰ μὲν δίδόναι, τὰ δ'
 οὐ; καὶ ἔστιν οἷς μὲν αὐτῶν, ἔστι δὲ οἷς οὐ; ΑΛ. Πάνυ μὲν
 οὖν. ΣΩ. Οὐκοῦν δοκεῖ σοι πολλῆς προμηθείας γε προσ-
 δεῖσθαι, ὅπως μὴ λήσῃ ³ τις αὐτὸν εὐχόμενος μεγάλα
 κακά, δοκῶν δ' ἀγαθὰ; οἱ δὲ θεοὶ τύχῳσιν ἐν ταύτῃ

1 Laudatur hic dialogus a
 Thoma Magistro, v. *εὐχόμενοι*
 Πλάτωνος λόγος, Ἄλκιβιάδης.
 Fuere inter veteres, qui dialo-
 gum hunc Xenophonti tribue-
 rent; v. Athen. l. XI. p. 506.
 Est dialogus ex *μαιευτικῶν* nu-
 mero, licet hunc titulum non
 praeferat in edd. vett. Caete-
 rum hic Socraticam rationem
 praeclare explicat Plato, omis-
 sis aliunde petitis philosophorum
 placitis, quae Socraticae disci-
 plinae libenter immiscet, eam-
 que deformat. Hic vero dialo-
 gus Socratis doctrinam de pre-
 cibus puram continet: quam
 doctrinam ipsamque Socratica-
 rum precum summam comme-
 moravit et Xenophon, Memo-
 rabb. Socr. l. I. c. 3. Ineptas
 et stultas hominum preces, quae
 hic damnantur, elegantissime
 perstringunt Jüvenalis Sat. X.,
 Persius Sat. II., Lucianus deni-
 que Icarom. p. 205. et Navig.
 f. Vota p. 491. T. 2, ed. Graev.
 GOTTL.

2 Steph.: Potest etiam scribi
 ὡς τις atque ita legit et Ficinus.

3 Basil. 2. *λήσεται*. Sed p.
 231, ubi eadem verba repetun-
 tur (c. 11), habet: *λήση*. Nescio,
 an in veterr. edit. pro *λήσεται*
 substitutum *λήση*, propter ὅπως.
 Sed recte jungi potest τῷ λήσε-
 ται. Docti viri enim dudum do-
 cuerunt, ὅπως eleganter futuro
 jungi. v. Ernest. ad Xenoph.
 Memor. II, 4, 2. et Abresch, in
 Diluc. Thucyd. p. 745. 750. In
 Gorgia p. 318. (ed. Bas. 2.)
 ὅπως μὴ — λήσετε διαφθαρέντες.
 Idem valet de μὴ. Cf. Fischer,
 ad Weller. p. 401, f. GOTTL.
 ὅπως μὴ — εὐχόμενος μεγάλα
 κακά. Legendum omnino: εὐ-
 χόμε μὲν μεγ. κακά. Sic enim
 iterum c. 11, ubi legitur: ὅπως
 μὴ λήση τις αὐτὸν εὐχόμενος μὲν
 κακά, δοκῶν δὲ ἀγαθὰ. Porro
 ὅπως μὴ λήση non est ἀπτικόν,
 sed ὅπως μὴ λήσεται. Nec du-
 bito, a prima manu h. l. scrip-
 tum fuisse λήσεται. Et tamen
 c. 13, legitur: ὅπως μὴ λάτῃς
 σεαυτὸν εὐχόμενος κακά, δοκῶν
 δὲ ἀγαθὰ. Haec certe ad regu-
 lam aliquam aequaliter con-
 stituenda et emendanda sunt.
 SCHNEID.

4 Fici-

όντες τῇ ἔξει ⁴ ἐν ἡ διδόασιν αὐτοὶ ἅ τις εὐχόμενος τυγ-
 χάνει; ὡσπερ τὸν Οἰδίπουν αὐτίκα ⁵ φασὶν εὐξασθαι
 χαλκῷ διελέσθαι ⁶ τοὺς υἱεῖς τὰ πατρῶα· ἐξόν ⁷ αὐτῷ
 τῶν παρόντων κακῶν ἀποτροπὴν τινὰ εὐξασθαι, ἕτερα
 πρὸς τοῖς ὑπάρχουσι κατηρᾶτο. τοιγαροῦν ταῦτά τε
 ἐξετελέσθη, καὶ ἐκ τούτων ἄλλα πολλὰ καὶ δεινὰ· ἅ τί
 δεῖ καθ' ἕκαστα λέγειν; ΑΛ. Ἀλλὰ σὺ μὲν, ὦ Σώκρατες,
 μαινόμενον ἄνθρωπον εἴρηκας. ἐπεὶ τίς ἂν σοὶ δοκῇ τολ-
 μῆσαι ὑγιαίνων τοιαῦτ' εὐξασθαι; ΣΩ. Τὸ μαινέσθαι ²
 ἄρα γε ὑπεναντίον σοὶ δοκεῖ τῷ σωφρονεῖν; ΑΛ. Πάνυ
 μὲν οὖν. ΣΩ. Ἄφρονες δὲ καὶ φρόνιμοι δοκοῦσιν ἄνθρω-
 ποι εἶναι τινὲς σοί; ΑΛ. Εἶναι μέντοι. ΣΩ. Φέρε δὴ
 ἐπισκεψώμεθα, τίνες ποτ' εἰσὶν οὗτοι. ὅτι μὲν γὰρ εἰσὶ
 τινες, ὡμολόγηται, ἄφρονες τε καὶ φρόνιμοι, καὶ μαινό-
 μενοι ἕτεροι. ΑΛ. Ὁμολόγηται γάρ. ΣΩ. Ἐτι δὲ
 ὑγιαίνοντες εἰσὶ τινές; ΑΛ. Εἰσὶν. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ
 ἀσθενοῦντες ἕτεροι; ΑΛ. Πάνυ γε. ΣΩ. Οὐκοῦν οὐχ οἱ
 αὐτοί. ΑΛ. Οὐ γάρ. ΣΩ. Ἄρ' οὖν καὶ ἕτεροὶ τινες εἰσὶν,
 οἱ μὴδ' ἕτερα τούτων πεπόνθασιν; ΑΛ. Οὐ δῆτα. ΣΩ.

⁴ Ficinus: *Dii autem in eo sint.* Putem potius: *Dii autem ea sint adfectione et sensu, vel ita sint affecti, ut, in poenae loco scilicet, fieri compotes sinant votorum homines.* Juvenal. X, 7.

Evertere domos totas optantibus ipsis
 Dii faciles.
 et v. 111.

Magnaque numinibus vota exaudita malignis.
 GOTTL.

⁵ αὐτίκα valet *exempli gratia*, Platoni atque Xenophonti. Paulo post, c. 3, αὐτίκα τῶν τῶν ἡλικιωτῶν. de Rep. I. p. 376. (Basil. 2.) ἐπεὶ αὐτίκα ἰατρον καλεῖς. v. Ernest. ad Xenoph. Mem. IV, 7. p. 220. GOTTL.

⁶ Preces has temerarias Oedipi exstare puto in Euripid. Phoeniss. v. 66., ubi Jocasta narrans, filios inclusisse patrem domi suae, ait:

— — πρὸς δὲ τῆς τύχης νοσῶν
 Ἄρας ἄρᾶται παισὶν ἀνοσιωτά-
 τας,
 Θηκτῶ σιδήρῳ δῶμα διαλαχέει
 τὸδε.

qui ultimus versus cum verbis Platonis plane congruit.
 GOTTL.

⁷ Steph. conjicit: καὶ ἐξόν αὐτῷ, vel ἐξ. ἐν αὐτῷ. Ficinus vertit, quasi legisset καὶ mihi placet ἐν, quod ob similitudinem literarum facilius potuit excidere. GOTTL.

I For-

Ἄνάγκη γάρ ἐστιν ἄνθρωπον ὄντα νοσεῖν, ἢ μὴ νοσεῖν. ΑΛ. Ἐμοιγε δοκεῖ. ΣΩ. Τί δέ; περὶ φρονήσεως καὶ ἀφροσύνης ἄρα γε τὴν αὐτὴν ἔχεις γνώμην; ΑΛ. Πῶς λέγεις; ΣΩ. Δοκεῖ σοι οἷόν τε εἶναι ἢ φρόνιμον, ἢ ἀφρονα; ἢ ἐστὶ τί διὰ μέσου τρίτον πάθος, ὃ ἐποίει τὸν ἄνθρωπον μῆτε φρόνιμον, μῆτε ἀφρονα; ΑΛ. Οὐ δῆτα. ΣΩ. Ἄνάγκη ἄρα ἐστὶ τὸ ἕτερον τούτων πεπονθέναι. ΑΛ. Ἐμοιγε δοκεῖ. ΣΩ. Οὐκοῦν μέμνησαι ὁμολογήσας ὑπεναντίον εἶναι μανίαν φρονήσει; ΑΛ. Ἐγωγε. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ μηδὲν εἶναι διὰ μέσου τρίτον πάθος, ὃ ποιεῖ τὸν ἄνθρωπον μῆτε φρόνιμον μῆτε ἀφρονα εἶναι; ΑΛ. Ὁμολόγησα γάρ. ΣΩ. Καὶ μὴν δύο γε ὑπεναντία ἐνὶ πράγματι πῶς ἂν εἴη; ΑΛ. Οὐδαμῶς. ΣΩ. Ἀφροσύνη ἄρα καὶ μανία κινδυνεύει ταυτὸν εἶναι. ΑΛ. Φαίνεται. ΣΩ. Πάντας οὖν ἂν φάντες, ὧ Ἀλκιβιάδη, τοὺς ἀφρονας μαίνεσθαι, ὀρθῶς ἂν φαίημεν. ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Αὐτίκα, τῶν σῶν ἡλικιωτῶν εἴτινες τυγχάνουσιν ἀφρονες ὄντες, ὥσπερ εἰσὶ, καὶ τῶν ἔτι πρεσβυτέρων. ἐπεὶ, φέρε πρὸς Διὸς, οὐκ οἶει τῶν ἐν τῇ πόλει ὀλίγους¹ μὲν εἶναι τοὺς φρόνιμους, ἀφρονας δὲ τοὺς πολλούς; οὐς δὴ σὺ μαينوμένους καλεῖς; ΑΛ. Ἐγωγε. ΣΩ. Οἷη ἂν οὖν χαίροντας² ἡμᾶς εἶναι μετὰ τοσούτων μαينوμένων πολιτευομένους; καὶ οὐκ ἂν παιομένους, καὶ βαλλομένους, καὶ ἄπερ εἰώθησιν οἱ μαϊνόμενοι διαπράττεσθαι, πάλαι δίκην δεδωκέναι; ἀλλ' ὄρα, ὧ μακάριε, μὴ οὐχ οὕτω ταῦτ' ἔχει. ΑΛ. Πῶς ἂν οὖν ποτ' ἔχοι, ὧ Σώκρατες; κινδυνεύει γὰρ οὐχ οὕτως ἔχειν ὥσπερ ὠήθη. ΣΩ. Οὐδ' ἐμοὶ δοκεῖ. ἀλλὰ τῆδέ πη ἀθρητέον. ΑΛ. Πῆ ποτε λέγεις; ΣΩ. Ἐγὼ δὴ σοί γε ἐρῶ. ὑπολαμ-

¹ Fortasse τὰς ὀλίγας μὲν εἶναι φρόνιμους. Sequitur enim ἀφρονας δὲ τὰς πολλὰς. Sed articulus et hic in φρόνιμους locum habere potest. GOTTL. Non ita dici solent οἱ ὀλίγοι, sicut οἱ

πολλοί. πολλοὶ sunt multi, οἱ πολλοὶ plerique.

² χαίροντας εἶναι πολιτευομένους. Χαίροντά τι ποιεῖν est, impune aliquid facere. GOTTL.

βάνομέν γε τινὰς εἶναι νοσοῦντας· ἢ οὐ; ΑΛ. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΩ. Ἄρ' οὖν δοκεῖ σοι ἀναγκαῖον εἶναι τὸν νοσοῦντα ποδαγρᾶν, ἢ πυρέττειν, ἢ ὀφθαλμιᾶν; ἢ οὐκ ἂν δοκῆ σοι, καὶ μηδὲν τούτων πεπονθῶς, ἑτέραν νοσεῖν νόσον; πολλαὶ γὰρ δὴ που γε εἰσὶ, καὶ οὐχ αὗται μόναι. ΑΛ. Ἐμοιγε δοκοῦσιν. ΣΩ. Ὀφθαλμία οὖν σοι δοκεῖ πᾶσα, νόσος εἶναι; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Ἄρ' οὖν καὶ πᾶσα νόσος, ὀφθαλμία; ΑΛ. Οὐ δῆτα ἔμοιγε· ἀπορῶ μέντοιγε πῶς λέγω. ΣΩ. Ἄλλ' ἐὰν ἔμοιγε προσέχῃς τὸν νοῦν, σὺν τε δύο¹ σκεπτομένῳ, σχεδὸν εὐρήσομεν. ΑΛ. Ἄλλα προσέχω, ὦ Σώκρατες, εἰς δύναμιν τὴν ἐμήν. ΣΩ. Οὐκοῦν ὠμολογήθη ἡμῖν ὀφθαλμία μὲν πᾶσα, νόσος εἶναι, νόσος μέντοι οὐκ εἶναι πᾶσα, ὀφθαλμία; ΑΛ. Ὁμολογήθη. ΣΩ. Καὶ ὀρθῶς γε μοι δοκεῖ ὠμολογηθῆναι. καὶ γὰρ οἱ πυρέττοντες πάντες νοσοῦσιν, οὐ μέντοι οἱ νοσοῦντες πάντες πυρέττουσιν, οὐδὲ ποδαγριῶσιν, οὐδέ γε ὀφθαλμιῶσιν, εἶμαι· ἀλλὰ νόσος μὲν πᾶν τὸ τοιοῦτόν ἐστι, διαφέρειν δὴ² φασιν οὐς δὴ καλοῦμεν ἰατροὺς τὴν ἀπεργασίαν αὐτῶν. οὐ γὰρ πᾶσαι, οὔτε ὁμοίαι, οὔτε ὁμοίως διαπράττονται, ἀλλὰ κατὰ τὴν αὐτῆς δύναμιν ἐκάσῃ· νόσοι μέντοι πᾶσαι εἰσιν. Ὡσπερ δημιουργοὺς τινὰς ὑπολαμβάνομεν· ἢ οὐ; 5 ΑΛ. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΩ. Οὐκοῦν τοὺς σκυτοτόμους, καὶ τέκτονας, καὶ ἀνδριαντοποιοὺς, καὶ ἑτέρους παμπλήθεις, οὐς τί δεῖ καθ' ἕκαστα λέγειν; ἔχουσι δ' οὖν διειληφότες δημιουργίας μέρη, καὶ πάντες οὗτοι εἰσὶ δημιουργοί· οὐ μέντοι εἰσὶ τέκτονές γε, οὐδέ σκυτοτόμοι, οὐδέ ἀνδριαντοποιοί· οἱ¹ σύμπαντες εἰσὶ δημιουργοί. ΑΛ. Οὐ δῆτα.

¹ Est Homericæ imitatio. Iliad. x, 224. est: Σὺν τε δὲ ἐρχομένῳ. Ad eundem locum alludit in Sympos. et in Protagora. Alludit etiam Cicero ad Div. IX, 7. ad Actic. IX, 6. GOTTL.

² Steph. pro δὴ conjic. δέ.

probante Ficino, Dacier, et serie orationis. GOTTL.

¹ Steph. in margine ponit comma post ἀνδριαντοποιοί, et sequentem articulum οἱ pro postpositivo accipit. Quod placet. GOTTL.

² Steph.

ΣΩ. Οὕτω μὲν οὖν καὶ τὴν ἀφροσύνην διειληφότες εἰσὶ καὶ τοὺς μὲν πλείστον μέρος αὐτῆς ἔχοντας, μαινομένους καλοῦμεν· τοὺς δ' ὀλίγον ἔλαττον, ἡλιθίους τε καὶ ἐμβροντήτους. οἱ δὲ ἐν εὐφημοτάτοις ὀνόμασι βουλόμενοι κατονομάζειν, οἱ μὲν, μεγαλοψύχους, οἱ δὲ, εὐήθεις· ἕτεροι δὲ ἀνάκους, καὶ ἀπείρους, καὶ ἐννεούς. εὐρήσεις δὲ καὶ ἕτερα πολλὰ ἀναζητῶν ὀνόματα. πάντα δὲ ταῦτα ἀφροσύνη ἐσὶ· διαφέρει δὲ, ὥσπερ τέχνη τέχνης ἡμῖν κατεφαίνετο, καὶ νόσος νόσου. ἢ πῶς σοι δοκεῖ; ΑΛ. Ἐμοὶ μὲν οὕτω. ΣΩ. Οὐκοῦν ἀπ' ἐκείνου πάλιν ἐπανέλθωμεν. ἦν γὰρ δὴ πού ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου σκεπτέον εἶναι τοὺς ἀφρονάς τε καὶ φρονίμους, τίνες ποτ' εἰσὶν. ὡμολόγητο γὰρ εἶναι τινὰς· ἢ γὰρ οὐ; ΑΛ. Ναὶ ὡμολόγηται ². ΣΩ. Ἄρ' οὖν τούτους φρονίμους ὑπολαμβάνεις, οἱ ἂν εἰδῶσιν ἅττα δεῖ πράττειν καὶ λέγειν; ΑΛ. Ἐγωγε. ΣΩ. Ἄφρονας δὲ ποτέρους; ἄρ' αὖτε τοὺς μὴδ' ἕτερα· τούτων εἰδότας; ΑΛ. Τούτους. ΣΩ. Οὐκοῦν οἴγε μὴ εἰδότες μὴδ' ἕτερα τούτων, λήσουσιν αὐτοὺς καὶ λέγοντας ³ καὶ ⁶ πράττοντας ἅττα μὴ δεῖ; ΑΛ. Φαίνεται. ΣΩ. Τούτων μέντοι ἔλεγον, ὧ Ἀλκιβιάδη, καὶ τὸν Οἰδίπουν εἶναι τῶν ἀνθρώπων. εὐρήσεις δὲ καὶ τῶν νῦν ἔτι πολλοὺς, οὐκ ὀργῇ κεχρημένους, ὥσπερ ἐκείνον, οὐδ' οἰομένους κακὰ σφίσι εὐχεσθαι, ἀλλ' ἀγαθὰ ¹. ἐκεῖνος μὲν, ὥσπερ οὐδ' ² ἠύχετο, οὐδ' ὤετο· ἕτεροι δὲ τινες εἰσὶν οἱ τάναν-

² Steph. vult: Ναὶ ὡμολόγητο, quod Socrates antea hoc tempore utatur. Sed scriptores optimi non tam diligentes sunt in ponendis temporibus. v. Filch. ad Phaedon. c. 58. GOTTL.

³ Legendum certissime καὶ λέγοντες καὶ πράττοντες. SCHNEIDER.

¹ Juvenal, X, 8:

— — Nocitura toga, nocitura petuntur

Militia.

et v. 57:

Ergo supervacua haec aut perniciosa petuntur.

² Steph. malit ἔκ. Forfan ex Ficini versione: ut non optabat, ita nec putabat. GOTTL.

³ Steph.

τία τούτων πεπόνθασιν. ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι σε ³, εἴ σοι ἐμφανῆς γενόμενος ὁ θεὸς, πρὸς ὃν τυγχάνεις πορευόμενος, ἐρωτήσῃ, πρὶν ὅτι οὖν εὐξασθαι σε. Εἰ ἐξαρκέσει σοὶ τύραννον γενέσθαι τῆς Ἀθηναίων πόλεως· εἰ δὲ τοῦτο φαῦλον ἠγήσαιο, καὶ μὴ μέγα τί, προσθείη. Καὶ πάντων τῶν Ἑλλήνων· εἰ δέ σε ὁρῶ ἔτι ἔλαττον δοκοῦντα ἔχειν, εἰ μὴ καὶ πάσης Εὐρώπης ὑποσαίη σοί, καὶ τοῦτο μὴ μόνον ὑποσαίη, αὐθιμερὸν σοῦ βουλομένου ὡς πάντα αἰσθέσθαι, ὅτι Ἀλκιβιάδης ὁ Κλεινίου τύραννός ἐστιν· αὐτὸν οἶμαι ἂν σε ἀπιέναι περιχαρῆ γενόμενον, ὡς τῶν μεγίστων ἀγαθῶν κεκυρηκότα. ΑΛ. Ἐγὼ μὲν οἶμαι, ὦ Σώκρτες, καὶ ἄλλον ὄντιν οὖν, εἴπερ τοιαῦτα συμβαίη αὐτῷ. ΣΩ. Ἀλλὰ μέντοι ἀντί γε τῆς σῆς ψυχῆς οὐδ' ἂν τὴν πάντων Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων χώραν τε καὶ τυραννίδα βουληθείης σοὶ γενέσθαι. ΑΛ. Οὐκ οἶμαι ἔγωγε. πῶς γὰρ ἂν; μηθὲν γέ τι μέλλων αὐτοῖς χρῆσθαι. ΣΩ. Τί δ', εἰ μέλλεις ⁴ κακῶς τε καὶ βλαβερῶς χρῆσθαι; οὐδ' ἂν οὕτως; ΑΛ. Οὐ δῆτα. ΣΩ. Ὁρᾷς οὖν, ⁷ ὡς οὐκ ἀσφαλές οὔτε τὰ δίδόμενα εἰκῆ δέχεσθαι σε ¹, οὔτε αὐτὸν εὐχεσθαι γενέσθαι· εἴ γέ τις βλάπτεσθαι μέλλει διὰ ταῦτα, ἢ τοπαράπαν τοῦ βίου ἀπαλλαγῆναι. πολλοὺς δ' ἂν ἔχοιμεν εἰπεῖν ὅσοι τυραννίδος ἐπιθυμήσαντες ἤδη, καὶ σπουδάσαντες τοῦτ' αὐτοῖς παραγενέσθαι, ὡς ἀγαθόν τι πράζοντες, διὰ τὴν τυραννίδα ² ἐπιβουλευθέντες τὸν βίον ἀφῆρέθησαν. οἶμαι δέ σε οὐκ ἀνήκοον

³ Steph. Legitur etiam: οἶμαι σε πρῶτον, εἴ σοι. Nimirum in Bas. 2. BIPONT.

⁴ Steph. in marg. conjicit: μέλλοις.

¹ Illud se admodum importunum h. l. et delendum. Deinde fortasse μέλλοι, SCHNEID.

² Juvenal. X, 56 et 112.
Quosdam praecipitat subiecta
potentia magnae
Invidiae, mergit longa atque
insignis honorum
Pagina. — — —
Ad generum Cereris sine cae-
de et vulnere pauci
Descendunt reges, et sicca
morte tyranni.

¹

³ Homer.

εἶναι ἔνθα γε χθιζά τε ³ καὶ πρωῖζα γεγενημένα· ὅτε Ἀρχέλαον ⁴ τὸν Μακεδόνων τύραννον τὰ παιδικά, ἐρασθέντα τῆς τυραννίδος οὐθέν ἤττον ἤπερ ἐκεῖνος τῶν παιδικῶν, ἀπέκτεινε τὸν ἐραστήν, ὡς τύραννός ⁵ τε καὶ εὐδαίμων ἀνὴρ ἐσόμενος. κατασχὼν δὲ τρεῖς ἢ τέτταρας ἡμέρας τὴν τυραννίδα, πάλιν αὐτὸς ἐπιβουλευθεὶς ὑφ' ἐτέρων τινῶν ἐγελεύτησεν. ὁρῶς δὴ καὶ τῶν ἡμετέρων πολιτῶν (ταῦτα γὰρ οὐκ ἄλλων ἀκηκόαμεν, ἀλλ' αὐτοὶ παρόντες οἶδαμεν) ὅσοι στρατηγίας ἐπιθυμήσαντες ἤδη, καὶ τυχόντες αὐτῆς, οἱ μὲν ἔτι καὶ νῦν φυγάδες τῆσδε τῆς πόλεως εἰσὶν, οἱ δὲ τὸν βίον ἐτελεύτησαν· οἱ δὲ ἄριστα δοκοῦντες αὐτῶν πράττειν, διὰ πολλῶν κινδύνων ἐλθόντες καὶ φόβων, οὐ μόνον ἐν ταύτῃ τῇ στρατηγίᾳ, ἀλλ' ἐπεὶ εἰς τὴν ἑαυτῶν κατῆλθον, ὑπὸ τῶν συκοφαντῶν πολιορκούμενοι πολιορκίαν οὐδὲν ἐλάττω τῆς ὑπὸ τῶν πολεμίων διετέλεσαν· ὥστε ἐνίους αὐτῶν εὐχεσθαι ἀστρατηγήτους εἶναι μᾶλλον ἢ ἐστρατηγημέναι. εἰ μὲν οὖν ἦσαν οἱ κίνδυνοί τε καὶ πόνοι φέροντες εἰς ὠφέλειαν, εἶχεν ἂν τινα λόγον· νῦν

³ Homer. Il. β. 303.

χθιζά τε καὶ πρωῖζ', ὅτ' ἐς
 Ἀυλῖδα νῆες Ἀχαιῶν
 ἠγερέθοντο.

Usurpant, ubi ejus rei, cujus mentionem faciunt, recens aut non ita vetus memoria est. Hesych. χθιζά καὶ πρωῖζα, χθῆς καὶ πρωῖ. Noster in Gorgia p. 311. de eadem re: τὰ γὰρ ἐχθῆς καὶ πρωῖν γεγονότα. GOTTL.

⁴ Archelaum injuria Macedoniae regnum tenuisse, ac per scelus propinquos e medio fustulisse, Gorgias docet p. 312. Plato apud eum fuit gratiofus, Athen. XI, 21. p. m. 249. Hic Archelaus occisus fuit ab amasio, qui apud Aelianum quidem

(V. H. VIII, 9.) Crateuas, apud Diodor. Sic. vero (LXIV, p. 671. ed. Wessel.) et in Man. Moschopuli Vita Eurip. (p. 53. ed. Lips.) Craterus vocatur. Interfectus vero, auctore Diodoro, ab amasio imprudenter in venatione, post eumque regnasse dicitur Orestes filius. Sed Aristoteii (Polit. V. 10.) major fides habenda, qui Craterum dicit conjurasse in amatoris caput una cum Hellanocrate, et tres aut quatuor dies, ut ait cum Platone Aelianus, imperium tenuisse. GOTTL.

⁵ Notanda synesis h. l. τὰ παιδικά — τύραννος — ἐσόμενος. Latet in παιδικά vel nomen Crateri vel ἐρωμένε. GOTTL.

I Juven.

δὲ καὶ πολὺ τούναντίον. εὐρήσεις δὲ καὶ περὶ τέκνων ¹ 8
 τὸν αὐτὸν τρόπον, εὐξαμένους τινὰς ἤδη γενέσθαι, καὶ
 γενομένων εἰς συμφορὰς τε καὶ λύπας τὰς μεγίστας κατα-
 σάντας. οἱ μὲν γὰρ, μοχθηρῶν διὰ τέλους ὄντων τῶν
 τέκνων, ὅλον τὸν βίον λυπούμενοι διήγαγον· τοὺς δὲ,
 χρηστῶν μὲν γενομένων, συμφοραῖς δὲ χρησαμένων, ὥστε
 σερηθῆναι, καὶ τούτους οὐδὲν εἰς ἐλάττονας δυστυχίας
 καθεσθηκότας ἢ περὶ ἐκείνους· καὶ βουλομένους ἂν ἀγένητα
 μᾶλλον εἶναι ἢ γενέσθαι. ἀλλ' ὅμως τούτων τε καὶ ἐτέ-
 ρων πολλῶν ὁμοιοτρόπων τούτοις οὕτω σφόδρα καταδή-
 λων ὄντων, σπάνιον εὐρεῖν ὅστις ἂν ἢ δεδομένων ἀποσχοι-
 το, ἢ μέλλων δι' εὐχῆς τεύξεσθαι, παύσαιτο ἂν εὐχο-
 μένος. οἱ δὲ πολλοὶ οὔτε ἂν τυραννίδος δεδομένης ἀπό-
 σχοινοτο ἂν, οὔτε στρατηγίας. οὐδ' ἐτέρων πολλῶν, ἃ
 παρόντα βλάπτει μᾶλλον ἢ ὠφελεῖ· ἀλλὰ καὶ ἂν εὐξαινοτο
 ἂν γενέσθαι, εἴ τῳ μὴ παρόντα τυγχάνει. ὀλίγον δὲ ἐπι-
 σχόντες, ἐνίοτε παλινοδοῦσιν, ἀνευχόμενοι ἅπτ' ἂν το-
 πρῶτον εὐξωνται. ἐγὼ μὲν οὖν ἀπορῶ μὴ ὡς ἀληθῶς
 μάτην θεοὺς ἄνθρωποι ² αἰτιῶνται, ἐξ ἐκείνων φάμενοι
 κακὰ σφίσι εἶναι· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ σφῆσιν εἴτε ἀτασθα-
 λίαισιν, εἴτε ἀφροσύναις χρηρῆ εἶπειν, — ὑπὲρ μέρος ἄλγε'
 ἔχουσι. Κινδυνεύει ¹ γ' ἂν, ὧ Ἀλκιβιάδη, φρόνιμός τις ⁹
 εἶναι ἐκεῖνος ὁ ποιητής, ὃς (δοκεῖ μοι) φίλοις ἀνοήτοις
 τισὶ χρησάμενος, ὁρῶν αὐτοὺς καὶ πράττοντας καὶ εὐχο-
 μένους ἅπερ οὐ βέλτιον ἦν, ἐκείνοις δὲ ἐδόκει, κοινῇ ὑπὲρ
 ἀπάντων αὐτῶν εὐχὴν ποιήσασθαι. λέγει δὲ πῶς ᾠδί'

¹ Juven. X, 350.

— — nos animorum

Impulsi, et caeca magna-
 que cupidine ducti,

Conjugium petimus par-
 tumque uxoris. —

² Ὡ πόποι, οἷον δὴ νῦν θεὸς βρο-
 τοὶ αἰτιῶνται!

⁹ Ἐξ ἡμῶν γὰρ φασὶ κακ' ἔμ-
 μεναι· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ

Σφῆσιν ἀτασθαλίησιν ὑπὲρ με-
 ρον ἄλγε' ἔχουσι.

² Homer. Od. α. 32. ubi Ju-
 piter:

¹ Steph. conj. κινδυνεύουσι.

L 2

2. Τυγ-

Ζεῦ βασιλεῦ, τὰ μὲν ἐσθλά (φησί) καὶ εὐχομένοις
καὶ ἀνεύκτοις

Ἄμμι δίδου, τὰ δὲ δεινὰ καὶ εὐχομένοις ἀπαλλάξαι α
κελεύει. ἐμοὶ μὲν οὖν καλῶς δοκεῖ καὶ ἀσφαλῶς λέγειν
ὁ ποιητής· σὺ δ', εἴ τι ἐν νῶ ἔχεις πρὸς ταῦτα, μὴ σιώ-
πα. ΑΛ. Χαλεπὸν, ὦ Σώκρατες, ἐστὶν ἀντιλέγειν πρὸς
τὰ καλῶς εἰρημένα· ἐκεῖνο δ' οὖν ἐννοῶ, ὅσων κακῶν αἰ-
τία ἢ ἀγνοία τοῖς ἀνθρώποις· ὁπότε, ὡς ἔοικε, λελήθα-
μεν ἡμᾶς αὐτοὺς διὰ ταύτην καὶ πράττοντες, καὶ, τότε
ἔσχατον, εὐχόμενοι ἡμῖν αὐτοῖς τὰ κακίστα. ὅπερ οὖν
οὐδεὶς οἰηθεῖη, ἀλλὰ τοῦτό γε πᾶς ἂν οἴοιτο ἰκανὸς εἶναι,
αὐτὸς αὐτῷ τὰ βέλτιστα εὐξασθαι, ἀλλ' οὐ τὰ κακίστα.
τοῦτο μὲν γὰρ ὡς ἀληθῶς κατὰρα τινὶ, ἀλλ' οὐκ εὐχῆ,
ὅμοιον ἂν εἴη. ΣΩ. Ἄλλ' ἴσως, ὦ βέλτιστε, φαίη ἂν τις
ἀνὴρ ὃς ἐμοῦ τε καὶ σοῦ σοφώτερος ὢν τυγχάνει², οὐκ
ὀρθῶς ἡμᾶς λέγειν, οὕτως εἰκῆ ψέγοντας ἀγνοίαν· εἴ γε
μὴ προσθεῖημεν τὴν ἔστιν ὢν τε ἀγνοίαν³, καὶ ἔστιν οἷς,
καὶ ἔχουσί πως, ἀγαθόν, ὥσπερ ἐκείνοις κακόν. ΑΛ.
Πῶς λέγεις; ἔστι γὰρ ὅτι οὖν πράγμα ὀπωδὴ ὀπωσοῦν
ἔχοντι ἀμεινον ἀγνοεῖν ἢ γινώσκειν; ΣΩ. Ἐμοιγε δοκεῖ·
10 σοὶ δ' οὐ; ΑΛ. Οὐ μέντοι μὰ Δία. ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν οὐδ'
ἐκεῖνο σοῦ καταγνώσομαι, ἐθέλειν ἂν σε πρὸς τὴν ἑαυτοῦ
μητέρα διαπεπράχθαι, ἅπερ Ὀρέστην φασὶ καὶ τὸν Ἀλκι-
μαίωνα, καὶ εἴ δή τινες ἄλλοι ἐκείνοις τυγχάνουσι ταυτὰ
διαπεπραγμένοι. ΑΛ. Εὐφήμει πρὸς Διὸς, ὦ Σώκρα-
τες! ΣΩ. Οὗτοι τὸν λέγοντα, ὦ Ἀλκιβιάδη, ὡς οὐκ
ἂν ἐθέλοις σοὶ ταῦτα πεπράχθαι, εὐφημεῖν δεῖ σε κε-
λεύειν, ἀλλὰ μᾶλλον πολὺ εἴ τις τὰ ἐναντία λέγοι. ἐπει-
δὴ οὕτω σοὶ δοκεῖ σφόδρα δεινὸν εἶναι τὸ πρᾶγμα, ὥστ'

² Τυγχάνοι, Steph.

³ Steph. conj. ὢν γε ἀγνοίαν,
uti infra c. II extr., ubi eadem
haec leguntur. Idem: καὶ ἔχε-

σί πως, quod statim sequitur,
mutare volebat in: καὶ ἔχουσι
πᾶς, quod dictum sit pro:
πᾶς ἔχ.

οὐδὲ ῥητέον εἶναι οὕτως εἰκῆ· δοκῆς δ' ἂν τὸν Ὀρέστην, εἰ
 ἐτύγχανε φρόνιμος ὢν, καὶ εἰδῶς ὅτι βέλτισον ἦν αὐτῷ
 πράττειν, τολμῆσαι ἂν τι τούτων διαπράξασθαι; ΑΛ.
 Οὐ δῆτα. ΣΩ. Οὐδέ γε ἄλλον οἶμαι ~~οὐδέ τινα~~. ΑΛ. Οὐ
 μέντοι. ΣΩ. Κακὸν ἄρα, ὡς ἔοικεν, ἐστὶν ἡ τοῦ βελτί-
 σου ἀγνοία, καὶ τὸ ἀγνοεῖν τὸ βέλτισον ¹. ΑΛ. Ἐμοιγε
 δοκεῖ. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ἐκείνῳ καὶ τοῖς ἄλλοις ἀπάσι;
 ΑΛ. Φημί. ΣΩ. Ἐτι τοίνυν καὶ τόδε ἐπισκεψώμεθα·
 εἴ σοι αὐτίκα μάλα παρασαίη, οἰηθέντι βέλτιον εἶναι,
 Περικλέα, τὸν σεαυτοῦ ἐπίτροπόν τε καὶ φίλον, ἐγχειρί-
 διον λαβόντα, ἐλθόντα ἐπὶ τὰς θύρας, εἰπεῖν εἰ ἔνδον
 ἐστὶ, βουλόμενον ἀποκτεῖναι αὐτὸν ἐκεῖνον, ἄλλον δὲ μηδέ-
 να· οἱ δὲ φαῖεν, ἔνδον εἶναι. Καὶ οὐ λέγω ἐθέλειν ἂν σε ^{II}
 τούτων τί πράττειν· ἀλλ' εἰ, οἶμαι, δόξει σοί, ὅπερ ^I
 οὐδὲν κωλύει δὴ που τῷ γε ἀγνοοῦντι τὸ βέλτισον παρα-
 σαίηαι ποτὲ δόξαν, ὥστε οἰηθῆναι καὶ τὸ κακίον ποτὲ βέλ-
 τισον εἶναι. ἢ οὐκ ἂν δοκῆ σοι ²; ΑΛ. Πάνυ μὲν οὖν.
 ΣΩ. Εἰ οὖν παρελθὼν εἴσω, καὶ ἰδὼν αὐτὸν ἐκεῖνον,
 ἀγνοήσῃς τε καὶ οἰηθείης ἂν ἄλλον εἶναί τινα, ἅρ' ἔτι ἂν
 αὐτὸν τολμήσῃς ἀποκτεῖναι; ΑΛ. Οὐ μὰ τὸν Δία οὐκ
 ἂν μοι δοκῶ. ΣΩ. Οὐ γὰρ δὴ που τὸν ἐντυχόντα, ἀλλ'
 αὐτὸν ἐκεῖνον ὃν ἠβούλου. ἢ γάρ; ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Οὐκ-
 οὖν καὶ εἰ πολλάκις ἐγχειρεῖς ³, αἰεὶ δὲ ἀγνοεῖς τὸν Περικ-
 κλέα, ὁπότε μέλλεις τοῦτο πράττειν, οὐποτε ἂν ἐπίθοιο
 αὐτῷ. ΑΛ. Οὐ δῆτα. ΣΩ. Τί δέ; τὸν Ὀρέστην δοκῆς
 ἂν ποτε τῇ μητρὶ ἐπιθέσθαι, εἰ γε ὡσαύτως ἠγνόησεν;

¹ Ficin. vertit: *Malum, ut videtur, ignorantia optimi, et quod optimum est ignorare. Infulsiſſima ταυτολογία. Sed adest articulus ante ἀγνοεῖν. Ita intelligas: Malum quid optimi ignorantia est, et ignorantia optimum quid esse potest. GOTTL.*

¹ Steph. conj. ὅτι περὶ ~~αὐτὸν~~ κωλύει.

² Lege: ἢ ἔκ' ἂν δοκεῖ σοί; Ita saepius in his duobus dialogis peccatur. SCHNEID.

³ Steph. recte: ἐγχειροῖς, ἀγνοοῖς, μέλλοις, et paulo post δοκοῖς. Sic et alibi passim emendat. GOTTL.

ΑΛ. Οὐκ οἶμαι ἔγωγε. ΣΩ. Οὐ γὰρ δὴ που οὐδ' ἐκεῖ-
 νος τὴν προστυχούσαν γυναῖκα, οὐδὲ τὴν ὄτουοῦν μητέρα
 διενοεῖτο ἀποκτεῖναι, ἀλλὰ τὴν αὐτὸς αὐτοῦ. ΑΛ. Ἐσε-
 ταῦτα. ΣΩ. Ἀγνοεῖν ἄρα τὰ γε τοιαῦτα βέλτιον τοῖς
 οὕτω διακειμένοις, καὶ τοιαύτας δόξας ἔχουσι. ΑΛ.
 Φαίνεται. ΣΩ. Ὁρᾷς οὖν, ὅτι ἢ ἔστιν ὧν γε ἀγνοία, καὶ
 ἔστιν οἷς, καὶ ἔχουσί πως, ἀγαθόν, ἀλλ' οὐ κακόν, ὥσπερ
 12 ἄρτι σοὶ ἐδόκει; ΑΛ. Ἐοικεν. ΣΩ. Ἐτι τοίνυν εἰ βού-
 λει τὸ μετὰ τοῦτο ἐπισκοπεῖν, ἀτοπον ὄν, ἴσως ἂν σοὶ
 δόξειεν εἶναι. ΑΛ. Τί μάλιστ', ὦ Σώκράτες; ΣΩ. Ὅτι,
 ὡς ἔπος εἰπεῖν, κινδυνεύει τὸ γε τῶν ἄλλων ἐπισημῶν
 κτήμα, εἴαν τις ἄνευ τοῦ βελτίστου κεκτημένος ἦ, ὀλιγά-
 κισ μὲν ὠφελεῖν, βλάπτειν δὲ τὰ πλείω τὸν ἔχοντα αὐτά.
 σκόπει δὲ ὧδε· ἄρ' οὐκ ἀναγκαῖον σοὶ δοκεῖ εἶναι, ὅταν
 τί μέλλωμεν ἢτοι πράττειν ἢ λέγειν, οἴηθῆναι δεῖν πρῶ-
 τον ἡμᾶς εἰδέναι, ἢ τῷ ὄντι εἰδέναι τοῦτο ἢ ὃ ἂν προχει-
 ροτέρως μέλλωμέν τι ἢ λέγειν ἢ πράττειν; ΑΛ. Ἐμοιγε
 δοκεῖ. ΣΩ. Οὐκοῦν οἱ ῥήτορες αὐτίκα, ἢτοι εἰδότες συμ-
 βουλεύειν, ἢ οἴηθέντες εἰδέναι, συμβουλεύουσιν ἡμῖν ἐκά-
 σποτε· οἱ μὲν, περὶ πολέμου τε καὶ εἰρήνης, οἱ δὲ, περὶ
 τειχῶν οἰκοδομίας, ἢ καὶ λιμένων κατασκευῆς. ἐνὶ δὲ
 λόγῳ, ὅσα δὴ ποτε ἢ πόλις πράττει πρὸς ἄλλην πόλιν,
 ἢ αὐτὴ καθ' αὐτήν, ἀπὸ τῆς τῶν ῥητόρων συμβουλῆς
 πάντα γίνεταί; ΑΛ. Ἀληθῆ λέγεις. ΣΩ. Ὁρα τοίνυν
 καὶ τὰ ἐπὶ τούτοις, ἂν δυνηθῶ· καλεῖς γὰρ δὴ που φρο-
 νίμους τε καὶ ἀφρονάς; ΑΛ. Ἐγωγε. ΣΩ. Οὐκοῦν τοὺς
 μὲν πολλοὺς, ἀφρονάς· τοὺς δ' ὀλίγους, φρονίμους; ΑΛ.
 Οὕτω. ΣΩ. Οὐκοῦν πρὸς τι ἀποβλέπων, ἀμφοτέρους;

1 Τῆτα ὁ — μέλλωμέν τι κ. τ.
 2. Stephanus voculam τι abun-
 dare putat. Mihi valde arridet
 Steph. ratio. Ficin. quoque non
 expressit τι. GOTTL. Est trans-

positio, sed cujus exemplum
 aliud in Platone reperiri, vix
 credo. Quare malim conjunctim;
 τῆτα ὁ τι ἂν προχ. μέλλωμεν
 ἢ λέγειν ἢ πρ. SCHNEID.

1 Plato

ΑΛ. Ναί. ΣΩ. Ἄρ' οὖν τὸν τοιοῦτο συμβουλεύειν εἰ- 13
 δότα, χωρὶς τοῦ πότερον βέλτιον, καὶ ὅτε βέλτιον, φρό-
 νιμον καλεῖς; ΑΛ. Οὐ δῆτα. ΣΩ. Οὐδέ γε, οἶμαι,
 ἔστις τὸ πολεμεῖν αὐτὸ οἶδε, χωρὶς τοῦ ὁπότε βέλτιον,
 καὶ τοσοῦτον χρόνον ὅσον βέλτιον. ἦ γάρ; ΑΛ. Ναί.
 ΣΩ. Οὐκοῦν, οὐδὲ εἴτις τινὰ ἀποκτιννύναι οἶδεν, οὐδὲ
 χρήματα ἀφαιρεῖσθαι, καὶ φυγάδα ποιεῖν τῆς πατρίδος,
 χωρὶς τοῦ ὁπότε βέλτιον, καὶ ὄντινα βέλτιον. ΑΛ. Οὐ
 μέντοι. ΣΩ. Ὅστις ἄρα τί τῶν ταιούτων οἶδεν, ἐὰν μὲν
 παρέπηται ἢ τοῦ βελτίσου ἐπισήμη· αὕτη δ' ἦν ἢ αὕτη
 δὴ που ἤπερ καὶ ἢ τοῦ ὠφελίμου. ἦ γάρ; ΑΛ. Ναί. ΣΩ.
 Φρόνιμόν γε αὐτὸν φήσομεν, καὶ ἀποχεῶντα ξύμβουλον *Σωφ.*
 καὶ αὐτὸν αὐτῷ καὶ τῇ πόλει· τὸν δὲ μὴ ποιοῦντα, τάναν-
 τία τούτων. ἦ πῶς δοκεῖ; ΑΛ. Ἐμοὶ μὲν οὕτω. ΣΩ.
 Τί δ', εἴ τις ἰππεύειν ἢ τοξεύειν οἶδεν; ἢ αὖ παλαίειν, ἢ
 πυκτεύειν; ἢ τι τῆς ἄλλης ἀγωνίας, ἢ καὶ ἄλλό τι τῶν
 τοιούτων ὅσα τέχνη οἶδαμεν· τί καλεῖς ὃς ἂν εἰδῆ τὸ κατὰ
 ταύτην τὴν τέχνην βέλτιον γιγνόμενον; ἄρ' οὐ τὸν κατὰ
 τὴν ἰππικὴν, ἰππικόν; ΑΛ. Ἐγώ γε. ΣΩ. Τὸν δε γε,
 οἶμαι, κατὰ τὴν πυκτικὴν, πυκτικόν· τὸν δὲ κατ' αὐλη-
 τικὴν, αὐλητικόν; καὶ κατ' ἄλλα δὴ που ἀνάλογον τού- *in. 67.*
 τοις, ἢ ἄλλως πως; ΑΛ. Οὐκ· ἄλλ' οὕτω. ΣΩ. Δο-
 κεῖ οὖν σοι ἀναγκαῖον εἶναι τὸν περὶ τούτων τί ἐπισήματα
 ὄντα, ἄρα καὶ ἀνδρα φρόνιμον εἶναι; ἢ πολλοῦ φήσομεν
 ἐνδεῖν; ΑΛ. Πολλοῦ μέντοι, νῆ Δία. ΣΩ. Ποίαν οὖν *14*
 εἶει πολιτείαν¹ εἶναι τοξοτῶν τε ἀγαθῶν καὶ αὐλητῶν,
 ἔτι δὲ καὶ ἀθλητῶν τε καὶ τῶν ἄλλων τεχνιτῶν; ἀναμε-
 μιγμένων δ' ἐν τοιούτοις οἷς ἄρτι εἰρήκαμεν, τῶν τε αὐτὸ
 τὸ πολεμεῖν εἰδόντων καὶ αὐτὸ τὸ ἀποκτιννύναι; πρὸς δὲ *in. 68.*
 καὶ ἀνδρῶν πολιτικῶν, πολιτικὸν φύσημα φυσῶντων;

¹ Plato carpit Atheniensium quod est in rebus humanis opti-
 Remp., in qua floruerunt artes, mum. DACIER.
 sed absque illa scientia ejus,

ἀπάντων δὲ τούτων ὄντων ἀνευ τῆς τοῦ βελτίσου ἐπισή-
μης, καὶ τοῦ εἰδότος ὅποτε βέλτιον ἐνὶ ἐκάσῳ τούτων
χρησθαι, καὶ πρὸς τίνα; ΑΛ. Φαύλην ἔγωγε, ὦ Σώκρα-
τες. ΣΩ. Φαίης γε ἂν, οἶμαι, ὅποταν ὀρθῶς ἓνα ἕκαστον
αὐτῶν φιλοτιμούμενόν τε, καὶ νέμοντα τὸ πλεῖστον τῆς
πολιτείας τούτῳ μέρος,

ἴν' αὐτὸς αὐτοῦ τυγχάνῃ κράτιστος ὢν.

λέγω δὲ τὸ κατ' αὐτὴν τὴν τέχνην βέλτιστον γιγνόμενον.
αὐτῶ αὐτῶ τοῦ δὲ τῆ πόλει τε καὶ αὐτὸν ² αὐτῶ βελτίσου ὄντος τὰ
πολλὰ διημαρτηκότα, ἅτε, οἶμαι, ἀνευ νοῦ δόξῃ ³ πε-
πισηυκότα. οὕτω δὲ τούτων ἐχόντων, ἄρ' οὐκ ἂν ὀρθῶς
λέγοιμεν, φάντες πολλῆς ταραχῆς τε καὶ ἀνομίας μεσῆν
εἶναι τὴν τοιαύτην πολιτείαν; ΑΛ. Ὄρθῶς μέντοι, νῆ
Δία. ΣΩ. Οὐκοῦν ἀναγκαῖον ἐδόκει ἡμῖν εἶναι, οἰηθῆναι
δεῖν πρῶτον ἡμᾶς εἰδέναι, ἢ τῶ ὄντι εἰδέναι τοῦτο ὃ ἂν
προχείρως μέλλωμεν ἢ πράττειν ἢ λέγειν; ΑΛ. Ἐδόκει.
15 ΣΩ. Οὐκοῦν, καὶν μὲν πράττη ἅ τις οἶδεν, ἢ δοκεῖ εἰδέ-
ναι, παρέπεται δὴ τὸ ὠφελίμως καὶ λυσιτελούντως (ἡμᾶς)
ἔξειν καὶ τῆ πόλει καὶ αὐτὸν αὐτῶ; ΑΛ. Πῶς γὰρ οὔ;
ΣΩ. Ἐὰν δέ γ', οἶμαι, τάναντία τούτων, οὔτε τῆ πόλει,
οὐτ' αὐτὸν αὐτῶ; ΑΛ. Οὐ δῆτα. ΣΩ. Τί δέ; νῦν ἔτι
ὡσαύτως σοὶ δοκεῖ, ἢ ἄλλως πως; ΑΛ. Οὐκ· ἀλλ'
οὕτω. ΣΩ. Ἄρ' οὖν ἔφησθα καλεῖν τοὺς μὲν πολλοὺς,
ἄφρονας, τοὺς δ' ὀλίγους, φρονίμους; ΑΛ. Ἐγωγε.
ΣΩ. Οὐκοῦν φαμέν πάλιν τοὺς πολλοὺς διημαρτημέναι
τοῦ βελτίσου, ὡς τὰ πολλὰ γε, οἶμαι, ἀνευ νοῦ δόξῃ

² Καὶ αὐτῶ τῶ αὐτῶ, conj. Steph.

³ δόξα est opinio, qua doxō-
μέν εἰδέναι τι. Theaetet. c. 30:
ἐπειδὴ ψευδὴς ἡ δόξα, opponi-
turque ἐπισήμη. Vid. et Me-
nonis c. 39. De Rep. V, 423.
Sext. Empir. adv. Log. VII,

(ed. Fabric.): ὢν ἐπισήμη μὲν
εἶναι τὴν ἀσφαλῆ καὶ βεβαίαν
καὶ ἀμετάθετον ὑπὸ λόγῳ κατα-
ληψιν, δόξαν δὲ τιν' ἀσθενῆ καὶ
ψευδῆ. — ἀνευ νοῦ est h. l. ἀνευ
ἐπισήμης. Opponitur δόξῃ τὸ
ἄδοξαστον, h. e. ἀληθές, θεῖον, v.
Phaed. c. 34. GOTTL.

1 Steph.

πεπισηυκότας. ΑΛ. Φαμέν γάρ. ΣΩ. Λυσιτελεῖ ἄρα τοῖς πολλοῖς μήτε εἰδέναι μηδέν, μήτε οἶσθαι εἰδέναι· εἴπερ γε μᾶλλον προθυμήσονται μὲν πράττειν ταῦτα ἄττ' ἂν εἰδῶσιν, ἢ οἰηθῶσιν εἰδέναι· πράττοντες δὲ, βλάπτεσθαι τὰ πλείω μᾶλλον ἢ ὠφελείσθαι; ΑΛ. Ἀληθῆσατα λέγεις. ΣΩ. Ὁρῶς οὖν, ὅτε γ' ἔφην, κινδυνεύει τόγε τῶν ἄλλων ἐπισημῶν κτήμα, εἴαν τις ἄνευ τῆς τοῦ βελτίστου ἐπισημῆς κεκτημένος ἦ, ὀλιγάκις μὲν ὠφελείν, βλάπτειν δὲ τὰ πλείω τὸν ἔχοντα αὐτὸ, ἄρ' οὐχὶ τῷ ὄντι ὀρθῶς ἐφαινόμην λέγων; ΑΛ. Καὶ εἰ μὴ τότε, ἀλλὰ νῦν μοι δοκεῖ, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Δεῖ ἄρα καὶ πόλιν καὶ 16 ψυχὴν τὴν μέλλουσαν ὀρθῶς βιώσεσθαι, ταύτης τῆς ἐπισημῆς ἀντέχεσθαι ἀτεχνῶς, ὡσπερ ἀσθενοῦντα ἰατροῦ, ἢ τινος κυβερνήτου τὸν ἀσφαλῶς μελλοντα πλεῖν. [ὄσω- T recte περ ἂν μὴ πρότερον ἐπουρίση τὸ τῆς ψυχῆς.] (ἄνευ γάρ

I Steph. scripsisse Platonem putat ὡς ὡπερ ἂν, et quaedam post ψυχῆς ad claudendam hanc sententiam addidisse; ita ut haec tantum sint ejus principium. Dac. r. pro μὴ legi vult μὲν, et γὰρ pro γάρ, ψυχῆς autem τύχης. Quum non locutus sit Plato amplius de civitate et animo, non potuisse vocem solum ψυχῆς repeti putat. Sed quae tandem ratio! Ergo si de duabus rebus scriptor differit, non de una potest separatim aliquid dicere. Verba autem: ἐπουρίση τὸ τῆς τύχης, explicat: quo magis fortuna afflaverit. Male fecisse equidem putō Dacier., quod haec verba a superioribus sejunxit: τὸ τῆς ψυχῆς recte se habet. Si ante ὄσωπερ intelligatur τοσῶτω μᾶλλον, et ultima periodi verba cum superioribus jungantur, hic sensus loci videtur esse: idque eo magis, sc. quaerenda haec scientia, quo magis animus non ante vento qua-

si secundo adspirat studio recte vivendi, quam scientiam illam consecutus sit. Τὸ ἐπουρίση eleganter convenit verbis κυβερνήτη et πλεῖν. GOTTL.

Cornar. in Cod. Msto verba μὴ πρότερον omissa invenit, ideoque delenda censet. Ipse interpretatur hunc locum: quanto magis impetu fertur animae navigium, et subintelligit πλοῖον vel ἀκάτιον. ἐπουρίζειν autem dicit esse impetu ferri, vento secundo spirante. Falso. ἐπουρίζειν semper dicitur de vento, quando secundus spirat et afflat; deinde metaphorice de anima seu ejus cupiditatibus, quando hominem quasi vento vehementi et secundo ferunt in aliquam rem, ut h. l. in κτήσιν χρημάτων κ. τ. λ. Miror neminem vidisse, vitium haerere in eo quod ὄσωπερ et τοσῶτω periodi membris dispuncta fuerunt culpa librarii, quod non debebat fieri. Quare facili opera, omissis ver-

ταύτης, ἢ περὶ χρημάτων κτήσιν, ἢ σώματος ῥώμην, ἢ καὶ ἄλλο τι τῶν τοιούτων, τοσοῦτ' αἰμαρτήματα ἀπ' αὐτῶν ἀναγκαῖόν ἐστιν, ὡς ἔοικε, γίνεσθαι. ὁ δὲ δὴ τὴν καλουμένην πολυμάθειάν τε καὶ πολυτεχνίαν κειτημένος, ὀρφανὸς δὲ ὢν ταύτης τῆς ἐπιστήμης, ἀγόμενος δὲ ὑπὸ μιᾶς ἐκείνης τῶν ἄλλων, ἄρ' οὐχὶ τῷ ὄντι δικαίως πολλῶ χειμῶνι χρῆσεται; ἄτ', οἶμαι, ἀνευ κυβερνήτου διατελῶν ἐν πελάγει, χρόνον οὐ μακρὸν βίου² θεῶν. ὥστε ξυμβαίνει μοι δοκεῖ καὶ ἐνταῦθα τὸ³ τοῦ ποιητοῦ, ὃ λέγει κατηγορῶν πρὸς τινός· ὡς ἄρα πολλὰ μὲν ἠπίσατο ἔργα, κακῶς δὲ, φησὶν, ἠπίσατο πάντα. ΑΛ. Καὶ τί δὴ ποτε ξυμβαίνει τὸ τοῦ ποιητοῦ, ὦ Σώκρατες; ἐμοὶ μὲν γὰρ οὐδ' ὅτι οὖν δοκεῖ πρὸς λόγον εἰρηκέναι. ΣΩ. Καὶ μάλα
 17 γε πρὸς λόγον. Ἄλλ' αἰνίττεται, ὦ βέλτισε, καὶ οὗτος, καὶ οἱ ἄλλοι δὲ ποιηταὶ σχεδόν τι πάντες. ἔστι τε φύσει ποιητικὴ ἢ σύμπασα αἰνιγματώδης, καὶ οὐ τοῦ προστυ-

bis illis omnino superfluis μὴ πρότερον, locum justo tractui membrorum et motui repono, scribendo: μέλλοντα πλεῖν. ἀνευ γὰρ ταύτης, ἢ περὶ χρημάτων κτήσιν ἢ σώματος ῥώμην ἢ καὶ ἄλλο τι τῶν τοιούτων, ὅσα περ' ἀν' ἐπιτήρησιν τῆς ψυχῆς, τοσοῦτ' αἰμαρτήματα ἀπ' αὐτῶν ἀναγκαῖόν ἐστιν, ὡς ἔοικε, γίνεσθαι. Abreschius, qui hunc l. explicare voluit (Diluc. Thucyd. I, 217.), vide, num rem tetigerit. SCHNEID.

² Steph. conjicit: βίον et θεῶν (ut sit partic. a verbo θεῶν). Duriscule. Locus est male affectus, ut sunt plures hujus dialogi, nec sine Msct. certi quid afferri potest. GOTTL. Quid, si legatur: χρ. ἢ μακρὸν ἡλίον θεῶν, non diu solem adspiciens, h. e. vivens, uti saepissime poetae. BIFONT.

³ Versus ex deperdito quodam poematio Homeri, quod Μαργίτης inscriptum est, de quo Margite is dixit:

Ὅς μὲν ἐπίσατο πολλὰ, κακῶς
 ὃ' ἠπίσατο πάντα.

quem versum et Homero tribuit Aristoteles Poet. l. 4. p. 375. ed. Casaub. Margites insignem significat stupidum, quem Homerus describit his versibus, qui ab Aristotele (de Mor. VI, 7.) laudantur:

Τὸν δ' οὐτ' ἄρ' σκαπτῆρα θεοὶ
 θεσαν, εἰδ' ἀροτῆρα,
 οὐδ' ἄλλως τι σοφόν. —

v. Erasmi Adag. p. 398. Hesych. Μαργίτης, μαῖρος τις, ἢ μὴ εἰδώς μίξιν γυναικός, καὶ γυνὴ προτρέπεται αὐτόν. Plura vide apud Fabric. B. Gr. I. II. 2. p. 283. GOTTL.

χόντος ἀνδρὸς γνωρίσαι. ἔτι δὲ πρὸς τῷ, φύσει τοιαύτη εἶναι, ὅταν λάβηται ἀνδρὸς φθονεροῦ τε καὶ μὴ βουλομένου ἡμῖν ἐνδείκνυσθαι, ἀλλ' ἀποκρύπτεσθαι ὅτι μάλιστ' αὐτοῦ σοφίαν, ὑπερφυῶς δὴ τὸ χρεῖμα ὡς δύσγνωστον φαίνεται, ὃ τι ποτὲ νοοῦσιν ἕκαστος αὐτῶν. σὺ γὰρ δὴ πού "Ὀμηρόν γε, τὸν σοφώτατόν τε καὶ θειότατον ποιητὴν, ἀγνοεῖν δοκεῖς, ὅτι οὐχ οἴοντε ἦν ἐπίσασθαι κακῶς. ἐκεῖνος γάρ ἐστιν ὁ λέγων τὸν Μαργίτην πολλὰ μὲν ἐπίσασθαι, κακῶς δὲ, φησὶ, πάντα ἐπίσασθαι. ἀλλ' αἰνίττεται, οἶμαι, παράγων τὸ κακῶς μὲν, ἀντὶ τοῦ κακοῦ· τὸ δὲ ἠπίσατο, ἀντὶ τοῦ ἐπίσασθαι. γίγνεται οὖν συντεθέν ἔξω μὲν τοῦ μέτρου· ἔστι δ', ὃ τι βούλεται· ὡς πολλὰ μὲν ἠπίσατο ἔργα, κακὸν δὲ ἦν αὐτῷ ἐπίσασθαι ταῦτα πάντα. δῆλον οὖν, ὅτι εἶπερ ἦν αὐτῷ κακὸν τὸ πολλὰ εἰδέναι, φαῦλός τις ὢν ἐτύγχανεν· εἶπερ γε πιστεύειν δεῖ τοῖς προσηρημένοις λόγοις. ΑΛ. Ἄλλ' ἔμειγε δοκεῖ, ὦ Σώκратες. ἢ χαλεπῶς γ' ἂν ἄλλοις τισὶ πισεύσαιμι λόγοις, εἶπερ μηδὲ τούτοις. ΣΩ. Καὶ ὀρθῶς γέ σοι δοκεῖ. ἀλλὰ ¹ φέρε πρὸς Διὸς ²· ὀρθῶς γὰρ δὴ πού τὴν ἀπορίαν ὅση τε καὶ εἴα· ταύτης δὲ μοι δοκεῖς καὶ σὺ κεκοινωνηκέναι· μεταβαλλόμενος γέ τοι ἄνω καὶ κάτω εὐδ' ὀτιοῦν παύῃ, ἀλλ' ὅπερ ἂν μάλιστ' αὐτῷ σοὶ δόξῃ, τοῦτο καὶ ἐκδεδυκέναι αὐτῷ, καὶ οὐκέτι ὡσαύτως δοκεῖν. Εἰ οὖν **18** σοὶ γέ τι ¹ καὶ νῦν ἐμφανῆς γενόμενος ὁ θεὸς, πρὸς ὃν τυγχάνεις πορευόμενος, ἐρωτήσῃ, πρὶν ὀτιοῦν εὐξασθαι σε· εἰ ἐξαρκέσει σοὶ ἐκείνων τι γένεσθαι, ὧν περ καὶ ἐν ἀρχῇ ἐλέγετο, εἴτε καὶ αὐτῷ σοὶ ἐπιτρέψειεν εὐξασθαι;

¹ Post Socratis Καὶ—δοκεῖ, in Basf. 2. dicit Alcibiades: Πάλιν αὐτῷ μοι δοκεῖ. ἀλλὰ κ. τ. λ. Serrianus quoque illa expressit. Ficinus habuit in suis libris: *et mihi rursus eodem modo; sed rectius tribuit Socrati.* GOTTL.

² Mihi post Διὸς aliquid omissum videtur, ἐπισκεψώμεθα, aut ejusmodi quid. GOTTL. Quod tamen recte suppleas.

¹ Σοὶ γ' ἔτι, eonj. Steph.

² Post

οὐ πωρ

τί ποτ' ἂν οἶει, ἢ τῶν παρ' ἐκείνου δεδομένων λαμβάνων, ἢ αὐτὸς εὐξάμενος γενέσθαι, τοῦ καιροῦ τυχεῖν; ΑΛ. Ἄλλα, μὰ τοὺς θεοὺς, ἐγὼ μὲν οὐδὲν ἂν ἔχοιμι σοὶ εἰπεῖν, ὦ Σώκρατες ²· ἀλλὰ μάργον τί μοι δοκεῖ εἶναι, καὶ ὡς ἀληθῶς πολλῆς φυλακῆς, ὅπως μὴ λήσῃ ³ τις αὐτὸν εὐχόμενος μὲν κακὰ, δοκῶν δὲ ἀγαθὰ· ἔπειτ' ὀλίγον ἐπισχῶν, (ὅπερ καὶ σὺ ἔλεγες) παλινωδῆ, ἀνευχόμενος ἅπτα ⁴ τοπρῶτον εὐξῆται. ΣΩ. Ἄρ' οὖν οὐχὶ εἰδῶς τι πλείον ἡμῶν ὁ ποιητῆς, οὗ καὶ ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου ἐπεμνήσθην, τὰ δεινὰ καὶ εὐχομένοις ἀπαλέξειν ἐκέλευσεν; ΑΛ. Ἐμοὶ μέντοι δοκεῖ. ΣΩ. Τοῦτον μὲν τοίνυν, ὦ Αλκιβιάδη, καὶ Λακεδαιμόνιοι τὸν ποιητὴν ἐζηλωότες, εἴτε καὶ αὐτοὶ οὕτως ἐπεσκεμμένοι, καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ ἐκάστοτε παραπλησίαν εὐχὴν εὐχονται, τὰ καλὰ ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς τοὺς θεοὺς δίδοναι ⁵ κελεύοντες αὐτῶν σφίσι αὐτοῖς. πλείον δ' οὐδεὶς ἂν ἐκείνων εὐξαμένων ἀκούσειε. τοιγαρὸν εἰς τὸν παρῆγον τοῦ χρόνου καὶ οὐδένων ἤττον εὐτυχεῖς εἰσὶν ἄνθρωποι. εἰ δ' ἄρα καὶ συμβέβηκεν αὐτοῖς ὥστε μὴ πάντα εὐτυχεῖν, ἀλλ' οὐ διὰ τὴν ἐκείνων εὐχὴν· ἐπὶ τοῖς θεοῖς δ' ἐσὶν, οἶμαι, ὥστε καὶ δίδοναι ἅπτα ἂν

19 τις εὐχόμενος τυγχάνῃ, καὶ τὰναντία τούτων. Βούλομαι δέ σοι καὶ ἕτερόν τι διηγῆσασθαι, ὃ ποτε ἤκουσα πρεσβυτέρων τινῶν· ὡς Ἀθηναίοις καὶ Λακεδαιμονίοις

² Post Σώκρατες in Bas. 2 legitur: ἄτως.

³ Vid. not. 3. ad cap. 1.

⁴ Valkenaer, qui (ad Herodot. VIII. p. 647.) hujus loci meminit, legit: ἅπτα ἂν. Deinde comparat ἀνεύχεσθαι cum ἀναρᾶσθαι, i. e. διαλύειν τὴν γενομένην ἀρᾶν, et lat. refectare, vel, ut alii malunt, refectare, dirarum precum palinodiam canere. ἀνεύχεσθαι igitur est, retractare

vota, seque Bitten wieder zurücknehmen. GOTTL.

⁵ Juvenal. X, 346.

Nil ergo optabunt homines?

Si consilium vis,

Permittes ipsis expendere Numinibus, quid

Conveniat nobis, rebusque sit utile nostris.

Nam pro jucundis aptissima quaeque dabunt Dī.

Carior est illis homo, quam tibi. —

διαφορᾶς γενομένης, συνέβαινε αἰεὶ τῇ πόλει ἡμῶν ὥστε
καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν, ὁπόταν μάχη γέ-
νοιτο, δυστυχεῖν, καὶ μηδέποτε δύνασθαι κρατῆσαι.
τοὺς οὖν Ἀθηναίους ἀγανακτοῦντας ¹ τῷ πράγματι, καὶ
ἀπορουμένους τίνι χρῆ μὴχανῇ τῶν παρόντων κακῶν ἀπο-
τροπὴν εὐρεῖν, (βουλευομένοις αὐτοῖς δοκεῖν κρᾶτισον εἶναι,) ²
πέμψαντας πρὸς Ἀμμωνα, ἐκεῖνον ἐπερωτᾶν ἔτι δὲ πρὸς
τούτοις ³τάδε, καὶ ἂν ᾗ ὅτου ποτὲ Λακεδαιμονίοις οἱ θεοὶ
μᾶλλον νίκην δίδασιν ἢ σφίσι αὐτοῖς· οἱ πλείστας, φάναι,
μὲν θυσίας καὶ καλλίστας τῶν Ἑλλήνων ἀγομεν, ἀνάθη-
μασί τε κεκοσμήκαμεν τὰ ἱερὰ αὐτῶν, ὡς οὐδένας ἄλλοι·
πομπάς τε πολυτελεστάτας καὶ σεμνοτάτας ἐδωρούμεθα
τοῖς θεοῖς ἀν' ἕκαστον ἔτος, καὶ ἐτελοῦμεν χρήματα ὅσα
οὐδ' οἱ ἄλλοι ζύμπαντες Ἕλληνες. Λακεδαιμονίοις δὲ,
φάναι, οὐδέποτ' ἐμέλησεν οὐδὲν τούτων· ἀλλ' οὕτως ὀλι-
γώρως διάκεινται πρὸς τοὺς θεοὺς, ὥπτε καὶ ἀνάπηρα ²
θύουσιν ἐκάστοτε, καὶ τᾶλλα πάντα οὐκ ὀλίγως ἐνδεεστέ-
ρως τιμῶσιν ἢ περ ἡμεῖς, οὐδὲν ἐλάττω χρήματα κειτη-
μένοι τῆς ἡμετέρας πόλεως. Ἐπειδὴ εἰρηνεῖναι ταῦτά τε, ²⁰
καὶ ἐπερωτῆσαι, τί χρῆ πράττοντας αὐτοὺς τῶν παρόν-
των κακῶν ἀπάλλαγὴν εὐρεῖν, ἄλλο μὲν οὐδὲν ἀποκριθῆ-
ναι τὸν προφήτην ¹ (τὸν γὰρ θεὸν οὐκ ἔᾶν δηλονότι), κα-
λέσαντα δὲ αὐτὸν, Ἀθηναίοις φάναι· Τάδε ² λέγει
Ἀμμων· φησὶν ἂν βούλεσθαι αὐτῷ τὴν Λακεδαιμονίων

ime
dat:
seq:

¹ Τὸς ἐν Ἀθηναίῃς — βουλευο-
μένοις αὐτοῖς κ. τ. λ. Oratio est
ἀνακόλυφος. Accusativi hic sunt
absolute capiendi: Quod ergo
ad Athen. attinet. Similis fere
nostro loco est Terentianus,
Hecyr. III, 1. 6. GOTTL.

² Hesych. ἀνάπηρος· πηρὸς,
τυφλός, νοσῶδης. GOTTL.

¹ Sacerdotes Ammonis pro-
phetas dictos esse, apparet ex

Diodor. XVII, 51. p. 199. ed.
Wessel. ubi simul de fede ora-
culi, ludo, et religione expo-
nitur. GOTTL.

² Verba: Τάδε λέγει Ἀμμων,
formulam continent, qua vates,
responsa daturus, utebatur. vid.
Diodor. XVIII, 51. Vox in ora-
culis sollempnis, etiam apud Ju-
daeos Ps. XL. 7. 1 Sam. V. 22.
GOTTL.

³ Per-

εὐφημίαν εἶναι μᾶλλον, ἢ τὰ σύμπαντα τῶν Ἑλλήνων
 ἱερά. τοσαῦτα εἰπεῖν, οὐκέτι περαιτέρω. τὴν γοῦν εὐ-
 φημίαν οὐκ ἄλλην τινὰ μοι δοκεῖ λέγειν ὁ θεός, ἢ τὴν εὐ-
 χὴν αὐτῶν. ἔστι γὰρ τῷ ὄντι πολὺ διαφέρουσα τῶν ἄλ-
 λων. οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι Ἕλληνες, οἱ μὲν χρυσόκερως βοῦς
 παρασησάμενοι ³, ἕτεροι δ' ἀναθήμασι δωρούμενοι τοὺς
 θεοὺς, εὐχονται ἅπτ' ἂν τύχη ταῦτα, εἴαν τε ἀγαθὰ,
 εἴαν τε κακὰ. βλασφημούντων οὖν αὐτῶν ἀκούοντες οἱ
 θεοὶ, οὐκ ἀποδέχονται τὰς πολυτελεῖς ταύτας πομπὰς
 τε καὶ θυσίας. ἀλλὰ δοκεῖ μοι πολλῆς φυλακῆς δεῖσθαι
 καὶ σκέψεως, ὅ τι ποτὲ ῥητέον ἐστὶ καὶ μὴ. εὐρήσεις δὲ
 καὶ παρ' Ὀμήρῳ ἕτερα παραπλήσια τούτοις εἰρημένα.
 21 φησὶ ¹ γὰρ τοὺς Τρῶας ἔπαυλιν ποιουμένους,

Ἐρδειν ἀθανάτοισι τελειέσσας ἑκατόμβας

τὴν δὲ κνίσσαν ἐκ τοῦ πεδίου τοὺς ἀνέμους φέρειν

— — οὐρανὸν εἶσω,

Ἦδεῖαν· τῆς δ' οὔτι θεοὺς μάκρας δατέεσθαι,

οὐδ' ἐθέλειν. μάλα γὰρ σφιν ἀπήχθετο Ἴλιος ἰρή,

καὶ Πριάμος, καὶ λαὸς εὐμμελίῳ Πριάμοιο.

ὥστε οὐδὲν αὐτοῖς προὔργου ἦν θύειν τε καὶ δῶρα τελεῖν
 μάτην, θεοῖς ἀπήχθημενους. οὐ γὰρ, οἶμαι, τοιοῦτόν
 ἐστὶ τὸ τῶν θεῶν, ὥστε ὑπὸ δῶρων παράγεσθαι, οἶον
 κακὸν τοκιστήν ². ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς εὐήθη λόγον λέγομεν,

³ Persius II, 3.

— — Prece poscis emaci,
 Quae nisi seductis nequeat
 committere Divis.
 et v. 29.

— Quidnam est, quia tu mer-
 cede Deorum
 Emeris auriculas pulmone et
 lactibus unctis?

¹ Locus in hunc modum nul-
 lus nunc existat apud Homerum.

Esse debet II. 9. 548; ubi Barne-
 sius versus hos ex h. l. in con-
 textum recepit. Viri docti cre-
 dunt existisse eos quidem tem-
 pore Socratis, postea excidisse.
 Sed e memoria Socrates affert
 hos versus, confutos e pluri-
 bus locis; verba nempe omnia,
 immo et hemistichia quaedam
 sunt Homericæ.

² Mallem equidem *δικαστήν*.
 GEDIKE.

³ Haec

ἀξιοῦντες Λακεδαιμονίων ταύτη περιεῖναι. καὶ γὰρ ἂν
 δεινὸν εἶη, εἰ πρὸς τὰ δῶρα καὶ τὰς θυσίας ἀποβλέπου-
 σιν ³ ἡμῶν οἱ θεοί, ἀλλὰ μὴ πρὸς τὴν ψυχὴν, ἂν τις
 ὄσκιος καὶ δίκαιος ὦν τυγχάνῃ. πολλῶ μᾶλλον, οἶμαι, ἢ
 πρὸς τὰς πολυτελεῖς ταύτας πομπάς τε καὶ θυσίας· ἃς
 οὐδὲν κωλύει, πολλὰ μὲν εἰς θεοὺς, πολλὰ δ' εἰς ἀνθρώ-
 πους ἡμαρτηκότας, καὶ ἰδιώτην καὶ πόλιν, (ἔχειν) ἂν ⁴
 ἕκαστον ἔτος τελεῖν. οἱ δὲ, ἅτε οὐ δῶροδόκοι ὄντες, κατα-
 φρονοῦσιν ἀπάντων τούτων, ὡς φησὶν ὁ θεὸς, καὶ θεῶν οὐ
 προφήτης. Κινδυνεύει γοῦν καὶ παρὰ θεοῖς καὶ παρ' ἀν- 22
 θρώποις τοῖς νοῦν ἔχουσι δικαιοσύνη τε καὶ φρόνησις δια-
 φερόντως τετιμῆσθαι. φρόνιμοι δὲ καὶ δίκαιοι, οὐκ ἄλλοι
 τινές εἰσιν ἢ τῶν εἰδότην ¹ ἃ δεῖ πράττειν καὶ λέγειν, καὶ
 πρὸς θεοὺς καὶ πρὸς ἀνθρώπους. βουλοίμην δ' ἂν καὶ σοῦ
 πυθέσθαι, ὃ τι ποτὲ ἐν νῶ ἔχεις πρὸς ταῦτα. ΑΛ.
 Ἄλλ' ἐμοὶ μὲν, ὦ Σώκρτες, οὐκ ἄλλη πη δοκεῖ, ἢ ἢπερ
 σοί τε καὶ τῷ θεῷ. οὐδὲ γὰρ ἂν εἰκὸς εἶη ἀντίφηφον ἐμὲ
 τῷ θεῷ γίνεσθαι. ΣΩ. Οὐκοῦν μέμνησαι ἐν πολλῇ
 ἀπορίᾳ φάσκων εἶναι, ὅπως μὴ λάθῃς σεαυτὸν εὐχόμενος
 κακὰ, δοκῶν δὲ ἀγαθὰ; ΑΛ. Ἐγωγε. ΣΩ. Ὅρθως οὖν
 ὡς οὐκ ἀσφαλές σοι ἐστὶν ἐλθεῖν πρὸς τὸν θεὸν εὐξομένῳ,
 ἵνα μὴδ' ἂν οὕτω τύχη, βλασφημοῦντός σου ἀκούων,
 οὐδὲν ἀποδέξῃται τῆς θυσίας ταύτης· τυχὸν δὲ καὶ ἕτε-
 ρόν τι προσαπολαύσης. ἐμοὶ μὲν οὖν δοκεῖ κράτιστον εἶναι
 ἡσυχίαν ἔχειν. τῇ μὲν γὰρ Λακεδαιμονίων εὐχῇ, διὰ τὴν
 μεγαλοψυχίαν (τοῦτο γὰρ κάλλιστον τῶν ἐν ἀφροσύνῃ γε
 ὀνομάτων) οὐκ ἂν οἶμά σε ἐθέλειν χρῆσθαι. ἀναγκαῖον
 οὖν ἐστὶ περιμένειν, ἕως ἂν τις μάθῃ, ὡς δεῖ πρὸς θεοὺς
 καὶ πρὸς ἀνθρώπους διακείσθαι. ΑΛ. Πότε οὖν παρὲ- 23

³ Haec forma loquendi Hebraïsmum fere sapit. Gen. IV, 4. 5. Mal. II. 14. GOTTL.

⁴ Probanda Stephani conjectura: ἂν ἐκ. ἔτος. GOTTL.
¹ Repetatur τινές. GOTTL.

¹ Steph.

σται ὁ χρόνος οὗτος, ὦ Σώκρατες; καὶ τίς ὁ παιδεύων; ἤδιστα γὰρ ἂν μοι δοκῶ ἰδεῖν τοῦτον τὸν ἄνθρωπον τίς ἐστίν. ΣΩ. Οὗτός ἐστιν ¹ ὃ μέλει περὶ σοῦ. ἀλλὰ δοκεῖ μοι, ὥσπερ τῷ Διομήδει φησὶ τὴν Ἀθηναῖν Ὀμηρος ² ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἀφελεῖν τὴν ἀχλὺν,

Ὅφρ' εὖ γιγνώσκοι ἡμὲν θεὸν ἠδὲ καὶ ἄνδρα,

οὕτω καὶ σοῦ δεῖν ἀπὸ τῆς ψυχῆς πρῶτον ἀφελόντα τὴν ἀχλὺν, ἢ νῦν παροῦσα τυγχάνει, τοτηνιαυτ' ἤδη προσφέρειν δι' ὧν μέλλεις γινώσασθαι ἡμὲν κακὸν ἠδὲ καὶ ἐσθλόν. νῦν μὲν γὰρ οὐκ ἂν μοι δοκῆς δυνηθῆναι. ΑΛ. Ἀφαιρείτω, εἴτε βούλεται, τὴν ἀχλὺν, εἴτε ἄλλο τι. ὡς ἐγὼ παρεσιεύασμαι μηδὲν ἂν φεύγειν τῶν ὑπ' ἐκείνου προσταττομένων, ὅστις ποτ' ἐστίν ὁ ἄνθρωπος· εἴγε μέλλοιμι βελτίων γενέσθαι. ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν καὶ κείνος θυμαστὴν ὄσσην περὶ σε προθυμίαν ἔχει. ΑΛ. Εἰς τότε τοίνυν καὶ τὴν θυσίαν ἀναβάλλεσθαι κράτιστον εἶναι μοι δοκεῖ. ΣΩ. Καὶ ὀρθῶς γε σοὶ δοκεῖ. ἀσφαλέστερον γὰρ ²⁴ ἐστὶν ἢ παρακινδυνεύειν τοσοῦτον κίνδυνον. ΑΛ. Ἀλλὰ πῶς, ὦ Σώκρατες; καὶ μὴν τουτοῖ ¹ τὸν στέφανον, ἐπειδὴ μοι δοκεῖς καλῶς συμβεβουλευμέναι, σοὶ περιθήσω· τοῖς θεοῖς δὲ καὶ στεφάνους καὶ τὰλλα πάντα τὰ νομιζόμενα τότε δώσομεν, ὅταν ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐλθούσαν ἴδω. ἤξει δ' οὐ διὰ μακροῦ, τούτων θελόντων. ΣΩ. Ἀλλὰ δέχομαι καὶ τοῦτο, καὶ ἄλλο δὲ ἂν τι τῶν παρὰ σοῦ δοθέντων ἠδέως ἴδοιμι δεξάμενον ἑμαυτόν. ὥσπερ δὲ καὶ ὁ Κρέων Εὐριπίδῃ ² πεποιήται τὸν Τειρε-

¹ Steph. vult scribi: ἄτος τις ἐστίν, quod est in Basil. 2. GOTTL-LEBER.

² Il. ε. 127.

¹ Sacrificantes ipsos et coronatos fuisse, valde notum. Vo-

catur στέφανος ἱερατικὸς a Plutarcho de aud. poet. f. 11. Corona, de qua hic sermo est, videtur fuisse aurea. GOTTL.

² In Phoeniss. v. 865.

σίαν ἰδῶν ἔχοντα τὰ ζέφη, καὶ ἀκούσας ἀπὸ τῶν πολε-
 μίων ἀπαρχὰς αὐτὸν εἰληφέναι, διὰ τὴν τέχνην, Οἰωνὸν
 ἐθέμην, φησὶ, καλλίνικα ζέφη· ἐν γὰρ κλύδωνι διακεί-
 μεθε, ὥσπερ οἴσθε σύ· οὕτω δὲ καὶ γὰρ παρὰ σοῦ τὴν
 δόξαν παύτην οἰωνὸν τίθεμαι. δοκῶ δέ μοι οὐκ ἐν ἐλάτ-
 τονι κλύδωνι τοῦ Κρέοντος εἶναι, καὶ βουλοίμην ἂν καλ-
 λίνικος γενέσθαι τῶν σῶν ἕραζῶν.

3 Socrates Alcibiadis amator
 fuit et primus et ultimus, vid.
 Alcibiad, prim.

Juvat hic in fine apponere
 versus Juvenalis et Persii, qui-
 bus quid precandum sit, doce-
 mur. Juv. X. 356:

Orandum est, ut sit mens fa-
 na in corpore sano.
 Fortem posce animum, mor-
 tis terrore carentem;
 Qui spatium vitae extremum
 inter munera ponat
 Naturae, qui ferre queat quos-
 cumque labores,
 Nesciat irasci, cupiat nihil,
 et potiores
 Herculis aerumnas credat fae-
 vosque labores
 Et Venere et coenis et plu-
 ma Sardanapali.

Pers. II. v. 61, f.

O curvae in terris animae, et
 coelestium inanes!
 Quid juvat hoc, templis no-
 stros immittere mores,
 Et bona diis ex hac scelerata
 ducere pulpa?
 — — — — —
 — — — — — at vos
 Dicite, Pontifices, in sancto
 quid facit aurum?
 Nempe hoc, quod Veneri do-
 natae a virgine pupae.
 Quin damus id superis, de
 magna quod dare lance
 Non possit magni Messalae
 lippa propago:
 Compolitum jus fasque ani-
 mo, sanctosque recessus
 Mentis, et incoctum generoso
 pectus honesto.
 Haec cedo, ut admoveam
 templis; et farre litabo.

INDEX.

ΝΟΤΑ. *Numerus* paginam, *i.* initium fere paginae, *m.* medianam, *e.* extremam indicat.

Α.

Αγαπᾶν, *contentum esse.* 17. *m.* et cum accus. *adquiescere* in aliqua re. 104. *m.* 128. not. 1.

*Αγαπητός, *dilectus.* Hac voce Graeci κατ' ἐξοχὴν usi sunt de filio unico: Hom. Od. β. 365 de Telemacho: μόνος ἐὼν ἀγαπητός, quod optime convenit cum Nostri loco 146. *i.* ubi lepide adhibetur de amatore unico: μόνος καὶ οὗτος ἀγαπητός.

"Αγειν, *educare* (unde παιδαγωγός). 134. *m.* κακῶς ἡγμένος, *male institutus.*

— v. θυσίαν ἀγειν.

*Αγνός, *castus, nullo scelere pollutus, sanctus.* Epitheton deorum & heroum. 30. *i.*

*Αγὼν τῆς δίκης de *actione forensi.* 81. *m.*

*Αεὶ cum participio — ut ὁ αἰεὶ πλησιάζων. 27. *m.* — valet: *ut quisque, simulac aliquis.* Thucyd. III, 77: τὰς αἰεὶ πληρουμένας ναῦς ἐξέπεμπον, *simulac* navem aliquam instruxerant, mittebant eam.

Αἰρεῖν· vid. λόγος αἰρεῖ.

*Αἰσσειν, *ruere, irruere.* Homero: *vagari.* 62.

— v. ἄττειν.

Αἰτίαν ἔχειν, *proprie: culpari, insimulari: interdum tamen bono quoque sensu: dici, in fama esse.* Sic noster in Theaeteto c. 21. ὧν δὴ σὺ περί αιτίαν ἔχεις διαφέρειν, *i. e. in quibus (scientiis) omnibus notum est te excellere.* Et sic fere etiam in nostro volumine 126. *e.* ὅστις αἰτίαν ἔχει δ. τ. Π. σ. σοφώτερος γεγονέναι, *qui Periclis contubernio sapientior factus dicatur.*

"Ακαιος,

- "Ακακος, vocabulum honestum pro ἀφρων, ut docet Plato 160. i.
- "Ακολουθεῖν, sequi, et hinc, ut nostrum *folgen*, πείθεσθαι. 84. m. Est etiam *adsequi*, *intelligere*. 20. not. 3.
- "Ακούειν * κακῶς ἀκούειν alias quidem ita dicitur, ut Latinorum: male audire; sed p. 91. l. i. opponitur τῷ κακῶς λέγειν τινά et valet: *convicia pati*, *probris vexari*.
- "Ακροχειρίζεσθαι. 108. v. not.
- "Αλιος, Dor. pro ἥλιος, hoc vero pro *vita hominum sub dio*, opposita vitae in inferis. Pindaricum. 30. i.
- "Αλλά apodosin incipit post εἰ. 172. e. εἰ δ' ἄρα καὶ συμβέβηκεν — —, ἀλλ' οὐ δ. τ. ε. ε., *quodsi vero accidit* — —, *bercle nou illoium id prece factum*.
- resumit sermonem interruptum, 41. e. ἀλλ' ἄρα διδακτόν; — Conf. δέ.
- ponitur in fronte sermonis, quum ea, quae alter dixerat, in usum nostrum convertimus: *nun wohl*. 71. e. ἀλλ', ὦ Κ., τύχη ἀγαθῆ!
- ἀλλὰ μὴν est consentientis, et augmentis quidem alterius propositionem. 111. i. ἀλλὰ μὴν τοῦτό γε κ. τ. λ., *hoc sane prorsus et omnino diversum est*. Cf. Hoogen. p. 34. Schütz.
- ἀλλ' οὖν, sed saltem, *sed certe*. 35. e.
- "Άλλος, ἄλλο cum genit., *alius quis, quam*. 43. i. ἄλλο ἐπισήμης. Horat. 1 Ep. 16, 20. Neve putes *alium sapiente bonoque beatum*. — Hinc suspicor p. 175. m. φρόνιμοι δὲ καὶ δίκαιοι οὐκ ἄλλοι τινὲς εἰσὶν ἢ τῶν εἰδότηων ex ignorantia hujus idiotismi natum, et eieeto ἢ vertendum esse: *Prudentes et justī non sunt alii, quam qui sciunt etc.*
- 43. e. ἢ ἄλλη ψυχὴ non est alia anima, sed *reliqua*, et opponitur parti animae, φρονήσει.
- τὰ τε ἄλλα καί, — et, ut alia omnia taceam; et *quod potissimum est*. 93. m.
- ἄλλο τι, ἢ, pro ἄλλο τι γένοιτ' ἂν, ἢ, Atticis simpliciter valet: *nonne*, *nun*, 33. l. 3. ἄλλο τι ἢ δις δυοῖν. 57. e. ἄλλο τι ἢ ὀρθῶς. 89. m. ἄλλο τι ἢ τούτῳ τῷ ἔργῳ, et alibi; eodem plane modo, ut citra interrogationem 27. i. οὐδὲν ἄλλο ἢ αὐτός τε ἀπορεῖς. 36. m. οὐδὲν ἄλλ' ἢ ἐρωτῶντος ἐμοῦ. vid. 123. not. 2. — Sed dicitur quoque ἄλλο τι sine ἢ, eodem sensu: v. Hoogen. p. 800. Schütz. et Viger. p. 148. Zeun. Et sic

legitur in nostro 33. lin. 1. Etiam 36. e. (v. not. 2. p. 37.) multo sic facilius fit emendatio. — Observandum quoque, quod ad hanc interrogandi formam responsio fiat consentientis, non negativa, ut fortasse credideris, sed affirmativa: *ναί, φαίνεται*. Neque mirum, quum in pleno quoque, non elliptico, id fiat sermone. e. g. 142. i. *ἄλλω τινὶ ἢ ἐμοί;* — *Ναί*.

**Ἄλλως*, temere. 83. n. 7.

**Ἀμφὶ οἱ ἀμφὶ Θεμιστοκλέα*, Themistocles ipse; sive, ut nos hodie loquimur, *die Themistoclesse*. 60. e. — Alias etiam, et proprie quidem, ipse cum comitatu, cum sociis; ut *οἱ ἀμφὶ Ἀνυτον* in Apol. Socr. c. 2. ubi vid. cl. Fischer.

**Ἄν*. Vis hujus particulae clarissima apparet p. 85. e. ubi participio annexa, format *participium* quasi *conjunctivi*, quo ceterae omnes linguae carent: nam *οἱ ἀναβιωσκόμενοι ἄν, εἰ οἴοίτε ἦσαν* sunt: qui libenter vitae *restituerent*, modo possent.

**Ἀναβαίνειν*, verbum proprium de itinere in Persiam interiorem. 133. i. — Hinc *Κύρου ἀνάβασις*.

**Ἀναγράφειν*, pingendo consummare, *vollends hinzu zeichnen*. 33. e. Una enim ibi jam ducta erat linea, et tres aliae adpingendae restabant.

**Ἀναλαμβάνειν*, iterum tractare. 82. e. Cl. quidem Fischer vertit simpliciter *cognoscere, vor sich nehmen*, collata scilicet Apologia Socr. c. 3. init. At in utroque tamen loco, in nostro ea, quae antehac disputata sunt, in illo accusatio a Melito jam facta, *iterum* audientium iudicio subicitur.

**Ἀναμνησὸς*, quod in memoriam reduci potest: vox a Platone ad formam *τοῦ διδασκτοῦς* efficta. 41. e.

**Ἀναστᾶσθαι εἰς τι*, pendere ex, i. e. *dirigi ab aliqua re*. 44. i. Usus quidem loquendi requireret *ἐκ τινος* sed dictum est ut latinum: *omnia redeunt ad*.

**Ἀνεύχεσθαι*, vota retractare. 163. m. 172. n. 4.

**Ἀνήκουσιν εἶναι τι* (pro *τινος*), i. e. *οὐκ ἀκηκοέναι*. p. 161. e.

**Ἀνδραποδώδης θρίξ*, 128. n. 2.

**Ἀντέχεσθαι τινος*, adhaerere, dedere se, i. e. *operam dare alicui rei*. p. 169. e.

**Ἀντιποιεῖσθαι τινος*, vindicare sibi. Hinc *ἀντιποιεῖσθαι τέχνης*, artis cognitionem profiteri. 46. m. et cum infinit. eodem sensu. 47. e. Cf. et *προσποιεῖσθαι*.

"Αξιός

- Ἄξιος λόγου, (unde deflexum ἀξιόλογος) proprie: *mentione dignus*. 105. m. 133. e. Hinc: *aestimabilis, bonus*. 49. m.
- Ἀξιοῦν, propr. dignum judicare, aestimare; hinc simpliciter: *existimare, credere*. 127. m. 175. i. — Interdum: *aequum credere, ἀξιοῦν πράττειν τι, jure aliquid se facere posse putare, sibi arrogare*. Xenoph. Mem. II, 1, 9. ἀξιοῦσιν αἱ πόλεις τοῖς ἀρχουσι ὡς περ ἐγὼ τοῖς οἰκέταις χρῆσθαι, *civitates magistratibus suis plane ut ego servis meis uti se posse credunt*. Sic in nostro libello 48. i. χρήματα ἀξιοῦσι πράττεσθαι, *tantum sibi sumunt, ut quaestum faciant*. — Hinc tandem facillimus transitus ad notionem *postulandi*. 47. i. ἀξιοῦμεν μανθάνειν αὐτόν. Xenoph. l. c.: ἀξιώ τοὺς θεράποντας ἐμοὶ παρασκευάζειν, *postulo ut famuli mihi suppeditent etc.*
- Ἀπάγειν. 27. not. 2.
- Ἀπειρος pro ἀφρων, ut docet Plato. 160. i.
- Ἀπεργασία νόσου, *curatio morbi, die Behandlung*. 159. m. ἀπεργάζεσθαι enim et διαπράττειν (quod eodem sensu curandi ibidem legimus) proprie valent: *laborando, tractando (et respectu adeo morbi, curando) consummare*. Hinc magis obvia in utroque notio efficiendi, conficiendi.
- Ἀποικία* εἰς ἀποικίαν ἵεναι est *migrare in coloniam quamdam patriae suae*. 92. m. μετοικεῖν vero (ibid.) *migrare in alienam civitatem*. FISCHER.
- Ἀποκάμνειν, *defagitari*: hinc, cum infinit., *nolle aliquid facere, metu incommodorum*. 80. m. μήτε ταῦτα φοβούμενος ἀποκάμνης σῶσαι σαυτόν.
- Ἀποκρίνεσθαι. Nescio an alibi sensu passivo hoc verbum occurrat, ut 17. e. τί ἂν οἶε σοὶ ἀποκρίνεσθαι; *quid credis a te responsum esse?*
- Ἀπολείπεσθαι, ut latinum *deservi* pro *carere*. 134. e. 151. i.
- Ἀπολύειν, *missum facere*. 60. e., ubi ἀπολύεται verti potest: *abjectum est*.
- Ἀπορεῖν est etiam *anxium esse, timere* (Hesychio: ἀδημονεῖν, ἀγωνιᾶν): hinc 163. m. ἀπορῶ, μή, *vereor, ne* i. e. *suspicio*.
- Ἀπορία est, ubi quis nescit, quo se vertat: hinc p. 171. e. 175. m. de re dubia, *ubi, quod statuas, non habes*. —

Est quoque egestas: at 25. *m.* notatius usurpatur de abstinentia ab acquirendo: τὸ μὴ ἐμπορίζειν ἀργύριον. Cf. πόρος.

Ἀποχρῶν, sufficiens i. e. idoneus. 167. *m.*

Ἄρα μή; Has voculas interdum pro simplici ἄρα adhiberi, dubitanter quidem proponit Hoogeveen (p. 97. Schütz.) in exemplo sane ambiguo: sed clarius apparet in Nostro, 80. l. i. ἄρα γε μὴ ἐμοῦ προμηθεῖ; quae verba cave vertas: num tu nullam, sed: *num tu forte mei curam geris?* Etiam nos, ubi jam verum nobis videmur exscrutati: *Solltest du nicht gar meinerwegen besorgt seyn?*

Ἄρετή, bonitas cuicunque rei propria: 132. *m.*, ubi de agro, fertilitas. 148. *i.* ὀφθαλμοῦ ἄρετή, vis oculi.

Ἀρχὴ τῆς σκέψεως, principium i. e. fundamentum disputationis; πονοῦν *man ausgeht.* 86. *e.* 88. *m.*

Ἀτεχνῶς, prorsus. 27. *i.* vid. Zeun. ad. Viger. p. 388.

Ἀτοπος παράδοξος. 78. not. 6.: de homine 106. *i.*

Ἀττειν. 125. not. 1. Est autem Atticum pro αἴσσειν.

Ἀὐ proprie: rursus: interdum vero, ut 52. l. ult. *ex altera parte*, quum iis, quae haecenus dixeras, nunc *ex ordine* opposita quoque addis. — Sed et citra oppositionem pro porro. 83. *e.* πῶς αὐτὰ τοιαῦτα — 88. *e.* λέγω δὴ αὐτὸ — et passim. — Ponitur etiam, ubi verba quaedam ita *repetuntur*, ut sensus eorum augeatur 45. *e.* μεταδῶμεν τ. σ. εἰκότως δ' αὐτὸ μεταδοῖμεν αὐτὸν, communicemus disputationem: et merito *quidem* communicabimus.

Ἀύξασθαι, augeri, crescere. Pindaro: *fieri*, crescendo scilicet, ut arbor ex femine. 30. Sic idem Pindarus Ol. 7, 114, ubi Sol ait, se videre in mari αὐξομένην πεδόθεν πολύβοσκον γαῖαν. ea erat Rhodus insula, quam e fundo maris emeruisse tradebant.

Ἀὐτίκα 157. not. 5.

Ἀὐτὸ καὶ αὐτῷ, *seorsim.* 63.

Ἀὐτοτοαυτὸ et αὐτοέκαστον. 142. vid. not. 1. — 144. *m.*

B.

Βαίνειν et ἐμβαίνειν, 109. *i.* et *e.* de cantoribus: *incedere corpusque movere secundum rhythmum.*

Βάναυσος, 145. *n.* 2.

Βίον

Βίον θεῶν v. θεῶν.

Βιωτὸς οὐ βιωτὸν ἐσιν ἡμῖν, *vitam durare non possumus*
84. e. — Horat. 2 Sat. 7, 4. *ut vitale sit, i. e. ut vivere*
possim.

Βομβεῖν, proprie de apium strepitu; inde praesertim de
sonitu interiori in auribus. 98. — Sappho, in fragmento
notissimo: *βομβεῦσιν δ' ἀκοαί μοι.*

Βούλεσθαι ἑαυτῷ, *exortare sibi.* 121. e. Stobaeus (vid.
not. ad 120) addit εἶναι, quod saltem subaudiendum.

Βουλευεῖν, consulere. βουλευέσθαι, secum deliberare.
27. e. εὖ βουλευέσθαι, *bene sibi consulere.* Verti potest:
sehr wohl dran thun.

Γ.

Γενέσθαι 90. m. 130. m. occurrit sensu primitivo: *natus*
esse; et ο γενόμενος 90. m. *nuper natus.*

Γλίσχρως, tenaciter. 96. not. 7.

Γόης et γοητεύειν. 27. i. et e. γόητες erant magorum ge-
nus, qui *praestigis hominibus imponebant,* unde sollen-
nis erat usus verbi γοητεύειν pro quocumque impro-
sturae genere (Suidas: γόης — ἀπατεῶν), et κατ'
ἐξοχήν de *sophistarum* et oratorum *persuadendi* artibus.
Imo Platoni, teste Timaeo, γόητες sunt κόλακες: certe
in Symp. c. 23. Amor dicitur δεινὸς γόης, φαρμα-
κεὺς καὶ σοφιστής.

Δ.

Δαιμόνιος v. ad μακάριος.

Δέ post parenthesis. 104. n. 2. cf. ἀλλά.

— bis in una ῥήσει, respondens duplici μὲν in praecedentibus. 53. οὐ μὲν ἔδει δ. δ., ταῦτα μὲν ἐδίδαξε —
οὐ δὲ οὐδὲν ἔδει —, ταῦτα δὲ οὐκ ἐδίδ.

Δεῖν πολλοῦ δέω ποιεῖν, Platoni perquam familiaris lo-
cutio pro πολλοῦ δεῖ, μὲ ποιεῖν, *multum abest, ut fa-*
ciam. 48. e. πολλοῦ γε δέουσι μ. add. 145. i. — II. I. I.
τοσοῦτον δέω κ. τ. λ. *tantum abest etc.*

Δέχεσθαι saepe valet eligere, hinc: *malle.* 121. m. πό-
τερα ἂν δέξαι σοὶ εἶναι et ibid. mox pro simplici velle:
ἤκιστα τῶν τοιούτων δέξαι ἂν σερέσθαι.

M 4

Δη

Δὴ interdum est concedentis, quod alter fortasse me negaturum crediderit. 42. e. καὶ πλοῦτος δὴ, quasi dicas: *neque de divitiis id nego.*

Δηλονότι non ubique vertendum: nimirum. Haud raro apud antiquiores utraque adhuc particula vim suam exercet, et discernenda itaque, nisi in scribendo (ut 123. m. factum) saltem in construendo. Sic p. 23. m. construe: ὥστε δῆλον, ὅτι οἱ ἀγνοοῦντες — ἐπιθυμοῦσιν. et 119. l. ult.: δῆλον δέ, ὅτι ταῦτα ἐσὶν ἃ οἶσθα. — In aliis quidem, praesertim in fine ῥήσεως ut 173. e. commode vertitur *nimirum*. Sed usus ille declarativus, quum haec particula additur verbo aliquo, ad explicandum aliud quoddam, ferioris credo est aevi; quare non possum Stephano non adstipulari, qui verba οἱ νόμοι δηλονότι (94. vid. n. 6.) glossema iudicat.

Διαγιγνώσκειν, discernere, *dijudicare*. A Demosthene, teste Reiskio (v. ejus Ind.) dicitur de iudicibus, qui causam *sententia pronuntiatam dirimunt*. Hinc 106. m. διέγνωκας, de hoc jam statuisti, *stat tibi sententia; das ist bey dir schon ausgemacht.*

Διαλεκτικῶς. 18. n. 1.

Διάμετρος, *linea diagonalis*. 38. i. vid. figuram p. 37.

Διαπραττειν v. ad ἀπεργασια.

Διαφεύγειν· διαπέφευγεν ἐμὲ τοῦτο, fugit, latuit me. sed 91. e. vertendum: hoc a me neglectum s. *negligentia mea factum est.*

Δίκαιός εἰμι πράττειν τοῦτο. 39. n. 2. — 80. i.

Δίκη· εἴσοδος τῆς δίκης v. εἰσελθεῖν.

Δύνασθαι. 22. m. βούλεσθαι τὰ καλὰ καὶ δύνασθαι sc. αὐτὰ i. e. δυνατόν εἶναι αὐτὰ πορίζεσθαι, ut ibidem statim explicatur, sive, ut 23. e., ἐπιθυμεῖν καὶ κτᾶσθαι. Poëticum.

Δυνασεύειν, 105. i. idem quod paullo ante μέγιστον δύνασθαι, *principatum obtinere.*

E.

Ἐὰν post verba observandi, videndi, valet *an.* 45. m. σκέψαι, ἐὰν σοι δοκῶ — . 86. e. ὄρα — τὴν ἀρχὴν, ἐὰν σοι ἰκανῶς λέγηται. Ejusmodi verbum subaudiendum in constructione, cujus exemplum est 132. i. μηδὲ τοῦτο

τοῦτο ἡμῖν ἀρρήτον ἔσω, ἐάν πως αἰσθῆ, οὐ εἶ, neque hoc silentio praetermittam, ut videam, an sentire possis i. e. ut sentias. Plane ut Hom. II. α', 421, ubi Thetis: Haec dictura Jovi proficiscor in Olympum, αἶκε πίθηται. αἶκε enim ποῦταrum et ἐάν eandem esse particulam, notum.

Ἐαυτοῦ· 164. e. τὴν ἑαυτοῦ μητέρα, pro σεαυτοῦ, quod nec alibi rarum e. g. in Xenoph. Mem. I, 4, 9. οὐδὲ γὰρ τὴν ἑαυτοῦ σύ γε ψυχὴν ὀρᾷς. it. II, 1, 31. — Non quod ἑαυτοῦ vere valeat σεαυτοῦ· sed in ejusmodi locis vox illa κοινῶς addita est, quippe in *thesi generali*, quamvis uni tantum personae accommodata. Non id fieri potest in sermone magis definito e. g. mox 165. m. ubi τὸν ἑαυτοῦ ἐπιτροπον dici non poterat propter additum Periclis nomen.

Εἰ μὲν βούλει —· εἰ δὲ (sc. βούλει) —· 119. m. Sic enim hanc ellipsin supplendam esse, probabile fit collato loco p. 12. m. εἰ μὲν βούλει, ἐλευθέρου· εἰ δὲ βούλει, δούλου.

Εἰ μή τι, ἀλλὰ — Elliptica locutio pro: *Verum hoc saltem*. 40. e. not. 2. Cf. Hoogev. p. 249. VIII. Schütz.

Εἶναι. ἔσι ταῦτα pro εἶεν. 77. n. 5.

—, *salvum esse*, oppositum τῷ ἀνατέτραφθαι 89. m.

—· εἶναί τι, i. e. ἀξιόλογον εἶναι 132. l. 5.

—· ἔσι pro ἔξεσι, licet. 94. m. ἦν σοι ἀπιέναι.

Εἰς καλόν, *opportune*. 45. e.

Εἰσελθεῖν εἰς τὸ δικαστήριον 81. m. Vocabulum judiciale de partibus, quae *causam suam iudicibus subjiciunt*, et ἡ εἴσοδος τῆς δίκης εἰς τ. δ. ibid. de causa quae subjicitur.

Εἶτα objurgat. 11. n. 2. — 76. m.

Ἐκ, *secundum*. 139. m. ὡς ἐκ τοῦ σου λόγου, quantum quidem ex tuis verbis praesumere licet; i. e. *secundum verba tua*. 49. m. ἐξ ὧν αὐτὸς λέγεις, θαυμάζομι· ἂν, ὅπως — *secundum verba tua*, i. e. *tuis ipsius verbis adductus*, miror &c.

Ἐκτός εἶμι τοῦ cum infinitivo, non ea mihi est fors, ut — 83. m. — τοῦ μέλλειν ἀποθνήσκειν αὐριον, *ich bin nicht in dem Falle, morgen sterben zu müssen*.

Ἐκχῶειν, abjicere. ἐκκεχυμένον εἶναι, de sententia abjecta, ut *vania*. 87. i.

- Ἐλλείπειν τινός alias quidem est, carere, defici: et sine casu: imperfectum esse: item Ἐλλείπειν τινός πολὺ, *multo inferiorem esse aliquo*, 131. e. 132. i.: sed quid sit Ἐλλείπειν τινί, 41. m., nisi plane diucidato loco, non dicam.
- Ἐλξίς ἱματίου, *quum quis longum vestimenti syrma trahit*. 131. e. Hinc Troades ἔλκεσίπεπλοι Homero. Il. ζ', 442.
- Ἐμβαίνειν v. βαίνειν.
- Ἐμβρόντητοι qui? vid. 160. i.
- Ἐμμελετᾶν ἐν τινί, *exercere se in aliquo ut paradiamate*. 120. i. cf. μελετή.
- Ἐμὸς. 82. m. τῶν ἐμῶν μηδενί, *nulli eorum, quae ad me pertinent*, ut ratio (λόγος, *ibid.*), ira, amor etc. Conf. 85. i. ubi τῶν ἡμετέρων *itidem valet: nostrarum rerum*, ut corpus, anima etc.
- Ἐν notat τὴν περιχώρον. 116. n. 4.
- Ἐνεκα, *quoad, quod attinet ad*, 139. l. ult. — Xenoph. Cyrop. III, 2, 14. ἔξεσται ἡμῖν, ἐκείνου ἔνεκα i. e. *quod ad illum attinet*.
- Ἐνέχεσθαι, *haerere, implicitum esse*. 92. e. ἐνέχεσθαι αἰτία, *reum esse criminis*.
- Ἐνθένδε προστίθεσθαι, *ab hac parte adjicere*, (de linea continuanda) 33. e. 35. i.
- Ἐννεός, *mutus*. Vocabulum honestum pro ἄφρων. 160. i.
- Ἐννοσπεύειν, *in nido nutrire*, ut pullos. 152.
- Ἐνσκευάζεσθαι τι, *induere sibi aliquid*. 96. m.
- Ἐντείνειν χωρίον τι εἰς κύκλον, *figuram in circulo totam expandere i. e. includere*. 41. i.
- Ἐντυγχάνειν ὁ ἐντυχῶν, *quicumque occurrit, der erste beste*. 165. e. cf. προστυγχάνω.
- Ἐπαινεῖν τινά εἰς διδασκαλίαν, *commendare aliquem ut magistrum* 141. i.
- Ἐπαυλις, *quod alias est casa s. villa*, 174. m. occurrit pro castris: *eine Verschanzung*. Hesych. ἔπαυλις — στρατοπεδία. Homero, Il. ι', 232, ubi de iisdem castris, αὐλις.
- Ἐπεσθαι, *comitari, conjunctum esse*. 17. bis.
— *mente sequi, sich darnach richten*. 84. m.
- Ἐπιεικῆς, *rationali consentaneus: de homine: sapiens*. 79. m.
- ἘΠΙΕΙ-

- Ἐπιεικῶς, decenter, mediocriter, et Attica moderatione fere idem quod valde, plane ut nostrum *ziemlich*. 76. ἐπιεικῶς πάλαι, *schon ziemlich lange*. 146. e. ἐπιεικῶς ὡμολόγηται, *damit sind wir schon ziemlich aufs Reine*.
- Ἐπιλύεσθαι, *concedere*. 77. n. 4.
- Ἐπιτάττειν vid. ad προτιθέναι.
- Ἐπιτίθεσθαι, forma media, quasi dicas: immittere se, i. e. *invadere*. 105. m. ἐπιθέσθαι τοῖς πράγμασι, *summam rerum invadere*. — Alioquin valet: *hostiliter aggredi*, ut p. 165. e.
- Ἐπουρίζειν, 169. not. 9.
- Ἐραστής non quidem semper sensu obsceno capiendum, imo 10. l. 2. ἐραστής ἐπὶ σοφίᾳ dicitur de discipulo, *ascula*: tamen κατ' ἐξοχὴν ita nominari solebant, qui *juvenem* aliquem amore, quamvis honestissimo, prosequerentur. 10. l. 3. 102. i. 134. i.
- Ἐργάζεσθαι τι, tractare aliquid, *bearbeiten*. Sed pro natura rei tractandae diversimode vertendum est hoc verbum. 48. i. de calceis tritis: *reficere*.
- Ἐταῖρος 1. e. 27. i. videtur de *amatore* dictum; idem enim Aristippus mox dicitur ἐραστής Menonis. (Conf. *Dissquisit.* p. 6. init.) Certum est hominem multo seniores dici solitum junioris ἑταῖρον, ut Apollodori Socrates initio *Symposii*.
- Ἐτερος τὸ μὲν, ἕτερον, τὸ δὲ, ἕτερόν ἐστὶν αὐτῶν, 58. m. pro ἕτερά ἐστὶν ἀλλήλων, aut simpliciter ἕτερα, ut p. 119. l. 10., *diversa inter se*.
- Εὐδαιμονίζειν τινὰ τινός, *beatum praedicare aliquem quoad* — 76. 77.
- Εὐδοξία, quod alias bonam famam notat, p. 61. i. idem valet quod ὀρθῇ δόξῃ, vel si mavis, generaliori notione, facultas quasi habendi ὀρθὰς δόξας.
- Εὐήθεις qui? vid. 160. i.
- Εὐκολία, 132. i. *frugalitas*, qua quis vili cibo contentus est. εὐκλος enim proprie est: non fastidiosus.
- Εὐπορεῖν. 28. not. 4.
- Εὐσταλής, v. ad ὑπερήφανος.
- Εὐταξία 132. i. — Cicero de Off. I, 40.: *Deinceps de ordine rerum et temporum opportunitate dicendum est. Hac autem*

autem scientia continetur ea, quam Graeci εὐταξίαν nominant, in qua intelligitur ordinis conservatio.

Εὐτελής, vilis pretii, vilis. 80. m. de homine vili, quem facile corruperis. Notandum hoc; alias enim hac voce in homine notatur frugalitas.

Εὐφημεῖν, bona verba loqui. 47. e. 164. e. Hinc 174. i. εὐφημία, i. e. mos bona verba loquendi, quod deinde Socrates de faustis precibus explicat.

Εὐχέρεια, facilitas, humanitas. 132. i. εὐχερής enim est proprie: facilis ad tractandum (à manier, Gall.)

Ἐφίσταμαι, verbum proprium de apparitione deorum, daemonum etc. 89. i.

Ἐχειν ὡδὲ, sic se habere, sic esse 61. i. — Horat. 1 Sat. IX, 53. Atqui sic habet. — 164. m. οἱ ἔχοντές πως, qui aliquo modo comparati sunt. — 83. i. ἐπειδὴ ὡδὲ ἔχω, quum sic tecum agatur. — ὡς ἔχει, 134. n. 2.

— ἔχε, III. i. 142. i. σγεδυμ, quasi dicas: persevera: est enim comprobantis simul, quae antea dicta sunt, et adhortantis ad perfequendam disquisitionem.

— ἔχεσθαι τινος, spectare ad aliquem, ejus esse. 52. e. ὅσα τέχνης ἔχεται, quae sunt artis. 129. i. ὅσα μαθήσεως ἔχεται, quae ad disciplinam spectant, i. e. quae addisci possunt. Hinc etiam 51. m. 52. i. ὅσα διδασκάλων εἶχετο vertere malim: quae a magistris tradi poterant.

— v. πράγματα ἔχειν.

H.

Ἐγεῖσθαι ὡδὴς, dirigere cautum, den Ton angeben. 136. m.

Ἦκειν plerumque habet significationem praeteriti. *76. ἄρτι ἦκεις, ἢ πάλαι; et 77. e. ἦκοντες ἀπὸ Σουνίου, quod tamen in vernacula quoque tempore praesenti efferri potest.

Ἦλιθιος vid. 160. i.

Ἦλικία alias quidem est aetas hominis et juvenus: sed dicitur etiam, ut latinum aetas, de aetate historica s. seculo, et de hominibus eodem tempore viventibus. Demosth. in Epitaph. p. 1392, 13. Reisk. ἡ νῦν ζῶσα ἡλικία. — Hoc igitur sensu malim cum Ficino vertere hanc vocem

voĉem p. 131 (v. n. 1.), quippe cui tum quoque, qui statim sequuntur, superlativi melius respondent.

"Ἥλιος v. ἄλιος.

"Ἡμέτερος v. ἐμός.

"Ἡμῶν expletivum. 10. n. 4.

Θ.

Θᾶττον. ἐὰν θᾶττον, *quum primum simulac.* 104. e.

Θεῶν βίον, 170. m. poëtica, uti videtur, phrasis, pro vivere

Θεῖος, mulieribus et Laconibus pro ἀγαθός. 62. i.

Θεωρία, spectatio ludorum et sacrorum. 93. i.

Θυσίαν ἀγειν. 173. m. non est sacrificare (hoc enim esset θυσίαν ποιεῖσθαι); sed *sacra*, ut Dionysia &c., celebrare.

I.

"Ἴσως. Ubi haec particula cum assertione legitur (ἴσως ἢ Δία, etc.) vulgata significatio locum non habet; sed alia etymo vocis propior: *consentaneum sane*. Sic adhibetur praecipue ubi inviti aliquid concedimus et locum exceptioni relinquere studemus. 45. i. 51. e.

K.

Καθάπτεσθαι τινος, *tangere aliquem*, sensu exoptulandi. 92. e.

Καί τοι καί, *et vero etiam; eundem*. 76. n. 2.

Καιρὸς non semper notionem temporis infert, sed in genere est *opportunitum* quodcumque: hinc simpliciter quoque pro *commodo*, utili. 172. i. Sic saepe Xenophon (e. g. H. G. III, 4, 9.) ἐν καιρῷ εἶναι τινι, utilem esse alicui.

Καλοδαίμων, 23. e. ad verbum verti debet, *diis invisus*; distinctum enim est ibi ab ἀθλιος.

Καλλωπιζεσθαι, propr. ornare se, hinc: placere sibi, exultare, *gloriarī*. 93. e.

Καλὸν v. εἰς καλόν.

Κατὰ

Κατὰ μόνας, *seorsim, privatim.* 119. *m.* Scribitur etiam contigue *καταμόνας*, propterea forsan quod difficile sit dictu, quòdnam substantivum post *μόνας* subaudiendum sit.

Κατάγειν, deducere; etiam de filo, qui nendo deducitur, et inde *κατάγειν λόγον*, *sermonem deducere* i. e. recitare, *proferre.* 29. *i.*

Κατάγελως, irrisio. Sed 81. *m.* ὁ κ. τῆς πράξεως, *id quod maxime videndum in fabula.* Clariss. Gedike: *die lächerlichste Scene im Stücke*; neque male Sallier: *la ridicule catastrophe.*

Καταρτύνειν, componere, *sapienter disponere.* 43. *m.*

Κατασημαίνεσθαι, propr. sigillo obsignare et inde: *diligenter adservare, conservare.* 44. *e.*

Κατηγορεῖν, denunciare, indicare: translatum de accusatore. 104. *m.*

Κατορθοῦν (cf. ὀρθοῦν) erigere, dirigere: inde 61. bis. *μεγάλα πράγματα κατορθοῦν*, i. e. *feliciter gerere.*

Κελευστής, 136. *n.* 1.

Κινδυνεύειν, propr. periclitari, unde, fatis quidem ex natura notionis primariae, fluxit altera *suspicionis gravis et sinistrae*, ut 56. *e.* *κινδυνεύομεν φαῦλοί τινες εἶναι ἄνδρες*, *homines nihili esse videmur.* add. 125. *i.* Sed prorsus *παράδοξον* est, quando haec vox adhibetur in re *minime molesta*, ut 10. penult. 23. bis, imo *grata et jucunda*, ut 78. *m.* *κινδυνεύεις ἐν καιρῷ τινι οὐκ ἐγείραι με.* add. 163. *e.* et sic millies apud Platonem et alios, ut tandem *κινδυνεύει* idem valeat, quod latinum *videtur.* 61. *i.*

Κοινός* ἀποφαίνειν αὐτὸν κοινὸν τινὶ, se quasi communicare cum aliquo, i. e. *sui suaeque artis copiam facere alicui.* 47. *m.*

— κοινῇ βουλῇ, 127. *i.* 135. *i.* Haec phrasis et κοινῇ σκοπῶμεν 86. *m.*, ambo ellipticae, invicem se suppleant. Utraque valet: *age! consilia conferamus de hac re.* Adde: κοινῇ ἐπισκέψασθαι 83. *i.* et τούτοις οὐκ ἔστι κοινῇ βουλή. 88. *i.*

— τὸ κοινὸν τῆς πόλεως, *civitas, das gemeine Wesen.* 89. *i.*

Κόρη,

Κόρη, pars media oculi, *pupilla*. Eodem autem nomine (sicut latino *pupa*, unde *pupilla*) designatur *imaguncula hominis*, (*eine Puppe*). Hinc intelliges quae dicuntur

p. 147. v. n. 3.

Κορυβαντιῶν, 98. not.

Κόσμιος, κοσμιότης. 45. e. 131. e. Vid. ad ὑπερήφανος.

Λ.

Λαμβάνεσθαι τινος, incidere in aliquem. 171. i. ὅταν (ἢ ποιητικῇ) λάβηται ἀνδρὸς φθονεροῦ, quodsi nanciscatur hominem (poëtam) invidum, *wenn sie einem missgünstigen Dichter in die Hände fällt*.

Λέγειν οὐδέν, *falsa loqui*. 26. e. 49. e. — Oppositum est λέγειν τι, *verum dicere*. 49. e. καὶ ἴσως τι λέγεις, et verum fortasse dicis, *darinn magst du wohl recht haben*, (sc. σὲ οὐδέν λέγειν, quod praecesserat.) 83. i. οἱ οἰόμενοι τι λέγειν, *qui vera se dicere credunt*.

Λήψεις εἰσὶ αὐτοῖς ἐκ τῶν τοιούτων, *vectigalia eis penduntur ex illis opibus*. 132. e.

Λόγος ἕνεκα λόγου, *dicis causa*. 83. i.

— ὁ λόγος αἰρεῖ, *ratio evincit*. 86. not. Desumpta phrasis ex judiciis, ubi αἰρεῖν τὴν δίκην valet *obtinere causam*.

Μ.

Μακάριος, *divinus, divina scientia praeditus*. 10. n. 7. Bene declaratur hic locus altero in Menex. c. 23, ubi μακαρία dicitur Aspasia, „quae ejusmodi sermones componere valeat.“ — Sic quoque apparet, cur voces illae: ὦ μακάριε! (86. 134. et alibi) et ὦ δαίμονιε (49. 79 &c.) ad blandiendum sint usurpatae. Utraque enim, haec a δαίμων, deus, illa a μάκαρες, dii, *divinum* designat.

Μάλιστα, numeris additum, a Thucydidis scholiasta explicatur: κατ' ἀκριβείαν (c. g. ad III, 92. VII, 30.). Idem valet, credo, in nostro 76. i. ubi post latiore responsum, bene mane adhuc esse, *accuratius* inquitur: πηνίκα μάλιστα; *welche Zeit denn eigentlich?*

Μᾶλλον

- Μᾶλλον δέ, 81. e. *sed ut verius dicam.* — Μᾶλλον μὲν, 135. l. 11. *proprie quidem, im Grunde freylich.*
- Μάργος, *stolidus.* 172. i.
- Μεγαλοπρεπῆς, *magnum virum decens:* sic accipiendum μεγαλοπρεπῶς σοφός. 52. m. Sed μεγαλοπρέπεια, *magnificentia* p. 15. m. dicitur respectu τῶν δαπανημάτων, *Grossmuth.*
- Μεγαλόψυχος, μεγαλοψυχία 160. i. 175. e. a Platone ponitur inter honestiora *amentiae* vocabula. Clariss. Gedike vertit: *ein Kraftgenie.* Est enim, ut praesertim ex posteriori loco autumari licet, qui simplicia quaeque ut *magno suo animo* inferiora despicit.
- Μελετή, *meditatio: inde exercitatio, praeparatio.* 16. e.
- Μέν duplex vid. ad δέ.
- Μέρος ἐν τῷ μέρει, *vicissim.* 49. e.
- τὸ σὸν μέρος, *quantum quidem in te est.* 81. i. 89. m. 97. e.
- Μετιέναι, *persequi: τὸν λόγον, pergere loqui.* (Galli: *pour suivre*). 16. i.
- Μετρίως, *moderate; quem sensum etiam 82. e. praevallere dixeris: ibi enim μετρίωτατα σκοπεῖσθαι reddi potest: quam moderatissime rem dispicere, i. e. ita ut animi affectibus minime indulgeas. Notandum vero apud philosophos μέτριον ἄνδρα semper indicare hominem probum et sapientem (ἐπιεικῆ); μέτριόν τι autem omne quod talem virum decet, etiamsi nullus in ea re sit moderationi locus. Sic apud Hesiodum, ἔργ. 306. μέτρια ἔργα sunt bona, utilia opera: vid. ibi intpp. Et apud Nostrum in Phaedone c. 37. μέτρια λέγειν est recte loqui, verum dicere (vid. ibi cl. Fischer). His et multis aliis locis rite collatis nostrum quoque locum, praecuntibus clariss. Gedike et Fischer, verto: *rectissime, optime quaerere.**
- Μῆ, omisso antea φοβοῦμαι sive ὄρα (quod et additum est 158. e.) *vereor ne, suspicor,* et quidem sequentem indicativo, tum conjunctivo (v. Hoogev. p. 487. Schütz.). 45. i. μὴ τοῦτο οὐ καλῶς ὡμολογήσαμεν, *vereor, ut hoc recte affirmaverimus!* et mox: μὴ οὐκ ἐν τῷ ἄρτι μόνον δέη δοκεῖν, *suspicor, credo, id non antehac solum nobis videri debuisse.* Sic etiam 52. e. 53. e. 85. e. —
Dici-

Dicitur etiam ὅπως μὴ, 22. i. — Item μὴ post ἀπο-
ρεῖν, vid. h. v.

Μὴ interrogat quoque in re incredibili, ab altero haud
dubie neganda: numquid? 24. e.

Μοῖρα, portio, fors, et quidquid cuique convenit, con-
tingit &c. Sic de auctoritate 91. m. ἐν μείζονι μοῖρα εἶναι
παρά τινι, summum locum apud aliquem obtinere.

Μόνος · v. κατὰ μόνας.

Μόρος · ὑπὲρ μόρον, praeter sortem, contra quam in fatis
erat. Homericum. 163. e.

Μοχθηρός, aerumnosus proprie: tum etiam de corpore
aegro et vitioso, quippe multae nobis aerumnae causa.
84. e. tandem (plane ut πονηρός) quidquid in suo ge-
nere vitiosum est. 48. i. 49. m. 115. m. 163. i.

Μυῖσθαι. 21. n. 7.

N.

Νάρκη. 27. n. 1.

Νεκνικός, strenuus, fortis, magnus. Inde de genere,
nobilis. 103. m.

Νέμειν, tribuere alicui rei, i. e. impendere, adhibere ad ali-
quid. Poëtica, ut videtur, phrasis. 168. i.

Νοῦς, quod sermone vulgari mentem, cogitationem no-
tat, philosophis fere est intellectus, intelligentia, ipsaque
sapientia, ut igitur νοῦν ἔχειν, quod alioquin esset:
mentis compotem esse, p. 61. m. fit: intelligentem, re-
rum, quas tractes, peritum esse, (v. Fisch. ad Plat. Phaed.
63. not. 5.) et ἀνευ νοῦ, (62. m. 168. m. v. not. 3.) nulla
sapientia adhibita; quod prorsus aliter dictum est, ac 86.
l. 1. οὐδὲν ξὺν νοῦ i. e. stupide, temere.

Νῦν δὴ, Platonicum, pro ἀρτίως, paullo ante. 15. m. et
saepius. v. Fisch. ad Phaed. 6. n. 2.

Ξ.

Ξὺν et cum eo composita vid. in Σύν.

N

Ἰουκός

O.

Ὄγκος, propr. tumor; hinc de quavis *magnitudine*, ut *amplitudo* generis. 130. i. — Metaphorice autem de tumore animi, sive *fastu*, unde ὄγκωδης, de quo v. ad ὑπερήφανος.

Οἶεσθαι * οἶμαι, quamvis praecedente quaestione negativa, rem affirmat 84. m. ἢ οὐδέν ἐστι τοῦτο; an hoc nihili s. falsum est? οἶμαι ἔγωγε, *imo verum judico*. — 139. i. οὐδ' — οἰκοῦνται αἱ πόλεις —; οἶμαι ἔγωγε, *credo tamen* (sc. οἰκεῖσθαι).

— οἶμαι, *inquam*, *meyn' ich*; ad declaranda praecedentia. 165. m.

— οἶεσθαι δεῖν, ad verbum: necesse credere, hinc: *propositum habere*, *velle*. 39. e. 104. m. et οὐκ οἶεσθαι δεῖν, *nolle*. 80. m. — Cognatum est 54. e. λέγειν οἶεται δεῖν ποιεῖν δεινούς i. e. *profitetur* (Nos: *er will die Leute zu grossen Rednern machen*). Tandem 166. m. 168. m. οἶεσθαι δεῖν εἰδέναι, *credere se scire*, ubi vis τοῦ δεῖν adeo evanuit, ut statim iisdem paginis eodem sensu simplex occurrat οἶεσθαι s. δοκεῖν. (Nos quoque: *er glaubt sehr klug zu seyn*, et: *er will sehr klug seyn*.)

Οἰκεῖν, colere; hinc *administrare*, *regere*, quod alias διοικεῖν * 12. m. τὴν οἰκίαν οἰκεῖν, *rem domesticam dirigere* et 139. i. bis: τὴν πόλιν * ibique respicitur ad 137. e. ubi διοικεῖσθαι.

Οἶόντε * 158. i. δοκεῖ σοι οἶόντε εἶναι ἢ φρόνιμον, ἢ ἄφρονα; Nove hic prorsus οἶόντε positum: nam si sequentia conferas, (ἀνάγκη ἄρα ἐστὶ τὸ ἕτερον τούτων πεπονθέναι) videas sensum requirere ἀνάγκη, cuius vicem οἶόντε nullo modo implere potest. Aut igitur illud reponendum, aut dicendum οἶόντε valere h. l. *quemcumque*, hoc sensu: *Videtur tibi, quemcumque esse sive prudentem, sive amentem?* Sed hoc quoque omnino insolitum.

Ὀλίγου, pro ὀλίγοῦ δεῖν, *parum abest*, *fere*. 27. e.

Ὀλίγως, 173. e. Nullibi equidem hoc adverbium, nec in lexicographis, nec in ipsis scriptoribus, nisi tandem, indice Scapula, in Hippocratis Aphor. II, 7, inveni. Ibi autem valet: brevi tempore, et opponitur τῷ νωθρῶς, lente; at in nostro loco ita positum est, ut alias
ὀλίγως,

ὀλίγω, unde facilis suspicio, ἡ illud librarii errore ex iora subscripto enatum esse.

Ὅμοιοι ἐσμὲν ὁμολογηκόσι, similes sumus professis, i. e. videmur statuisse. 57. m.

Ὅμολογεῖν, proprie: idem sentire cum aliquo: hinc usurpatur 1) ubi duo vel plures unanimiter aliquid statuerunt, proficiuntur. 57. m. et passim. 2) pro concedere, fateri. 94. i. ἄλλο τι ἢ ὁμολογῶμεν; nonne haec confiteamur? 3) pro pacisci, συντίθεσθαι, ausmachen. 89. ult. Unde tandem ὁμολογεῖν τινὶ τι, sive cum infinitivo, valet promittere. 88. e. ἂν τις ὁμολογήσῃ τῷ. 94. i. σὲ ὁμολογηκέναι πολιτεύεσθαι.

Ὅποτε, quandoquidem. 164. i. ὁποτε, ὡς ἔοικεν, κ. τ. λ.

— 128. i. ἀποβλέπειν πρὸς τινά, ὁποτε βελτίων αὐτοῦ γένοιο, respicere aliquem, quando aliquando eum superaturus sis, i. e. et operam dare, ut eum aliquando superes.

Ὅπως μὴ vid. μὴ.

Ὁρᾶν, cavere, sive sequente μὴ (vid. μὴ), sive absolute. 104. m. ὄρα δὴ! cave sis! sieh zu, was du thust!

Ὁρθοῦν non solum est erigere, ut rempublicam labascentem, sed (ut κατορθοῦν, quod vid.) etiam: in recto quasi tramite cohibere, dirigere, 61. i. τὰς πόλεις ὀρθοῦν, respublicas constituere, administrare. Steph. in Thes. h. v. habet: πόλις ὀρθουμένη, civitas recte constituta, nescio unde.

Ὅτι post λέγειν, εἰπεῖν et ejusmodi verba poni solet, quamvis verba τοῦ εἰπόντος sermone directo sequantur. 89. e. ὅτι ἡδίκει γὰρ — 90. i. ὅτι, ὦ Σ. — et alibi.

Ὅ. Notata jam est Hoogeveenio (p. 605. Schütz) vis hujus particulae, qua vocem, cui additur, non tantum negat, sed plane in contrarium convertit. Adstruendum est hoc ibi phrasi: οὐ φημι, i. e. nego. Addam ex nostro particulas οὐ πάνυ, quae, ut manifestum fit ex 23. l. 5. non vertendae sunt: non omnino, non adeo &c. sed: omnino non, minime. Adde 85. l. 5, ubi verba aliquot sunt interjecta. Juxta hanc igitur normam accipienda quoque sunt: 11. e. οὐ πάνυ εἰμὶ μνήμων et 140. m. οὐ πάνυ μανθάνω.

Οὐ μέντοι, ἀλλὰ —, elliptica et ex praecedentibus fere supplenda locutio corrigentis se ipsum: *attamen, tamen*. 40. m. ubi post πάνυ μὲν οὖν (volo equidem), statim se reprehendit: *Nolim tamen, o Socr.; sed hoc lubentissime audierim etc.* h. e. simpliciter: *tamen lubentissime etc.*

Οὐδείς ὅσις οὐ, *nemo non*. 10. e. οὐδείς ὅσις οὐ γελάσεται et hic quidem post οὐδείς suppleri potest ἐς, non vero, ubi utraque vox per casus flectitur, ut ibid. paullo ante: οὐδενὶ ὄτω οὐκ. — Οὐδέν ὅτι οὐ, *nihil non, quodcumque*. 16. m. οὐδέν ὅτι οὐ σχῆμα εἶναι. — 106. l. 1.

Οὐδεμία μηχανή, 144. not.

Οὐχ ὅπως, *ne dicam, non modo non*. 55. n. 2.

Ὀχλος proprie: turba; hinc: *molestia*. δι' ὄχλου γενέσθαι τινί, *molestum se praebere*. 102. i.

Ὀψίς, 147. e. interior pars oculi, *pupilla*, sive, ut ab ipso Platone mox definitur, ὁ τόπος, ἐν ᾧ τυγχάνει ὀφθαλμοῦ ἀρετὴ ἐγγιγνομένη.

Π.

Παιδαγωγεῖν proprie: instituire, ut puerum: sed quia paedagogi pueros ubique comitabantur, adhibetur etiam haec vox pro quacumque *assidua prosecutione*. Noster de Rep. p. 600. extr. ait: Quodsi homines credidissent se ab Homero et Hesiodo posse ad virtutem juvari, αὐτοὶ ἂν ἐπαιδαγόγουν (αὐτοὺς) ὅπη ἦσαν. Gemellus plane est locus in nostro libello, p. 152.

Πάντος dicitur, *quod cuique facile est*. 141. e.

Πάντος μᾶλλον proprie: *magis quam quisvis alius* (uti etiam verti potest 106. l. 3.) s. quodvis aliud: inde: *omnino, prorsus*. 27. m. 87. i.

Παραδοτὸν, *quod tradi potest*. 50. e.

Παρακρούειν τινὰ, verbis fraudulentis seducere et tum simpliciter: *decipere, irre fubren*. 83. m. Metaphora ducta secundum quosdam a lance in ponderando percussa. Melius forte, saltem notioni τοῦ πείθειν (quae
ubique

ubique latet) convenientius dictum credas, quasi a recto tramite depellere. Cognatum latinum impellere.

Παραληπτὸν, quod accipi potest. 50. e.

Παρασκευάζω· παρεσκεύασμαι, praeparatus sum, i. e. animus est mihi, propositum habeo. 176. m.

Παρασκευῆ in rebus politicis κατ' ἐξοχὴν dicitur pro eo apparatu, qui ad quaeque in rep. efficienda requiritur, praecipue de factionibus hominum, studiis populi. Demosth. πρὸς Μακάρτ, p. 1059. Reisk.: νικῶν — οὐδεμίᾳ παρασκευῇ οὐδὲ συνωμοσίᾳ. Eo igitur sensu etiam accipiendum in Nostro 129. i. πᾶσαν παρασκευὴν παρασκευάζειν, sich den gehörigen Anhang verschaffen.

Παρατείνειν 41. m. Loco obscuro. Alias est: producere, porrigere, continuare.

Παρήκειν, pertingere. Sed videtur etiam adhibitum pro advenire sive potius adesse (vid. ἦκειν), ut inde dictum sit 172. e. εἰς τὸ παρήκον τοῦ χρόνου, ad haec usque tempora.

Πένθος, luctus. Pindaro, loco p. 30. allato, pro κακὸν, morbus, i. e. vitia naturae humanae.

Περί· εἶναι περί τι, versari, occupatum esse in aliqua re; et de inanimatis: spectare, pertinere ad aliquid. 85. i. περί οὗ ἡ ἀδικία καὶ ἡ δικ. ἐστίν.

Περιζῆναι, rerum quasi circumvolutione advenire. 10. m. τὸ ἐναντίον περιέζηκεν, plane contrario modo res se converterunt, contrarium evenit.

Πεπτευτικά, 113. not. 1.

Πηνίκα; quando? Att.: quonam diei tempore? quota hora? 76. cf. τηνικάδε.

Πλέον τι μοί ἐσι πρὸς —, profeci aliquantum ad — 106. m. Sic etiam πλέον τι ποιεῖν, proficere, operae pretium facere. 98.

Πνύναι· πέπνυσθαι proprie: spirare, vivere; hinc: mente praeditum, sapientem esse. Homericum. 62.

Ποιεῖν, interdum pro λέγειν. 118. e. οἶον τοῦτο ποιεῖς! quid ais! Clariss. Gedike: das machst du gut!

- Ποιεῖν, ut ποιεῖν τινὰ ἰδόντα 176. e., *ingere aliquem* (in poëmate) *vorstellen*.
- Ποίημα, *opus quodcumque*. 58. e. de statua.
- Ποιητικοί, *poëtae*. 61. m.
- Ποινὴν δέχεσθαι τινι, pro ἐν τινι ἢ ἀπό τινος, *poenam sumere de aliquo*. Pindaricum, de purgatione in inferis. 29. 30.
- Πολιτικός, ἢ, ὄν, non semper de eo dicitur, quod ad remp. proxime pertinet; sed ipsa hominis *virtus*, ipsa *vere philosophorum scientia*, quatenus universae hominum societatis, neque minus tamen patriae et reip., commodum spectat, eo cognomine insignita est. Cicero de Fin. V, 23: *Cum sic hominis natura generata sit, ut habeat quiddam innatum quasi civile atque populare; quod Graeci πολιτικὸν vocant: quidquid ager quaeque virtus, id a communitate, et ea, quam exposui, caritate atque societate humana non abhorrebit.* — His adeo notionibus instructus considera loca Platonis 54. ult. et 60. e. (πολιτικὴ πρᾶξις). Conf. etiam p. 61, ubi propius ad primariam vocis vim acceditur.
- Πομπὰς δωρεῖσθαι θεοῖς 173. m. dicitur propter dona quorum transmittendorum causa institutae erant pompae. *πομπή* enim est missio.
- Πόρος, via, et hinc modus acquirendi. Sed 25. m. πόρος τῶν ἀγαθῶν dicitur de ipsa *acquisitione*, quasi substantivum a πορίζεσθαι.
- Που additur in re non satis certa, et valet *ni fallor; wol.* Sed urbane adhibetur etiam in re certissima, praesertim ad declarandum, nos, antequam in ratiocinando progrediamur, expectare dum alter rem adfirmet sive recordetur. e. g. 87. e. τὸ γὰρ που κακῶς κ. τ. λ. 142. e. σκυτοτόμος τέμνει που — 26. e. ἀπεβάλλομέν που.
- Πράγματα, negotia molesta. *πράγματα παρέχειν, molestiam exhibere*. 46. e. 80. i. Et sic quoque vertendum *πράγματα προσταττειν*, dum ita legitur p. 19. m. et supplendum deinde ὥστε. Sed vid. ibi not. — *πράγματα ἔχειν, molestiam sibi exhibere, sich die Mühe geben*. 127. m.

Πράγμα-

Πράγματα· τα πράγματα, *summa rerum in civitate, imperium*. 105. m. Sic Latini quoque e. g. Tac. Ann. 1, 5. *Excessisse Augustum et rerum potiri Neronem.*

Πρεσβεύειν, *magni facere*. 82. n. 3.

Προειπεῖν τι ἀγαθόν, 122. i. *prorsus insolite usurpatum pro: bonum aliquid praedicare, dicere.*

Προξενεῖν, 111. e. *Vocabulum solenne de officio hospitis publici, qui alterius civitatis cives in sua excipiebat. Inde translatum, saltem nostro loco, etiam ad privatos et προξενεῖν τινὰ τινὶ verti potest: introducere, producere apud aliquem. Seriori aevo etiam de re dictum, quam quis alteri procurare studet.*

Προσαναπληροῦσθαι, 36. e. *insuper addere; ad verbum: implendo addere. Aderant enim (ut figura in notis ibidem docet) tria jam e quatuor quadratis, et adeo duae quoque jam lineae quarti, quod nunc implendum erat.*

Προσβιβάζειν, *admovere scil. proposito*. 15. e.

Προσέχειν, *propr. animum attendere ad aliquid; hinc 132. i. magni pendere, viel drauf halten.*

Προσποιεῖσθαι διδάσκαλον εἶναι. 47. l. i. *magistrum se exhibere. cf. ἀντιποιεῖσθαι.*

Προστυγχάνω· ὁ προστυχὼν (sicut ἐντυχὼν, q. v.) *quicumque occurrat* 166. i. Hinc 177. e. οὐ τοῦ προστυχόντος εἶναι, *non cuiuslibet esse, non cuique contingere.*

Προσφέρεσθαι τινι, *aggredi aliquem, congregari cum aliquo, translatum a praelio*. 104. m.

Προτιθέναι, *jubere, de jussu quasi parentis, oppositum τῷ ἐπιτάττειν, imperare, de jussu tyranni*. 92. e.

— . προτίθεσθαι, *ponere, inquisitioni instituendae substernere*. 28. e. vid. n. 1.

Προὔργου, 36. n. 3. — 41. i.

Προφήτης, *de sacerdote Ammonis*. 173. not.

Σκευάριον

Σ.

Σκευάριον alioquin, ut diminutivum à σκεῦος, vasculum denotat. At 118. e. spectat ad *apparatum vestiarium* (cf. n. 2.) et referendum adeo videtur ad vocem σκευή, quae ut saepius sic occurrit, ita in nostro libello 96. m. Sed harum omnium vocum vis primaria, praesertim in plurali, *latius patet*; ut adeo σκευάριον, etsi a σκεῦος deducas, tamen *supellectilem* quamcumque et tandem *vestimentum* quoque notare possit.

Σοφός· οἱ σοφοί Socrati cum εἰρωνείᾳ, quadam id pronuncianti semper sunt *sophistae*. e. g. 17. e.

Συμβαίνειν saepe quidem cum εἶναι ubertate quadam orationis conjungitur: sed 144. i. ipsius verbi substantivum locum obtinet: μηδὲν ἄλλο τὸν ἄνθρωπον συμβαίνειν, ἢ ψυχὴν.

Συμπένεσθαι τινι τινὸς πράγματος 11. i. pariter cum aliquo *re aliqua seu morbo laborare*. Hesychius: πένεται — κάμνει.

Σύν τε δύο, Homericum pro: καὶ σύνδυο, et ambo simul. 159. n. 1.

Συναγγωνίζεσθαι τινι, 127. e. *decertare cum aliquo*, ita ut ille quidem mutua invidia contra me nitatur. Vox, ut videtur, hoc tantum loco efficta ad oppositionem τοῦ συναγγωνίζεσθαι, una decertare, contra hostes scil.

Συνδιαταλαιπορεῖν, una cum aliquo labores aerumnosos perferre. 81. i.

Συνειδέναι· 147. i. εὖ λέγοντος αὐτοῦ οὐ ξύνισμέν, constructione prorsus insolita: graece enim dici solet: συνοῖδά σοι λέγοντι, i. e. scio te dicere. Sed neque hic sensus loco nostro satis aptus. Quare vix relictum credo dubium, quin ibi pro ΕΥΝΙΣΜΕΝ legendum sit ΕΥΝΙΕΜΕΝ, sensu clarissimo, quem etiam ab omnibus intpp. expressum video.

Συνοικεῖν τινι, contubernalem esse: hinc 125. m. ξυνοικεῖν ἀμαθίας, ignorantia affectum esse.

Ταράτ-

T.

Ταράττεςθαι, *baesitare*. 56. n. 3.

Τείνειν, *tendere*, i. e. *porrigi*, *extendi*, de *linea*. 38. i.

Τελευτῶν, *occidi*. 116. n. 5. — 162. i.

Τέλος ἐπιτιθέναι, *ad exitum perducere*: hinc 105. e. τ. ἐ. τῶν διανοημάτων, *vata efficere consilia*. Ita et *Homerus*, sed cum dativo. II. τ, 107. ψευδήσεις, οὐδ' αὐτε τέλος μύθῳ ἐπιθήσεις.

Τηνικάδε *Atticis non est: tum; sed: hac diei hora*. *Phaed.* 21. αὐριον τηνικάδε (*morgen um diese Zeit*). In nostro volumine 76. i. vertendum est: *tam mane*.

Τιμῶν, *punire et in medio τιμήσασθαι*, *poenam sibi ipsi statuere*. 93. n. 2.

Τίς, τί, interrogativum, implexum brevitatis causa in constructionem 106. n. 2. — 108. i. ὅταν οὖν περὶ τίνος. — 42. e. ὅταν τί ἡγήται; pro: τί ἐσιν, ὃ ὅταν ἡγήται —. p. 135. e. ἂ τίνες πράττουσι;

Τίς positum ut nostrum *man.* (*Angl. one.*) 175. penult.

— v. εἰνάί τι.

Τὸ pro τοῦτο, et hoc totius phraseos repetendae loco positum videtur p. 58. i., siquidem ibi post τὸ δὲ ἄρα καὶ δόξα comma ponas, et pro ἦν legas ἦν, quam rationem clariss. quoque *Gedike* secutum video. Vertit enim: *Aber auch die Meinung thut dies, wenn sie wahr ist.*

— τὸ τοῦ κωμωδοποιῦ, i. e. κατὰ τὸ λεγόμενον τοῦ κ., ut ait *Comicus*. 130. m.

Τομῆ, *culter sutorius*. 142. n. 4.

Τοῦτο pro κατὰ τοῦτο. 132. l. 7: ibi enim τοῦτο μὲν γὰρ conjungendum cum ὅτι — ἐλλειπει. Plane sic *Xenoph.* *Mem.* III, 3, 14. πολὺ ἂν καὶ τοῦτο διενέγκοιεν (*Aθηναῖοι*) τῶν ἄλλων, in his quoque Athenienses inter alios longe excellerent.

Θ

Τραγι-

Τραγικὸς, *verbis superbis s. sublimibus scatens*, ut *sophistarum* fere dogmata. 21. v. n. 7.

Τρόπος, *indoles animi, das Temperament*. 77. i.

Τροφή, *educatio* 130. i. 131. n. 3. Conf. 129. m. εἰάν καὶ εὖ τραφῶσιν.

Τρυφῶν proprie: *mollem, delicatum, et hinc dedignandum, fastidiosum esse*. 119. i. Simili sensu occurrit apud Xenoph. Mem. III, 11, 10, ubi τῷ ἐπιμελομένῳ, i. e. qui te colit, observat, opponitur ὁ τρυφῶν, qui te dedignatur, negligit.

— οἱ τρυφῶντες, *delicatuli; pulchelli juvenes, quibus sunt amatores*. 19. e.

Τύχη ἀγαθῆ. 78. n. 1.

Υ.

Ὑπακούειν, *de janitore*, 76. n. 1.

Ὑπάρχειν, *esse, adesse* dicitur aliquid, et proprie quidem, *respectu alius rei, quae supervenit*. 157. i. πρὸς τοῖς ὑπάρχουσιν, *super ea quae jam antea adsunt*, et 127. e. ταῦτα μὲν ὧν ἂν δεῖν ὑπάρχειν, *hoc per se (obnedas) ita esse debere putes*. — Hinc τὰ ὑπάρχοντα, *quae suppetunt* i. e. quaecumque adsunt ad res bene gerendas, five ad bene vivendum, *adminicula*. 103. i. 130. i.

Ὑπερήφανος, 45. e., ubi cum ὀγκώδης ita conjungitur, ut illud id *arrogantiae* notet, qua quis nimia libertate multa sibi sumit, quae ejus non sunt, eique opponatur κάσμιος, *modestus*. Ὅγκώδης vero est *fastuosus*, alios infra se existimans, adeoque in conversatione molestus (ἐπάχθης), cui opponitur εὐσαλής, *facilis, alius commodus*.

Ὑπέρχεσθαι, *adulari*. 90. not.

Ὑπολαμβάνειν, *mente concipere*. 24. m. ὡς σὺ ὑπολαμβάνεις, *wie du annimmst*. — Deducta hinc est vulgaris significatio suspicandi, autumandi.

Φαίνε-

Φ.

Φαίνεσθαι et δοκεῖν quomodo differant vid. n. 1. ad p. 14.

Φαῦλος. Dum vocem hanc legimus p. 52. e. (Φαυλοτάτους) succurrendum ei aliquo modo duxi. Hoc scilicet verbum eadem cum nostro *schlecht* fata tulit, quod olim *simplicem* denotavit et laudi magis quam convicio inferviebat. De Graeca voce certe Hesychius ita: φαῦλον· ἀδρὸν, καλὸν, εὐειδές. (Pro ἀδρὸν, quod plane absolum, expectaveram, fateor, ἀπλοῦν.) Et de ipso nostro Platone Diogenes Laërt. III, 63, ait, cum usurpare hanc vocem ἐπὶ τοῦ ἀπλοῦ, locum afferens Euripidis quoque, qui Herculem dicit φαῦλον, ἀνομήσον, τὰ μέγιστ' ἀγαθὸν κ. τ. λ. Pergit Laërtius: χρῆται δὲ ὁ Πλάτων ἐνίοτε αὐτῷ καὶ περὶ τοῦ καλοῦ. ἐσι δ' ὅτε καὶ ἐπὶ τοῦ μικροῦ. His omnibus id saltem efficitur, quod haec denominatio Pericli minime fuerit probrosa, imo respectu *morum simplicitatis*, quae plebis studiosum decebat, apta. Quod vero ad superlativum (Φαυλοτάτους), is non adeo religiose ad Periclem referendus. Sed verba facturus de homine minime simplice, Thucydide, ἀπὸ κοινοῦ haec praemittit. — (Und damit du ja nicht denkest, dies gelte bloss von den einfachsten Leuten —).

Φίλιος· μὰ τὸν φίλιον. III. n. 2.

Φιλονεικία, inter virtutes, est *aemulatio boni*. 132. i.

Φυσᾶν, spirare; hinc: *inflatum esse, superbire*. 167. e. πολιτικὸν φύσημα φυσᾶν, *magnum politicum agere et ideo superbire*. Diversis verbis apud Xenoph. Mem. III, 6, 1, eadem reprehenduntur in Glaucone adolescentulo, quem politicos imitantem dicit ἔλκεσθαι ἀπὸ τοῦ βήματος, superbo passu incedere.

Χ.

Χαίρων. 158. n. 2.

Χθιζά τε καὶ πρωίζα. 162. n. 3.

Χρησθαι

Χρῆσθαι· 80. e. (v. not. 2.) τί χρῶο σεαυτῶ, *quid agas, quid de te ipso statuas.*

Χωριζόμενον ἐπισήμης, *quod separatam gignit ideam i. e. diversum est a scientia.* 42. m. Paulo ante idem dixerat ἀλλοῖον ἐπισήμης.

Χωρίον, *spatium geometricae figurae, figura.* p. 32. sqq.

Ω.

Ὡς ἔπος εἰπεῖν, *ut verbo dicam.* 131. e, 166. m.

Ὡς ἔχει, 134. n. 2.

Ὡσε, 53. e. ὥσε — ἐξευρεῖν· *conjungenda haec cum praecedentibus et vertenda: ut adeo facile potuisses invenire.*

